JEFFERY DEAVER

Păpușa Adormită

JEFFERY
DEAVER

Păpușa Adormită

Traducere din limba engleză
RAUL COJOCARU

RAO CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Păpușa adormită / Jeffery Deaver; trad.: Raul Cojocaru. –
București: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-103-899-5

I. Cojocaru, Raul (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEFFERY DEAVER
The Sleeping Doll
© 2007, Jeffery Deaver
Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei:
FLORICA ZAHIU

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-103-899-5

Pentru Marele G

După schimbări peste schimbări, suntem mai mult sau mai puțin la fel.
După schimbări suntem mai mult sau mai puțin la fel.

Paul Simon, *The Boxer*

13 septembrie 1999

Fiul lui Manson găsit vinovat în cazul uciderii familiei Croyton

Salinas, California – Daniel Raymond Pell, în vârstă de 35 de ani, a fost condamnat astăzi pentru patru cazuri de crimă de gradul unu și un caz de omor fără premeditare, de către un juriu din districtul Monterey, după doar cinci ore de deliberări.

„S-a făcut dreptate, a declarat pentru reporteri procurorul principal, James J. Reynolds, după ce a fost anunțat verdictul. Acesta este un bărbat extrem de periculos care a comis niște crime înfiorătoare."

Pell a ajuns să fie cunoscut ca Fiul lui Manson din cauza paralelelor trasate între viața lui și cea a ucigașului Charles Manson, care, în 1969, a fost găsit vinovat pentru moartea violentă a actriței Sharon Tate și a altor câțiva oameni în California de Sud, toate crimele urmând același tipar. Poliția a găsit multe cărți și articole despre Manson în casa lui Pell, în urma arestului.

Capetele de acuzare au fost pentru crimele din 7 mai, comise asupra lui William Croyton, a soției sale și a doi dintre cei trei copii ai cuplului, în Carmel, California, la aproximativ două sute de kilometri la sud de San Francisco. Acuzațiile de omor fără premeditare au fost lansate după moartea lui James Newberg, în vârstă de 24 de ani, care locuia cu Pell și care l-a însoțit la domiciliul familiei Croyton în noaptea crimelor. Procurorul a declarat că inițial Newberg dorea să îl ajute pe Pell, dar a fost ucis de către acesta după ce s-a răzgândit.

Croyton, în vârstă de 56 de ani, era un inginer bogat specialist în computere. Cupertino, compania lui din California, situată în inima zonei Silicon Valley, produce cele mai noi programe de software care se găsesc în computerele cetățenilor.

Din cauza interesului lui Pell față de Manson, au fost multe speculații care dădeau de înțeles cum crimele aveau un substrat ideologic, așa cum aveau și crimele pentru care fusese condamnat Manson, dar furtul a fost

cel mai probabil motiv al spargerii, după cum declara Reynolds. Pell fusese condamnat de zeci de ori pentru furt din magazine, tâlhărie şi jaf, încă de când era adolescent.

Un copil a supravieţuit atacului. Theresa, fetiţa de nouă ani a lui Croyton. Pell nu a observat-o pe fetiţă pentru că ea dormea în patul ei acoperită de jucării. Din acest motiv a fost numită Păpuşa Adormită.

Asemenea lui Charles Manson, criminalul pe care îl admira, Pell emana o charismă morbidă, şi a atras după el un grup de susţinători fanatici pe care i-a numit Familia – un termen împrumutat de la clanul Manson –, asupra cărora avea control suprem. Atunci când au avut loc crimele Croyton, grupul îi includea pe Newberg şi încă trei femei, care locuiau cu toţii într-o casă sărăcăcioasă din Seaside, la nord de Monterey, în California. Cele trei sunt Rebecca Sheffield, 26 de ani, Linda Whitfield, 20 de ani, şi Samantha McCoy, 19 ani. Whitfield este fiica lui Lyman Whitfield, preşedintele şi directorul executiv la Banca şi Trustul Santa Clara, cu reşedinţa în Cupertino, cel de-al patrulea lanţ bancar ca mărime din stat.

Femeile nu au fost acuzate în cazurile Croyton şi Newberg, dar au fost acuzate de furt, violare de domiciliu, fraudă şi posesie de bunuri furate. Whitfield a fost condamnată şi pentru obstrucţionarea unei investigaţii, sperjur şi distrugere de dovezi. Întrucât au căzut la înţelegere în legătură cu pledoaria lor, Sheffield şi McCoy au fost condamnate la trei ani de închisoare, iar Whitfield – la patru ani şi jumătate.

Comportamentul lui Pell la proces a amintit iarăşi de cel al lui Charles Manson. Pur şi simplu a stat nemişcat la masa apărării şi s-a uitat îndelung la juraţi şi la martori, părând că încearcă să îi intimideze. Conform unor relatări, el credea că avea puteri paranormale. Acuzatul a fost scos din camera de interogatoriu imediat după ce un martor s-a prăbuşit sub privirea sa.

Juriul începe a doua zi deliberăriile. Pell ar putea fi condamnat la moarte.

LUNI

Capitolul 1

Interogatoriul începuse ca oricare altul.

Kathryn Dance intră în camera de interogatoriu şi îl văzu pe bărbatul în vârstă de 43 de ani stând încătuşat la o masă de metal şi studiind-o cu atenţie. Desigur, toţi făceau lucrul acesta, dar nimeni nu mai avusese asemenea ochi uimitori. Culoarea lor era un albastru total, diferit de albastrul cerului, al oceanului sau de albastrul pietrelor preţioase.

– Bună dimineaţa, îi spuse ea, aşezându-se în faţa lui.

– Şi ţie la fel, îi replică Daniel Pell, bărbatul care în urmă cu opt ani măcelărise patru oameni pentru nişte motive pe care nu le aflase nimeni niciodată.

Vocea lui era blândă.

Un zâmbet slab îi apăru pe faţa lui bărboasă, şi bărbatul micuţ şi bine făcut se lăsă relaxat pe spate. Capul său, acoperit cu păr lung, negru-gri, era lăsat într-o parte. În timp ce majoritatea interogatoriilor din puşcării erau acompaniate de zdrăngănitul cătuşelor provocat de gesturile largi şi previzibile ale condamnaţilor care încercau să îşi arate nevinovăţia, Daniel Pell stătea perfect nemişcat.

Pentru Dance – specialist în interogatorii şi în analiza limbajului corpului – postura lui Pell sugera precauţie, dar în acelaşi timp încredere şi, în mod surprinzător, amuzament. Pell purta o salopetă portocalie pe care se putea vedea scrisul de pe piept – „Centrul Corecţional din Capitola" – şi inutilul înscris de pe spate – „Deţinut".

În acel moment totuşi, Pell şi Dance nu erau în Capitola, ci într-o cameră de interogatoriu de la închisoarea din Salinas, la vreo şaizeci de kilometri depărtare de Capitola.

Pell continuă să o examineze pe Dance. Prima dată se uită la ochii acesteia – un verde complementar albastrului ochilor săi – încadraţi de ochelarii

ei pătrățoși cu ramă neagră. Apoi se uită la părul ei blond-închis, împletit într-o coadă spic la spate, la jacheta ei albastră și la bluza groasă și albă care se zărea dedesubt. De asemenea, remarcă și tocul gol de pistol de pe șoldul ei. Era meticulos și nu se grăbea deloc. Cei care țineau interogatoriul și cei care răspundeau la întrebări aveau în comun aceași curiozitate. Ea obișnuia să le spună studenților de la seminariile de interogare: „Te studiază la fel de atent cum îi studiezi tu pe ei – de regulă, chiar mai atent, din moment ce nu mai au nimic de pierdut".

Dance scotoci în poșeta ei albastră Coach după cartela de identificare, ignorând totalmente micuțul liliac de jucărie de la Halloweenul de anul trecut, pe care cineva – fie băiețelul ei de doisprezece ani, Wes, fie sora lui mai mică, Maggie, sau poate amândoi împreună – îl plasase acolo ca o glumă. Se gândi: „Ce viață plină de contraste am". În urmă cu o oră lua micul dejun cu copiii ei, în bucătăria casei sale victoriene din idilicul Pacific Groove, cu cei doi câini exuberanți care lătrau cerând de mâncare la picioarele ei, iar acum stătea la o masă total diferită, față în față cu un ucigaș.

Își găsi cartela de identificare și i-o arătă. Bărbatul se uită la ea preț de câteva secunde, aplecându-se înainte.

– Dance. Interesant nume. Mă întreb de unde vine. Și Biroul Californian... ce e aia?

– Birou de Investigații. Ca un FBI al statului. Acum, domnule Pell, înțelegi că această discuție este înregistrată?

Bărbatul se uită la oglinda din spatele căreia bâzâia o cameră video.

– Voi chiar credeți ca noi nu știm că oglinzile alea nu sunt puse acolo pentru a ne aranja freza?

Oglinzile nu erau puse în camera de interogare pentru a ascunde camerele și martorii – există modalități mult mai sofisticate pentru a face asta –, ci pentru că oamenii sunt mai puțin înclinați să mintă atunci când se văd pe ei înșiși.

Dance zâmbi strâmb.

– Și înțelegi că ai dreptul să te retragi de la acest interviu oricând dorești și că ai dreptul la un avocat?

– Cunosc mai multe proceduri despre criminalistică decât toată promoția de la Facultatea de Drept Hastings. Lucru care, de altfel, pare chiar amuzant dacă stai să te gândești.

Bărbatul era mult mai logic și mai deștept decât se așteptase Dance.

Săptămâna trecută, Daniel Raymond Pell, care ispășea o pedeapsă cu închisoare pe viață pentru crimele comise în 1999, atunci când îi măcelărise pe William Croyton, pe nevasta acestuia și pe doi dintre copiii lor, încercase să mituiască un alt prizonier să transmită mai departe un mesaj, când avea să fie eliberat. Pell îi spusese despre niște dovezi de care scăpase în Salinas, în urmă cu câțiva ani, și îi explicase că era îngrijorat că acele obiecte l-ar fi făcut suspect în cazul încă neelucidat al uciderii unui bogat proprietar de fermă. Recent, aflase că Salinas își renova sistemul de canalizare. Își amintise atunci de dovezi și se speriase la gândul că ar fi putut fi descoperite. De aceea dorea ca prizonierul să găsească dovezile și să scape de ele.

Totuși, Pell nu își alesese bine omul. Respectivul îi spusese totul gardianului, care la rândul lui sunase la Departamentul de Poliție din Monterey. Investigatorii se întrebau dacă Pell se referise la cazul neelucidat de crimă al lui Robert Herron, proprietarul fermei, care fusese omorât în bătaie în urmă cu zece ani. Arma crimei, probabil un ciocan cu vârf despicat, nu fusese găsită nici până în ziua de azi. Cei de la poliție trimiseseră o echipă să cerceteze toate fântânile din zona aceea a orașului. Aceștia găsiseră un tricou rupt, un ciocan cu vârf despicat și un portmoneu gol cu inițialele „R.H." scrise pe el. Două dintre amprentele de pe ciocan îi aparțineau lui Daniel Pell.

Procurorul districtului Monterey se hotărâse să prezinte cazul Înaltei Curți din Salinas, și o rugase pe agenta CBI, Kathryn Dance, să îi ia lui Pell un interogatoriu, sperând să obțină o mărturisire.

– Cât timp ai locuit în zona Monterey? îl întrebă Dance, începându-și astfel interogatoriul.

Bărbatul păru surprins că agenta nu trecuse direct la amenințări.

– Câțiva ani, răspunse el.

– Unde anume?

– Seaside. Un oraș de vreo 30 000 de locuitori la nord de Monterey, pe Autostrada 1, populat în mare parte de oameni muncitori și de pensionari. Câștigi mai bine acolo, explică el. Mult mai bine decât în Carmelul rău fițos.

Ochii lui erau ațintiți asupra feței lui Dance. Gramatica și sintaxa sa erau bune, observă agenta, ignorându-i remarca referitoare la locul ei de reședință.

Dance continuă să îl întrebe despre viața din Seaside și din închisoare, urmărindu-i fiecare gest: cum reacționa când era întrebat și cum reacționa când răspundea. Nu făcea asta pentru a obține informații – își făcuse bine temele și știa răspunsurile la toate întrebările pe care le punea –, ci pentru a stabili direcțiile de bază ale comportamentului său.

Pentru a descoperi minciunile celor interogați, anchetatorii iau în considerație trei factori: comportamentul nonverbal (comportamentul trupului), calitatea verbală (cât de stridentă este vocea și pauzele făcute înainte de a răspunde) și conținutul verbal (ceea ce spune suspectul). În primele două poți avea mult mai multă încredere, și sunt folosite pentru a detecta minciunile, pentru că e mult mai ușor să controlăm *ceea* ce spunem decât să controlăm limbajul corpului și modalitatea *prin care* spunem ceva.

Direcțiile de bază reprezintă, de fapt, un catalog compus din acele comportamente pe care le expune suspectul atunci când spune adevărul. Aceasta este modalitatea standard pe care anchetatorul o va compara mai târziu cu comportamentul pe care îl are subiectul în cauză atunci când chiar are un motiv să mintă. Orice diferență între cele două sugerează că a fost vorba despre înșelăciune.

Într-un final, Dance obținu un profil bun al lui Daniel, care spunea adevărul, și trecu la momentul important al misiunii sale, în acea camera modernă de interogatoriu, dintr-o zi cețoasă de iunie.

– Aș vrea să te întreb câteva lucruri despre Robert Herron.

Ochii lui o urmăreau, examinând-o cu atenție: colierul de scoici de la gât pe care i-l făcuse mama ei. Apoi unghiile femeii, scurte și date cu ojă roz. Se uită de două ori la inelul cu perlă de pe degetul inelar.

– Cum l-ai cunoscut pe Robert Herron?

– Presupui că l-am cunoscut. Dar nu, nu l-am întâlnit niciodată. Jur.

Ultima propoziție era o alertă de minciună, deși limbajul trupului nu sugera nicicum faptul că ar minți.

– Dar i-ai spus deținutului din Capitola că vrei să se ducă la fântână și să găsească portmoneul și ciocanul.

– Nu, asta e ce i-a spus *el* gardianului, îi răspunse Pell zâmbind. De ce nu vorbești cu el despre asta? Ai ochi buni, agent Dance. Te-am observat cum te uitai la mine întrebându-te dacă te mint sau nu. Pun pariu că ți-ai da seama imediat dacă băiatul ăla a spus numai minciuni.

Dance nu reacționă în nici un fel, dar se gândi că era un lucru rar ca un deținut să își dea seama că îi era analizat inclusiv limbajul trupului.

– Dar cum de știa atunci de dovezile din fântână?

– Ah, mi-am dat seama de asta. Cineva mi-a furat un ciocan, l-a ucis pe Herron cu el și l-a plasat strategic acolo astfel încât să cadă vina pe mine. A purtat mănuși. Mănușile alea de gumă pe care le poartă toată lumea de la CSI[1].

Era în continuare relaxat. Limbajul corpului nu era diferit de direcțiile de bază. Lăsa să i se vadă doar gesturile comune, care tind să fie un substitut pentru cuvinte, cum ar fi ridicatul din umeri sau arătatul cu degetul. Nu existau adaptori, care semnalizează tensiunea sau afectează gesturile – semne care arată că ar avea vreun fel de emoții.

– Dar dacă ar fi vrut să facă asta, spuse Dance, de ce nu ar fi sunat fix *atunci* la poliție să le spună unde era ciocanul? De ce să mai aștepte încă zece ani?

– Presupun că se credea tare deștept. Mai bine să aibă răbdare, pentru ca mai apoi să întindă capcana.

– Dar de ce l-ar fi contactat ucigașul adevărat pe prizonierul din Capitola? De ce să nu sune direct la poliție?

O mică ezitare. Apoi un râset. Ochii lui albaștri luciră trădând un entuziasm cât se poate de real.

– Pentru că sunt și *ei* implicați. Poliția. Sigur că da... Polițiștii și-au dat seama că nu a fost rezolvat cazul Herron și au vrut să dea vina pe cineva. De ce nu pe *mine?* Deja m-au băgat în pușcărie. Pun pariu că polițiștii înșiși au pus ciocanul acolo.

– Haide să ne concentram asupra declarațiilor tale! Sunt două lucruri diferite pe care le susții. Prima dată spui că a furat cineva ciocanul tău *înainte* să fie Herron ucis cu el, și acum, după atâta vreme, te toarnă. Dar cealaltă versiune a ta e că polițiștii au pus mâna pe ciocanul tău *după* ce Herron a fost ucis de către altcineva și l-au aruncat în fântână ca să dea vina pe tine. Astea două se bat cap în cap. Sau una, sau alta. Care crezi?

– Hmm. Pell se gândi preț de câteva secunde. Bun, merg pe varianta a doua. Poliția. E o înscenare. Sunt sigur că asta s-a întâmplat.

---

[1] Crime Scene Investigation – Investigații la scena crimei

Femeia se uita în ochii lui. Verde contra albastru. Dădu din cap aprobator.

– Să zicem că aşa e. În primul rând, unde au găsit poliţiştii ciocanul tău?

Pell se gândi un pic.

– L-au luat atunci când m-au arestat pentru chestia aia din Carmel.

– Crimele din 1999? Familia Croyton?

– Exact. Au luat toate dovezile din casa mea din Seaside.

Dance se încruntă.

– Mă îndoiesc. Dovezile sunt păstrate mult prea atent. Nu, eu aş merge pe un scenariu mai credibil: ciocanul a fost furat recent. Unde altundeva ar fi putut cineva să găsească un ciocan care îţi aparţine? Mai ai şi alte proprietăţi prin stat?

– Nu.

– Rude sau prieteni care ar fi putut să aibă scule care îţi aparţin?

– Nu prea.

Nu era un răspuns clar, „da" sau „nu"; era chiar mai ambiguu decât „nu îmi amintesc". Dance observă că Pell îşi pusese mâinile cu degete lungi şi unghii curate pe masă atunci când ea menţionase cuvântul „rude". Era o deviere de la comportamentul de bază. Nu însemna că mintea, dar *era* stresat. Întrebările îl deranjau.

– Daniel, ai rude în viaţă care locuiesc în California?

Bărbatul ezită. Cu siguranţă, observase că ea verifica fiecare răspuns – lucru pe care chiar îl făcea – aşa că îi răspunse:

– Singura mea rudă care mai trăieşte e mătuşa mea. Stă în Bakersfield.

– O cheamă Pell şi pe ea?

Încă o pauză.

– Da... Te-ai gândit bine, agent Dance. Pun pariu că agenţii care au dat-o în bară în cazul Herron au furat ciocanul din casa mea şi l-au plasat în fântână. Ei sunt în spatele acţiunilor. De ce nu vorbeşti cu ei?

– În regulă. Haide să ne gândim un pic la portmoneu acum! De unde ar fi putut să apară?... Ia uite ce idee mi-a venit! Dacă nici măcar nu e portmoneul lui? Dacă pungaşul ăla de poliţist despre care vorbim a cumpărat un portmoneu, a întipărit pe piele iniţialele „R.H." şi apoi l-a ascuns împreună cu ciocanul în fântână? Ar fi putut să facă treaba asta luna trecută. Sau chiar săptămâna trecută. Ce zici de asta, Daniel?

Pell îşi plecă uşor capul – agenta nu îi putea vedea ochii – şi rămase tăcut.

Totul mergea aşa cum plănuise Dance.

Îl forţase să aleagă cele mai plauzibile două explicaţii ca să îşi dovedească nevinovăţia – şi continuase să îi arate că spusele lui *nu* păreau deloc credibile. Nici un juriu întreg la minte nu ar fi crezut că poliţia fabricase dovezile şi furase unelte dintr-o casă aflată la sute de kilometri depărtare de scena crimei. Abia acum îşi dădea seama şi Pell de greşeala comisă. Urma să fie prins în capcană.

Şah mat...

Inima începu să îi bată un pic mai tare, şi se gândi că el avea să îi ceară să cadă la înţelegere.

Se înşela.

Ochii lui se deschiseră brusc şi o fixară plini de rea-voinţă. Se aplecă înspre ea cât de mult putea. Doar cătuşele cu care era prins de scaunul de metal, pironite cu lacăte în podea, îl împiedicară să îşi înfigă dinţii în ea.

Femeia icni şi se trase în spate.

– Târfă nenorocită! A, mi-am dat seama acum. Sigur că faci şi tu parte din toată treaba asta. Da, da, daţi vina pe Daniel! Tot timpul a fost vina mea! Eu sunt cel uşor de acuzat. Şi vii aici, îmi vorbeşti ca unui prieten, mă întrebi chestii... Hristoase, eşti exact ca toţi ceilalţi!

Inima ei bătea puternic şi îi era frică. Dar observă rapid că bărbatul era bine prins în scaun şi nu putea să ajungă la ea. Se întoarse către oglinda în spatele căreia se afla ofiţerul care se ocupa de camera video şi care sigur se ridicase pentru a-i veni în ajutor. Dar ea îi făcu semn cu capul. Era important să vadă unde avea să se ajungă.

Apoi, brusc, furia lui Pell fu înlocuită de un calm rece. Se lăsă pe spate, îşi recăpătă suflul şi o examină din nou.

– Ai treizeci şi ceva de ani, agent Dance. Eşti chiar drăguţă. Nu îmi pari pe invers, deci sunt sigur că există un bărbat în viaţa ta. Sau a existat.

Apoi se uită a treia oară la inelul cu perlă.

– Daniel, dacă nu îţi convine teoria mea, vino tu cu alta! Despre ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Robert Herron.

Pell continuă ca şi cum agenta nu ar fi zis nimic:

– Şi ai copii, nu-i aşa? Sigur că ai, pot să îmi dau seama de asta. Spune-mi totul despre ei! Spune-mi despre cei mici! Sunt de vârste apropiate şi nu au prea mulţi anişori, sunt sigur de asta.

Vorbele lui o speriară şi se gândi instantaneu la Maggie şi la Wes. Dar se chinui să nu reacţioneze nicicum. „Nu *ştie* că am copii. Nu are de unde să ştie. Dar se comportă de parcă ar fi sigur de asta. A fost ceva în comportamentul *meu*, iar el a observat? E ceva oare ce îi sugerează că sunt mamă?"

„Te studiază la fel de atent cum îi studiezi tu pe ei."

– Ascultă-mă, Daniel, spuse ea calmă, o ieşire ca asta nu o să te ajute deloc.

– Ştii, am prieteni afară. Îmi sunt datori. Sigur le-ar plăcea să îţi facă o vizită. Sau să stea puţin la poveşti cu soţul tău şi cu copiii. Mda, e grea viaţa de poliţist. Cei mici rămân mult timp singuri, nu? Sigur le-ar plăcea să aibă nişte prieteni cu care să se joace.

Dance îi întoarse privirea rămânând nemişcată. Apoi îl întrebă:

– Poţi să îmi spui despre relaţia ta cu prizonierul din Capitola?

– Sigur că pot. Dar nu o să fac asta. Cuvintele lui, lipsite de orice emoţie, erau batjocoritoare, sugerându-i că pusese o întrebare neglijentă pentru un examinator profesionist. Apoi continuă cu voce blândă: Cred că e timpul să mă întorc în celulă.

Capitolul 2

Alonzo „Sandy" Sandoval, procurorul districtului Monterey, era un bărbat plinuţ, dar arătos, cu o claie de păr negru şi cu o mustaţă mare. Stătea în biroul său, două etaje mai sus de celule, în spatele unei mese pline de hârtii.

– Salutare, Kathryn. Deci băiatul nostru... S-a ridicat în picioare, s-a bătut cu mâinile în piept şi a recunoscut că el a făcut-o?

Dance se aşeză şi se uită în ceaşca de cafea pe care o lăsase pe birou în urmă cu patruzeci şi cinci de minute. Spuma laptelui condensat se ridicase la suprafaţă.

– Nu chiar, răspunse agenta. L-aş cataloga, ei bine, ca fiind unul dintre cele mai nereuşite interogatorii din toate timpurile.

– Şefa, arăţi zdruncinată, spuse un bărbat scund şi vânos, plin de pistrui şi cu păr roşu, creţ, purtând jeanşi, un tricou şi o geacă sport.

Îmbrăcămintea lui TJ era total diferită de cea purtată în mod normal de un agent de investigaţii care lucra pentru CBI – cea mai conservatoare agenţie din cadrul poliţiei din tot statul Great Bear –, dar tot ce era legat de TJ era la fel de nonconformist. În jur de treizeci de ani şi în continuare burlac, TJ locuia pe dealurile din Carmel Valley, într-o casă dărăpănată care s-ar fi potrivit într-un muzeu despre contracultură, fiind un exemplu potrivit pentru a înfăţişa viaţa din California anilor şaizeci. TJ avea tendinţa să lucreze singur în majoritatea timpului în loc să facă echipă cu un alt agent CBI, adică să urmeze procedura standard, fiind specializat în urmăriri şi în operaţiuni sub acoperire. Dar, cum partenerul lui Dance era în Mexic, din cauza unor chestiuni legate de extrădare, TJ sărise în sus de bucurie fiindcă avea astfel ocazia să îl vadă pe „Fiul lui Manson".

– Nu zdruncinată. Doar *curioasă*. Îi spuse despre interviul care decursese bine până când, în mod neaşteptat, Pell se dezlănţuise asupra ei. Sub

privirea sceptică a lui TJ, agenta recunoscu până la urmă: Bine, sunt *un pic* zdruncinată. Am mai fost amenințată și înainte. Dar amenințările lui erau cele mai rele tipuri de amenințări.

– Adică? întrebă Juan Millar, un tânăr agent înalt și negricios, care lucra cu Divizia de Investigații din BSDM – Departamentul de Poliție din Monterey –, al cărei sediu era foarte aproape de judecătorie.

– Amenințări *calme,* spuse Dance.

– Amenințări *vesele,* interveni TJ. Știi că ai probleme atunci când se opresc din urlat și încep să șoptească.

„Cei mici petrec mult timp singuri..."

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sandoval, părând mult mai interesat de cazul său decât de amenințările aduse lui Dance.

– Atunci când a negat că îl cunoaștea pe Herron, nu a reacționat nicicum. A reacționat abia atunci când l-am auzit vorbind despre conspirația poliției. Atunci a părut dezgustat și a început să nege mai multe lucruri. Plus niște devieri extreme de la comportamentul de bază.

Kathryn Dance era deseori considerată un detector uman de minciuni, dar nu era chiar adevărat; în realitate, la fel ca toți analiștii și anchetatorii capabili să citească limbajul trupului, ea detecta *nervozitatea.* Aceasta era cheia către minciună; odată ce recepționa nervozitatea, începea să sondeze atentă subiectul care o provocase și să insiste până când intervievatul izbucnea din nou.

Experții identifică diverse tipuri de nervozitate a indivizilor. Sunt anumite tipuri de nervozitate care ies la suprafață în special atunci când cineva ascunde o parte din adevăr. Dance numea acest lucru „nervozitatea provocată de minciună". Dar oamenii trec, de asemenea, prin stări generale de nervozitate, care apar atunci când persoana în cauză este doar nesigură sau agitată, fără a avea ceva de-a face cu minciuna. Sunt lucruri pe care fiecare dintre noi le simte atunci când întârzie la serviciu, trebuie să susțină un discurs în public sau se teme de o bătaie. Dance își dăduse seama că diferite elemente ale limbajului corpului semnalau prezența celor două tipuri de nervozitate.

Ea explică toate aceste lucruri și adăugă:

– Mi s-a părut că înțelesese că pierduse controlul asupra interogatoriului și că nu-l mai putea recăpăta. Așa că a luat-o razna.

– Chiar dacă tu îi spuneai că *erai de partea lui?*

Lunganul Juan Millar își scărpină absent palma stângă. Între degetul arătător și degetul mare avea o cicatrice, semnul rămas după îndepărtarea unui tatuaj specific unei anumite bande.

– Exact.

Apoi mintea lui Dance făcu unul dintre salturile ciudate care-i erau caracteristice. Ca și cum de la A și B ar fi sărit direct la X. Nu își putea explica de ce sau cum se întâmpla așa ceva. Dar fusese tot timpul atentă.

– Unde a fost ucis Robert Herron?

Se ridică și se duse la o hartă a districtului Monterey agățată pe peretele lui Sandoval.

– Aici, îi zise procurorul arătându-i un pătrat de pe suprafața galbenă a hărții.

– Și unde e fântâna în care au găsit ciocanul și portmoneul?

– Undeva prin zona asta.

Era cam la mai puțin de cinci sute de metri depărtare de scena crimei, undeva într-o zonă rezidențială.

Dance se holba la hartă, când simți ochii lui TJ ațintiți asupra sa.

– Șefa, care e problema?

– Aveți pe undeva o poză cu fântâna?

Sandoval cotrobăi prin dosar.

– Experții medico-legali ai lui Juan au făcut destule poze.

– Tipilor care analizează scena unui omor le plac la nebunie sculele lor, zise Millar. Rima unei asemenea fraze sună ciudat, mai ales că venea de la un tip așa de liniștit. Millar zâmbi timid. Am auzit asta undeva.

Procurorul scoase un teanc de fotografii color și răscoli printre ele până când găsi ce căuta.

Dance se uită atentă la ele și se întoarse către TJ.

– Am avut un caz în urmă cu vreo șase, opt luni, îți aduci aminte?

– Cel cu incendierea. Sigur. În complexul acela nou de locuințe.

Dance continuă să vorbească, bătând cu degetul pe hartă în zona unde se găsea fântâna.

– Proiectul e încă în dezvoltare. Și aia – arătă înspre poză – e fântână din rocă metamorfică.

Toată lumea din zonă știa că apa din zona aceea a Californiei era de o calitate atât de bună, încât fântânile din rocă metamorfică, având o capacitate scăzută și rezerve limitate, nu erau folosite niciodată în agricultură, ci doar pentru uzul personal.

– La naiba, mormăi Sandoval şi închise o clipă ochii. În urmă cu zece ani, atunci când a fost ucis Herron, toată zona de acolo era teren agricol. Fântâna nu ar fi putut fi acolo.

– Nu era acolo nici în urmă cu *un an,* murmură Dance. Din cauza *asta* era Pell atât de iritat. Mă apropiam de adevăr – cineva chiar *a furat* ciocanul din casa mătuşii sale din Bakersfield şi a falsificat un portmoneu, ca apoi să le plaseze acolo recent. Doar că nu a făcut treaba asta ca să-l prindă pe el în capcană.

– Nu se poate, şopti TJ.

– Ce? întrebă Millar, uitându-se de la un agent la altul.

– Pell în persoană a pus la cale toată treaba asta, răspunse Dance.

– De ce? întrebă Sandoval.

– Pentru că nu a putut să evadeze din Capitola. Acolo este exact ca la Pelican Bay, închisoarea din nord. O închisoare de înaltă securitate. Dar de aici ar putea.

Kathryn Dance se repezi spre telefon.

Capitolul 3

Într-o celulă specială – izolată de restul prizonierilor –, Daniel Pell îşi studia cuşca şi coridorul care ducea înspre judecătorie.

Părea foarte liniştit, dar inima îi clocotea. Poliţista care îl interogase îl speriase de moarte, ţintuindu-l cu ochii ei verzi din spatele ochelarilor cu ramă neagră. Nu se aşteptase să poată cineva pătrunde în mintea sa atât de adânc şi atât de repede. Fusese ca şi cum ar fi putut să îi citească gândurile.

Kathryn Dance...

Pell se întoarse către Baxter, paznicul care se afla în faţa celulei. Era un poliţist de treabă, nu ca acela care-l escortase pe Pell din Capitola. Bărbat zdravăn, la fel de negru şi de tare precum abanosul, Baxter stătea tăcut la uşa cea mai îndepărtată şi urmărea cu atenţie totul.

– Ce-ţi spuneam, continuă Pell discuţia sa cu Baxter. Isus m-a ajutat. Fumam trei pachete pe zi. Şi El şi-a făcut timp să mă ajute. M-am lăsat destul de uşor.

– Nu mi-ar strica şi mie aşa ceva, mărturisi poliţistul.

– Îţi spun eu, continuă Pell. E mai greu să te laşi de fumat decât de băutură.

– Eu am încercat cu plasturele cu nicotină. Nu prea a mers. Poate o să mă rog pentru ajutor mâine. Eu şi soţia mea ne rugăm în fiecare dimineaţă.

Pell nu păru surprins. Văzuse insigna de pe reverul hainei. Era în formă de peşte.

– Foarte bine.

– Mi-am pierdut cheile de la maşină săptămâna trecută, şi ne-am rugat o oră. Isus mi-a spus unde erau. Daniel, uite, am o idee: o să stai aici pe perioada procesului. Dacă vrei, ne putem ruga împreună.

– Mersi.

Telefonul lui Baxter începu să sune.

O secundă mai târziu, se auzi alarma țiuind atât de tare, că îți spărgea timpanele.

– Ce naiba se întâmplă?

Însoțitorul din Capitola sări în picioare fix în momentul când o bilă imensă de foc se împrăștie în parcare. Fereastra din spatele celulei era cu gratii, dar deschisă, și un jet de flăcări țâșni prin ea. Fumul întunecat și înecăcios se împrăștie în celulă. Pell căzu la podea și se ghemui.

– Doamne!

Baxter încremeni, uitându-se la flăcările care înghițeau toată parcarea din spatele clădirii. Puse mâna pe telefon, dar linia era moartă. Își scoase stația de la curea și anunță izbucnirea incendiului. Daniel Pell își coborî capul și începu să se roage.

– Hei, Pell!

Deținutul își deschise ochii.

Gardianul din Capitola stătea lângă el, cu un pistol Taser ațintit asupra lui. Aruncă niște cătușe pentru picioare înspre Pell.

– Puneți-le! Mergem înspre ușa din față și apoi direct în dubă. O să...

Mai multe flăcări invadară celula, și cei trei bărbați se ghemuiră. Rezervorul altei mașini explodă și el.

– Tu o să stai lângă mine. Ai înțeles?

– Da. Sigur. Haide, să mergem! Te rog!

Pell își prinse bine cătușele de picioare.

– Ce crezi că se petrece? întrebă Baxter, transpirat tot și cu o voce tremurândă. Teroriști?

Paznicul din Capitola îl ignoră pe polițistul panicat și își fixă privirea asupra lui Pell.

– Dacă nu faci exact ce îți spun, o să încasezi 50 000 de volți. Apoi flutură pistolul Taser înspre prizonier. Și dacă trebuie să te car în spate și nu îmi convine, *o să te las* să arzi. Ai înțeles?

– Da, dom'le. Hai să mergem! Te rog. Nu vreau să vă răniți nici unul din voi din cauza mea. O să fac tot ce vrei.

– Deschide-o! lătră gardianul către Baxter, care apăsa un buton.

Ușa se deschise în afară cu un zgomot. Cei trei bărbați începură să meargă pe coridor în jos, trecând prin altă ușă de securitate, care le făcu legătura cu un alt coridor întunecat și plin de fum. Alarma tot urla.

„Ia stai puțin", gândi Pell. Era o a doua alarmă – prima sunase *înainte* de exploziile de afară. Oare își dădusc cineva seama de ceea ce avea el de gând să facă?

„Kathryn Dance..."

Imediat după ce trecură de o ușă, Daniel Pell se uită înapoi. Tot coridorul era îmbâcsit de fum înecăcios.

– Nu! urlă el înspre Baxter. E prea târziu. Toată clădirea o să explodeze! Să ieșim de aici!

– Are dreptate! izbucni Baxter, care se și repezi să tragă maneta de alarmă aflată lângă ieșire.

– Nu! spuse calm escorta din Capitola. Ieșim pe ușa din față și mergem înspre duba de poliție.

– Ești nebun! se răsti Pell. Pentru numele lui Dumnezeu, o să murim aici!

Apoi deschise ușa.

Un val de căldură, fum și scântei îi izbi în plin pe cei trei bărbați. Flăcări imense cuprinseseră mașinile, tufele și tomberoanele de gunoi de afară. Pell căzu în genunchi și își acoperi fața.

– Ochii mei! Dumnezeule! Mă doare!

– La naiba, Pell!

Gardianul înaintă cu pistolul Taser ridicat.

– Lasă aia jos, replică furios Baxter. Nu fuge nicăieri. E rănit.

– Nu pot să vad, gemu Pell. Ajutați-mă!

Baxter se aplecă încet către el.

– Nu! urlă gardianul.

Apoi Baxter se împletici înapoi, cu o expresie uimită, în timp ce Pell îi înfigea un cuțit în burtă și în piept. Sângerând abundent, Baxter căzu în genunchi încercând să își scoată spray-ul paralizant. Pell îl apucă de umeri și îl întoarse înspre matahala care tocmai descărca pistolul Taser. Impulsul electric trecu pe lângă el.

Pell îl împinse pe Baxter deoparte și sări înspre gardian. Matahala încremeni, uitându-se la cuțit și ținând acum inutilul pistol Taser în mână. Pell se uită atent la fața lui transpirată.

– Daniel, nu face asta!

Pell se apropie.

Gardianul își luă poziția de apărare, ridicând pumnii.

Vorbele erau inutile. Cei care deţineau controlul nu aveau nevoie să îşi umilească adversarul, să îl ameninţe sau să îl ia în zeflemea. Pell se năpusti înainte, se feri de loviturile bărbatului de culoare şi îl lovi puternic de câteva zeci de ori cu vârful cuţitului din mână. Succesiunile de pumni erau cea mai bună metodă de a ataca, folosind un cuţit, un adversar puternic, dispus să riposteze.

Cu faţa contorsionată, gardianul căzu într-o parte. Îşi duse mâinile către piept şi gât. O secundă mai târziu, încetă să se mai mişte. Pell puse mâna pe cheile de la cătuşe şi se eliberă.

Baxter încă se târa, încercând să îşi scoată bastonul din teacă. Degetele îi erau însângerate. Ochii lui se măriră văzându-l pe Pell apropiindu-se.

– Te rog! Nu îmi face nimic. Doar îmi făceam datoria. Amândoi suntem creştini! M-am purtat frumos cu tine. M-am…

Pell îl apucă de păr. Era tentat să îi spună: „Ai irosit timpul Domnului rugându-l să îţi găsească *cheile de la maşină*!"

Dar niciodată nu îţi umileşti, ameninţi sau iei în zeflemea adversarul. Pell se aplecă şi îi tăie gâtul.

După ce Baxter nu mai mişcă, Pell se îndreptă din nou înspre uşă. Îşi acoperi ochii şi apucă sacul din zale de aluminiu rezistent la foc, de unde scoase cuţitul, şi care fusese plasat în afara uşii.

Băgă mâna înăuntru, dar simţi dintr-odată un pistol lipit de ceafă.

– Nu te mişca!

Pell încremeni.

– Aruncă imediat cuţitul!

Urmă un scurt moment de îndoială. Pistolul era aţintit bine. Pell simţi că persoana care îl ameninţa, oricine ar fi fost, era pregătită să apese pe trăgaci. Oftă şi lăsă cuţitul să cadă pe podea. Apoi se uită la bărbatul cu pistolul, un tânăr poliţist latinoamerican, îmbrăcat în civil, care îl privea fix, ţinând o staţie în mână.

– Juan Millar aici. Kathryn, eşti?

– Continuă, se auzi vocea femeii.

„Kathryn…"

– Cod 11-9-9, am nevoie de ajutor imediat la uşa de incendiu, la parter, chiar în afara închisorii. Doi gardieni sunt răniţi. Rău de tot. 9-4-5, am nevoie de ambulanţă. Repet, cod 11-9…

În acel moment, rezervorul maşinii de lângă uşă explodă şi o văpaie portocalie izbucni înspre intrare.

Poliţistul se feri.

Pell nu schiţă nici un gest. Barba îi luă foc, flăcările îi arseră obrajii, dar el nu se mişcă.

„Stai locului…"

Capitolul 4

Kathryn Dance suna disperată.

– Juan, unde e Pell? Juan, răspunde. Ce se întâmplă acolo?

Nici un răspuns.

Codul 11-9-9 era un cod al poliției rutiere – deși toți polițiștii din California îl cunoșteau. Însemna că un ofițer avea nevoie urgent de întăriri.

Și, în continuare, nici un răspuns la solicitarea lui.

Paznicul-șef al judecătoriei, un polițist pensionat, cărunt și tuns milităreşte, își vârî capul pe ușă.

– Cine se ocupă de echipajul de căutare? Cine?

– Tu ești veteranul, zise Sandoval uitându-se la Dance.

Dance nu mai avusese de-a face cu o asemenea situație – o explozie și fuga unui criminal ca Daniel Pell –, dar nici nu știa pe *nimeni* din zonă care să se fi confruntat cu așa ceva. Ar putea mobiliza niște oameni până când cineva din Departamentul de Poliție din Monterey sau de la poliția rutieră ar fi preluat controlul. Era vital să se miște repede și decisiv.

– Bun, spuse ea.

Apoi îi ceru pazincului-șef să îi aducă pe restul de paznici jos și să-i îndrepte spre ușile pe care năvălise toată lumea.

Urlete afară. Oameni fugind pe coridor. Mesaje transmise prin radio în toate direcțiile.

– Uite! zise TJ arătând înspre fereastră, unde fumul negru le bloca priveliștea. Dumnezeule!

În ciuda focului care probabil se dezlănțuia acum *în interiorul* clădirii, Kathryn Dance se hotărî să rămână în biroul lui Alonzo Sandoval. Nu voia să irosească timp plecând altundeva sau părăsind clădirea. Dacă avea să fie totul înghițit de flăcări, puteau sări pe fereastră, pe mașinile parcate trei

metri mai jos. Încercă din nou să dea de Juan Millar – dar nu obținu nici un răspuns. Se întoarse către paznicul-șef și-i zise:

– Avem nevoie de cineva care să cerceteze încăpere cu încăpere toată clădirea.

– Da, doamnă! zise el, pregătit să execute ordinele.

– Și, dacă reușește să scape, vreau ca toate drumurile să fie blocate, îi spuse Dance lui TJ. Apoi își dădu jos geaca și o aruncă pe un scaun. Pete de transpirație i se iveau la subraț. Aici, aici și aici, reluă ea.

Unghiile ei scurte se auzeau bătând pe harta laminată a Salinasului. Uitându-se la locurile indicate de ea, TJ sună la poliția rutieră – poliția statului California – și la Departamentul de Poliție din Monterey.

Sandoval, procurorul, se uita și el încruntat la parcarea învăluită în fum. Luminile se reflectau în geam. Bărbatul rămase tăcut. Biroul începu să se umple de rapoarte, dar Pell nu era de găsit nicăieri.

Nici Juan Millar.

Șeful de la pază se întoarse după câteva minute cu fața murdară și tușind din greu.

– Focul e sub control. Doar în afara clădirii mai e ceva, în rest am reușit să îl stingem. Dar Sandy, adăugă el cu vocea tremurândă, Jim Baxter e mort. La fel și gardianul din Capitola. Înjunghiat. Se pare că Pell a pus cumva mâna pe un cuțit.

– Nu se poate, șopti Sandoval. Nu!

– Și Millar? întrebă Dance.

– Nu putem da de el. Ar putea fi ostatic. Am găsit o stație de emisie-recepție despre care credem că ar putea fi a lui. Dar nu ne putem da seama încotro a luat-o Pell. Cineva a deschis ușa din spate, dar, până acum câteva minute, erau doar flăcări acolo. Nu ar fi putut să meargă în direcția aceea. Cealaltă variantă era să o ia prin clădire, și sigur ar fi fost observat într-o clipă cu hainele lui de pușcăriaș.

– Asta dacă nu a luat pe el hainele lui Millar, zise Dance.

TJ se uită nesigur la ea; amândoi știau ce însemna acest lucru.

– Anunță pe toată lumea că ar putea avea pe el un costum negru și un tricou alb. Millar este mult mai înalt decât Pell. Manșetele de la pantaloni ar trebui să fie suflecate, adăugă ea.

Șeful transmise informațiile prin stație.

– Maşinile vor fi imediat pe poziţie, spuse TJ ridicând privirea. Apoi arătă înspre hartă. Poliţia rutieră a adunat vreo şase motociclete. Ar trebui să baricadeze autostrăzile în aproximativ un sfert de oră.

Avantajul lor era că Salinas nu era deloc un oraş mare – cam 150 000 de locuitori – şi, pe deasupra, era un important centru agricol (porecla oraşului era Vasul de Salată al Ţării). Salată, fructe de pădure, varză de Bruxelles, spanac şi anghinare erau cultivate peste tot în zona limitrofă a oraşului, ceea ce însemna că nu prea existau autostrăzi şi drumuri în jur. Deci Pell nu avea pe unde să evadeze. Şi, dacă ar fi luat-o pe jos, ar fi fost uşor de observat în câmpurile de culturi joase.

Dance îi ordonă lui TJ să le trimită fotografia lui Pell poliţiştilor care se ocupau de baricadarea drumurilor.

Ce altceva ar mai fi putut face?

Îşi puse mâna pe coada împletită, legată cu elasticul roşu de către Maggie, chiar în acea dimineaţă. Era o tradiţie mamă-fiică; în fiecare dimineaţă, copilul alegea culoarea elasticului cu care mama urma să îşi prindă părul. Acum, agenta îşi îndreptă gândul către ochii căprui ai fiicei sale, ochii din spatele ochelarilor cu ramă de metal, imaginându-şi-o în timp ce îi povestea despre tabăra de muzică la care fusese chiar în acea zi şi o întreba despre aperitivele pe care ar trebui să le aibă la aniversarea tatălui lui Dance de a doua zi. (Îşi dădu seama că era foarte posibil ca atunci să îi fi pus Wes liliacul de jucărie în poşetă.)

Îşi mai aminti cum ardea de nerăbdare să interogheze un criminal legendar...

„Fiul lui Manson..."

Staţia şefului de la pază începu să pârâie, şi o voce se auzi imediat:

– Avem un rănit. Situaţia e gravă. E vorba despre agentul din Monterey. Se pare că Pell l-a împins drept în flăcări. Cei care i-au acordat primul ajutor au cerut să vină un elicopter să îl ridice.

Nu, nu... Ea şi TJ se uitară unul la celălalt. Chipul lui, de obicei imposibil de citit, îi trăda acum şocul. Dance era conştientă de faptul că Millar avea dureri groaznice, dar trebuia să afle dacă ştia încotro ar fi putut să se îndrepte Pell. Agenta arătă înspre staţie, şi şeful de la pază i-o înmână.

– Agent Dance aici. Millar e conştient?

– Nu, doamnă. Starea lui e... gravă.

– Are haine pe el?

– Are... poftim?! Repetaţi, vă rog.

– I-a luat cumva Pell hainele?

– Răspuns negativ. Terminat.

– Şi arma?

– Nu are armă.

„La naiba!"

– Spune-le tuturor că Pell e înarmat.

– Înţeles.

Lui Dance îi veni brusc o altă idee.

– Vreau ca un poliţist să fie lângă elicopter din secunda în care aterizează. Pell ar putea încerca să evadeze aşa.

– Înţeles.

Agenta îi dădu şefului de la pază staţia înapoi, apoi îşi scoase telefonul mobil şi apăsă pe o tastă de apelare rapidă.

– Centrul de cardiologie, se auzi vocea liniştită a lui Edie Dance.

– Mamă, eu sunt.

– Ce s-a întâmplat, Katie? Copiii?

Dance îşi imagină expresia de îngrijorare de pe faţa femeii plinuţe, cu păr scurt, gri, şi ochelari mari şi rotunzi. Se aplecase probabil în faţă – răspunsul ei automat la detectarea tensiunii.

– Nu, sunt în regulă. Dar unul dintre agenţii lui Michael a suferit arsuri. Grave. A fost o incendiere la judecătorie, o parte dintr-un plan de evadare. O să auzi mai multe la ştiri. Am pierdut doi paznici.

– Îmi pare rău, murmură Edie.

– Detectivul... se numeşte Juan Millar. L-ai întâlnit şi tu de câteva ori.

– Nu îmi amintesc. E pe drum?

– O să ajungă în curând. Cu elicopterul.

– E atât de grav?

– Aveţi o secţie specială pentru arsuri?

– Da, una mică, care face parte din Secţia de terapie intensivă. Dacă trebuie să fie internat pe o perioadă îndelungată, va fi mutat cât de repede posibil la Alta Bates, U.C., Davis sau Santa Clara. Poate chiar în Grossman.

– Ai putea să verifici din când în când, să vezi în ce stare e?

– Sigur, Katie.

– Şi, dacă va fi cumva posibil, aş vrea să vorbesc cu el. Orice a văzut ne-ar putea fi de ajutor.

– Sigur.

– O să fiu ocupată toată ziua, chiar dacă punem mâna pe el imediat. Îl rogi tu pe tata să îi ia pe copii?

Stuart Dance, un biolog marin ieşit la pensie, lucra ocazional la celebrul acvariu din Monterey, dar era disponibil pentru a-i lua pe copii cu maşina oricând era nevoie.

– Îl sun chiar acum.

– Mulţumesc, mamă.

Dance închise telefonul şi se uită la procurorul Alonzo Sandoval, care se holba pierdut la hartă.

– Cine îl ajută oare? murmură el. Şi unde mama naibii e Pell?

Aceste două întrebări – sub diverse forme – se învârteau nebuneşte şi în mintea ei. Împreună cu un alt gând: „Ce oare aş fi putut face pentru a-i citi intenţiile? Ce altceva aş fi putut face pentru a evita această tragedie?"

Capitolul 5

Elicopterul din parcare stârni vârtejuri de fum, elicele începură să se învârtă, şi maşinăria se ridică, purtându-l pe Juan Millar înspre spital.

„Vaya con Dios..."

Dance se uită la ecranul telefonului care începuse să sune. Era surprinsă că durase atât de mult până când bărbatul o contactase înapoi.

– Da, Charles, îi răspunse ea şefului său, agentul care se afla la conducerea Biroului Californian de Investigaţii din zona central-vestică a ţării.

– Acum mă îndrept către judecătorie. Ce ai aflat, Kathryn?

Agenta îl puse imediat la curent cu toate incidentele, spunându-i inclusiv despre cele două decese şi despre starea în care se afla Millar.

– Îmi pare rău să aud asta... Ai ceva indicii, orice lucru pe care l-am putea spune?

– Cui să spunem?

– Presei.

– Nu ştiu, Charles. Nu am prea multe informaţii. Ar putea fi oriunde. Am dat ordin să fie blocate drumurile şi cercetăm fiecare încăpere în parte.

– Nimic aparte? Absolut nimic?

– Nu.

Overby oftă.

– Bine. Apropo, tu te ocupi de întreaga operaţiune.

– Poftim?

– Vreau să conduci echipa de căutare.

– Eu?

Agenta era surprinsă. Biroul Californian de Investigaţii era o agenţie puternică, a treia ca mărime şi ca putere din stat, iar Kathryn Dance era un agent senior; era la fel de capabilă ca oricine altcineva să conducă acest

caz. Cu toate acestea, Biroul Californian de Investigații se ocupa în principal cu diverse cercetări sistematice și nu avea foarte mulți angajați. Poliția rutieră și cei de la biroul șerifului urmau să aducă oamenii pentru a forma echipa de căutare.

– De ce nu cineva de la poliția rutieră sau de la Departamentul de Poliție din Monterey?

– Cred că pentru un asemenea caz este nevoie de o coordonare centrală. E mult mai logic așa. Și, în plus, totul e rezolvat deja. Am vorbit cu toți.

– Deja?

Se întrebă dacă acesta fusese motivul pentru care nu o sunase înapoi imediat – făcea demersurile necesare pentru a limita controlul celor de la Biroul Californian de Investigații asupra unui caz care urma să aibă o amplă mediatizare.

Ei bine, decizia îi convenea. Avea un interes personal în capturarea lui Pell.

Văzându-i dinții încleștați, auzindu-i vorbele sinistre.

„Mda, e grea viața de polițist. Cei mici rămân mult timp singuri, nu? Sigur le-ar plăcea să aibă niște prieteni cu care să se joace..."

– În regulă, Charles, sunt de acord. Dar îl vreau și pe Michael în echipă.

Michael O'Neill era un polițist cu care Dance lucra cel mai adesea. Ea și agentul cu voce blândă, care locuia de-o viață în Monterey, lucrau împreună de ani buni; de altfel, el îi fusese mentor atunci când Kathryn intrase în Biroul Californian de Investigații.

– Nu am nimic împotrivă.

„Foarte bine", gândi Dance. Pentru că îl sunase deja.

– O să ajung și eu în curând. Mai vreau o prezentare a situației înainte de conferința de presă, adăugă Overby, iar apoi închise telefonul.

Dance se îndrepta către partea din spate a clădirii, când observă luminile sclipitoare ale unei mașini. Recunoscu un Ford Taurus de la Biroul Californian de Investigații, cu luminile roșii și albastre pâlpâind.

Rey Carraneo, cel mai nou angajat al biroului, trase mașina lângă ea și coborî. Bărbatul slăbuț, cu ochi negri și sprâncene groase, lucra de doar două luni cu ei. Nu era chiar atât de neexperimentat și de naiv cum părea, și fusese timp de trei ani polițist în Reno – o zonă foarte dificilă – înainte

să se mute în peninsula Monterey, astfel încât el și soția lui să poată avea grijă de mama sa bolnavă. Încă mai avea multe de învățat și mai trebuia să capete experiență, dar era un polițist neobosit pe care te puteai baza întotdeauna. Și asta conta mult.

Carraneo era cu doar vreo șase, șapte ani mai tânăr decât Dance, dar pentru un polițist acei ani erau foarte importanți, așa că încă nu îșI permitea să îi spună pe nume, „Kathryn", așa cum ea îi ceruse în repetate rânduri. De regulă, o saluta înclinându-și ușor capul. De data aceasta, o întâmpină cu mult respect.

– Vino cu mine, îi spuse Dance. Apoi își aminti de dovezile din cazul Herron și de bomba care explodase și zise: Probabil are un complice, și știm sigur că are o armă, așa că trebuie să fii cu ochii în patru.

Cei doi își continuară drumul înspre spatele clădirii, unde oficialii care investigau incendiul și polițiștii din districtul Monterey priveau urmările carnagiului; scena arăta ca după război. Patru mașini erau arse de tot, iar celelalte două – pe jumătate. Toată partea din spate a clădirii era neagră de funingine, și tomberoanele erau topite. Fumul gros plutea în continuare peste toată zona, care mirosea înfiorător a cauciuc ars. Și, cu toate acestea, un alt miros era și mai dezgustător.

Dance studie atent parcarea. Apoi ochii i se fixară pe ușa din spate.

– Nu se poate să fi scăpat *pe acolo,* spuse Carraneo, luându-i lui Dance vorba din gură.

Judecând după mașinile distruse și după asfaltul pârjolit, era clar că focul înconjurase ușa; flăcările fuseseră o diversiune. Dar pe *unde* evadase oare?

– Se știe cui aparține fiecare dintre mașinile astea? întrebă ea un pompier.

– Da, sunt ale angajaților.

– Hei, Kathryn, avem dispozitivul, strigă după ea un bărbat în uniformă. Era pompierul-șef al districtului.

Dance îl salută scurt din cap.

– Ce e, mai exact?

– O servietă pe roți, mare de tot, plină cu sticle de plastic umplute cu benzină. Cel care a declanșat totul a plasat-o sub Saabul de acolo. Avea fitil din acela care arde încet.

– Era profesionist?

– Probabil că nu. Am găsit resturile de la fitil. Poți să le faci din sfoară și chimicale. Cred că a luat instrucțiunile de pe internet. E o chestie pe care o fac copiii când vor să arunce ceva în aer. De regulă, zboară și ei.

– Poți să afli ceva concret?

– Poate. O să trimit tot la laborator, și vedem mai apoi.

– Știi cumva când a fost abandonată servieta?

Bărbatul arătă înspre mașina sub care stătuse bomba.

– Șoferul a ajuns aici pe la nouă și un sfert, deci a fost cândva după ora aceea.

– Sunt șanse să găsim amprente?

– Nu prea cred.

Dance rămase cu mâinile în șolduri, privind în jur. Ceva nu era în regulă.

Coridorul întunecat, sângele de pe asfalt.

Ușa deschisă.

Întorcându-se încet, studiind zona, Dance observă ceva în spatele clădirii. Ascuns printre pini și chiparoși, era un copac din care atârna încâlcită o panglică portocalie – tipul de panglică folosită pentru a marca arbuștii și copacii care urmează să fie tăiați. Dance înaintă și observă că acele de pin de la baza copacului respectiv erau mult mai multe decât sub oricare alt copac. Agenta se lăsă în genunchi, scormoni și scoase la iveală un sac pârjolit, din zale mici de aluminiu.

– Rey, am nevoie de mănuși. Tuși din cauza fumului.

Tânărul agent îi aduse o pereche de mănuși luate de la un agent care asigura zona. Înăuntrul sacului erau salopeta portocalie de pușcăriaș a lui Pell și o altă salopetă gri, cu glugă, care se dovedi a fi un fel de costum special pentru foc. O etichetă spunea că articolul era din fibre rezistente la foc și kevlar. Dance habar nu avea ce însemnau toate astea, în afară de faptul că materialul era destul de rezistent încât să îi permită lui Pell să treacă nevătămat prin flăcări și să ajungă până în spatele judecătoriei.

Agenta ridică din umeri scârbită. „Un costum rezistent la foc? Cu ce avem de-a face aici?"

– Nu pricep, zise Rey Carraneo.

Dance îi spuse că probabil partenerul lui Pell plasase bomba și lăsase sacul rezistent la foc în fața ușii; sacul conținea costumul și un cuțit. Probabil

și niște cătușe și o cheie de la cătușe. După ce îl dezarmase pe Juan Millar, Pell luase pe el costumul respectiv și fugise prin flăcări până la copacul marcat cu panglica portocalie, unde partenerul său ascunsese niște haine civile. Se schimbase și fugise.

Agenta își scoase telefonul Motorola și raportă tot ce găsise, apoi îi făcu semn unui polițist și îi dădu acestuia dovezile.

Carranco o chemă înspre o potecă aflată aproape de locul unde stătea ea.

– Amprente, îi arătă el.

Erau câteva, la aproximativ un metru una de cealaltă – lăsate de cineva în fugă. Sigur erau ale lui Pell; lăsase amprente distincte în fața judecătoriei. Cei doi agenți o luară la fugă în direcția în care duceau amprentele.

Acestea se opreau la o stradă din apropiere, San Benito Way, de-a lungul căreia se găseau locuri libere de parcare, un magazin de băuturi, un fast-food cu specific mexican, o firmă de curierat, o casă de amanet și un bar.

– Deci de aici l-a luat partenerul lui, zise Carraneo uitându-se în josul străzii.

– Dar mai e o stradă și de cealaltă parte a judecătoriei. Și e ceva mai aproape. De ce să-l fi luat de aici?

– Traficul e mai aglomerat dincolo?

– Posibil. Dance analiză atentă toată zona și mai tuși o dată. Într-un final, își recăpătă suflul și se uită atentă la stradă. Haideți, să mergem!

Bărbatul de aproape treizeci de ani, îmbrăcat în pantaloni scurți și o uniformă de la firma de curierat rapid Worldwide Express, conducea camioneta lui verde pe străduțele din centrul Salinasului. Era foarte concentrat la țeava pistolului care zăcea pe umărul său și plângea.

– Domnule, nu știu ce se întâmplă, dar nu am bani la mine. Am vreo cincizeci de dolari, banii mei, și poți să îi...

– Dă-mi portmoneul tău!

Autostopistul purta pantaloni scurți, un hanorac cu glugă și o șapcă Oakland A's. Fața lui era mânjită cu funingine, iar porțiuni din barbă erau arse. Părea între două vârste, uscățiv, dar puternic. Ochii lui erau de un albastru ciudat.

– Orice vrei, domnule. Numai nu mă răni. Am familie.

– *Port-mo-neu?*

Dură câteva secunde până când Billy își scoase portofelul din pantalonii scurți.

Bărbatul uscățiv se uită prin el.

– Deci William Gilmore, Rio Grande Avenue 3435, Marina, California, tată a doi copii frumoși, dacă pozele sunt recente.

Billy simți cum îl cuprindea groaza.

– Și căsătorit cu această frumoasă femeie, continuă Pell. Ia te uită ce bucle are! Pun pariu că sunt naturale. Hei, fii atent la drum! Ai luat-o prea brusc acolo. Și mergi unde îți spun eu. Dă-mi telefonul tău!

Vocea lui era calmă. Era bine să fie calm. Însemna că n-avea să facă vreo prostie.

Billy îl auzi apoi vorbind.

– Salut. Eu sunt. Scrie asta. Apoi repetă adresa lui Billy. Are o soție și doi copii. Soția e frumoasă foc. O să îți placă părul ei.

– Pe cine sunați? șopti Billy. Domnule, vă rog... Luați mașina, luați orice. Vă dau cât timp aveți nevoie să evadați. O oră. Două ore. Numai nu...

– Sttt, veni replica lui Pell, care apoi continuă să vorbească la telefon: Dacă nu apar, înseamnă că nu am trecut de blocaje pentru că William de aici nu a fost suficient de convingător. Așa că, în acest caz, îi faci tu o vizită familiei lui. Sunt la mâna ta.

– Nu!

Billy se întoarse și se întinse după telefon.

Țeava pistolului îi atinse fața, și Pell îi șopti printre dinți:

– Tu condu în continuare acolo! Nu ar fi o idee prea bună să faci un accident. Apoi Daniel închise telefonul, îl vârî în buzunar și se uită la șofer. William... Lumea îți zice Bill?

– Da, domnule. Billy, de regulă.

– Uite, Billy, situația stă astfel: am evadat din pușcăria din spate.

– Am înțeles. Nu mă deranjează deloc.

Bărbatul râse.

– Ei bine, mulțumesc. M-ai auzit la telefon. Știi ce vreau să faci. Trebuie să mă treci de blocaje. Dacă reușești, îți dau drumul, și familia ta nu o să pățească nimic.

Cu față toată roșie și transpirată, speriat de moarte, Billy își șterse obrajii rotunzi.

– Nu prezinți nici o amenințare pentru mine. Toată lumea îmi știe numele și cum arăt. Sunt Daniel Pell, și poza mea o să apară la toate știrile de la prânz. Deci nu am nici un motiv să te rănesc cât timp faci exact ce îți spun. Acum, adună-te un pic! Vreau să rămâi concentrat. Dacă te oprește poliția, am nevoie de un bărbat vesel și curios care întreabă ce s-a întâmplat în oraș. Ce e cu fumul ăla și cu toată agitația. Vai, vai. Ai prins ideea?

– Te rog, fac orice...

– Billy, știu că ai fost atent la tot ce ți-am zis. Nu vreau să faci *orice*. Vreau să faci doar ce ți-am zis să faci. Asta e tot. Ce poate fi mai simplu de atât?

Capitolul 6

Kathryn Dance şi Carraneo se aflau în You Mail It, pe San Benito Way, unde tocmai aflaseră că o companie de livrări, Worldwide Express, trimisese un transport la câteva minute după evadare.

De la A la B, apoi direct la X...

Dance îşi dădu seama că Pell ar fi putut să pună mâna pe o camionetă de livrări pentru a trece de blocaje, aşa că îl sună pe directorul companiei Worldwide Express din Salinas, care îi confirmă că şoferul respectiv nu lăsase la destinaţie nimic din ceea ce avea de livrat. Dance făcu rost de numărul de înmatriculare al maşinii şi îl trimise la Departamentul de Poliţie din Monterey.

Apoi cei doi se întorseseră la biroul lui Sandy Sandoval, încercând împreună să dea de camionetă. Din păcate, erau vreo 25 de astfel de maşini Worldwide în zonă, aşa că Dance îi ceru directorului să le ordone celorlalţi şoferi să oprească imediat maşinile la cele mai apropiate benzinării. Maşina care nu oprea îl avea, probabil, la bord, pe Daniel Pell.

Totuşi, dura prea mult. Directorul fu nevoit să îi sune pe toţi pe telefoanele mobile, pentru că un anunţ prin staţie l-ar fi alertat pe Pell.

O silueta intră încet pe uşă. Dance se întoarse să îl vadă pe Michael O'Neil, agentul pe care îl chemase mai devreme. Îi zâmbi, vădit fericită că îl vedea în birou. Pentru Dance, O'Neil era cel mai bun agent din lume cu care ar fi putut să împartă dificila sarcină.

O'Neil făcea parte din Departamentul de Poliţie din Monterey de câţiva ani buni. Începuse de jos, dar încet, încet ajunsese în vârf, devenind un investigator excelent, cu nişte procentaje fantastice de arestări – în special de deţinuţi *băgaţi la puşcărie*. Acum era agent veteran şi totodată detectiv în cadrul Biroului de operaţiuni de asigurare a legii, din cadrul Diviziei de investigaţii a Departamentului de Poliţie din Monterey.

Refuzase ofertele de a lucra pentru alte agenţii mai mari, ca Biroul Californian de Investigaţii sau FBI, în mare parte pentru că nu dorea să aibă o slujbă care necesita mutarea în alt oraş sau care să-l ţină tot timpul pe drumuri. Casa lui O'Neil era în peninsula Monterey, şi nici nu se gândea să se mute altundeva. Părinţii lui încă locuiau acolo – în casa aceea cu vedere înspre ocean, unde crescuseră el şi fraţii lui. (Tatăl său era senil, şi mama lui se gândea serios să vândă casa şi să îşi mute soţul într-un azil; O'Neil voia să cumpere toată proprietatea pentru a o putea păstra pentru familia sa.)

Cu pasiunea sa pentru mare, pescuit şi bărci, Michael O'Neil ar fi putut fi un erou modest şi neşovăielnic al unui roman de John Steinbeck, ca Doc din *Cannery Row*[1]. De fapt, detectivul, un colecţionar împătimit de cărţi, avea un exemplar din prima ediţie a tuturor operelor lui Steinbeck. (Preferata lui era *Travels with Charley*[2], o operă de nonficţiune, care povestea călătoria autorului prin SUA, împreună cu Standard, pudelul său; O'Neil dorea şi el să facă acelaşi lucru la un moment dat.)

Vinerea trecută, Dance şi O'Neil capturaseră împreună un bărbat de treizeci de ani, pe nume Ese, capul unei bande din Chicago, care îşi avea afacerile în afara Salinasului. Sărbătoriseră evenimentul cu o sticlă de şampanie Piper Sonoma, într-un restaurant plin de turişti – Fisherman's Wharf.

Acum li se părea ca şi cum acel eveniment se petrecuse cu ani în urmă. Dacă se petrecuse vreodată.

Uniforma celor din poliţie era una kaki, dar de obicei O'Neil se îmbrăca lejer, iar astăzi avea pe el un costum albastru fără cravată şi o cămaşă gri-închis, care se asorta perfect cu puţinul păr pe care îl mai avea pe cap. Ochii lui căprui examinau încet harta zonei. Era înalt, şi braţele sale erau groase, moştenire de familie, dar şi ca urmare a luptelor repetate cu peştii mari aflaţi la celălalt capăt al undiţei, în golful Monterey, atunci când vremea şi timpul îi permiteau.

O'Neil îi salută scurt pe TJ şi pe Sandoval.

– S-a aflat ceva de Juan? întrebă Dance.

– Rezistă, veni răspunsul.

Urmă un oftat. O'Neil şi Millar lucrau des împreună şi mergeau amândoi la pescuit cam o dată pe lună. Dance ştia că, pe tot parcursul drumului

---

1 *Uliţa fabricii de conserve*
2 *Eu şi Charley descoperim America*

pe care O'Neil îl făcuse până să se ajungă acolo, telefonase la spital și la familia lui Millar.

Biroul de Investigații din California nu avea o stație pentru a putea contacta mașinile de poliție aflate în patrulă, vehiculele de salvare sau navele, așa că O'Neil aranjase în așa fel încât Biroul central de comunicații al Departamentul de Poliție să schimbe informații cu propriii agenți și cu poliția rutieră despre camioneta dispărută de la Worldwide Express. Le spusese că singura camionetă care nu staționa în câteva minute la vreo benzinărie era cea furată.

O'Neil răspunse la un apel și dădu din cap în timp ce mergea înspre hartă. Își plasă telefonul între ureche și umăr, luă în mână niște post-it-uri în formă de fluturi și începu să le lipească pe hartă.

„Mai multe blocaje", își dădu seama Dance.

O'Neil închise telefonul.

– Sunt pe autostrăzile 68, 183, 101... Avem puse blocaje până la Hollister, Soledad și Greenfield. Dar, dacă ajunge în Pastures of Heaven, va fi greu să observăm o camionetă, chiar și cu ajutorul unui elicopter – și acum ceața ne face probleme.

Pastures of Heaven era numele pe care John Steinbeck îl dăduse unei văi pline de livezi de lângă Autostrada 68, în cartea *Păşunile Raiului*. Marea majoritate a zonelor de pe lângă Salinas erau netede, dar nu aveai mult de mers până să dai de copaci. Și nu foarte departe era zona pietroasă Castle Rock, ale cărei creste, faleze și copaci ar fi reprezentat niște locuri ideale pentru ascunzători.

– Dacă partenerul lui Pell nu conduce mașina, atunci *unde e?* întrebă Sandoval.

– Un punct de întâlnire pe undeva? îi oferi TJ o variantă de răspuns.

– Sau stă prin zonă, replică Dance, uitându-se sugestiv pe fereastră.

– Poftim? sări procurorul. De ce ar face așa ceva?

– Să afle cum ne ocupăm noi de caz și ce știm. Și ce *nu* știm.

– Pare a fi un pic cam... elaborat, nu crezi?

TJ râse și arătă spre mașinile distruse.

– Aș spune că e un cuvânt al naibii de bun pentru o asemenea chestie.

– Poate vrea să ne întârzie, sugeră O'Neil.

– Pare logic, confirmă Dance. Pell și partenerul său nu știu că am pus ochii pe camionetă. Ei se gândesc că noi credem că ei încă mai sunt în zonă.

Partenerul ar putea să lase impresia că Pell e prin apropiere. Poate a tras în cineva prin apropiere sau poate a mai plasat niște explozibil.

– La naiba! Altă bombă?

Sandoval se încruntă.

Dance dădu un telefon către șeful serviciului de pază și îi spuse că exista o posibilitate ca partenerul lui Pell să mai fie încă în zonă și să reprezinte o amenințare.

Dar nu mai avură destul timp să dezbată dacă partenerul lui Pell mai era sau nu în zonă. Planul legat de camioneta Worldwide Express dăduse rezultate. O'Neill primi un telefon de la Departamentul de Poliție, care îi raportă că doi polițiști locali îl găsiseră pe Daniel Pell și urmăreau mașina.

Camioneta verde lăsa o dâră de praf în urma ei, pe drumul îngust.

Polițistul în uniformă care conducea mașina de poliție, un veteran din Marina SUA, ținea volanul de parcă ar fi ținut timona pe o mare agitată. Partenerul său – un bărbat solid de origine latină – ținea dispozitivul de transmisie cu o mână și microfonul cu cealaltă.

– Unitatea numărul 7 a Poliției Salinas. Suntem pe urmele lui. Acum a luat-o pe un drum care duce din Natividad cam la un kilometru și jumătate de Old Stage.

– Înțeles... Centrul către 7, fiți atenți, suspectul e probabil înarmat și periculos.

– Dacă e înarmat, *evident* că e și periculos, lătră șoferul, care apoi își pierdu ochelarii de soare când mașina sări un pic în aer după ce trecu peste o ridicătură de teren.

Cei doi polițiști abia mai puteau să vadă drumul din fața lor; camioneta Worldwide lăsa o adevărată tornadă de praf în urmă.

– Centrul către 7, am trimis toate unitățile disponibile să vă ajute.

– Înțeles.

Întăririle erau o idee bună. Erau niște zvonuri cum că Daniel Pell, liderul nebun al unui cult, Charles Manson al erei noastre, împușcase 12 oameni la judecătorie, dăduse foc unui autobuz plin cu școlari, tăiase în stânga și în dreapta printr-o mulțime de viitori jurați și omorâse patru dintre ei. Sau doi. Sau opt. Oricare ar fi fost adevărul, cei doi polițiști doreau cât mai mult ajutor posibil.

– Unde merge oare? murmură veteranul de război. Nu e nimic acolo sus.

Drumul era folosit de muncitori pentru a ajunge la terenurile agricole. Nimeni nu culegea recolta astăzi, dar nu era greu să îți dai seama de scopul drumului și de faptul că era foarte probabil să nu ducă spre nici o autostradă importantă după starea jalnică a acestuia și după țâșnitoarele de apă și toaletele publice aflate pe margine.

Dar poate că Daniel Pell nu știa asta și presupunea că era un drum ca oricare altul. Probabil că nici nu se gândea că acesta se termina brusc în mijlocul unui câmp plin cu anghinare. În fața lor, la nici treizeci de metri, Pell frână panicat, și camioneta începu să alunece. Dar nu avea cum să se oprească la timp. Roțile din față ale mașinii intrară într-un șanț mic de irigații, partea din spate a mașinii se ridică de la pământ și apoi căzu la loc cu o bufnitură teribilă.

Mașina de poliție se opri imediat, puțin mai în spate.

– Mașina 7 aici, raportă agentul latin. Pell a derapat de pe șosea.

– Înțeles. Este...

Polițiștii ieșiră imediat din mașină cu pistoalele ridicate.

– O să fugă, o să fugă!

Dar nimeni nu ieși din camionetă.

Cei doi se apropiară. Ușa din spate fusese complet distrusă de izbitură, și înăuntru se puteau vedea zeci de pachete și de plicuri răsfirate pe jos.

– Uite-l! Acolo e!

Pell zăcea întins cu fața în jos pe podeaua mașinii.

– Poate e rănit.

– Cui îi pasă?

Polițiștii se aruncară înainte, îl încătușară și îl târâră afară din mașină. Apoi îl aruncară pe spate.

– Bună încercare, dar...

– La naiba! Nu e el!

– Ce?

– Arată *ăsta* ca un bărbat alb de 43 de ani?

Veteranul de război se aplecă deasupra adolescentului amețit și observă un tatuaj specific unei bande pe obrazul lui.

– Cine ești? izbucni el în spaniolă, o limbă vorbită de orice om de ordine din Salinas.

Băiatul le evită privirile și murmură în engleză:

– Nu spun nimic. Așa că du-te dracului!

– La naiba! se enervă polițistul tânăr.

Apoi se uită în cabina mașinii, unde cheile zăngăneau în contact. Și înțelese totul: Pell lăsase mașina pe o străduță, cu motorul pornit, știind că urma să fie furată – probabil în mai puțin de un minut –, și că poliția avea să o urmărească, dându-i astfel timp suficient să fugă în cu totul altă direcție.

Încă un gând îi răsări în minte. Și nu era deloc unul bun. Se întoarse către veteran.

– Crezi că, atunci când le-am spus că suntem pe urmele lui Pell și când au chemat întăriri... crezi cumva că i-au adus pe cei care blocau drumurile?

– Nu. Nu ar face asta. Ar fi o chestie mult prea imbecilă.

Cei doi se uitară unul la celălalt.

– Hristoase!

Polițistul de origine latină fugi la mașina de poliție și înșfăcă microfonul.

Capitolul 7

– O Honda Civic, raportă TJ terminând convorbirea cu un reprezentant al Departamentului de Vehicule Motorizate. Veche de cinci ani. Roşie. Am obţinut numărul de înmatriculare.

Acum ştiau că Pell fusese în maşina personală a muncitorului de la Worldwide Express, maşină care dispăruse din parcarea companiei din Salinas.

– O să îi anunţ şi pe cei care blochează drumurile.

– *Când* se vor întoarce la locurile lor, adăugă Dance.

Agenţii rămaseră şocaţi când aflară că poliţiştii de la baricade fuseseră trimişi în urmărirea camionetei Worldwide Express. Faţa calmă a lui O'Neil trăda o urmă clară de dezgust – buzele strânse lăsau să se înţeleagă asta –, şi imediat Michael ordonă ca maşinile să fie trimise înapoi.

Agenţii stăteau într-o sală de şedinţe, mai sus de biroul lui Sandoval. Acum, că ştiau sigur că Pell nu mai era prin zona judecătoriei, Dance voia să se întoarcă la sediul Biroului Californian de Investigaţii, dar Charles Overby le ordonase să îl aştepte unde erau.

– Cred că vrea să se asigure că nu ratează nici o conferinţă de presă, spuse TJ, stârnind nişte râsete amare din partea lui Dance şi a lui O'Neil. Şi, că tot veni vorba, şopti el, atenţie!... Drepţi!

O siluetă intra pe uşă. Charles Overby, un agent de 55 de ani, îi salută pe cei din cameră. Apoi se uită înspre Dance.

– Nu era în camionetă? întrebă el fără ca măcar să salute.

– Nu. În locul lui era un pungaş local. Pell a lăsat camioneta cu motorul pornit. Ştia că cineva avea să o fure şi că noi urma să ne concentrăm toată atenţia doar asupra acelei maşini. A fugit cu maşina personală a muncitorului.

– Şi şoferul?

– Nu ştim nimic.

– Urâtă situaţie.

Charles Overy, ars de soare, cu părul castaniu, avea o constituţie atletică, deşi corpul său avea o formă ciudată, asemănătoare cu o pară, şi juca tenis şi golf ori de câte ori avea ocazia. Tocmai fusese numit şeful detaşamentului vest-central al Biroului Californian de Investigaţii. Fostul şef, cel pe care îl înlocuise, Stan Fishburne, se pensionase pe motiv de boală, lăsând întregul colectiv şocat la auzul veştii despre atacul de cord suferit şi la aflarea numelui înlocuitorului).

O'Neil mai formă un număr de telefon, şi Dance îl puse la curent pe Overby, adăugând detaliile proaspăt aflate despre Pell.

– Crezi că partenerul lui a mai plasat o bombă?

– Nu prea. Dar ar avea sens, ţinând cont că e posibil să fi rămas prin zonă.

O'Neil închise telefonul şi se uită la ceilalţi.

– Cei care blocau străzile şi-au reluat poziţiile.

– Cine le-a spus să părăsească posturile? întrebă Overby.

– Nu ştim.

– Adică nu am fost noi sau tu, Michael, nu? întrebă Overby, nesigur.

– Nu, Charles, veni răspunsul lui O'Neil, după o tăcere ciudată.

– Cine a fost?

– Nu suntem siguri.

– Ar trebui să aflăm.

Învinuirile reciproce erau inutile. O'Neil spuse că avea să cerceteze, dar Dance ştia că el nu urma să facă nimic şi, ţinând cont de răspunsul dat lui Overby, puteau deja să vadă asupra cui avea să cadă vina.

Detectivul continuă:

– Nimeni nu a văzut maşina. Dar sincronizările nu au fost reuşite. Ar fi putut să o ia pe autostrăzile 68 sau 101. Totuşi, nu cred că a trecut pe 68.

– Nu, fu de acord Overby.

Autostrada 68 era mică, şi l-ar fi dus pe Pell înspre Monterey, oraş populat şi aglomerat. Autostrada 101 era extrem de lată, şi i-ar fi făcut legătura cu oricare autostradă importantă din stat.

– Chiar acum se stabilesc noile puncte de control în Gilroy. Şi la vreo cincizeci de kilometri în sud. O'Neil lipise post-it-urile exact unde trebuia.

– Şi aţi asigurat staţiile de autobuz şi aeroporturile? întrebă Overby.

– Exact, confirmă Dance.

– Sunt implicaţi şi cei din San Jose şi din Oakland?

– Da. Şi din Santa Cruz, San Benito, Merced, Santa Clara, Stanislaus şi San Mateo. Toate districtele din apropiere.

Overby se uită peste câteva notiţe.

– Foarte bine. Apoi îşi ridică privirea. Ah, tocmai am vorbit cu Amy.

– Grabe?

– Da.

Amy Grabe era agentul special şef din San Francisco al echipei de teren a FBI-ului. Dance o cunoştea şi ea foarte bine pe agenta îndesată şi tot timpul gata să îşi facă datoria. Jurisdicţia Biroului Californian de Investigaţii din zona vest-centrală se extindea în nord, şi astfel avusese numeroase ocazii să lucreze cu ea. Lucrase şi cu soţul ei, decedat de curând.

– Dacă nu îl prindem rapid pe Pell, continuă Overby, atunci vreau să aduc în echipă un specialist de la ei.

– Un ce?

– Cineva din cadrul biroului care se ocupă de situaţii de acest fel.

„A fost o evadare, se gândi Dance. Ce fel de specialist să fie oare?" Apoi îşi aminti de Tommy Lee Jones în filmul *Evadatul*.

– Un negociator? întrebă O'Neil, curios şi el.

– Nu, răspunse Overby. E un expert în sfera cultelor. Are de-a face tot timpul cu oameni ca Pell.

Dance ridică din umeri, un gest sugestiv, care susţinea limbajul verbal – în cazul ei, îi sublinia neîncrederea.

– Ei bine, eu nu ştiu cât de folositor o să fie.

Dance lucrase cu oameni din diverse departamente. Nu o deranja să împartă jurisdicţia cu agenţii federali sau cu oricine altcineva, dar, de regulă, atunci când intervenea o altă agenţie, lucrurile se îngreunau. Şi, în plus, nu îşi putea da seama cum de liderul unui cult ar putea evada altcumva decât ar face-o un ucigaş sau un spărgător de bănci.

Dar Overby se hotărâse deja; ea îşi dădea seama de acest lucru din tonul vocii şi din limbajul corpului.

– E un expert în întocmirea profilelor psihologice. Ştie să intre în mintea lor. Mentalitatea celor care fac parte dintr-un cult e total diferită de mentalitatea unui infractor de rând.

– Chiar aşa?

Agentul îi dădu lui Dance o foaie de hârtie cu un nume şi un număr de telefon scrise pe ea.

– Momentan e în Chicago. Lucrează la un caz, dar poate să ajungă aici în seara asta sau mâine-dimineaţă.

– Charles, eşti sigur de asta?

– Când vine vorba despre Pell, avem nevoie de orice ajutor. Şi, dacă e un tip important din Washington, cu atât mai bine.

„Adică o posibilitate de a împărţi vina", gândi Dance cinică, înţelegând ce se întâmplase de fapt. Grabe întrebase dacă FBI-ul putea ajuta la căutarea lui Pell, iar Overby acceptase oferta cu braţele deschise, gândindu-se că, dacă erau victime civile sau dacă infractorul ar fi fost în continuare de negăsit, ar fi existat doi oameni care să răspundă în faţa presei, nu doar unul. Dar rămase zâmbitoare.

– În regulă, atunci. Sper totuşi să îl prindem înainte să fim nevoiţi să mai deranjăm pe cineva.

– Ah, Kathryn, voiam să ştii şi tu. Amy se întreba cum a avut loc evadarea, şi i-am spus că interogatoriul tău nu a avut nimic de-a face cu asta.

– Interogatoriul meu?

– Nu o să fie nici o problemă. I-am spus că nimic din ce ai făcut nu a contribuit la evadarea lui Pell.

Dance simţi cum începea să i se încingă faţa. Emoţiile puternice pot provoca o asemenea reacţie; de-a lungul anilor observase asta de nenumărate ori, pentru că sentimentul de vinovăţie şi de ruşine accelerează circulaţia sângelui.

La fel şi furia.

Amy Grabe probabil că nici nu ştia că Dance îl interogase pe Pell, cu atât mai mult nici nu se gândise că ea ar fi făcut ceva necugetat care să faciliteze evadarea acestuia. Dar ea – şi cei din San Francisco – sigur aveau această idee acum. Poate şi cei din Sacramento.

– A evadat din închisoare, nu din camera de interogatoriu, replică ea înţepată.

– Voiam să spun că poate Pell a aflat de la tine nişte informaţii pe care le-a folosit ulterior pentru a evada.

Dance simți că O'Neil era tensionat. Detectivul avea tendința să îi protejeze pe cei care nu erau atât de experimentați ca el. Dar el mai știa și că Dance era o femeie care își rezolva singură problemele, așa că rămase tăcut.

Ea era furioasă că Overby discutase cu Grabe. Acum înțelegea. *Acesta* era motivul pentru care el dorea ca Biroul Californian de Investigații să conducă de fapt cercetările – dacă oricare altă agenție ar fi preluat controlul, ar fi fost o recunoaștere a faptului că biroul era într-un fel responsabil pentru evadare.

Și Overby nu terminase încă.

– Acum, că veni vorba despre securitate... Sunt sigur că a fost bine pusă la punct. Precauții speciale cu Pell. I-am spus lui Amy că te-ai ocupat tu de asta.

Din moment ce nu o întrebase nimic, agenta rămase tăcută și se uită la el fără să confirme nimic.

Probabil simți și el că mersese prea departe, așa că își feri privirea de a ei.

– Sunt sigur că totul a fost bine pus la punct.

Din nou tăcere.

– În regulă. Am o conferință de presă acum. E rândul meu să fiu pus la zid, zise Overby rânjind. Dacă auzi ceva nou, dă-mi de veste. În aproximativ zece minute voi fi în direct, mai adăugă el, și părăsi încăperea.

– La naiba, deci tu ai uitat să încui ușa hambarului atunci când interogai vacile, îi spuse TJ lui Dance cu un puternic accent de sud. *Așa* au scăpat. Chiar mă întrebam.

Pe fața lui O'Neil răsări un zâmbet.

– Nu mă face să încep, murmură ea.

Dance se îndreptă spre fereastră și se uită la oamenii care evacuaseră judecătoria, iar acum se învârteau prin fața clădirii.

– Sunt îngrijorată din cauza partenerului lui Pell, zise ea. Unde e? Ce pune la cale?

– Cine l-ar scoate din pușcărie pe Daniel Pell? întrebă TJ.

Dance își aminti de reacțiile lui Pell în camera de interogatoriu, atunci când adusese vorba despre mătușa lui din Bakersfield.

– Cred că persoana care îl ajută a obținut ciocanul de la mătușa lui. Pell e numele ei de familie. Găsește-o! Apoi adăugă: Ah, prietenul tău din agenția din Chico?

– Da?

– Știe să fie discret, nu?

– Ne dăm la toate tipele când ieșim în oraș. Poți să fii mai discret de atât?

– Poate să îl verifice el pe tipul ăsta? Dance îi strecură în mână biletul cu numele expertului FBI despre care vorbise Overby.

– Pun pariu că o să fie încântat. El susține că intrigile la nivel înalt sunt mai interesante decât cele din rândul oamenilor obișnuiți, replică TJ, și notă numele individului.

O'Neil dădu un telefon scurt. Apoi închise și le oferi explicații:

– Am vorbit cu gardianul de la Capitola. Ma gândeam că ar fi o idee bună să discutăm cu gardianul-șef al celulei lui Pell, să vedem dacă ne poate spune ceva. O să aducă aici și ce era în celula lui Pell.

– Perfect.

– Mai e și un alt prizonier care spune că are informații despre Pell. O să se întâlnească și cu el și o să ne sune pe urmă.

Telefonul lui Dance începu să sune – o melodie care imita sunetele unei broaște.

– Wes sau Maggie s-au distrat cu telefonul tău, zise O'Neil ridicând o sprânceană.

Era o farsă făcută de familie, la fel ca aceea cu animalele de jucărie din poșetă. Copiii îi schimbau soneria de la telefon atunci când Dance nu era atentă (orice sonerii erau bune; singurele reguli erau să nu fie telefonul pe modul silențios și să nu fie sonerii cu piese cântate de trupe de băieți).

– Alo? răspunse ea.

– Eu sunt, agent Dance.

Zgomotul de fundal era puternic, și acel „eu" era ciudat, dar modul în care îi fusese rostit numele îi dădea de înțeles că persoana care o sunase era Rey Carraneo.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu am dat de partenerul lui și nici nu am găsit alte bombe. Paza vrea să știe dacă putem lăsa lumea să intre. Pompierul-șef și-a dat acordul.

Dance analiză problema împreună cu O'Neil, şi hotărâră să mai aştepte.

– TJ, mergi afară şi ajută echipa de căutare. Nu îmi place că acel complice e scos din calcul.

Îşi aminti ce îi spusese tatăl ei, după ce aproape dăduseră nas în nas cu un rechin alb în apele din nordul Australiei. „Rechinul pe care nu îl vezi e întotdeauna mai periculos decât cel din faţa ta."

Capitolul 8

Bărbatul de vreo cincizeci de ani, îndesat şi cu început de chelie, stătea lângă judecătorie, uitându-se la haosul din jur, ochii lui ageri cercetându-i cu atenţie pe toţi: poliţişti, paznici sau civili.

– Domnule poliţist, aveţi o secundă? Aş dori să vă pun câteva întrebări... Puteţi cumva să vorbiţi înspre reportofon?... Sigur, înţeleg. O să revin. Mulţumesc.

Morton Nagle urmărise cum elicopterul aterizase, şi cum îl ridicase apoi pe poliţistul care suferise arsuri.

Îi privise pe cei care efectuau căutarea şi le urmărise strategia – şi feţele –, înţelegând că nu se mai confruntaseră niciodată cu o asemenea situaţie.

Privise mulţimea nesigură, oamenii care se gândeau că focul izbucnise accidental sau că o mână teroristă declaşase totul, apoi cum, la aflarea adevărului, erau chiar mai îngroziţi decât dacă ar fi fost vorba despre un atac pus la cale de al-Qaeda.

„Şi aşa ar şi trebui să fie", reflectă Nagle.

– Scuzaţi-mă, aveţi cumva un minut?... Sigur, nici o problemă. Îmi cer scuze de deranj, domnule poliţist.

Nagle înaintă prin mulţime. Aranjându-şi puţinul păr rămas pe cap, apoi ridicându-şi pantalonii cafenii, se uită atent la zonă, urmărind maşinile pompierilor, maşinile de poliţie, luminile care răzbeau prin ceaţă. Îşi scoase camera digitală şi făcu vreo câteva poze.

O femeie de vârstă mijlocie se uită la vesta lui ponosită – o vestă pescărească având peste douăzeci de buzunare – şi la geanta jerpelită pentru aparatul foto.

– Voi, *jurnaliştii,* sunteţi ca nişte vulturi, izbucni ea. De ce nu lăsaţi poliţiştii să îşi facă datoria?

– Nu ştiam că îi împiedic, replică el.

– Toți sunteți la fel, scuipă femeia și se întoarse să se uite înspre judecătoria fumegândă.

Un paznic veni înspre el să îl întrebe dacă nu cumva văzuse ceva suspect prin zonă.

Nagle se gândi că întrebarea era ciudată. Suna ca o întrebare care își avea locul într-o emisiune de demult de la TV.

„Doar faptele, doamnă..."

– Nu, răspunse el sec.

„Nimic care să îmi pară *mie* suspect, adăugă doar pentru el. Dar poate nu pe mine trebuie să mă întrebi."

Nagle simți un miros puternic de carne și păr arse și – lucru total deplasat – râse din nou amuzat.

Gândindu-se mai bine – Daniel Pell îi strecurase ideea în cap – își dădu seama că el chicotea în momente pe care majoritatea le-ar considera total nepotrivite. Momente ca acesta: când privea urmările unui carnagiu. De-a lungul anilor, el văzuse destule morți violente, imagini care ar fi șocat multă lume.

Imagini care îl făceau pe Morton Nagle să râdă.

Era probabil un mecanism de apărare. Un mecanism care nu lăsa violența – un lucru prea familiar pentru el – să îi macine sufletul, deși se întreba dacă acele chicoteli nu erau un semn că sufletul îi era deja pustiit.

Apoi observă un polițist care făcea un anunț. Oamenilor avea să li se permită în curând să intre înapoi în clădire.

Nagle își ridică pantalonii, își trase pe umăr geanta pentru camera digitală și scană rapid mulțimea. Observă un bărbat de origine latină înalt, îmbrăcat la costum, cu siguranță un fel de detectiv. Bărbatul vorbea cu o femeie în vârstă care purta o insignă de jurat. Cei doi erau mai pe margine, destul de izolați.

Bun.

Nagle îl măsură din ochi pe polițist. Exact ce căuta. Tânăr și credul. Începu să se îndrepte înspre el.

Tot mai aproape.

Bărbatul continuă să vorbească, neacordându-i atenție lui Nagle, care căuta oameni pentru a-i intervieva.

Când ajunse la trei metri lângă el, își trecu rapid cureaua genții peste gât, deschise fermoarul și își vârî mâna înăuntru.

Un metru și jumătate...

Se apropie și mai mult.

Și simți o mână puternică prinzându-l de braț. Nagle tresări, iar inima i-o luă razna.

– Ce-ai zice să-ți ții mâinile alea la vedere?

Cel care îi vorbea era un polițist scund și nervos, care lucra pentru Biroul Californian de Investigații. Nagle putea să citească asta pe cartela de identificare ce îi flutura de gât.

– Hei, ce...

– Sttt, făcu polițistul cu păr roșcat și creț. Și mâinile? Ții minte unde vreau să le văd?... Hei, Rey!

Bărbatul de origine latină veni lângă ei. Și el avea o cartelă de identificare asemănătoare. Îl măsură din priviri pe Nagle, și apoi, împreună cu celălalt polițist, îl conduse înspre o latură a judecătoriei, atrăgând privirile tuturor celor din jur.

– Uite, nu știu...

– Sttt, îl puse iar la punct polițistul vânos.

Celălalt îl percheziționă atent și dădu din cap. Apoi puse mâna pe insigna lui, o luă și i-o arătă celuilalt.

– Hmm, murmură acesta. Pare cam expirată, nu crezi?

– Teoretic, dar...

– Domnule, a expirat de patru ani! i-o trânti polițistul de origine latină.

– „Teoretic" e cam mult spus, replică partenerul acestuia.

– Cred că am luat-o pe cea greșită. Sunt reporter de...

– Deci dacă punem mâna pe telefon și sunăm la ziarul ăsta, o să confirme că ești reporter angajat la ei?

Dacă ar fi sunat la ziar, ar fi descoperit că numărul nu mai era valabil.

– Uite, pot să vă explic.

Polițistul scund se încruntă.

– Știi, *chiar* mi-ar plăcea să aud o explicație. Vezi, vorbeam cu grădinarul de aici, și mi-a zis că un bărbat care arăta cam ca tine era aici încă de la opt și jumătate dimineață. Nici un alt reporter nu era la ora aia în zonă. Și de ce oare? Pentru că încă nu avusese loc nici o evadare... Să ajungi aici *înainte* să se întâmple ceva. Asta înseamnă că... oare cum se zice, Rey?

– Ai dat lovitura.

– Da. Ai dat lovitura. Așa că, înainte să începi să dai explicații, întoarce-te și pune mâinile la spate.

În sala de conferințe de la etajul doi al judecătoriei, TJ îi înmâna lui Dance tot ce găsise asupra lui Morton Nagle.

Nici o armă, nici un fitil, nici o hartă a judecătoriei sau a zonei înconjurătoare. Doar bani, portmoneul, camera digitală, reportofonul și un carnet gros de notițe. Alături de trei romane polițiste cu numele lui pe copertă și poza lui pe spate (unde arăta mult mai tânăr și cu păr pe cap).

– E un scriitoraș[1], fredonă TJ, nedreptățindu-i pe The Beatles.

Nagle era descris în biografia autorului ca „fost corespondent de război și reporter de poliție, care acum scrie despre crime, locuiește în Scottsdale, Arizona, și este autorul a 13 cărți de nonficțiune. Susține că restul profesiilor lui sunt: vagabond, nomad și bun povestitor".

– Asta nu te scapă, se răsti Dance. Ce cauți aici? Și de ce erai la judecătorie înainte de incendiu?

– Nu încerc să scap. Am venit așa devreme ca să iau niște interviuri.

– Cu Pell? întrebă O'Neill. Nu acordă interviuri.

– Nu, nu, nu cu Pell. Cu familia lui Robert Herron. Am auzit că urmau să vină pentru a depune mărturie în fața juriului.

– Și cum rămâne cu legitimația de presă expirată?

– Bun, uite, sunt patru ani de când nu am mai lucrat cu vreo revistă sau vreun ziar. De atunci scriu romane. Dar fără o legitimație de presă nu pot intra niciunde. Nimeni nu se uită niciodată la dată.

– *Aproape* niciodată, îl corectă TJ zâmbind.

Dance deschise și frunzări una dintre cărțile lui. Erau despre cazul Peterson, care avusese loc în California în urmă cu câțiva ani. Cartea părea bine scrisă.

TJ își ridică privirea din monitorul laptopului.

– Șefa, pare a fi în regulă. Nu are antecedente. Am verificat și pozele de pe permisul de conducere.

– Doar scriu o carte, se apără din nou Nagle. Totul e legal. Puteți verifica.

[1] Joc de cuvinte. În original, *paperback writer*, care este și un cântec al formației The Beatles. (n.tr.)

Apoi le dădu numele editorului său din Manhattan. Dance dădu un telefon și vorbi cu femeia, a cărei reacție fu: „La naiba, ce a mai făcut Morton acum?" Însă asta îi confirmă că, într-adevăr, Nagle semnase un contract pentru o carte nouă despre Pell.

– Scoate-i cătușele, îi spuse Dance lui TJ.

– Despre ce e vorba în carte? îl întrebă O'Neil pe autor.

– Nu e ca oricare altă carte de genul ăsta. Nu e vorba despre crime în ea. Subiectul ăsta e epuizat. E vorba despre *victimele* lui Daniel Pell. Cum erau viețile lor înainte de crime și cum sunt viețile supraviețuitorilor. Vedeți, majoritatea subiectelor asemănătoare din cărți sau de la TV se axează pe criminal și pe crimă – violență extremă și tot ce ține de asta. Lucruri ieftine. *Urăsc* asta. Titlul cărții o să fie *Păpușa Adormită*. Așa îi spune lumea Theresei. Și o să povestesc și despre femeile care făceau parte din Familia lui Pell, cele pe care le-a păcălit. Și despre toate victimele lui Pell. Sunt cu sutele, dacă stai să te gândești. Eu văd crimele violente ca și cum ai arunca o piatră într-un lac. Consecințele se pot întinde la nesfârșit. Era atâta pasiune în vocea lui, încât suna ca un predicator. E atâta violență în lume. Ne cufundăm în ea și devenim imuni. Dumnezeule, războiul din Irak? Gaza? Afghanistan? Câte imagini cu mașini aruncate în aer, câte imagini cu mame care plâng ai văzut până când ai ajuns să nu îți mai pese? Când eram corespondent de război, continuă el, când lucram în Orientul Mijlociu, Africa și Bosnia, atunci a început să nu mă mai afecteze deloc. Și nici nu trebuie să fii acolo în persoană ca să se întâmple asta. E același lucru dacă stai în cameră și te uiți la TV sau la niște filme violente – unde nu există *consecințe* reale ale violenței. Dar, dacă vrem pace, dacă vrem să oprim violența și războaiele, prin *asta* trebuie să treacă oamenii, trebuie să suporte consecințele. Nu faci asta holbându-te la cadavre însângerate; te axezi pe viețile schimbate ale celor care au supraviețuit. Inițial, cartea trebuia să fie despre cazul Croyton. Dar apoi am aflat că Pell a ucis pe altcineva – pe acest Robert Herron. Vreau să îi includ în carte pe toți cei afectați de moartea *lui:* prietenii și familia. Și acum am auzit că au murit și doi paznici.

Zâmbetul încă îi mai zăbovea pe față, dar era un zâmbet trist, iar Kathryn Dance își dădu seama că el lupta pentru același lucru pentru care ea, ca mamă, dar și ca agent de poliție care văzuse multe cazuri la viața ei, era gata oricând să lupte.

– Şi ce s-a întâmplat acum îmi este de folos, adăugă el, gesticulând. E mult mai greu să găseşti victimele şi membrii familiei într-un caz atât de vechi. Herron a fost ucis în urmă cu zece ani. Mă gândeam... Vocea lui Nagle deveni tot mai stinsă, şi bărbatul se încruntă, deşi, în mod inexplicabil, ochii i se luminară. Stai, stai... Dumnezeule, Pell nu a avut de-a face cu cazul Herron, nu? A mărturisit doar ca să poată fi mutat în Capitola şi să evadeze de aici.

– Nu ştim nimic despre asta, răspunse Dance. Încă investigăm.

Nagle nu o credea.

– A falsificat dovezi? Sau poate a adus pe cineva care a depus mărturie mincinoasă. Pun pariu că asta a făcut.

– Nu vrem să apară zvonuri care ar putea îngreuna investigaţia, îi răspunse Michael cu o voce joasă, lipsită de inflexiuni.

De regulă, atunci când vorbea astfel, oamenii îi urmau sfaturile.

– Bine, nu voi spune nimic.

– Apreciem asta, îi răspunse Dance, care apoi adăugă: Domnule Nagle, aveţi informaţii care ne-ar putea fi de folos? Încotro s-ar putea îndrepta Daniel Pell sau ce are de gând să facă în continuare? Cine îl ajută?

Nagle arăta exact ca un elf, cu burta lui mare, părul subţire şi voioşia sa.

– Nu am nici o idee, răspunse el şi îşi ridică pantalonii. Îmi pare rău. Am început să scriu despre asta cu doar o lună în urmă, şi am căutat şi eu nişte informaţii.

– Ai spus că doreşti să scrii despre femeile din Familia lui Pell. Ai luat legătura cu ele?

– Cu două. Le-am întrebat dacă acceptă un interviu.

– Au ieşit din închisoare? întrebă O'Neil.

– Ah, sigur. Nu au fost implicate în cazul Croyton. Au primit pedepse uşoare, în mare fiind acuzate doar de furt.

– Ar fi putut fi oare una din ele sau chiar amândouă complicele lui Pell? întrebă O'Neil.

Acelaşi lucru dorea şi Dance să afle.

Nagle se gândi un pic înainte să răspundă.

– Nu prea văd legătura. Cred că Pell le-a nenorocit viaţile.

– Cine sunt ele? întrebă O'Neil.

– Rebecca Sheffield. Locuieşte în San Diego. Şi Linda Whitfield, care stă în Portland.

– S-au cuminţit de când au fost eliberate?

– Cred că da. Nu am găsit nici un dosar de-al lor la poliţie. Linda locuieşte cu fratele ei şi cu soţia lui. Lucrează la o biserică. Rebecca e consultant de afaceri. Părerea mea este că au lăsat în urmă trecutul.

– Ai numerele lor de telefon?

Scriitorul începu să caute prin paginile unui caiet. Avea un scris foarte mare şi dezordonat, iar notiţele ocupau un spaţiu imens.

– Mai era încă o femeie în Familie, adăugă Dance, amintindu-şi de informaţiile pe care le adunase pentru interogatoriu.

– Samantha McCoy. A dispărut cu câţiva ani în urmă. Rebecca spunea că şi-a schimbat numele şi s-a mutat din oraş. Am căutat informaţii despre ea, dar nu am găsit-o încă.

– Ai vreun indiciu?

– Ştiu că stă pe coasta de vest, din ce mi-a spus Rebecca.

– Găseşte-o, îi zise Dance lui TJ. Samantha McCoy.

Agentul cu păr creţ se îndreptă spre colţul camerei. Şi el arăta ca un elf, îşi dădu Dance seama.

Nagle găsi într-un final numerele de telefon, şi Dance le notă. Apoi o sună pe Rebecca Sheffield în San Diego.

– Women's Initiatives[1], se auzi vocea recepţionerei cu un vag accent mexicano-american. Pot să vă ajut?

O secundă mai târziu, Dance vorbea cu şefa agenţiei, o femeie serioasă, cu o voce joasă şi neplăcută. Agentul îi spuse despre evadarea lui Pell. Rebecca Sheffield păru şocată.

Dar şi furioasă.

– Credeam că e în vreo închisoare de maximă securitate.

– Nu, a evadat de acolo. Era în închisoarea de la tribunalul districtului.

Dance o întrebă dacă ştia cumva încotro s-ar putea îndrepta Pell, unde ar putea fi complicele lui sau cu cine s-ar putea întâlni.

Dar Rebecca nu ştia nimic. Îi spuse că intrase în Familie cu doar câteva luni înainte să aibă loc uciderea familiei Croyton. Dar adăugă că primise un telefon cu o lună în urmă, de la un scriitor.

[1] Iniţiativele Femeilor

– M-am gândit că acționa legal. Dar poate a avut ceva de-a face cu evadarea. Îl chema Murray sau Morton. Cred că am numărul lui pe undeva.

– E în regulă. E aici cu noi și l-am verificat.

Rebecca nu mai putu să dea vreo informație referitoare la Samantha McCoy. Apoi continuă cu o voce nesigură:

– Atunci, în urmă cu opt ani, nu l-am trădat, dar am colaborat cu poliția. Crezi că sunt în pericol?

– Nu știu ce să îți spun. Dar, până îl prindem, ai putea să vorbești cu poliția din San Diego.

Dance îi mai dădu femeii numerele de telefon de la Biroul Californian de Investigații și numărul ei de mobil, iar Rebecca îi promise că avea să se mai gândească la orice lucru care ar putea fi de ajutor.

Agentul închise telefonul, și imediat formă al doilea număr, care se dovedi a fi al bisericii Brethren din Portaland. Imediat i se făcu legătura cu Linda Whitfield; aceasta nu știa nici ea noutățile. Dar reacția ei fu total diferită: tăcere întreruptă doar de niște mormăieli surde. Tot ce putu Dance să audă fu „Isuse Hristoase".

Părea că se ruga. Apoi nu se mai auzi nimic, ca și cum legătura s-ar fi întrerupt.

– Alo? zise Dance.

– Da, sunt aici, veni răspunsul Lindei.

Dance o întrebă aceleași lucruri ca pe Rebecca Sheffield.

Linda nu mai era în contact cu Pell de ani de zile – deși mai păstraseră legătura pentru aproape doi ani după cazul Croyton. Într-un final, nu îi mai scrisese, și nu mai auzise nimic despre el de atunci. Nici nu avea informații despre Samantha McCoy, dar îi spuse și ea lui Dance că, în urmă cu o lună, primise un telefon de la Morton Nagle. Agenta o asigură că știau deja acest lucru și că Nagle nu lucra cu Pell.

Linda nu îi putea da vreun indiciu în ceea ce privea posibila destinație a lui Pell. Nici nu știa cine ar fi putut fi complicele.

– Nu știm ce vrea să facă, îi spuse Dance femeii. Nu avem nici un motiv să credem că ești în pericol, dar...

– Ah, Daniel nu mi-ar face rău, răspunse ea rapid.

– Totuși, poate ai vrea să anunți poliția din orașul tău.

– Ei bine, mă voi gândi la asta. Apoi mai adăugă: Aveți vreun număr de telefon la care pot suna pentru a afla ce se mai întâmplă?

– Nu avem așa ceva. Dar presa acoperă deja aproape toată povestea. Poți afla de la știri toate detaliile, la fel de rapid cum le aflăm și noi.

– Ah, fratele meu nu are televizor.

Fără televizor?

– Păi atunci, continuă Dance, dacă se întâmplă ceva important, o să te anunț. Și, dacă îți mai amintești ceva, sună-mă! Dance îi dădu numărul ei de telefon și închise.

Câteva minute mai târziu, șeful Biroului Californian de Investigații, Charles Overby, năvăli în cameră.

– Conferința de presă a mers bine. Cred. M-au întrebat câteva chestii mai delicate. Așa fac întotdeauna. Dar trebuie să spun că m-am descurcat bine. Am fost cu un pas înaintea lor. Vedeți?

Arătă înspre televizorul din colțul camerei. Nimeni nu se obosise să dea sonorul mai tare pentru a-l auzi.

– Am ratat conferința, Charles. Vorbeam la telefon.

– Cine e el?

Overby arătă înspre Nagle. Se uita la el de parcă ar fi trebuit să-l cunoască.

Dance îi explică tot, și Overby renunță la suspiciuni.

– Ați mai aflat ceva? întrebă arătând spre hartă.

– Nu am primit nici un raport, îi spuse Dance. Apoi îi mai spuse că vorbiseră cu două dintre femeile care făcuseră parte din Familia lui Pell. Una e din San Diego, continuă ea, una e din Portland și o căutăm pe a treia. Cel puțin știm că primele două nu i-au fost complice lui Pell.

– Pentru că le crezi tu poveștile? întrebă Overby. Ți-ai dat seama de asta după tonul vocii lor?

Toți agenții din cameră rămaseră tăcuți. Așa că Dance se văzu nevoită să îi explice șefului său lucrurile care, de altfel, erau extrem de evidente.

– Nu cred că ar fi putut declanșa bomba, și apoi să se întoarcă acasă într-un interval de timp atât de scurt.

– Ah, le-ai sunat acasă la ele, replică Overby după o pauză scurtă. Nu ai menționat asta.

Kathryn Dance, fost reporter și consultant juridic, era destul de experimentată. Evită privirea lui TJ și continuă:

– Charles, ai dreptate, nu am menționat. Îmi pare rău.

Overby se întoarse către O'Neil.

– Avem un caz greu, Michael. Îmi pare bine că ne poți ajuta și tu.

– Mă bucur că pot să fiu de ajutor.

Acesta era Charles Overby. Folosind „ne poți ajuta", lămurea cine conducea spectacolul și, în același timp, punea accent și pe contribuția celor din Departamentul de Poliție al Districtului Monterey.

„Pasează vina..."

Overby anunță că se întorcea la sediul Biroului Californian de Investigații și părăsi sala de conferință.

Dance se întoarse către Nagle.

– Ai niște rezultate ale cercetărilor referitoare la Pell pe care le-aș putea vedea?

– Cred că da. Dar de ce?

– Poate că ne vor da o idee cu privire la locația înspre care se îndreaptă, răspunse O'Neil.

– Vă pot da copiile, dacă vreți, replică scriitorul. Nu originalele.

– E în regulă așa, răspunse Dance. Unul dintre noi o să treacă mai încolo să le ia. Unde ai biroul?

Nagle locuia cu chirie într-o casă din Monterey. Îi dădu adresa și numărul de telefon lui Dance, apoi începu să își adune lucrurile.

– Stai un pic, spuse Dance uitându-se la camera digitală a lui Morton.

– Da?

Nagle observă privirea femeii și zâmbi.

– Cu mare plăcere.

– Poftim?

Scriitorul puse mâna pe unul dintre romanele sale polițiste, *Blind Trust*[1], mâzgăli un autograf sofisticat pe copertă și i-o întinse.

– Mulțumesc, veni replica femeii, care apoi puse cartea jos și arătă în direcția în care se uitase de fapt. Aparatul tău foto. Ai făcut poze în dimineața asta? Înainte de incendiu?

– Ah, zise el și zâmbi strâmb când își dădu seama de neînțelegere. Da, am făcut.

– Aparatul e digital?

– Da.

– Putem vedea pozele?

[1] Încredere oarbă

Nagle ridică aparatul Canon și începu să apese pe butoane. Dance și O'Neil se înghesuiră să vadă ecranul micuț din spatele aparatului. Dance simți un miros de aftershave nou care îi plăcu foarte mult.

Scriitorul derula pozele. Majoritatea erau cu oameni care intrau în judecătorie, iar câteva erau poze artistice cu fațada clădirii învăluită în ceață.

Apoi, în același timp, detectivul și agenta izbucniră:

– Stai!

Imaginea la care se uitau era cu autostrada care ducea către locul de unde izbucnise focul. O siluetă era vizibilă în spatele unei mașini, chiar dacă i se puteau vedea doar capul și umerii. Persoana purta o geacă albastră, o șapcă și ochelari de soare.

– Uită-te la brațul lui!

Dance încuviință. Brațul omului era mai în spate, ca și cum ar fi tras după el o valiză.

– Poza are și ora pusă?

Nagle verifică.

– Da. Nouă și douăzeci și două de minute.

– Se potrivește perfect, spuse Dance, amintindu-și de estimarea pompierului cu privire la ora când fusese plasată bomba.

– Poți să mărești poza?

– Nu cu aparatul.

TJ spuse că putea să facă el asta pe computerul său, așa că Nagle îi dădu cardul de memorie, iar Dance îl trimise pe TJ înapoi la sediu, amintindu-i să le caute pe Samantha McCoy și pe mătușa din Bakersfield.

– Sigur, șefa, veni replica lui.

Rey Carraneo era tot afară, cercetând zona în căutare de martori. Dar Dance era sigură că până și complicele fugise; acum, că Pell trecuse de blocajele rutiere, nu mai era nici un motiv pentru ca acesta să mai rămână prin zonă. Așa că îl trimise și pe Rey înapoi la sediu.

– O să încep să îți fac copiile alea... Ah, să nu uiți, mai spuse Nagle și îi întinse din nou volumul cu autograful. Știu că o să îți placă.

Dance se uită la carte abia după ce Nagle plecă.

– Când o să am timp liber.

Apoi îi dădu cartea lui O'Neil, pentru colecția sa personală.

Capitolul 9

La ora prânzului, o femeie pe la vreo 25 de ani stătea într-o curte interioară care ținea de magazinul de alimente Whole Foods din centrul comercial Del Monte din Monterey.

Soarele tocmai începea să se zărească prin perdeaua de ceață, și femeia auzi zgomote în depărtare. O sirenă de poliție, un ciripit de porumbel, un claxon, un plânset de copil, iar apoi un râset de copil.

Jennie Marston se gândi la cântece de îngeri.

Mirosul de pin învăluia aerul rece. Nici o pală de vânt. Lumină slabă. O zi californiană obișnuită, pe țărmul oceanului, dar totul părea mult mai intens ca de obicei.

Lucru care se întâmplă atunci când ești îndrăgostită și ești pe cale să te vezi cu iubitul.

Anticipație...

„O piesă pop mai veche", gândi Jennie. Mama ei i-o fredona din când în când, bolborosind cu vocea ei aspră și falsă de fumătoare.

Blondă, un blond *autentic* de California, Jennie își sorbea cafeaua. Scumpă, dar bună. Nu era genul ei de magazin (tânăra de 24 de ani, care lucra cu jumătate de normă la un magazin care furniza alimente, prefera Albertons și Safeway), dar ca loc de întâlnire era perfect.

Purta niște jeanși strâmți, o bluză roz și lenjerie intimă roșie de la Victoria's Secret. Asemenea cafelei, lenjeria era un lux pe care nu și-l permitea. Dar unele lucruri merită orice cheltuială. (Și, de fapt, setul de la Victoria's Secret era un cadou; pentru prietenul ei.)

Îi veniră în minte și alte compromisuri. Își freca nasul, exact pe cocoașa acestuia.

„Oprește-te", își spuse ea.

Dar nu se opri. Și se mai scărpină de două ori.

„Cântece de îngeri..."

De ce nu a putut să îl întâlnească un an mai târziu? Ar fi terminat cu operațiile estetice și ar fi fost frumoasă. Ar putea să facă totuși *ceva* în privința nasului și a sânilor. Și-ar fi dorit să poată face ceva și în privința umerilor înguști și a șoldurilor masculine, dar aceste lucruri erau peste puterile talentatului doctor Ginsberg.

„Slăbuță, slăbuță, slăbuță... Și felul în care mănânci! De două ori mai mult decât mine, și uite cum arăt eu. Dumnezeu mi-a dat o asemenea fiică pentru a mă testa."

Uitându-se la femeile încruntate care își împingeau căruciorul cu cumpărături înspre dubițe, Jennie se întreba: „Oare *ele* își iubesc soții?" Nu aveau cum să fie atât de îndrăgostite cum era ea de prietenul ei. Îi părea rău pentru ele.

Își termină cafeaua și se întoarse la magazin, să se uite la ananașii imenși, căpățânile de varză cu forme amuzante și la fripturile și hălcile de carne aliniate perfect. De regulă își petrecea timpul uitându-se la bunătățile din vitrine. Nu îi era foame și nici nu dorea să cumpere ceva – erau mult prea scumpe. Era pur și simplu prea agitată să stea locului.

„Așa ar fi trebuit să îți dau numele. Jennie-Stai-Locului. La dracu', fetițo, stai jos odată!"

Se uita la produsele din vitrină. La carnea expusă.

Se uita la femeile cu soți plictisitori.

Se întrebă dacă intensitatea sentimentelor pe care le nutrea față de prietenul ei venea doar din faptul că totul era nou. Oare urma să scadă cu timpul? Avantajul lor era că nu mai erau copii; nu era doar o simplă pasiune adolescentină. Erau oameni maturi. Și cel mai important lucru era legătura dintre sufletele lor, legătură care apare atât de rar. Fiecare știa exact cum se simțea celălalt.

„Culoarea ta preferată e verde, îi spusese el prima dată când vorbiseră. Pun pariu că dormi cu o cuvertură verde care te liniștește noaptea."

Dumnezeule, avea *atâta* dreptate. Era o pătură, nu o cuvertură, dar era verde ca iarba. Oare ce bărbat putea să aibă o *asemenea* intuiție?

Brusc se opri, auzind dintr-odată o discuție ce se purta în apropierea ei. Două neveste plictisite nu mai erau chiar atât de plictiste acum.

– Cineva a murit în Salinas. Chiar în dimineața asta.

„Salinas?" se gândi Jennie.

– Ah, are legătură cu evadarea aia din pușcărie? Da, am auzit și eu.
– David Pell. Stai, nu, Daniel. Așa îl cheamă.
– Nu e copilul lui Charles Manson, sau ceva de genul ăsta?
– Nu știu. Dar am auzit că au murit oameni.
– Nu e fiul lui Manson. Doar își zice așa.
– Cine e Charles Manson?
– Glumești? Nu îți amintești de Sharon Tate?
– De cine?
– Nu știi? Pe ce lume trăiești?
Jennie se apropie de cele două femei.
– Scuzați-mă, despre ce vorbiți? O evadare?
– Da, de la o închisoare din Salinas. Nu ai auzit? o întrebă pe Jennie o femeie tunsă scurt care se holba la nasul ei.
Lui Jennie nu îi păsa de privirea ei.
– A fost ucis cineva?
– Niște paznici. Și am auzit că a fost cineva răpit și ucis.
Nimeni nu mai părea să știe altceva.
Cu palmele umede și cu inima cât un purice, Jennie se întoarse și se îndepărtă. Își verifică telefonul. Prietenul ei o sunase ceva mai devreme, dar nimic de atunci. Nici un mesaj. Încercă să îl sune, dar el nu răspunse.
Jennie se întoarse la mașina ei Thunderbird de culoare turcoaz. Deschise radioul să audă știrile, iar apoi se uită în oglinda retrovizoare. Își scoase trusa de machiaj din poșetă.
„Au murit niște oameni..."
„Nu îți face griji", se încurajă ea. Era atentă la machiatul feței, concentrându-se, așa cum o învățase maică-sa. Era unul dintre lucrurile bune pe care femeia le făcuse pentru ea. „Aici mai deschis, aici mai întunecat – trebuie să facem ceva cu nasul ăla al tău. Trebuie să ascundem cumva. Bun."
Deși, când era vorba despre maică-sa, lucrurile bune puteau să dureze doar o secundă.
„Ei bine, arăta perfect până când ai stricat tu totul. Serios, ce e în neregulă cu tine? Mai fă-l o dată. Arăți ca o curvă."

Daniel Pell mergea liniștit pe strada care lega micuțul garaj acoperit de o secție de poliție din Monterey.

Fusese nevoit să abandoneze Honda lui Billy mai devreme decât plănuise. Auzise la știri că polițiștii găsiseră camioneta de la Worldwide Express, lucru care însemna că aveau să-și dea seama că era în Honda Civic. Părea a fi trecut de blocajele rutiere la fix.
„Ce zici de *asta*, Kathryn?"
Continuă să meargă pe trotuar cu capul plecat. Nu era îngrijorat că se expunea în public. Nu încă. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca el să fie aici. În plus, arăta diferit. Pe lângă hainele civile, era și proaspăt bărbierit. După ce abandonase mașina lui Billy, cotrobăise prin gunoiul din parcarea unui motel. Găsise o lamă de ras folosită și o sticlă micuță cu cremă de corp, oferită de motelul respectiv. Se ghemuise și folosise obiectele găsite pentru a-și rade barba.
Acum simțea briza ușoară pe față și mirosi ceva în aer: miros de ocean și de alge. Iubea mirosul acesta. În închisoarea din Capitola tot ce miroseai era aerul pe care ei se hotărau să ți-l trimită prin aparatul de aer condiționat sau prin sistemul de încălzire, aer care nu mirosea a nimic.
O mașină de poliție trecu pe lângă el.
„Stai locului..."
Pell era atent să își păstreze ritmul de mers, să nu se uite prea mult în jur și să își vadă de drum. Schimbarea comportamentului atrage atenția. Și te pune în dezavantaj: le oferă oamenilor din jur informații despre tine. Își pot da seama *de ce* te-ai schimbat, ca apoi să folosească asta împotriva ta.
Asta se întâmplase la judecătorie.
„Kathryn..."
Pell plănuise interogatoriul în cele mai mici detalii: dacă reușea să facă asta fără să stârnească suspiciuni, intenționa să afle de la cel care avea să-l interogheze câți gardieni erau în clădire și unde erau amplasați, de exemplu.
Dar, spre uimirea lui, femeia îi ghicise planul.
„În regulă. Haide să ne gândim un pic la portmoneu acum. De unde ar fi putut să apară?"
Fusese forțat să își schimbe planul. Și încă repede. Făcuse tot ce îi stătuse în putință, dar alarma îi dăduse de înțeles că Dance îi intuise intențiile. Dacă ar fi întârziat cu doar cinci minute, ar fi fost înapoi în dubița de poliție. Planul ar fi fost năruit.
„Kathryn Dance..."

Altă maşina de patrulă trecu repede pe lângă el.

Nimeni nu se uita încă spre el, aşa că Pell continuă să meargă. Dar ştia că era timpul să plece din Monterey. Intră în zona comercială aglomerată a oraşului şi îşi notă magazinele: Macy's, Mervyns şi cele micuţe care vindeau bomboane Mrs. Sees, cărţi (Pell iubea cărţile – cu cât ştiai mai multe, cu atât aveai mai mult control), jocuri video, echipamente sportive, haine ieftine şi bijuterii şi mai ieftine. Locul era înţesat de lume. Era iunie, şi majoritatea copiilor erau în vacanţă.

O fată cam de vreo douăzeci de ani ieşi dintr-un magazin, cu o plasă pe umăr. Sub geacă avea un top roşu strâmt. Aruncă o privire înspre ea şi simţi dintr-odată dorinţa crescând înlăuntru-i. (Îşi aminti când îl ameninţase pe un deţinut şi mituise un paznic pentru a se putea distra puţin cu nevasta respectivului deţinut în Capitola, în urmă cu un an. Un an lung, lung de tot...)

Se holbă la ea, urmărind-o îndeaproape, admirându-i părul şi jeanşii strâmţi, încercând să o miroasă, să se apropie suficient cât să se frece de ea, un lucru care, evident, ar fi fost interpretat ca o agresiune, ca şi cum ar fi târât-o pe o alee şi ar fi ameninţat-o cu cuţitul, cerându-i să se dezbrace.

Violul este în mintea celui care priveşte...

Ah, dar fix atunci fata intră într-un alt magazin şi dispăru din viaţa lui.

„Eu am pierdut, dragă, gândi el. Tu în nici un caz."

În parcare, Pell observă un Ford Thunderbird turcoaz. Înăuntrul său observă o femeie care îşi pieptăna părul lung şi blond.

Ah...

Se apropie. Nasul ei era umflat, şi fata părea slăbuţă, cu sânii mici. Dar asta nu îi oprea erecţia; mădularul i se umfla cu fiecare secundă.

Daniel Pell se uită în jur. Nu era nimeni în preajmă.

Înaintă printre rândurile de maşini, apropiindu-se de fată.

Jennie Marston îşi termină de pieptănat părul. Îşi adora şuviţele blonde, iar părul ei era lucios şi des, şi atunci când îl flutura, arăta ca un model care făcea reclamă la şampon într-o secvenţă dată cu încetinitorul. Fata întoarse oglinda retrovizoare a maşinii şi opri radioul. Apoi îşi duse mâna la nas. Pe osul proeminent.

„Opreşte-te!"

Fix când ducea mâna spre portiera maşinii, tresări. Portiera se deschidea singură.

Jennie împietri, uitându-se la bărbatul uscăţiv care se apleca înspre ea.

Câteva secunde rămaseră amândoi nemişcaţi. Apoi el deschise uşa.

– Arăţi încântător, Jennie Marston, şopti el. Mult mai drăguţă decât credeam.

– Oh, Daniel! izbucni ea.

Gâtuită de emoţii – frică, uşurare, vinovăţie, o întreagă paletă de sentimente –, Jennie Marston nu mai ştia ce să zică. Fără suflare, se strecură din maşină şi se aruncă în braţele prietenului ei, tremurând toată şi strângându-l atât de tare în braţe, încât oasele lui începură să pârâie.

Capitolul 10

Cei doi intrară în maşină, iar fata îşi lăsă capul pe umărul lui, în timp ce Pell ţinea sub observaţie parcarea şi drumul de lângă.

Jennie se gândea la cât de grea fusese ultima lună, construind o relaţie prin e-mailuri, telefoane date din când în când şi multă imaginaţie, fără să îşi fi văzut vreodată iubitul.

Cu toate acestea, ştia că era mult mai bine să procedezi aşa. Se simţea ca femeile care îşi aşteptau soţii să vină acasă din război, ca mama ei, care îi povestea despre tatăl ei plecat în Vietnam. Desigur, ulterior aflase că totul fusese o minciună, dar adevărul rămăsese acelaşi: dragostea ar trebui să fie în primul rând între două suflete, şi abia mai târziu să se ajungă la sex. Şi pentru Daniel Pell simţea ce nu simţise niciodată.

Euforie.

Şi frică.

Îşi simţi lacrimile curgându-i pe obraji. „Nu, nu, opreşte-te. Nu plânge. Nu o să îi placă dacă tu plângi. Bărbaţii se enervează când văd aşa ceva."

Dar Pell reacţionă diferit, întrebând-o cu blândeţe.

– Scumpo, care e problema?

– Sunt doar extrem de fericită.

– Haide, poţi să îmi zici.

Ei bine, nu părea deloc nervos. Se gândi un pic, apoi se hotărî.

– Mă gândeam. Erau nişte femei la magazinul de zarzavaturi. Apoi am dat drumul la radio. Şi am auzit... că cineva a fost ars rău de tot. Un poliţist. Şi că doi oameni au fost ucişi. Înjunghiaţi.

Daniel îi spusese că avea nevoie de cuţit doar pentru a-i ameninţa pe paznici. Nu trebuia să rănească pe nimeni.

– Ce? se răsti el, şi ochii lui albaştri i se bulbucară.

„Nu, nu, ce faci? se întrebă Jennie. Îl enervezi! De ce l-ai întrebat asta? Acuma ai stricat totul." Simţi cum inima i-o lua razna.

– Iar au făcut-o. Tot timpul fac asta. Când am plecat, nimeni nu era rănit. Am fost foarte atent. Am ieşit pe uşă exact cum era planificat şi am trântit-o de perete. Apoi Pell dădu din cap şi adăugă: Ştiu... sigur. Erau alţi prizonieri lângă celula mea. Voiau să îi eliberez şi pe ei, dar nu aveam de gând să fac asta. Pun pariu că au început o revoltă, şi, când paznicii s-au dus să îi oprească, cei doi au fost ucişi. Unii dintre ei aveau cuţite. Ştii la care mă refer?

– Pai la cuţite, nu?

– Cuţite improvizate. Asta s-a întâmplat. Dacă a fost cineva ars, s-a întâmplat din cauza propriei neglijenţe. M-am uitat atent – nu era nimeni când am ieşit eu din flăcări. Cum aş fi putut să omor trei oameni singur? E absurd. Dar poliţia şi jurnaliştii dau vina pe mine, aşa cum o fac întotdeauna. Sunt ţapul lor ispăşitor.

– Exact ca povestea cu familia aia de acum opt ani, adăugă ea timidă, încercând să îl calmeze.

Daniel îi spusese cum el şi prietenul lui se duseseră la familia Croyton să îi prezinte o idee de afaceri geniului în calculatoare. Dar, când ajunseseră acolo, se pare că prietenul lui avusese o cu totul altă idee – urma să îi jefuiască. Daniel încercase să îl oprească, şi în final îşi omorâse prietenul în încăierare.

– Au dat vina pe mine pentru chestia aia – pentru că ştii cât *urăsc* ei cazurile în care moare criminalul. Cineva intră într-o şcoală, împuşcă nişte elevi şi se sinucide. Noi vrem ca tipul rău să rămână în viaţă. Avem nevoie de cineva pe care să dăm vina. Aşa sunt oamenii.

Jennie îşi dădu seama că el avea dreptate. Se simţea uşurată, dar şi groaznic de înfricoşată că îl supărase.

– Îmi pare rău, dragule, nu ar fi trebuit să pomenesc despre asta.

Se aştepta ca el să îi spună să îşi ţină gura sau poate chiar să iasă din maşină şi să plece, dar, spre surprinderea ei, Pell zâmbi şi o mângâie pe cap.

– Poţi să mă întrebi orice.

Fata îl îmbrăţişă din nou. Simţi mai multe lacrimi pe obraz, dar şi le şterse. Tot machiajul îi era distrus. Se trase un pic în spate şi se uită şi la unghii. Nu, nu. Cum arată! Voia să fie frumoasă pentru el.

Lacrimile reveneau, gata să izbucnească.

„Ah, Jennie, o să îţi ţii părul aşa? Sigur vrei asta?... Nu vrei să îţi faci breton? Ţi-ar acoperi fruntea aia înaltă."

Dacă nu se ridica la aşteptările lui?

Daniel Pell îi cuprinse faţa în mâinile sale puternice.

– Draga mea, eşti cea mai frumoasă femeie de pe pământ. Nici nu ai nevoie de machiaj.

Ca şi cum i-ar fi putut ghici gândurile.

Plângând din nou, murmură:

– Am fost atât de îngrijorată că nu o să îţi placă de mine.

– Să nu îmi *placă* de tine? Scumpo, te iubesc. Nu mai ţii minte ce ţi-am scris în e-mail?

Jennie îşi amintea fiecare cuvânt. Se uită fix în ochii lui.

– Eşti o persoană de-a dreptul minunată.

Îşi lipi buzele de buzele lui. Deşi făcuseră dragoste în imaginaţia ei, acesta era primul lor sărut. Îi simţi dinţii pe buzele ei şi limba în gură. Rămaseră îmbrăţişaţi preţ de o secundă care păru însă o eternitate. Jennie pierduse noţiunea timpului. Dorea să-l simtă înăuntrul ei, apăsând cu putere, cu pieptul lipit de al ei.

Dragostea începe de la suflete, dar trebuie să te ocupi şi de trup cât mai repede posibil.

Îşi strecură mâna pe lângă piciorul lui gol, musculos.

Pell râse.

– Ştii ce, frumoaso? Poate ar trebui să plecăm de aici.

– Sigur. Orice vrei tu.

– Ai la tine telefonul pe care te-am sunat? întrebă el.

Daniel îi spusese să cumpere trei telefoane cu cartelă, cu bani gheaţă. Îi întinse telefonul la care răspunse atunci când fusese sunată de el după evadare. Pell îl desfăcu, scoase bateria şi cartela, le aruncă într-un coş de gunoi şi se întoarse la maşină.

– Celelalte?

Fata i le întinse. Pell îi înapoie unul şi îl puse pe celălalt în buzunar.

– Ar trebui să...

Zgomotul unei sirene răsună undeva în apropiere, şi amândoi rămaseră nemişcaţi.

„Cântece de îngeri", îşi zise Jennie, iar apoi recită de douăsprezece ori rugăciunea aducătoare de noroc.

Zgomotul sirenei se pierdu în depărtare.

– Hai să mergem, drăguţo!

Fata dădu din cap aprobator.

– S-ar putea să se întoarcă.

Arătă în direcţia de unde se auziseră sirenele.

– Nu-mi pasă, răspunse Daniel zâmbind. Vreau doar să fiu singur cu tine.

Jennie se simţi străbătută de un fior de fericire. Era aproape dureros.

Sediul vest-central al Biroului Californian de Investigaţii, casa a zeci de agenţi, era o clădire modernă de două etaje, aproape de Autostrada 68, greu de recunoscut printre celelalte clădiri de lângă – dreptunghiuri din sticlă şi piatră, birouri de avocaţi şi cabinete medicale, firme de arhitectură, companii de calculatoare şi altele asemenea. Zona era plictisitoare, şi parcarea – mai tot timpul pe jumătate goală. Drumul de ţară alăturat trecea peste nişte dealuri care mai erau încă verzi mulţumită ploilor. Dar, de regulă, pământul era maro asemenea râului Colorado în vreme de secetă.

Un avion United Express făcu un viraj strâns, la înălţime mică, şi dispăru dincolo de copacii care se puteau vedea în apropierea aeroportului din peninsula Monterey.

Kathryn Dance şi Michael O'Neil se aflau în sala de conferinţă a Biroului Californian de Investigaţii de la parter, fix sub biroul ei. Stăteau unul lângă celălalt, uitându-se la o hartă imensă pe care erau marcate toate blocajele rutiere – de data asta cu bolduri, nu cu hârtiuţe. Încă nu dăduseră de Honda şoferului de la Worldwide Express, şi aşa că zona supravegheată fusese extinsă pe o rază de mai bine de o sută de kilometri.

Kathryn Dance se uită la faţa pătrată a lui O'Neil şi detectă un amestec de îngrijorare şi determinare. Îl cunoştea foarte bine. Se întâlniseră cu ani în urmă, când ea era doar consultant juridic, studiind conduita şi reacţiile viitorilor juraţi în timpul jurământului şi dând sfaturi avocaţilor cu privire la ce să accepte şi ce să refuze. Fusese angajată de procurorii federali să îi ajute la selectarea juraţilor pentru un proces RICO[1], în care O'Neil fusese martorul principal. (În mod ciudat, îşi cunoscuse soţul răposat în

[1] Racketeer Influenced and Corrupt Organizations – lege federală din Statele Unite care prevede pedepse mai ample pentru actele comise de o organizaţie cu intenţii criminale. (n.red.)

circumstanțe asemănătoare, ea fiind atunci reporter care investiga un proces în Salinas, iar el – era martorul apărării.)

Dance și O'Neil se împrieteniră și rămaseră apropiați de-a lungul anilor. Când ea se hotărâse să intre în cadrul forțelor de ordine, în urmă cu câțiva ani, și primise o slujbă la sediul local al Biroului Californian de Investigații, începuse să lucreze cu el în mod constant. Stan Fishburne, pe atunci șeful biroului, îi fusese unul dintre mentori. O'Neil, celălalt. O învățase în doar șase luni mai multe lucruri despre arta investigației decât învățase ea pe tot parcursul perioadei de pregătire. De asemenea, ei doi se completau perfect. Bărbatul tăcut și liniștit prefera metodele tradiționale folosite în poliție: chestiile juridice, munca sub acoperire, supravegherile și urmărirea informatorilor, în timp ce punctele forte ale lui Dance erau examinările, interogatoriile și interviurile luate victimelor și martorilor.

Știa că nu ar fi ajuns agentul care este fără ajutorul lui O'Neil. Sau fără umorul și răbdarea lui (și alte talente esențiale: O'Neil se asigura întotdeauna că ea își lua pastilele pentru rău de mare *înainte* să iasă cu barca în larg.)

Deși modalitățile de abordare a problemelor și talentele lor erau diferite, instinctele celor doi erau identice, și se simțeau foarte apropiați. Pe ea o distra să constate că O'Neil se uita la hartă, fiind totodată atent la ea.

– Ce e? întrebă Michael.

– Adică?

– Ceva pare să te deranjeze. Mai mult decât faptul că tu conduci operațiunea.

– Da. Dance se gândi preț de un minut. Era ceva la O'Neil: de regulă, o forța să își pună ideile în ordine înainte să le spună cu voce tare. Mă gândesc la Pell, recunoscu ea. Am impresia că moartea paznicilor nu a însemnat nimic pentru el. Nici rănirea lui Juan. Și șoferul de la Worldwide Express? Știi că e mort și el.

– Știu... Crezi că Pell *vrea* să ucidă?

– Nu, nu vrea. Vrea doar ceea ce îi servește interesului personal, oricare ar fi acesta. Într-un fel, asta pare mai înfricoșător și face aproape imposibilă anticiparea felului în care va acționa. Dar să sperăm că mă înșel.

– Niciodată nu te înșeli, șefa.

TJ apăru brusc cu un laptop sub braț. Îl puse cu grijă pe masa uzată de conferințe, sub un semn: „Cel mai căutat". Sub el erau cei zece câștigători

ai concursului, care evidențiau structura demografică a statului: latini, britanici, asiatici și afro-americani, în ordinea aceasta.

– Ai găsit-o pe Samantha McCoy sau pe mătușa lui Pell?

– Nu încă. Dar oamenii pe care i-am trimis lucrează chiar acum. Dar fiți atenți aici, continuă el și reglă monitorul.

Toți se îngrămădiră la laptopul lui TJ, pe al cărui monitor era poza lui Nagle mărită de zeci de ori. Mult mai clară acum, înfățișa pe cineva cu o geacă de pânză care stătea pe marginea șoselei ce ducea înspre clădirea incendiată. Umbra se transformase într-o valiză mare.

– E o femeie? întrebă O'Neil.

Prin comparație cu înălțimea mașinii, puteau să își dea seama de înălțimea persoanei din poză. Avea în jur de 1,65 metri – cam cât Dance. Era și ceva mai slăbuță. Șapca și ochelarii de soare îi ascundeau fața, dar șoldurile se puteau observa, și erau mult prea late pentru un bărbat de acea înălțime.

– Și acolo e o licărire, vedeți? TJ arătă pe ecran. Cercel.

Dance se uită atentă la gaura din lobul urechii lui TJ, unde ocazional ținea un cercel de diamant sau altul de metal.

– Cel puțin teoretic, adăugă TJ.

– Bun. De acord.

– Deci avem o femeie blondă de aproximativ 1,65 metri, rezumă O'Neil.

– Cântărește vreo 55 de kilograme, interveni Dance.

Apoi îi veni o idee și îl chemă pe Rey Carraneo.

– Agent Dance, o salută el câteva moment mai târziu.

– Mergi înapoi în Salinas și vorbește cu managerul de la You Mail It. Complicele a verificat probabil recent programul companiei. Vezi dacă își amintește cineva de acolo de o femeie blondă. Dacă da, folosește SEIF.

Sistemul Electronic de Identificare Facială este o versiune computerizată a vechiului Identikit, folosit de investigatori pentru a recrea trăsăturile suspectului după descrierile martorilor.

– Sigur, agent Dance.

TJ apăsă niște butoane, și imaginea în format jpeg fu transmisă wireless imprimantei color din birou. Carraneo urma să ia poza de acolo.

Apoi TJ răspunse la telefon.

– Da. Mâzgăli câteva cuvinte în timpul unei discuții care se termină cu: „Te iubesc, dragă". Apoi închise telefonul. Lucrează ca funcționară statisticiană în Sacramento. B-R-I-T-N-E-E. Iubesc numele ăsta. E și foarte drăguță. Prea drăguță pentru mine. Nu spun totuși că nu merge treaba între noi.

Dance ridică o sprânceană, ceea ce însemna: „Treci odată la subiect".

– Am rugat-o să se intereseze de cazul tipei din Familie care a dispărut. În urmă cu cinci ani, Samantha McCoy și-a schimbat numele în Sarah Monroe. Ca să nu fie nevoită să își arunce chiloții cu monograma SM, dacă mă întrebați pe mine. Apoi, în urmă cu *trei* ani, cineva cu același nume se căsătorește cu Ronald Starkey. Și cade treaba cu monograma. Oricum, locuiesc în San Jose.

– Ești sigur că e vorba despre aceeași McCoy?

– Adică adevărata McCoy, vrei să zici. Așteptam să întrebi asta. Da. Contractul de asigurare socială m-a ajutat. Cu o recuperare de parolă.

Dance dădu un telefon și află numerele și adresa familiei Starkey.

– San Jose, remarcă O'Neil. E destul de aproape. Spre deosebire de celelalte două femei din Familie cu care Dance vorbise deja, Samantha ar fi putut pune bomba de dimineață, și apoi să se întoarcă acasă într-o oră și jumătate.

– Lucrează? întrebă Dance.

– Nu am verificat asta, dar o să aflu dacă vrei tu, replică TJ.

– Da, vrem, interveni O'Neil.

TJ nu îi raportase lui și, în ierarhia bine organizată a apărătorilor legii, se situa mult peste Departamentul de Poliție al Districtului Monterey. Dar o cerere din partea lui Michael O'Neil, agent-șef al poliției, era ca și cum ar fi venit de la Dance. Sau poate chiar mai de sus.

Câteva minute mai târziu, TJ se întoarse să le spună că Departamentul de taxe confirmase faptul că Sarah Starkey era angajată la o editură mică din San Jose.

Dance făcu rost de număr.

– Haide să vedem dacă s-a prezentat la serviciu în dimineața asta!

– Cum o sa afli asta? întrebă O'Neil. Nu putem să îi stârnim bănuieli.

– Ah, o să mint, replică simplu Dance. Apoi sună la editură cu număr ascuns. O femeie îi răspunse, și Dance începu: Bună ziua, sunt de la El Camino Boutique. Avem un pachet pentru Sarah Starkey, dar șoferul ne-a spus că nu a găsit-o dimineața. Știți când urmează să ajungă?

– Sarah? Mă tem că e o greșeală. E aici încă de la opt și jumătate.

– Serios? Atunci o să vorbesc din nou cu șoferul. Poate e mai bine să îi livreze pachetul direct acasă. V-aș ruga să nu îi spuneți nimic doamnei Starkey. E vorba despre o surpriză, încheie discuția Dance, care apoi îi lămuri pe restul agenților. A fost acolo încă de dimineață.

TJ aplaudă.

– Și Premiul Oscar pentru cea mai bună interpretare a unui agent al legii care a înșelat publicul revine...

O'Neil se încruntă.

– Nu ești de acord cu tehnica mea subversivă? îl întrebă Dance.

Cu zâmbetul lui strâmb caracteristic, O'Neil îi răspunse:

– Nu, doar că acum va trebui să îi trimiți *ceva*. Secretara o să te dea de gol. Spune-i că are un admirator secret.

– Știu, știu. Fă-mi rost de un buchet de flori. Ar trebui să scriu pe panglică: „Felicitări că nu ești suspectă".

Asistenta lui Dance, Maryellen Kresbach, scundă și sârguincioasă, intră în cameră cu cafele pentru toată lumea (Dance nu cerea niciodată; Maryeleen aducea întotdeauna). Mamă a trei copii, Kresbach purta pantofi cu toc înalt, avea coafuri complicate și unghii de-a dreptul impresionante.

Oamenii din sală îi mulțumiră. Dance luă o gură de cafeaua delicioasă. Ar fi vrut ca femeia să fi adus și din fursecurile de pe birou. Dance o invidia pe Maryellen pentru abilitatea ei de a fi atât o mamă excelentă, cât și cel mai bun asistent pe care îl avusese Dance de-a lungul carierei.

Agentul observă că Kresbach nu plecase după ce le servise cafeaua.

– Nu știam dacă să vă deranjez sau nu, începu Maryellen, dar a sunat Brian.

– Serios?

– Da. A spus că probabil nu ai primit mesajul lui de vineri.

– Tu însăți mi l-ai transmis.

– Știu că ți l-am transmis. Dar lui nu i-am zis nici că ți l-am transmis, nici că nu.

Dance simți privirea lui O'Neil și zise:

– În regulă. Mulțumesc.

– Vrei numărul lui de telefon?

– Îl am.

– Bun.

Asistenta continuă să stea în fața ei, dând ușor din cap în semn aprobator.

Era un moment mai delicat, dar Dance nu voia să vorbească despre Brian Gunderson.

Dar telefonul din sala de conferințe sună salvând-o pe Dance. Agenta ascultă preț de o secundă și continuă:

– Să îl trimită cineva în biroul meu acum.

Capitolul 11

Bărbatul masiv, într-o uniformă de gardian tipică pentru California, stătea în fața biroului lui Dance, o masă solidă oferită de guvern, pe care erau aruncate la întâmplare niște pixuri, o lampă, diverse premii și câteva fotografii: una cu cei doi copii, alta cu Dance împreună cu un bărbat arătos cu păr grizonant, una cu părinții ei și o alta cu câinii ei, fiecare animal acompaniat de unul din copii. Vreo 12 dosare erau așezate, de asemenea, pe birou, cu fața în jos.

– E îngrozitor, spuse Tony Waters, gardian-șef al închisorii de maximă siguranță din Capitola. Nici nu am cuvinte.

Dance simți un vag accent de sud-est în vocea lui înnebunită. Peninsula Monterey atrăgea oameni din toate colțurile lumii. Dance și Walters erau singuri în birou. Michael O'Neil verifica în laborator dovezile găsite.

– Dumneata erai responsabil pentru aripa în care era încarcerat Pell, nu? întrebă Dance.

– Da, răspunse bărbatul.

Era solid și stătea aplecat în scaun, cu umerii lăsați. Dance estimă că avea în jur de 55 de ani.

– Ți-a spus Pell ceva în legătură cu posibila viitoare destinație?

– Nu, doamnă. Mă tot gândesc la asta de când a evadat. Asta am făcut și în clipa în care am aflat. M-am așezat și am rememorat tot ce a spus Pell în ultimele săptămâni. Dar nu am găsit nimic. Daniel nu prea vorbea. Cel puțin nu cu noi, paznicii.

– Stătea mult în bibliotecă?

– Foarte, foarte mult. Tot timpul citea.

– Pot afla ce anume?

– Nu e trecut în registru, și deținuții nu pot verifica nimic.

– Și vizitatorii?

– Nimeni în ultimul an.

– Dar telefoanele? Se ține evidența lor?

– Da doamnă. Dar convorbirile nu sunt înregistrate. Apoi bărbatul se gândi un pic. Nu prea a primit telefoane, decât de la niște reporteri care voiau să îi ia interviuri. Dar nu a sunat niciodată înapoi. Cred că a vorbit o dată sau de două ori cu mătușa lui. Atât îmi amintesc.

– Dar cum stă treaba cu computerele și e-mailurile?

– Prizonierii nu au acces la ele. Desigur, noi le folosim. Sunt într-o zonă specială – o zonă de control. Suntem foarte stricți când vine vorba despre asta. Știți, chiar mă gândeam la posibilitatea ca Pell să fi comunicat cu cineva de afară.

– Lucru pe care trebuie să-l fi făcut, replică Dance.

– Exact. Probabil cu ajutorul unui prizonier care a fost eliberat. Poate vrei să verifici.

– M-am gândit la asta. Am vorbit cu șeful vostru. Mi-a spus că doar doi deținuți au fost eliberați în ultima lună și că ofițerii care îi urmăresc au spus că au alibi pentru dimineața asta. Totuși, ar fi putut transmite un mesaj cuiva. Ofițerii verifică asta acum.

Dance observase că Waters venise cu mâna goală.

– Ai adus ce ți-am cerut? Lucrurile din celula lui.

Chipul paznicului se întunecă.

– Da, doamnă. Dar celula era goală. Nu era absolut nimic înăuntru. De fapt, era goală de câteva zile. Apoi se uită în sus, strângându-și buzele, și păru să se gândească la ceva. Își ridică brusc ochii și continuă: Nu m-am prins.

– Nu te-ai prins de ce?

– Chestia e că am lucrat în Q, Soledad și Lompoc. Și în multe alte locuri. Învățăm să ne uităm după diverse lucruri. Știi, când cineva atât de important e adus la noi, celulele deținuților se schimbă. Unele lucruri dispar – uneori sunt dovezi cum că ar fi pe cale să evadeze sau dovezi ale lucrurilor pe care le-a făcut un deținut cât timp a stat la noi și pe care nu vrea să le aflăm. Sau ce *urmează* să facă. Pentru că știe că o să examinăm la sânge celula după aceea.

– Dar nu v-ați gândit că Pell și-ar putea curăța celula.

– Niciodată nu a mai evadat cineva din Capitola. E un lucru imposibil. Și sunt urmăriți cu atâta atenție, încât e aproape imposibil ca un deținut să poată omorî un altul. Fața bărbatului era trasă. Trebuia să mă gândesc

mai bine. Dacă eram în Lompoc, mi-aș fi dat seama imediat că se întâmpla ceva. Apoi își frecă ochii. Am dat-o în bară.

– E un pas mare, îl îmbărbătă Dance. De la chestiile administrative la evadare.

Bărbatul ridică din umeri și începu să își examineze unghiile. Nu purta bijuterii, dar Dance putea să vadă urmele unei verighete. Își dădu seama că lipsa inelului nu era o dovadă de infidelitate, ci un lucru necesar în meseria lui. Din moment ce se învârtea pe lângă deținuți periculoși tot timpul, era probabil mai bine să nu poarte lucruri pe care aceștia le-ar fi putut fura.

– Sună ca și cum lucrezi în domeniul ăstă de ceva vreme.

– Da. De mult timp. După ce am terminat armata, am început să lucrez în branșa asta. Și de atunci asta fac. Își trecu mâna prin părul tuns milităreşte, rânjind. Uneori pare că a trecut o veșnicie. Alteori pare că abia am început. Mai sunt doar doi ani până ies la pensie. În mod ciudat, o să îmi fie dor de meseria asta.

Era foarte liniștit acum, știind că nu urma să fie tras la răspundere pentru evadare.

Agenta îl întrebă unde locuiau el și familia sa. Bărbatul era căsătorit. Își ridică mâna stângă râzând. Presupunerile ei cu privire la verighetă erau cât se poate de exacte. El și soția sa aveau doi copii, amândoi gata să intre la facultate, o informase el mândru.

Dar, în timp ce ei vorbeau, Dance simți că era ceva în neregulă. Se găsea într-o situație delicată.

Tony Waters mințea.

Multe mărturii mincinoase nu sunt detectate pentru că persoana înșelată pur și simplu nu se așteaptă să fie mințită. Dance îl chemase pe Waters doar ca să afle informații despre Daniel Pell, deci nu era pregătită pentru un interogatoriu. Dacă Waters ar fi fost suspect sau un martor nedispus să coopereze, atunci Dance ar fi căutat semnale ale stresului atunci când el dădea anumite răspunsuri, iar apoi ar fi insistat pe acele subiecte până când el ar fi admis că mințea și ar fi spus adevărul.

Procesul acesta funcționează doar dacă poți determina comportamentul de bază al suspectului înainte să începi să pui întrebările delicate, lucru pe care Dance nu avusese nici un motiv să îl facă, pentru că ea credea că Waters nu avea să mintă.

Chiar şi fără o comparaţie a comportamentului de bază, un anchetator care ştie să citească limbajul trupului poate să detecteze minciuna. Două indicii arată acest lucru: unul este o foarte mică creştere în intensitate a vocii, pentru că minciuna declanşează un răspuns emotiv la majoritatea oamenilor şi pentru că emoţiile cauzează o întărire a corzilor vocale. Celălalt semnal ar fi pauzele de dinainte şi de după răspunsuri, pentru că minciuna e o provocare mentală. Cel care minte trebuie să se gândească în mod constant la ce au spus atât el, cât şi celălalt despre subiectul respectiv, apoi să încropească un răspuns fictiv care să-i susţină argumentele anterioare şi ceea ce crede el că ştie persoana care îl interoghează.

Pe parcursul conversaţiei sale cu paznicul, Dance devenise atentă la mai multe aspecte ale discuţiei, observând cu ce prilej vocea paznicului crescuse în intensitate şi când acesta se oprise din vorbit fără nici un motiv. Odată ce îşi dădu seama, fu atentă şi la celelalte elemente şi observă că totul indica minciună: oferea mult mai multe informaţii decât era necesar, devia de la subiect, făcea semne care indicau negare – ducea mâna la cap, la nas şi în special la ochi – şi avea o reacţie de aversiune faţă de ea, trăgându-se în spate tot timpul.

De îndată ce există dovezi ale mincunii, o conversaţie se transformă într-un interogatoriu, şi modul de abordare se schimbă şi el. În cazul de faţă, totul se schimbase în momentul în care Dance încetase să mai discute despre Pell şi începuse să pună întrebări legate de lucruri despre care Waters nu avea de ce să mintă – viaţa lui personală, Peninsula Monterey şi altele de genul ăsta. Prin asta urmărea să îi stabilească bărbatului comportamentul de bază.

În timp ce făcea acest lucru, Dance îl analiza după procedura ei standard în patru etape, ca să îşi facă o idee despre cum trebuia să înceapă interogatoriul.

În primul rând îl întrebă care fusese rolul lui în incident. Trase concluzia că Tony Waters era, în cel mai bun caz, un martor necooperant, iar în cel mai rău caz – un complice al lui Pell.

În al doilea rând, avea vreun motiv să mintă? Bineînţeles că Waters nu dorea să fie arestat sau să îşi piardă slujba pentru că, intenţionat sau din neglijenţă, îl ajutase pe Pell să evadeze. De asemenea, ar fi putut avea un interes personal sau financiar pentru a-l sprijini pe criminal.

În al treilea rând, ce tip de personalitate avea? Cei care conduc interogatoriul au nevoie de această informaţie pentru a-şi ajusta propriul comportament atunci când pun întrebări – ar trebui să adopte un ton agresiv sau unul pacificator? Unii ofiţeri stabilesc dacă subiectul este introvertit sau extravertit, lucru care le dă o idee destul de bună despre cât de categorici ar trebui să fie. Pe de altă parte, Dance prefera o metodă mai cuprinzătoare, încercând să pună cap la cap elemente din indicatorul tipului de personalitate Myers-Briggs, care include alte trei însuşiri pe lângă introvertit şi extravertit: logic sau sentimental, analitic sau intuitiv şi raţional sau perceptiv.

Dance îşi dădu seama că Waters era genul logic-analitic-raţional-extravertit, ceea ce însemna că putea să fie mai aspră cu el decât ar fi fost cu un subiect emotiv şi introvertit şi mai putea folosi diverse metode de recompensă-pedeapsă pentru a scoate la iveală minciunile.

Într-un final, Dance se întrebă ce fel de „personalitate a mincinosului" avea subiectul. Există diverse tipuri: manipulatorii sau „marii machiavelici" (după numele crudului prinţ italian) mint cu o mare siguranţă, nevăzând nimic rău în asta, folosind minciuna drept unealtă pentru a-şi atinge scopurile în dragoste, afaceri, politică – sau crimă. Un alt tip se referă la mincinoşii sociali, care mint pentru a distra publicul, şi cei care se adaptează, oameni nesiguri care mint pentru a lăsa o impresie mai bună.

Ţinând cont de vechimea lui ca gardian şi de uşurinţa cu care încercase să preia controlul conversaţiei şi să o ducă departe de adevăr, Waters aparţinea unei alte categorii. Era un „actor", cineva pentru care controlul reprezenta un factor esenţial. Actorii nu mint tot timpul, ci doar atunci când e necesar. Totodată, nu sunt atât de pricepuţi ca „marii machiavelici", dar sunt destul de buni în a înşela lumea.

Dance îşi dădu jos ochelarii – cu rame şic, de un roşu-închis – şi, prefăcându-se a-i curăţa, îi lăsă pe masă şi îşi puse alţii mai înguşti, cu o ramă metalică neagră, „ochelarii de prădător" pe care îi purtase la interogatoriul lui Pell. Se ridică, înconjură biroul şi se aşeză pe scaun lângă el.

Cei care conduc un interogatoriu se referă la spaţiul din imediata apropiere a unui subiect ca la „zona proxemică", aceasta variind între spaţiul „intim" – care este de la 15 la 45 de centimetri şi include contactul fizic – şi spaţiul „public", de la trei metri încolo. Dance prefera pentru interogatoriu spaţiul în apropierea zonei „personale", adică la mai puţin de un metru depărtare.

Lui Waters i se păru curioasă apropierea acesteia, dar nu spuse nimic. Şi ea rămase tăcută.

– Tony, aş vrea să mai recapitulez câteva lucruri.

– Sigur. Orice, răspunse el şi îşi propti glezna unui picior de genunchiul celuilalt – o mişcare ce părea să indice relaxare, dar care, de fapt, era o manevră de apărare.

Dance se întoarse la problema care – acum ştia – indicase un nivel ridicat de stres la Waters.

– Mai spune-mi despre computerele din Capitola.

– Computerele?

Răspunsul cu un alt răspuns la o întrebare era un semn clasic de minciună; subiectul încearcă să câştige timp pentru a-şi da seama încotro se îndreaptă interogatoriul şi cum să găsească un răspuns.

– Da. Ce fel de computere aveţi?

– Ah, nu mă pricep la asta. Începu să bată cu piciorul în podea. Cred că sunt Dell.

– Laptopuri sau desktopuri?

– Ambele. Mai multe desktopuri, de fapt. Nu sunt cu sutele, răspunse el şi zâmbi conspirativ. Bugetul şi toate cele.

Apoi îi povesti despre recentele reduceri de buget, o poveste pe care Dance o găsi interesantă doar pentru că era o modalitate atât de îndrăzneaţă de a-i distrage atenţia.

Dar Dance îl redirecţionă.

– Acum spune-mi despre *accesul* la computerele din Capitola.

– Cum am mai spus, deţinuţii nu au acces.

Teoretic, avea dreptate. Dar nu spusese că deţinuţii *nu* le folosesc. Ascunderea adevărului include atât răspunsurile evazive, cât şi minciunile pe faţă.

– *Ar putea* să obţină acces la ele?

– Nu prea.

Un răspuns inventiv, dar nu genial.

– Ce vrei să spui cu asta, Tony?

– Trebuia să spun, nu, nu pot.

– Dar ai menţionat că ofiţerii şi gardienii au acces.

– Exact.

– Şi de ce un deţinut nu ar putea folosi computerul?

Waters tocmai spusese înainte că motivul era faptul că acestea erau amplasate în zona de control. Îşi aminti reacţia lui de aversiune şi o uşoară modificare a intonaţiei când spusese fraza aceasta.

Bărbatul se opri din vorbit încercând probabil să îşi amintească tot ce îi spusese.

– Sunt într-o zonă cu acces limitat. Doar deţinuţii nonviolenţi au acces acolo. Unii dintre ei pot să ajute în birouri, desigur, sub supraveghere. Treburi administrative. Dar nu pot folosi computerele.

– Şi Pell nu putea să intre acolo?

– E clasificat ca deţinut foarte periculos.

Dance observă un alt răspuns evaziv. Şi un gest de apărare – îşi frecase pleoapa – când îi dăduse răspunsul.

– Asta înseamnă că nu avea voie în... cum le spuneai?

– Zone cu acces limitat. Acum îşi aminti ce îi spusese mai devreme. Sau zone de control.

– Controlate sau de control?

– Zone de control, îi răspunse el după o pauză.

– Ar fi mai logic să fie controla*te*, cu „te" la sfârşit. Sigur nu le zice aşa?

Tony începu să se agite.

– Nu ştiu. Chiar contează? Folosim amândoi termenii.

– Şi foloseşti termenul acela şi pentru alte zone? Cum ar fi biroul gardianului-şef şi vestiarul gardienilor? Şi ele sunt zone de control?

– Sigur... Adică unii oameni folosesc denumirea asta mai des. Eu m-am obişnuit cu ea de altundeva.

– De unde?

Altă pauză.

– Nu îmi mai amintesc. Uite, am spus-o de parcă ar fi o denumire oficială sau ceva de genul ăsta. E doar o chestie pe care o spunem. Toată lumea de aici foloseşte prescurtări. Adică, în închisorile de oriunde e aşa. Nu e o chestie oficială. Voi faceţi la fel, nu? Toată lumea face aşa.

Era un joc dublu ce încerca el acum: cei care mint încearcă să se împrietenească de fapt cu cei care îi interoghează („faceţi la fel") şi folosesc generalizări („toată lumea", „oriunde").

– Autorizat sau nu, a fost Daniel Pell vreodată în aceeaşi încăpere cu un computer cât timp a stat în Capitola? întrebă Dance cu voce joasă.

– Nu l-am văzut niciodată la un computer. Jur. Sincer.

Stresul exercitat de minciună îi face pe oameni să aibă una dintre următoarele patru tipuri de reacții: devin furioși, deprimați, încep să nege totul sau au tendința să-și negocieze o cale de scăpare. Cuvintele folosite de Waters – „jur" și „sincer" – erau expresii care, coroborate cu starea sa de agitație, indicau un comportament total diferit de cel de bază și îi dădeau de înțeles lui Dance că paznicul se afla în stare de negare. Pur și simplu nu accepta adevărul sau ceea ce făcuse la închisoare și evita să-și asume responsabilitatea pentru faptele sale.

E foarte important să se determine în ce fază de stres e subiectul, pentru că astfel cel care conduce interogatorul poate să se decidă cu privire la care tactică să apeleze. Când subiectul este în faza de furie, poți să îl încurajezi să continue până când se reușești să îl epuizezi.

În cazul negării, începi atacul asupra faptelor.

Lucru pe care îl făcea Dance.

– Ai acces la biroul în care sunt ținute calculatoarele?

– Da, dar ce contează? Toți gardienii au... Hei, ce înseamnă asta? Sunt de partea ta.

„O reacție tipică celui care e în starea de negare", gândi Dance și trecu mai departe.

– Și ai spus că există posibilitatea ca unii deținuți să intre în birou. A fost vreodată Pell acolo?

– Doar deținuții nonviolenți au voie...

– A fost vreodată Pell acolo?

– Jur pe Dumnezeu că eu nu l-am văzut acolo.

Dance notă adaptorii – gesturi menite să elimine tensiunea: se juca agitat cu degetele, bătea cu piciorul în podea, umărul lui era îndreptat către ea (ca postura de apărare a unui fotbalist) și multe priviri aruncate înspre ușă (mincinoșii se uită în direcțiile în care văd o cale de evadare pentru a se elibera de stresul interogatoriului).

– Tony, asta e a patra oară când nu îmi răspunzi la întrebare. Acum, spune-mi, a fost vreodată Pell într-o cameră cu calculatoare, cât timp a stat în Capitola?

O grimasă apăru pe fața paznicului.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu, știi tu, dificil. Cred că am fost puțin agitat. Adică, am simțit că mă acuzai *pe mine* de ceva. Bine, nu l-am văzut

niciodată la un calculator. Serios. Nu am mințit. Am fost doar supărat pentru toată povestea asta. Îți poți imagina.

Își coborî un pic umerii și își plecă insesizabil capul.

– Sigur că pot, Tony.

– Se poate ca Daniel să fi fost la un calculator.

Atacul ei îl făcuse pe Waters să își dea seama că era mult mai greu să facă față unui interogatoriu decât să își recunoască minciunile. Ca și cum ar fi apăsat pe un întrerupător, Waters se afla brusc în stagiul de „negociere" al minciunii. Acest lucru înseamnă că subiectul aproape a renunțat la minciună, dar încă nu dezvăluie tot adevărul de teama unei pedepse. Dance știa că trebuia să renunțe la atacul direct și să îi ofere o modalitate de a coopera.

Într-o zonă de interogatoriu, nu mincinosul este inamicul, ci minciuna.

– Așa, continuă ea cu o voce prietenoasă, trăgându-se un pic în spate, astfel încât să iasă din zona lui personală. Există posibilitatea ca Pell să fi avut cândva acces la un calculator?

– Mă gândesc că e posibil să se fi întâmplat. Dar nu știu sigur dacă într-adevăr a fost la vreunul, răspunse el și își mai plecă puțin capul. Vocea lui era moale. Doar că... tocmai ceea ce facem noi e foarte greu. Oamenii nu înțeleg cum e să fii gardian.

– Sunt sigur că așa e, întări Dance.

– Trebuie să fim și profesori, și polițiști; de fapt, de toate. Și – își coborî vocea conspirativ – șefii ne sâcâie tot timpul, ne spun ce să facem, cum să facem, să le raportăm când nu merge ceva.

– Probabil e ca și cum ai fi părinte. Tot timpul trebuie să te uiți după copii.

– Da. Exact ca și cum ai avea copii, răspunse el. Ochii lui se măriră – semn că nu mai putea să-și ascundă emoțiile.

Dance dădu din cap, înțelegătoare.

– Evident, Tony, tu ții la deținuți. Și vrei să îți faci treaba perfect.

Oamenii care sunt în faza de negociere au nevoie de încurajări și de iertări.

– Nu a fost nimic grav. Ce s-a întâmplat, adică.

– Continuă!

– Am luat o decizie.

– E o meserie grea. Trebuie să iei zilnic decizii, replică Dance.

– Ba chiar în fiecare *oră*.

– Şi ce anume a trebuit să decizi?

– Vezi tu, Daniel era diferit.

Dance observă că Waters îi folosea prenumele lui Pell. Deţinutul reuşise să îl convingă pe Waters că erau amici şi exploatase falsa prietenie.

– Adică? îl întrebă ea. Ce vrei să spui?

– Are chestia asta... nu ştiu cum să îi spun, un fel de putere asupra oamenilor. Se duce unde vrea şi nimeni nu se leagă de el. Nu am mai văzut niciodată pe unul ca el în închisoare. Oamenii îi fac favoruri, orice vrea el. Oamenii îi spun diverse lucruri.

– Şi el a împărtăşit informaţiile cu tine, nu?

– Informaţii *bune*. Chestii pe care nimeni altcineva nu le-ar fi putut obţine. Adică, era un gardian care vindea metamfetamină. Un deţinut a luat o supradoză, şi fără Pell nu am fi putut afla cine fusese vinovatul.

– Deci salva vieţi.

– Sigur, doamnă. Să presupunem că cineva voia să îl atace pe altul, să îl înjunghie sau ceva de genul ăsta. Daniel îmi spunea tot.

Dance ridică din umeri.

– Deci ai fost mai permisiv cu el. L-ai lăsat în birou.

– Da. Televizorul din birou avea cablu, şi uneori voia să se uite la meciuri care nu-l interesau decât pe el. Asta e tot ce s-a întâmplat. Nu a fost nici un pericol. Biroul e o zonă de maximă securitate. Nu avea cum să evadeze de acolo. Am mai făcut ture pe acolo, şi el stătea şi se uita la meciuri.

– Cât de des?

– De vreo trei, patru ori.

– Deci ar fi putut să intre pe internet?

– Posibil.

– Când a fost ultima dată în birou?

– Ieri.

– În regulă, Tony, acum spune-mi despre telefoane.

Dance îşi aminti cum observase o reacţie de stres atunci când el îi spusese că Pell nu telefonase. Waters îşi dusese mâna la gură – un gest de apărare. Dacă subiectul face o mărturisire referitoare la un delict, după aceea e mult mai uşor să îl faci să mai recunoască şi altele.

– Alt lucru despre Pell, continuă Waters, e că era obsedat de sex – şi toată lumea ştia asta. Voia să sune la linii erotice, şi l-am lăsat.

Dance observă imediat o deviere de la comportamentul de bază şi trase concluzia că, deşi era o mărturisire, se referea la o chestiune minoră, ceea ce însemna că una majoră încă aştepta să iasă la suprafaţă.

– Chiar aşa? întrebă ea aspru şi se aplecă înspre el. Şi cum a plătit pentru aşa ceva? Carte de credit? A fost un număr cu 89?

Urmă o altă pauză.

Waters nu se gândise cum să iasă din minciună; uitase că trebuia să plătească pentru liniile erotice.

– Cred că nu m-am exprimat bine. Daniel a sunat-o pe o femeie pe care o cunoştea. Cred că era cineva care i-a şi scris. A primit multe scrisori. Zâmbi slab. De la fani. Îmi şi imaginez. Un bărbat ca el.

Dance se aplecă şi mai mult înspre Waters.

– Dar, când ai ascultat, nu era o discuţie referitoare la sex, nu-i aşa?

– Nu, eu... Waters îşi dădu seama că nu spusese nimic despre faptul că ascultase convorbirile, dar acum era prea târziu. Nu. Doar vorbeau.

– I-ai auzit pe amândoi?

– Da, eram pe altă linie.

– Când a fost asta?

– Cam în urmă cu o lună a fost prima dată. Apoi s-a mai întâmplat de câteva ori. Şi ieri. Când a fost în birou.

– Apelurile *de acolo* sunt înregistrate?

– Nu. Nu cele locale.

– Dacă sunt apeluri interurbane, sigur sunt.

Waters îşi plecă privirea. Era clar că se simţea mizerabil.

– Ce s-a întâmplat, Tony?

– I-am cumpărat o cartelă telefonică. Formezi un număr, introduci codul, şi apoi numărul pe care vrei să îl apelezi.

Dance ştia despre ce cartele vorbea Tony. Nu avea cum să le dea de urmă.

– Serios, trebuie să mă crezi, se apără Waters. Nu aş fi făcut-o, dar informaţiile pe care mi le-a dat... au fost foarte bune. Au salvat...

– Despre ce vorbeau? întrebă ea pe un ton prietenos.

Niciodată nu trebuie să fii dur cu un subiect care se destăinuie; el este noul tău prieten cel mai bun.

– Chestii. Ştii tu. Îmi amintesc că vorbeau despre bani.

– Ce anume?

– Pell a întrebat-o cât a strâns, şi ea i-a răspuns că 9 200 de dolari. „Doar atât?" a întrebat el după.

„Cam scumpă linia asta erotică", gândi Dance.

– Apoi ea l-a întrebat despre programul de vizită, continuă el, şi Pell i-a răspuns că nu era o idee bună.

„Deci nu voia ca femeia să îl viziteze. Nu au fost văzuţi împreună."

– Ai idee unde era ea?

– El a menţionat Bakersfield. De fapt, a zis clar: „La Bakersfield".

„Probabil i-a spus să se ducă la casa mătuşii, să ia ciocanul şi să îl arunce în fântână."

– Acum îmi amintesc, reveni Waters. Fata îi spunea despre păsările din curte. Şi despre mâncarea mexicană. „Mâncarea mexicană îmi aminteşte de copilărie." Asta a zis ea.

– Vocea ei avea un accent aparte?

– Nu mi-am dat seama.

– Era joasă sau înaltă?

– Cred că era joasă. Destul de sexy.

– Cum suna? Părea deşteaptă sau proastă?

– Hmm, nu mi-am dat seama, replică Waters epuizat.

– Mai e ceva ce ar putea fi de folos, Tony? Haide, trebuie să îl prindem pe tipul ăsta!

– Nu îmi mai amintesc nimic. Îmi pare rău.

Dance îl studie, şi îşi dădu seama că de data asta nu mai mintea.

– În regulă. Cred că ajunge pentru moment.

Waters se îndreptă înspre uşă, dar când ajunse acolo se opri şi se uită înapoi.

– Îmi pare rău, începu el, că am fost atât de ameţit. A fost o zi grea.

– Da, aşa e, îi replică ea. N-a fost deloc o zi bună.

Bărbatul rămase nemişcat în cadrul uşii şi aşteptă să primească o replică încurajatoare, dar, văzând că aceasta nu venea, se întoarse şi plecă.

Dance îl sună pe Carraneo, care se îndrepta înspre magazinul You Mail It, şi îl puse la curent cu toate lucrurile aflate de la paznic: partenera lui Pell nu părea să aibă vreun accent aparte, dar avea o voce joasă. Poate informaţiile aveau să-l ajute pe managerul magazinului să îşi amintească mai bine de femeia respectivă.

Apoi agenta îl sună pe gardianul-şef din Capitola şi îi spuse cele întâmplate. Reacţia femeii fu un simplu „Ah", după câteva clipe de tăcere.

Dance întrebă dacă exista un specialist în computere în cadrul închisorii. Exista unul, şi Dance îl puse să verifice computerele din biroul cu pricina pentru a descoperi site-urile folosite şi e-mailurile trimise cu o zi în urmă. Ar fi trebuit să fie uşor, ţinând cont de faptul că nu se lucra duminica, aşa că Pell fusese probabil singurul care folosise internetul – dacă într-adevăr făcuse asta.

– Îmi pare rău, îi spuse Dance.

– Şi mie. Mulţumesc.

Dance nu se referea atât la evadarea lui Pell, cât la o altă consecinţă a acesteia. Dance nu o cunoştea pe şefă, dar presupuse că, fiind într-o asemenea poziţie la o închisoare de maximă securitate, era într-adevăr talentată şi ţinea mult la ce făcea. Era păcat că urma să îşi încheie cariera astfel. La fel ca Tony Waters.

Capitolul 12

Iubita lui se descurcase bine.

Urmase cu stricteţe instrucţiunile. Luase ciocanul din garajul mătuşii sale din Bakersfield. (Cum aflase *asta* Kathryn Dance?) Pusese iniţialele lui Robert Herron pe portmoneu. Apoi aruncase obiectele în fântâna din Salinas. Făcuse fitilul pentru bombă (îi spusese că fusese ca şi cum ar fi urmat paşii descrişi în reţeta unei prăjituri). Plasase geanta cu costumul rezistent la foc şi cuţitul. Ascunsese hainele sub pin.

Cu toate acestea, Pell nu era convins de capacitatea ei de a minţi oamenii privindu-i în ochi. De aceea nu apelase la ea pentru a ieşi din zona judecătoriei după evadare. De fapt, se asigurase că fata nu era în zonă în acele momente. Nu voia ca ea să fie oprită la unul dintre blocajele rutiere şi să mărturisească totul doar pentru că avea mustrări de conştiinţă.

Acum, cu picioarele goale în timp ce conducea (lucru pe care Pell îl găsea excitant), cu un zâmbet vesel pe faţă, Jennie Marston pălăvrăgea în continuare. Pell se întrebă dacă Jennie îi crezuse povestea despre nevinovăţia lui în ceea ce privea crimele de la judecătorie. Dar un lucru care îl uimise în toţi acei ani în care îi făcuse pe oameni să acţioneze cum dorise el era cât de des ajungeau victime fără ca măcar să-şi dea seama, cât de des lăsau deoparte logica şi precauţia şi credeau ce voiau să creadă – ce voia *el* ca ei să creadă.

Cu toate acestea, asta nu însemna că Jennie urma să creadă absolut tot ce avea să îi spună şi, ţinând cont de planurile lui pentru următoarele zile, urma să o monitorizeze atent şi să vadă în care cazuri îl susţinea şi în care nu.

Aleseseră rute ocolitoare, evitând autostrăzile unde era posibil să existe blocaje rutiere.

– Îmi pare bine că eşti aici, îi spuse ea, lăsându-şi mâna pe genunchiul lui cu o disperare bivalentă.

Pell îşi dădea seama ce simţea Jennie: era sfâşiată oscilând între dragostea pentru el şi dorinţa de a-l descuraja. Dar sigur urma să îşi schimbe sentimentele. Cu femei ca ea se întâmplă aşa tot timpul. Daniel Pell ştia totul despre Jennie Marston, femeia sedusă de băieţii răi. Aflase despre genul ăsta de femei în urmă cu câţiva ani. Eşti într-un bar şi le spui celor de faţă că ai stat la închisoare, şi majoritatea femeilor dispar cât ai clipi. Dar sunt câteva care sunt moarte după tine doar pentru că ai fost la puşcărie şi pentru că ai comis o crimă. Zâmbesc într-un stil aparte, se apleacă înspre tine şi vor să afle mai mult despre partea ta întunecată.

Asta poate include şi crima – dar depinde foarte mult de formulare.

Şi Daniel Pell ştia cum să se exprime.

Da, Jennie era tipul clasic de fată atrasă de băieţii răi. Nu ţi-ai da seama uitându-te la ea. Slăbuţă, blondă, cu faţa drăguţă, dar cu nasul mare, îmbrăcată aiurea.

Deloc stilul de femeie care să îi scrie unui deţinut pe viaţă aflat într-un loc precum Capitola.

> Dragă Daniel Pell,
>
> Nu mă cunoşti, dar am văzut o emisiune despre tine pe A & E, şi nu cred că au spus adevărul acolo. Am cumpărat toate cărţile despre tine pe care le-am găsit, le-am citit pe toate şi mi-am dat seama că eşti un bărbat fascinant. Şi, chiar dacă ai făcut lucrurile alea, sunt sigură că au fost nişte circumstanţe extreme. Am văzut asta în ochii tăi. Te uitai la camera de filmat, dar era ca şi cum te uitai la mine. Trecutul meu seamănă mult cu al tău. Mă refer la copilăria ta (sau absenţa ei), şi te înţeleg perfect. Chiar te înţeleg. Dacă vrei, poţi să îmi scrii.
>
> Cu sinceritate,
> Jennie Marston

Desigur, nu era singura. Daniel Pell primea o grămadă de scrisori. Unii îl ridicau în slăvi pentru că omorâse un capitalist, alţii îl condamnau pentru că omorâse o familie întreagă, unii îi ofereau sfaturi, şi alţii îi cereau sfaturi. Şi mai primea o grămadă de scrisori de dragoste. Mulţi dintre cei

care îi scriau nu mai ţineau legătura cu el după câteva săptămâni, dar Jennie insistase, şi scrisorile de la ea deveniseră tot mai pasionale.

Dragul meu Daniel,

Astăzi conduceam maşina prin deşert. Eram lângă observatorul Palomar, unde au telescopul ăla imens. Cerul era nesfârşit, şi stelele se vedeau peste tot. Mă gândeam neîncetat la tine. La cum ziceai că nimeni nu te înţelege şi că toţi dau vina pe tine pentru lucrurile pe care nu le-ai făcut şi la cât de greu trebuie să îţi fie. Ei nu te cunosc, ei nu ştiu adevărul. Nu te cunosc aşa cum te cunosc eu. Tu nu ai spune asta pentru că eşti modest, dar ei nu văd că eşti un om cu adevărat perfect.

Am oprit maşina. Nu m-am putut abţine să nu mă mângâi, făcând ştii tu ce (sigur ştii, obraznicule!). Am făcut dragoste acolo, noi doi, şi ne-am uitat la stele. Spun „noi" pentru că ai fost cu mine acolo. Aş face orice pentru tine, Daniel...

Astfel de scrisori – care reflectau perfect lipsa ei de control şi prostia extraordinară – îl făcuseră pe Daniel Pell să o aleagă pe ea pentru a-l ajuta să evadeze.

– Ai fost atentă la tot? întrebă el. Nu-i aşa? Nimeni nu poate detecta maşina.

– Nu. Am furat-o de la un restaurant, răspunse fata. Era acolo un tip cu care am umblat în urmă cu câţiva ani. Adica nu ne-am culcat sau ceva de genul ăsta.

Ea adăugase asta prea repede, aşa că el se gândi că, de fapt, cei doi şi-o trăseseră ca iepurii de sute de ori. Nu că i-ar fi păsat.

– El lucra acolo, continuă fata, şi am observat că nimeni nu era atent la cheile maşiniilor parcate. Aşa că vineri am luat autobuzul şi am aşteptat pe cealaltă parte a străzii. Când paznicii parcării nu au fost atenţi, am luat cheile. Am ales Thunderbirdul pentru că proprietarii lui tocmai intraseră în restaurant, deci urmau să stea o vreme acolo. Am intrat pe autostradă în nici zece minute.

– Ai condus direct aici?

– Nu. Am stat o noapte în San Luis Obispo – dar am plătit cu bani gheaţă, aşa cum mi-ai zis.

– Şi ai şters toate e-mailurile înainte să pleci, nu?

– Sigur că da.

– Bun. Ai hărţile?

– Evident, răspunse ea şi arătă spre poşetă.

Pell o examină cu atenţie. Sânii mici, picioarele subţiri şi fundul. Părul ei lung şi blond. Femeile îţi transmit încă de la început ce ai voie şi ce nu, iar Pell ştia că o putea atinge oriunde şi oricând. Îşi puse mâna la baza gâtului ei, subţire şi fragil, iar fata reacţionă începând să freamăte.

Erecţia lui devenea tot mai evidentă.

Şi fata fremăta.

Pell aşteptă cât de mult putu, dar într-un final cedă.

– Opreşte acolo, scumpo, zise, arătând înspre un drum care trecea pe lângă o dumbravă.

Părea să fie un drum către o fermă abandonată în mijlocul unui câmp lăsat neîngrijit.

Fata frână şi trase pe dreapta. Pell se uită în jur. Locul era complet pustiu.

– Aici?

– Aici e perfect.

Mâna lui alunecă de pe gâtul ei până pe bluza roz. Părea nouă. Înţelese că fata o cumpărase special pentru el.

Pell îi ridică faţa şi o sărută blând pe buze, fără să îşi deschidă gura. Apoi o sărută din nou şi se trase în spate, făcând-o să vină după el. Tachinată, fata deveni tot mai dornică.

– Vreau să te simt în mine, îi şopti ea scotocind prin poşetă, de unde scoase un prezervativ Trojan.

– Nu avem timp, scumpo, îi replică el. Suntem căutaţi.

Fata înţelese.

Oricât de inocente par, fetele atrase de băieţii răi ştiu ce fac (şi Jennie Marston nu arăta deloc inocentă). Fată îşi dădu jos bluza şi se aplecă înspre scaunul din maşină, frecându-şi sutienul moale de penisul lui.

– Lasă-te pe spate, scumpule. Închide-ţi ochii!

– Nu.

Fata ezită o clipă.

– Vreau să te văd, şopti el.

Niciodată să nu le laşi mai multă putere decât trebuie.

Fata fremăta în continuare.

Îi desfăcu fermoarul pantalonilor şi se aplecă.

După doar câteva minute, Pell ejaculă. Fata avea talent la asta, exact cum se şi aşteptase – Jennie nu prea avea multe calităţi, aşa că le exploata la maximum pe cele avute –, şi lui îi plăcuse, deşi când aveau să fie singuri într-o cameră de hotel, urma să îşi îmbunătăţească performanţele considerabil. Dar pentru moment era suficient.

Pell o privi în ochi.

– Eşti minunată, draga mea. A fost atât de special.

Fata era îmbătată de emoţie într-o asemenea măsură, încât şi cea mai penibilă replică rostită suna pentru ea ca o declaraţie de dragoste dintr-un roman clasic.

– Ah, Daniel.

Pell se ridică şi îşi aranjă hainele.

Jennie îşi încheie bluza, iar Pell se uită la ea atent, observând croiala şi vârfurile de metal ale gulerului.

– Îţi place? îl întrebă ea, observându-i privirea.

– E drăguţă, replică Pell şi îşi mută privirea înspre câmpurile din jur.

Nu era îngrijorat, ci doar voia să îi studieze reacţiile.

Ştia că fata se uita acum la bluză.

– E prea roz, spuse Jennie, ezitând. Mult prea roz. Am văzut-o, şi m-am gândit să o iau.

– Nu, e în regulă. E interesantă.

În timp ce îşi încheia nasturii, fata se uită atentă la perlele de pe ea, la croială şi la manşetc. Probabil trebuia să lucreze o săptămână ca să şi-o permită.

– Mă pot schimba mai târziu, dacă vrei, reluă.

– Nu e nevoie. Dacă ţie îţi place, e în regulă, veni replica lui, cu o voce perfectă, ca un cântăreţ care reuşeşte să ia o notă grea. Bărbatul se mai uită la bluză, apoi se aplecă şi o sărută – pe frunte, nu pe buze. Apoi privi din nou câmpul din jur. Ar trebui să o pornim iarăşi la drum, încheie el.

– Sigur, răspunse fata.

Dar voia ca el să-i spună mai multe despre bluză. Ce nu era în regulă cu ea? Nu îi plăcea rozul? Oare o fostă prietenă de-a lui avusese o bluză ca asta? Îi făcea sânii mici?

Dar, evident, Pell rămase tăcut.

Jennie zâmbi când bărbatul o atinse pe picior şi băgă maşina în viteză. Se întoarse pe drum, uitându-se pentru ultima oară la bluza pe care – Pell

ştia – n-avea să o mai poarte vreodată. Scopul lui fusese să o convingă să renunţe la bluză; şi era aproape convins că reuşise.

Ironia era că bluza chiar îi stătea bine, şi lui îi plăcea.

Dar reacţionând uşor negativ şi urmărind reacţia ei, Pell îşi dădu seama de felul ei de a fi. Incredibil de loială şi uşor de controlat.

Un profesor bun ştie întotdeauna cât de semnificative sunt progresele elevilor săi.

Michael O'Neil stătea într-un scaun din biroul lui Dance, legănându-se cu el şi ţinându-şi picioarele pe măsuţa de cafea uzată. Aşa îi plăcea lui să stea. (Dance considerase acest obicei al lui O'Neil un rezultat al acumulării de energie negativă – şi consecinţă a altor probleme, pe care, ţinând cont că erau atât de apropiaţi, Dance preferă să nu le analizeze în profunzime.)

O'Neil, TJ, Scanlon şi Dance se uitau la telefonul agentei, de la difuzorul căruia se auzeau explicaţiile unui bărbat din închisoarea Capitola.

– Pell *a intrat* într-adevăr pe internet ieri, dar se pare că nu a trimis nici un e-mail. Cel puţin, nu a trimis atunci. Nu aş putea să spun exact ce a făcut în zilele precedente. Ieri doar s-a uitat la nişte pagini de internet. El a şters paginile vizitate, dar a uitat să şteargă şi ce a tastat în căsuţele de pe paginile motoarelor de căutare, aşa că am putut să aflu ce îl interesase să acceseze.

– Continuă!

– A căutat pe Google „Alison" şi „Nimue". Dar le-a căutat împreună.

Dance îl întrebă cum se scriau exact numele respective. După ce îi răspunse, bărbatul continuă:

– Apoi a căutat „Helter Skelter".

O'Neil şi Dance se uitară nedumeriţi unul la celălalt. Cuvintele erau titlul unei melodii a formaţiei The Beatles, melodie de care era obsedat Charles Manson. Manson folosise termenul ca să definească un iminent război rasial care stătea să izbucnească în SUA. De asemenea, era titlul unei cărţi premiate despre Manson, scrisă de procurorul care îl băgase la închisoare.

– Apoi a vizitat pagina celor de la Visual-Earth. E ca Google Earth. Poţi vedea imagini din satelit ale oricărui loc de pe planetă.

„Super", îşi zise Dance. Deşi nu era deloc aşa. Nu aveau cum să găsească exact ce căutase Pell.

– S-ar fi putut uita oriunde pe hartă. De la autostrăzile din California până la Paris, Key West sau Moscova.

– Şi „Nimue" ce înseamnă?

– Nu am nici o idee.

– Înseamnă ceva anume la Capitola?

– Nu.

– E numele vreunui angajat?

– Nu, veni răspunsul bărbatului. Dar urma să zic că aş putea afla exact toate paginile pe care a intrat. Depinde dacă le-a şters total din memorie sau nu. Dacă le-a şters total, nu am nici o şansă să aflu. Dacă nu, s-ar putea. E posibil să mai fie pe undeva.

– Apreciem orice poţi face, îi spuse Dance.

– Trec chiar acum la treabă.

Agenta îi mulţumi şi închise telefonul.

– TJ, verifică „Nimue"!

Degetele lui TJ lucrau pe tastatură. Rezultatele apărură, şi agentul începu să le verifice. După câteva minute, începu să vorbească.

– Sunt sute de mii de rezultate. Se pare că mulţi oameni aleg „Nimue" ca nume de acces pe vreun site.

– Poate ştia pe cineva care folosea numele ăsta, spuse O'Neil. Sau pe cineva al cărui nume e chiar Nimue.

– Nimue mai e şi nume de marcă: produse cosmetice, echipamente electronice, jucării sexuale... Hmm, interesant, continuă TJ, chiar nu am văzut *din astea* până acum.

– TJ! se răsti Dance.

– Scuze, replică agentul şi se uită din nou la rezultatele căutării. Interesant. Cele mai multe pagini au legătură cu regele Arthur.

– Arthur din *Camelot?*

– Cred că da, replică TJ şi continuă să citească. Nimue era Domniţa Lacului. Vrăjitorul Merlin s-a îndrăgostit de ea – el avea vreo câteva sute de ani şi ea doar şaisprezece. Asta sigur ar face mare vâlvă la vreo emisiune TV. Merlin a învăţat-o cum să devină vrăjitoare. Ah, şi ea i-a dat sabia magică regelui Arthur.

– Excalibur? întrebă O'Neil.

– Ce anume? replică TJ.

– Sabia. Excalibur. Nu ai mai auzit de chestile astea până acum? întrebă detectivul.

– Nu. Nu m-am înscris la cursurile despre Aberaţiile Plicticoase în timpul facultăţii.

– Cred că voia să găsească pe cineva. Caută „Nimue" alături de „Pell, Alison, California, Carmel şi Croyton". Altceva?

– Femeile: Rebecca Sheffield, Samantha McCoy şi Linda Whitfield, sugeră O'Neill.

– Bun.

După câteva minute de căutare, agentul se întoarse către Dance.

– Îmi pare rău, şefa. Nimic.

– Caută termenii în VICAP[1], NCIC[2] şi în alte baze de date pentru criminali.

– Înţeles.

Dance se uită la cuvintele pe care le notase. Ce puteau însemna? De ce riscase să intre pe internet şi să le caute?

„Helter Skelter, Nimue, Alison..."

Şi unde se uitase oare cu Visual-Earth? La un loc în care plănuia să fugă? Sau la un loc unde plănuia să dea o spargere?

– Ce au zis cei de la laborator? îl întrebă ea pe O'Neil.

Detectivul se uită prin notiţele sale.

– Aproape totul a ars sau s-a topit. Benzina era în sticle de lapte de plastic în interiorul unei valize. Chestiile asta se vând peste tot – la Wal-Mart, la Target, la toate magazinele de genul ăsta. Sacul şi costumul rezistente la foc au fost probabil fabricate de Protection Equipment, Inc., din New Jersey. Sunt disponibile peste tot în lume, dar cele mai multe se vând în sudul Californiei.

– Ceva legat de zona incendiată?

– Nu prea avem de la ce să pornim. Nu am găsit codurile de bare ale echipamentelor utilizate. Nici amprente pe sac sau pe costum. Ce e sigur e faptul că benzina era de la BP[3], dar nu putem reduce căutările la o singură staţie de benzină. Fitilul a fost făcut manual. Frânghia a fost îmbibată în chimicale cu ardere lentă. Nu le putem da de urmă.

---

[1] Violent Criminal Apprehension Program – bază de date naţională destinată colectării, confruntării şi analizării infracţiunilor violente, plecând de la particularităţile psihologice ale diferitelor categorii de infractori. (n.red.)

[2] National Crime Information Center – Centrul Naţional de Informaţii privind Crimele

[3] British Petroleum

– TJ, ce se mai aude cu mătuşa?

– Absolut nimic. Aştept nişte răspunsuri dintr-un moment în altul.

Telefonul lui Dance începu să sune. Era cineva din Capitola. Gardianul-şef avea lângă el un prizonier care spunea că deţinea informaţii despre Daniel Pell. Gardianul întreba dacă voia să stea de vorbă cu respectivul.

– Sigur, zise ea şi dădu telefonul pe speaker. Detectivul O'Neil este lângă mine.

– Salut. Mă numesc Eddie Chang.

– Eddie, adăugă gardianul, a primit între cinci şi opt ani pentru o spargere la o bancă.

– Cât de bine îl cunoşteai pe Daniel Pell? întrebă Dance.

– Nu foarte. Nimeni nu îl ştia prea bine. Dar eu nu prezentam nici o ameninţare pentru el, aşa că mi-a mai zis câteva lucruri.

– Şi ai nişte informaţii despre el?

– Da, doamnă.

– De ce ne ajuţi? întrebă O'Neil

– Am fost propus pentru eliberare condiţionată pentru bună purtare în şase luni. Vă ajut dacă îmi iese şi mie ceva. Evident, dacă îl prindeţi. Dacă nu, cred că o să rămân aici până reuşiţi să puneţi mâna pe el, mai ales că îl torn.

– A menţionat Pell ceva despre prietenele lui sau despre oricine de afară? întrebă O'Neil. Mai exact, a pomenit vreodată ceva despre vreo femeie?

– Se tot lăuda cu tipa cu care era. Ne povestea toate chestiile. Era ca şi cum ne-am fi uitat la un film porno. Ne plăceau mult poveştile lui.

– Îţi aduci aminte de vreun nume? Alison cumva?

– Nu spunea niciodată nume.

După ce discutase cu Tony Waters, Dance bănuie că Pell pur şi simplu inventase poveştirile sexuale – folosindu-se de ele pentru a-i pune pe deţinuţi să îi facă diverse servicii.

– Ce vrei să ne spui? întrebă Dance.

– Am o idee încotro s-ar putea îndrepta, răspunse el. Dance şi O'Neil făcură schimb de priviri. Pe lângă Acapulco. E un orăşel acolo, Santa Rosario, sus în munţi.

– De ce acolo?

– Uite, în urmă cu vreo două săptămâni stăteam şi vorbeam prostii, şi tocmai venise un tip nou, Felipe Rivera, care fusese condamnat din nou,

deşi abia ieşise, pentru că se distrase folosind pistolul în timpul unui furt de maşini. Vorbeam noi pe acolo, şi Pell află că omul e din Mexic. Imediat după, Pell îl întreabă despre Santa Rosario. Rivera nu auzise de oraş, dar Pell voia să afle mai multe, aşa că începe să îi descrie cum e pe acolo, ca şi cum ar fi încercat să îi împrospăteze memoria. Primăvara e călduroasă, şi oraşul nu e pe lângă nici o autostradă importantă. Mai e şi un munte abrupt lângă el... Dar Rivera nu şi-a amintit nimic. Apoi Pell a tăcut la rândul lui şi a schimbat subiectul. Deci cred că la asta se gândea.

– A mai pomenit de Mexic înainte de asta? întrebă Dance.

– Poate. Nu sunt convins.

– Mai gândeşte-te, Eddie! Poate în urmă cu şase luni, un an. A menţionat vreodată Pell un *alt* loc unde i-ar fi plăcut să se ducă?

După încă o pauză, Eddie răspunse:

– Nu. Îmi pare rău. Adică nu era nici un loc la care să se gândească şi să zică: „Hmm, tre' să merg acolo că e genial" sau ceva de genul ăsta.

– Atunci vreun loc de care părea interesat? Sau poate curios.

– Ah, a menţionat locul ăla plin de mormoni de câteva ori.

– Salt Lake City?

– Nu. Statul. Utah. Îi plăcea că acolo poţi să ai mai multe neveste.

„Familia..."

– Mai spunea că în Utah poliţia nu îţi face nimic, continuă deţinutul, pentru că mormonii conduc statul, şi nu le place să intervină FBI-ul sau poliţia pe acolo. Poţi face ce vrei în Utah.

– Când ţi-a spus astea?

– Nu ştiu exact. În urmă cu ceva vreme. Anul trecut. După aia mi-a mai spus aceleaşi lucruri în urmă cu aproximativ o lună.

Dance se uită la O'Neil, care dădu aprobator din cap.

– Aşteaptă puţin. Te sun eu înapoi. Mai poţi aştepta un minut?

Chang râse amar.

– Unde m-aş putea duce?

Dance întrerupse legătura şi îi telefonă Lindei Whitfield, iar apoi o sună şi pe Rebecca Sheffield. Nici una nu ştia ca pe Daniel Pell să-l fi interesat Mexicul sau statul Utah. Cât despre părerea lui despre poligamia mormonă, Linda îi spuse că Pell nu pomenise niciodată despre aşa ceva. Rebecca râse şi o lămuri:

– Lui Pell îi plăcea să *se culce* cu mai multe femei. E diferit de a fi *căsătorit* cu mai multe femei. Total diferit.

Dance şi O'Neil urcară scările către biroul lui Charles Overby şi îl puseră la curent atât cu informaţiile despre posibilele destinaţii ale lui Pell, cât şi cu cele aflate de pe Google şi de la locul evadării.

– Acapulco? întrebă Overby.

– Nu. Sunt sigură că asta a fost doar o momeală. Adică a menţionat Acapulco de faţă cu toţi deţinuţii şi doar cu o săptămână în urmă. E prea evident. Mai degrabă Utah. Dar trebuie să aflu mai multe înainte, adăugă Dance.

– Ei bine, Kathryn, îi replică Overby, treci la treabă! Tocmai am fost sunat de cei de la *The New York Times.*

Imediat ce termină propoziţia, telefonul lui sună din nou, iar asistentul îi spuse că este căutat de cei din Sacramento pe linia a doua. Overby oftă şi ridică receptorul.

Dance şi O'Neil părăsiră biroul şi, când ajunseră în hol, sună şi telefonul lui Michael.

Dance îşi dădu seama că apelul se referea la Juan Millar, şi, în timp ce mergeau, se uită de câteva ori înspre O'Neil. Michael O'Neil era un om care nu îşi trăda de obicei emoţiile, dar, cu toate acestea, Dance ştia ce simţea acesta. Putea să îşi dea cu uşurinţă seama de cât de afectat era de starea în care se afla colegul lui. Nu îşi aducea aminte când îl văzuse ultima oară atât de tulburat.

O'Neil închise telefonul şi o puse rapid la curent pe Kathryn cu starea lui Millar. Era aproape la fel ca înainte, dar se trezise de vreo două ori.

– Mergi să îl vezi, îi spuse Dance.

– Eşti sigură?

– Mă descurc singură aici.

Dance se întoarse la birou, oprindu-se pe drum să îşi mai toarne nişte cafea din recipientul aflat lângă biroul lui Maryellen Kresbach, care nu mai spusese nimic în legătură cu mesajele primite, deşi Dance îşi dăduse seama că ea ar mai fi vrut să mai adauge ceva.

„A sunat Brian..."

De data aceasta, Dance luă şi fursecul cu ciocolată la care visase atâta. Se aşeză la birou şi sună înapoi la Capitola.

– Eddie, vreau să continuăm. Mai spune-mi lucruri despre Pell! Orice îţi aduci aminte. Lucruri pe care le spunea, lucruri pe care le făcuse, ce îl amuza, ce îl enerva.

– Chiar nu ştiu ce să zic, spuse el după un scurt moment de tăcere.

Eddie părea confuz.

– Hei, ce zici de ideea asta? Imaginează-ţi că cineva ar vrea să îmi aranjeze o întâlnire cu Daniel Pell. Ce mi-ai spune despre el înainte să ieşim împreună?

– O întâlnire cu Daniel Pell? Ăsta da, gând înfricoşător.

– Haide, Cupidon, dă ce ai mai bun în tine!

Capitolul 13

Ajunsă înapoi în biroul ei, Dance auzi telefonul sunând din nou.

Rey Carraneo voia să vorbească rapid cu ea. Acesta îi spuse că managerul magazinului You Mail It de pe San Benito Way din Salinas *își amintea* de o femeie care intrase în magazin în urmă cu o săptămână.

Doar că aceasta nu dorise să expedieze nimic. Doar întrebase cât de des veneau camioanele pentru livrări la sediul firmei. Managerul îi spusese că firma lui asigura cele mai bune livrări, și camionetele veneau la intervale regulate de timp. Nu și-ar mai fi amintit nimic despre femeia respectivă dacă nu ar fi văzut-o în fața firmei câteva zile mai târziu, stând pe o bancă vizavi de sediu. Probabil că voia să vadă cu ochii ei dacă firma era într-adevăr chiar atât de punctuală.

Din păcate, femeia nu putu fi recunoscută în fotografie, pentru că purtase și atunci șapca și ochelarii de soare. Managerul firmei nu văzuse cu ce mașină venise.

Dance închise telefonul, întrebându-se din nou când avea să fie găsit cadavrul angajatului de la Worldwide Express.

Mai multă violență, încă o crimă, încă o familie îndurerată.

„Consecințele se pot întinde la nesfârșit."

Pe când rememora cuvintele lui Morton Nagle, primi un telefon de la Michael O'Neil. Ca o coincidență, mesajul lui avea legătură cu soarta șoferului.

Dance stătea în fața mașinii sale.

Melodia celor de la Fairfield Four, o trupă de gospel, reușea cât de cât să-i abată gândurile de la carnagiile din acea dimineață.

„Stau în zona sigură..."

Muzica era salvarea lui Kathryn Dance. Pentru ea munca de poliție nu însemna eprubete și ecrane de calculatoare, ci oameni. Meseria ei o făcea să își contopească emoțiile, mintea și inima cu ale lor și să stea cât mai apropiată de ei, astfel încât să poată scoate la iveală adevărurile pe care ei nu doreau să le împărtășească. Interogatoriile erau, de regulă, dificile, și multe informații trebuiau pur și simplu smulse de la intervievați, iar amintirile a ceea ce respectivii spuseseră sau făcuseră – de multe ori crime oribile – nu o părăseau niciodată.

Dacă melodiile cântate la harpă ale lui Alan Stivell sau ritmurile ska cubano ale lui Natty Bo și Beny Billy și piesele lui Lightnin' Hopkins îi mângâiau urechile și-i alinau gândurile, ea încerca să nu își amintească de interogatoriile șocante avute cu violatori, ucigași și terorișți.

Dance era acum pierdută în sunetele unor melodii vechi de peste cincizeci de ani.

„Mergi, Jordan, mergi..."[1]

Cinci minute mai târziu, Dance oprea într-o parcare de birouri în partea de nord a orașului, în apropiere de Munras Avenue. Agenta coborî și se îndreptă spre garajul unde era parcată mașina Honda Civic roșie a șoferului de la Worldwide Express. Portbagajul era deschis și mânjit de urme de sânge. O'Neil împreună cu un polițist local stăteau lângă mașină.

Cu ei se mai afla o persoană.

Billy Gilmore, șoferul despre care Dance crezuse că fusese victima lui Pell. Spre surprinderea ei, era cât se poate de viu.

Bărbatul masiv avea câteva vânătăi și un bandaj mare îi acoperea fruntea – acoperind tăietura care părea să fie sursa petelor de sânge – dar, după cum se dovedise, rănile nu fuseseră provocate de către Pell; Billy se tăiase încercând să găsească o poziție cât mai confortabilă în portbagaj.

– Nu încercam să ies, îi explică acesta. Îmi era frică. Dar cred că cineva m-a auzit și a chemat poliția. Trebuia să stau acolo trei ore. Așa mi-a zis Pell. Și mi-a mai spus că, dacă nu îl ascultam, avea să-mi ucidă soția și copiii.

– Familia ta e în regulă, îi replică O'Neil. I-am pus pe toți sub protecție.

Apoi îi relată lui Dance spusele lui Billy despre furtul camionetei și al mașinii. Șoferul confirmase faptul că Pell era înarmat.

– Ce haine avea pe el?

[1] Vers al cântecului *Roll Jordan Roll* de Jack Scott (n.red.)

– Pantaloni scurți, un hanorac cu glugă și o șapcă. Așa îmi amintesc, dar nu sunt sigur. Eram speriat de moarte.

O'Neil raportă descrierea lui Pell către cei de la blocajele rutiere și către echipa de căutare.

Pell nu îi spusese lui Billy încotro se îndrepta, dar îi explicase clar cum să ajungă la garaj.

– Știa unde se afla acesta și că era părăsit, confirmă șoferul.

Evident, complicele lui Pell verificase lucrul acesta în prealabil. Se întâlnise cu Daniel acolo, și probabil porniseră înspre Utah.

– Îți mai amintești altceva? îl întrebă agenta.

Imediat după ce Pell trântise capacul de la portbagaj peste el, Billy îl auzise vorbind din nou.

– Era cineva cu el?

– Nu. Era singur. Cred că telefonase cuiva. Îmi luase telefonul.

– Telefonul tău? întrebă Dance surprinsă.

Apoi agenta se uită la O'Neil, care sună imediat la Departamentul tehnic al poliției. Cei de acolo urmau să îi contacteze pe angajații firmei de telefonie mobilă și să le ceară să urmărească toate apelurile efectuate de pe telefonul lui Billy.

– Ai auzit ce vorbea Pell? îl întrebă Dance pe șofer.

– Nu, replică acesta. Auzeam doar mormăieli.

O'Neil răspunse la telefonul care începuse să sune și, după câteva minute, închise și se întoarse către Kathryn.

– Nu au putut face nimic. Fie telefonul a fost distrus, fie i s-a dus bateria. Nu are semnal.

Dance aruncă o privire prin garaj.

– Sigur a azvârlit telefonul. Să sperăm că e pe undeva prin apropiere. Ar trebui să punem pe cineva să verifice tomberoanele și gurile de canal din stradă.

– Și tufișurile, adăugă O'Neil și trimise doi agenți să verifice.

TJ apăru și el.

– *Chiar* a venit pe aici. Șefa, poți să spui ce vrei tu, dar, dacă *eu* m-aș duce înspre Utah, nu aș alege drumul ăsta.

Fie că Pell se îndrepta sau nu înspre Utah, faptul că venise în centrul orașului era surprinzător. Monterey era un oraș mic, și ar fi fost ușor de observat aici. În plus, erau mult mai puține rute de evadare posibile decât

dacă ar fi mers înspre est, nord sau sud. Un loc riscant pentru a se întâlni cu complicele, dar o mișcare genială. Acesta era ultimul loc din lume în care s-ar fi așteptat ca el să fie.

Pe Dance o mai tulbura ceva.

– Billy, vreau să te întreb ceva. De ce mai ești în viață?

– Pai... l-am implorat să nu îmi facă rău. M-am pus în genunchi și l-am rugat. A fost rușinos.

Dar Billy mințea. Dance observă cum bărbatul era cuprins de stres. Billy se uită în altă parte, și fața i se înroși.

– Trebuie să știu adevărul, continuă agenta. Ar putea fi important.

– Serios, plângeam în hohote. Cred că i-a fost milă de mine.

– Lui Daniel Pell nu i-a fost milă de nimeni, niciodată, interveni O'Neil.

– Continuă, îi spuse Dance pe un ton blând.

– Păi, bine... Billy înghiți în sec și roși din nou. Am căzut la înțelegere. Voia să mă omoare. Sunt absolut sigur de asta. A spus că, dacă mă lasă în viață...

Billy se opri și începu să lăcrimeze. Era greu să continue, dar Dance trebuia să îl înțeleagă pe Pell și motivul pentru care îl lăsase în viață pe Billy, deși, în circumstanțe asemănătoare, îi omorâse pe alți doi.

– Haide! îl îndemnă ea.

– I-am spus că dacă mă lasă în viață, fac orice pentru el. Credeam că vrea să îi dau bani sau ceva. Dar a spus că vrea să... Vedeți, a văzut o fotografie cu soția mea și i-a plăcut cum arăta. Așa că... mi-a cerut să-i spun despre chestiile pe care le facem împreună. Știi la ce mă refer. Chestii intime. Bărbatul își plecă privirea. Voia să afle toate detaliile. Tot.

– Altceva? întrebă Dance.

– Nu. Asta a fost tot. A fost atât de jenant.

– Billy, te rog, spune-mi!

Bărbatul se uită din nou în jos și începu iarăși să plângă. Bărbia îi tremura.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-a luat numărul de acasă. Și a spus că o să mă sune cândva, într-o noapte. Poate luna viitoare, poate peste jumătate de an. Nu știu când. Și atunci eu și soția mea trebuia să mergem în dormitor și să... Știi tu ce. Mi-a

spus că trebuia să las receptorul lângă aparat, astfel încât el să poată asculta tot. Pam trebuia să îmi spună nişte lucruri pe care mi le-a menţionat el.

Dance se uită înspre O'Neil.

– O să îl prindem înainte să apuce să facă aşa ceva, îl consolă acesta.

Billy îşi şterse faţa.

– Aproape că i-am spus: „Nu, nenorocitule. Omoară-mă". Dar nu am putut.

– Mergi la familia ta acum. Pleacă o vreme din oraş.

– Aproape că i-am spus asta. Aproape.

Echipa medicală veni şi îl duse la ambulanţă.

– Cu ce naiba avem de-a face aici? şopti O'Neil.

Dance se gândea exact la acelaşi lucru.

– Am găsit un telefon, raportă un agent. Era într-un tomberon de pe stradă. Bateria era în altul, tot pe aceeaşi stradă.

– Foarte bine, îl lăudă O'Neil.

Dance îşi puse o pereche de mănuşi de latex primite de la TJ, luă telefonul în mână şi îi puse bateria înapoi. Îl porni şi se uită la ultimele apeluri. Nici un apel nu fusese primit, dar cinci fuseseră efectuate de la evadare până acum. Agenta îi dictă numerele lui O'Neil, care imediat îi contactă pe cei de la firma de telefonie, cerându-le să înceapă o nouă căutare.

Primul număr nu era accesibil. Nici măcar nu avea un prefix valabil – ceea ce însemna că apelul către complice şi discuţia privind familia lui Billy nu avuseseră loc. Făcuse asta doar ca să îl facă să coopereze.

Următoarele două apeluri fuseseră efectuate către un alt număr, care se dovedi a fi al unui telefon mobil cu cartelă. Se pare că telefonul nu mai funcţiona. Probabil fusese distrus; numărul nu putea fi apelat.

Ultimele două numere fuseseră mult mai folositoare. Primul era un apel la 555-1212, informaţii clienţi. Codul zonei era Utah. Ultimul număr – cel pe care Pell îl aflase probabil de la informaţii – era al unui parc de rulote de pe lângă Salt Lake City.

– Bingo! exclamă TJ.

Dance formă numărul respectiv şi se prezentă. Apoi îi întrebă dacă primiseră un telefon în urmă cu jumătate de oră, iar femeia care răspunse îi zise că un bărbat din Missouri care conducea înspre vest îi întrebase cât ar costa să parcheze maşina la ei pentru o săptămână.

– Au mai fost efectuate alte apeluri în intervalul acesta de timp?

– Au mai sunat mama, şi doi dintre oaspeţii de aici care se plângeau de nişte lucruri. Atât.

– Bărbatul a menţionat când urma să ajungă?

– Nu.

Dance îi mulţumi şi o rugă să îi sune înapoi dacă aveau să mai fie contactaţi de acelaşi bărbat. Apoi le explică lui O'Neil şi lui TJ ce vorbise cu managerul parcului de rulote şi telefonă imediat la Poliţia Statului Utah – avea un prieten care era căpitan în Salt Lake City – şi le prezentă acestora situaţia. Urmau să trimită un echipaj la campingul respectiv.

Dance se uită apoi la bietul şofer care privea în continuare în jos. Îi părea foarte rău de el; bărbatul urma să rămână traumatizat pentru tot restul vieţii de experienţa înfiorătoare pe care o trăise – poate mai mult din cauza „înţelegerii" umilitoare la care ajunsese cu Pell decât din pricina răpirii în sine.

Se gândi apoi la Morton Nagle; Billy scăpase viu din mâinile lui Pell, dar rămăseseră alte victime în urma acestuia.

– Să îi spun lui Overby despre Utah? întrebă TJ. O să vrea să împrăştie zvonul.

Dance dădu să îi răspundă, dar ţârâitul telefonului o întrerupse.

– Stai puţin, replică ea şi răspunse.

O căuta specialistul în computere de la Capitola. Bărbatul era foarte fericit, şi îi spuse că găsise una dintre paginile accesate de Pell, pagină care avea legătură cu Helter Skelter.

– A fost tare isteţ, rosti bărbatul. Nu cred că îl interesa termenul în sine. L-a folosit ca să găsească un forum unde oamenii postau mesaje despre criminali şi crime. Se numeşte *Manslaughter*[1]. Sunt diverse categorii care depind de tipul de crimă. Una e „Efectul Bundy", care se referă la ucigaşii în serie. Ted Bundy adică. Helter Skelter se referă la ucigaşii „de cult". Am găsit un mesaj postat acolo sâmbătă, şi cred că îi era destinat.

– Şi nu a scris adresa paginii respective direct în browser, nu?

– Exact. A ajuns acolo folosind un motor de căutare.

– Foarte deşteaptă mişcare. Poţi afla cine a postat mesajul?

– Era anonim. Nu avem cum.

– Şi ce scria în el?

[1] Omor fără premeditare

Bărbatul îi citi mesajul. Era scurt, de doar câteva rânduri. Cu siguranță îi era destinat lui Pell; în el erau ultimele detalii referitoare la evadare. Cel care postase mesajul adăugase ceva la sfârșit, dar Dance dădu din cap derutată. Nu avea nici o logică.

– Scuză-mă, poți să repeți?

Bărbatul se conformă.

– În regulă, replică Dance. Mulțumesc mult. Trimite-mi și mie o copie a mesajului, te rog, pe adresa mea de e-mail.

– Dacă mai pot ajuta cumva, spuneți-mi, se oferi tânărul.

Dance închise telefonul și rămase tăcută câteva secunde, încercând să priceapă mesajul. O'Neil îi văzu tulburarea, dar nu zise nimic.

Dance se gândi, și în cele din urmă ajunse la o concluzie. Îl sună pe Charles Overby și îl înștiință despre parcul de rulote din Utah. Șeful ei fu încântat la auzul veștilor; acum avea ce să le zică reprezentaților presei.

Apoi, gândindu-se la conversația cu Eddie Chang referitoare la întâlnirea ei imaginară cu Pell, îl sună pe Rey Carraneo și îi mai dădu ceva de făcut. Tânărul agent păru nesigur, dar îi răspunse:

– Sigur, agent Dance. Cred că e în regulă.

Nu îl învinovățea deloc; nu îi ceruse o chestie tocmai logică. Cu toate acestea, agenta continuă:

– Retrage toate blocajele rutiere!

– Ăăă...

Dance se gândi că el nu înțelesese ce-i ceruse.

– Și mișcă-te repede!

Capitolul 14

– Luăm cambulă.

– Bun, fu de acord Jennie. Ce e aia?

– Niște peștișori. Ca anșoa, dar nu-s sărați. O să luăm sendvișuri. Eu vreau două. Tu la fel?

– Doar unul, scumpule.

– Pune oțet pe ele. Au acolo la masă.

Jennie și Pell erau în Moss Landing, la nord de Monterey. Masiva clădire geamănă a fabricii Duke Plant se înălța înspre cer. De cealaltă parte a autostrăzii era o mică insulă pe care se putea ajunge doar traversând un pod. Pe acel petic de pământ se situau câteva companii, docuri și structura masivă și nesigură unde stăteau Pell și Jennie: Jack's Seafood. Avea deja 75 de ani vechime. John Steinbeck, Joseph Campbell și Henry Miller – precum și cea mai celebră femeie din Monterey, Flora Woods – obișnuiau să stea la povești pe scaunele învechite de la mesele pătate, să vorbească, să râdă și să bea până când localul se închidea sau chiar după program.

Acum Jack era o pescărie care comercializa produse marine și totodată un restaurant. Atmosfera nu mai era aproape deloc boemă, iar volatilitatea care caracteriza localul în anii 1940–1950 dispăruse aproape complet. În schimb, Jack apăruse pe canalul TV Food Channel.

Pell își amintea de el încă din perioada când locuia destul de aproape, în Seaside. Membrii Familiei nu mergeau să mănânce acolo prea des, dar îi mai trimiteau pe Jimmy sau pe Linda să cumpere sendvișuri, cartofi prăjiți și salată de varză. Îi plăcea mâncarea de aici foarte mult și era tare bucuros că nu se închisese.

Trebuise să se ocupe de câteva lucruri prin zonă, dar intervenise ceva care îl blocase pentru moment. În plus, era hămesit, și se gândise că poate să-și asume riscul de a se afișa în public. Poliția sigur nu era pe urmele unui

cuplu de turişti, mai ales nu aici, ţinând cont de faptul că, după ceea ce auzise la ştiri, ei credeau că se îndrepta înspre Utah.

Jack avea o terasă de unde te puteai uita la bărcile de pescuit şi la golful de lângă, dar Pell voia să stea înăuntru şi să fie atent la uşă. Rezistând cu grijă tentaţiei de a-şi aranja pistolul care îl jena la spate, Pell luă loc la masă, iar Jennie se aşeză şi ea lângă el. Fata îşi lipi genunchiul de al bărbatului.

Pell sorbea acum din ceaiul cu gheaţă. Se uită la fată şi o observă privind o farfurie rotativă pe care erau puse nişte felii mari de tort.

– Vrei desert după ce mâncăm cambula?

– Nu, dragă. Nu arată prea bine.

– Nu? Pentru *el* arătau bine.

Lui Pell nu prea îi plăceau dulciurile. Dar alea erau nişte felii mari şi apetisante. În Capitola, puteai să te târguieşti pentru o felie şi să obţii un cartuş de ţigări la schimb.

– Sunt doar zahăr, făină şi îndulcitori. Fructoză şi ciocolată ieftină. Arată bine şi sunt dulci, dar nu au nici un gust.

– Nu ai fi făcut aşa torturi când lucrai în domeniul cateringului?

– Nu, nu. Niciodată, răspunse ea veselă continuând să se uite la farfuriile cu prăjituri. Oamenii mănâncă chestii din alea pentru că nu se satură, aşa că mai vor. Dar eu fac un tort de ciocolată fără făină. Folosesc ciocolată, zahăr, alune, vanilie şi gălbenuşuri de ou. Apoi pun glazură de zmeură deasupra. După câteva muşcături din tortul ăla te simţi mai mult decât satisfăcut.

– Sună bine de tot, spuse Pell gândindu-se, în schimb, că părea oribil.

Dar fata îi povestea despre ea, şi trebuie să laşi oamenii să facă asta. Îmbată-i şi lasă-i să pălăvrăgească! Cunoaşterea e o armă mai bună decât cuţitul.

– Asta faci de regulă? continuă el. Lucrezi la patiserie?

– Păi, îmi place mult să gătesc, pentru că aşa am eu mai multă libertate. Fac totul de una singură. La alte slujbe de acelaşi tip, sunt oameni care îţi pregătesc ei o parte din produse.

„Control, reflectă el. Interesant", îşi spuse şi reţinu idea.

– Apoi, uneori, sunt chelneriţă. Primeşti bacşiş dacă-i serveşti pe oameni.

– Pun pariu că tu primeai bacşişuri bune.

– Pai da. Depinde.

– Şi îţi place? De ce râzi?

– Pentru că... Nici nu ştiu când m-a întrebat cineva ultima oară despre slujba mea. Adică, mă refer că nu ştiu când m-a întrebat vreun iubit despre asta. Oricum, e distractiv să serveşti oamenii. Şi uneori mă prefac că nu doar servesc. Mă prefac că e petrecerea *mea,* unde sunt invitaţi toţi prietenii şi familia.

Un pescăruş flămând zburătăcea afară, căutând resturi. Pell uitase cât de mari erau.

Jennie continuă:

– E ca atunci când gătesc un tort în cuptor. Un tort de nuntă, să zicem. Uneori cred că e exact acea fericire minusculă pe care putem conta cu toţii. Faci cel mai bun tort, şi toată lumea se bucură de el. Dar nu pentru totdeauna. Oare ce te poate face fericit pentru totdeauna?

– Bine zis. O să mănânc doar torturi pregătite de tine.

– Sigur că da, scumpule, râse fata. Dar mă bucur că ai zis asta. Mulţumesc.

Faptul că rostise acele cuvinte o făcea să pară mai matură. Adică ea controla conversaţia, şi Pell se retrăsese în apărare. Nu îi plăcea, aşa că schimbă subiectul.

– Ei bine, sper să îţi placă peştele ăsta. Mie îmi plac la nebunie. Mai vrei un ceai?

– Nu, mersi, e totul perfect aşa. Doar să stai aproape de mine. Asta vreau.

– Haide să ne uităm pe hărţi!

Fata îşi deschise poşeta şi scoase hărţile afară. Desfăcu una, şi Pell o examină atent, observând cât de mult se schimbase peninsula Monterey în decursul ultimilor opt ani. Apoi, se opri şi îşi dădu seamă că îl încerca un sentiment ciudat. Nu ştia exact ce era, dar se simţea foarte bine.

Apoi îşi dădu seama: era liber.

Perioada petrecută în închisoare, opt ani de stat sub controlul altcuiva, totul se terminase acum, şi putea să îşi reînceapă viaţa. După ce termina ce avea de făcut aici, urma să plece de tot şi să fondeze o altă Familie. Pell se uită în jur, la ceilalţi clienţi din restaurant, remarcând vreo câţiva deosebiţi: adolescenta de la două mese depărtare, părinţii ei tăcuţi care hăpăiau mâncarea de parcă le-ar fi fost frică să vorbească unul cu altul. Fată, uşor grăsuţă, putea fi uşor ademenită să fugă de acasă dacă o prindea

singură la vreo sală de jocuri sau într-o cafenea. Îar lui maximum două zile să o convingă că era mai bine să meargă cu el.

La tejghea, tânărul de vreo douăzeci de ani (nu primise o bere când ceruse, pentru că își „uitase" buletinul acasă). Era plin de tatuaje ridicole – pe care probabil le regreta – și purta haine ponosite, care, coroborate cu supa pe care o consuma, indicau faptul că avea probleme financiare. Pell se mai uită prin restaurant și își opri privirea asupra tuturor fetelor de peste 16 ani. Știa exact cum să îl convingă și pe băiat în decurs de doar câteva ore.

Pell o remarcă și pe tânăra mamă divorțată, dacă inelul de pe deget nu îl mințea. Stătea speriată – evident avea probleme cu soțul. Nici măcar nu acorda atenție bebelușului din căruciorul de lângă ea. Nu se uitase deloc către copil, și, dacă acesta ar fi început să plângă, atunci sigur și-ar fi pierdut bruma de răbdare pe care o mai avea. Postura și ochii ei ascundeau o poveste, dar lui Pell chiar nu-i păsa de asta. Îl interesa doar faptul că legătura ei cu bebelușul era firavă. Pell știa că, dacă o putea ademeni pe femeie să li se alăture, ar fi reușit să o separe de bebeluș fără prea mari bătăi de cap. Și Pell ar fi devenit pe loc tată.

Se gândi la povestea pe care i-o citea mătușa Barbara, atunci când stătea cu ea în Bakersfield: Fluieraşul din Hamelin, omul care ademenise toți copiii dintr-un oraș medieval din Germania să-l urmeze, dansând, în timp ce el cânta la flaut, atunci când locuitorii orașului refuzaseră să îi plătească pentru că îi scăpase de șobolani. Când mai crescuse, citise mai mult despre incident. Faptele reale difereau de versiunea fraților Grimm și de alte versiuni populare. Probabil nu fuseseră nici șobolani, nici datorii; niște copii pur și simplu dispăruseră din Hamelin și nu mai fuseseră găsiți niciodată. Dispariţiile – și reacția apatică a părinților – rămăseseră un mister.

O variantă era că acei copii infectați de ciumă sau de o boală care cauza spasme asemănătoare cu mișcările de dans, fuseseră conduși afară din oraș și lăsați acolo să moară, pentru că adulților le era frică să nu se molipsească și ei. Alta variantă era că Fluieraşul organizase un pelerinaj religios pentru copii, iar aceștia muriseră pe drum fie din cauza unui dezastru natural, fie pentru că fuseseră prinși la mijloc într-un conflict militar.

Mai exista încă o teorie, preferata lui Pell. Copiii își părăsiseră intenționat părinții și îl urmaseră pe Fluieraş până în Europa de Est, care pe atunci era colonizată. Copiii s-au stabilit acolo, iar Fluieraşul a rămas liderul lor

absolut. Lui Pell îi plăcea la nebunie ideea că cineva avusese asemenea talent încât să ademenească peste o sută de tineri să plece de acasă, și să devină el părintele lor. Oare cu ce fel de abilități se născuse el? Sau cum își dezvoltase acele abilități?

Chelnerița care venise cu mâncarea îl trezi din visare. Pell se uită înspre mâinile ei, iar apoi la mâncare.

– Arată delicios, scumpule, îi spuse Jennie, uitându-se la porția ei.

– Uite oțetul de malț. Toarnă un pic peste. Pell îi întinse o sticlă.

– Bine.

Pell se mai uită o dată prin restaurant: fata posacă, băiatul nervos, mama detașată... Sigur că nu avea să îi convingă acum. Pur și simplu era încântat să vadă câte posibilități erau. După ce se stabileau undeva și începeau o viață nouă, într-o lună sau ceva, urma să înceapă vânătoarea – în sălile de jocuri, la Starbucks, prin parcuri, școli și campusuri, la McDonald's.

„Fluieraşul din California..."

Apoi Daniel Pell se întoarse la prânzul său și începu să mănânce.

Mașinile goneau pe Autostrada 1.

Michael O'Neil conducea mașina Ford a departamentului de poliție, neînmatriculată, iar Dance stătea lângă el. TJ era într-un Taurus primit de la Biroul Californian de Investigații, și două motociclete de la poliția Monterey îi urmăreau. Poliția din California trimitea la rândul său câteva mașini, la fel și cei din Watsonville, orașul vecin, care trimitea o mașină înspre sud.

O'Neil mergea cu aproape 120 de kilometri la oră. Puteau să meargă și mai repede, dar traficul era aglomerat. Unele porțiuni ale drumului aveau doar două benzi. Și, de obicei, ei foloseau doar lumini, nu și sirene.

Se îndreptau înspre locul unde se gândeau că se aflau Daniel Pell și blonda care îl ajuta, luându-și liniștiți prânzul, deși șansele erau minuscule.

Dance se îndoia că Pell urma să meargă înspre Utah. Intuiția îi spunea că, la fel ca Mexic, Utah era probabil o pistă falsă, în special după ce aflase de la Rebecca și de la Linda că Pell nu vorbise niciodată despre așa ceva, și după ce găsiseră telefonul mobil plasat strategic lângă mașina angajatului de la Worldwide Express. Și, cel mai important lucru, îl lăsase în viață pe șofer, să raporteze poliției despre telefon și să le spună că îl auzise pe Pell folosindu-l. Jocul sexual pe care îl practicase cu Billy fusese un pretext ca să

îl lase în viață, dar Dance se gândise că, indiferent cât de ieșit din comun era, nici un evadat nu ar fi pierdut timpul cu asemenea lucruri.

Dar apoi vorbise cu specialistul în calculatoare din Capitola, care îi citise mesajul postat de complicele lui Pell pe forumul *Manslaughter*, la categoria „Helter Skelter".

Coletul va fi acolo la 9.20. Dubița de la Worldwide Express va fi la San Benito la 9.50. Panglică portocalie plasată pe pin. Ne întâlnim în fața alimentarei despre care am vorbit.

Aceasta era prima parte a mesajului, o confirmare finală a planului de evadare. Dar propoziția finală o surprinsese pe Dance.

Camera e pregătită, și acum verific locațiile din apropiere de Monterey pe care le voiai.

Scumpa ta

Lucru care, spre surprinderea tuturor, sugera că Pell ar fi putut fi prin apropiere.

Dance și O'Neil nu reușiră să găsească vreun motiv logic pentru acest lucru. Era o nebunie totală. Dar dacă *stătea* în zonă, Dance se hotărî să îl facă pe Pell să se simtă destul de încrezător încât să iasă în public. Și se folosise de Charles Overby. Știa că, odată ce îi spusese de Utah, Overby fugise direct în gura presei și anunțase că acolo urma să se desfășoare operațiunea de căutare. Lucrul acesta, spera ea, urma să îl facă pe Pell să se simtă mai sigur și să iasă în public.

Dar unde putea să fie?

Spera să afle răspunsul la întrebarea ei în convorbirea avută cu Eddie Chang. Spera să afle câte ceva din lucrurile pe care i le spusese Pell, din dorințele și interesele lui. Chang îi spusese că Pell avea o pasiune pentru sex, așa că putea să se îndrepte înspre saloane de masaj, bordeluri sau agenții de escorte, dar erau puține în peninsula Monterey. Și, în plus, avea o parteneră, care probabil îl satisfăcea sexual.

– Ce altceva mai știi? îl întrebase pe Chang.

– Ah, îmi amintesc. Mâncare.

Părea că lui Daniel îi plăceau enorm fructele de mare, în special o mâncare din cambulă. Pell menționase de câteva ori că erau doar vreo patru, cinci restaurante în zona de coastă care știau să prepare cum trebuie cambula. Și știa foarte bine cum ar fi trebuit preparați acești pești. Dance notă numele restaurantelor pe care și le putu aminti Chang. Trei dintre ele se închiseseră în răstimpul în care Pell fusese închis, dar două, unul la Fisherman's Wharf, în Monterey, și unul în Moss Landing, mai erau încă deschise.

Aceasta era misiunea mai puțin obișnuită pe care i-o dăduse Dance lui Carraneo: să dea telefon la cele două restaurante – și la oricare altele mai existau în Central Coast, care să aibă meniuri similare – și să le spună despre evadat, care ar fi putut fi acompaniat de o femeie slăbuță și blondă.

Dance nu prea credea că ideea ei avea șanse de reușită, dar Carraneo tocmai vorbise cu managerul de la Jack, restaurantul din Moss Landing. Un cuplu se afla în restaurant chiar acum, și lui i se părea că aceștia se comportau suspect – stând înăuntru într-un loc de unde puteau să observe ușa de la intrare, la care bărbatul se tot uita –, când majoritatea clienților stăteau afară. Bărbatul era proaspăt bărbierit, purta ochelari de soare și o șapcă, așa că nu putea să își dea seama dacă era Pell sau nu. Femeia părea să fie blondă, deși, la rândul ei, purta ochelari de soare și o șapcă. Dar ca vârstă păreau să fie cei căutați.

Dance îl sunase direct pe managerul restaurantului și îl întrebase dacă știa cineva cu ce mașină veniseră cei doi. Managerul nu știa, dar, pentru că parcarea nu era aglomerată, un angajat ieșise afară și apoi revenise să îi dicteze, în spaniolă, lui Dance, toate numerele de înmatriculare ale mașinilor parcate acolo.

După o verificare rapidă, reieșise că un Thunderbird turcoaz fusese furat vinerea trecută – deși, în mod surprinzător, nu în zona Monterey, ci în Los Angeles.

Poate că era o pistă falsă, dar Dance se hotărî să se îndrepte înspre locul respectiv; dacă nu ieșea nimic, măcar prindeau un hoț de mașini. Îl puse în alertă pe O'Neil, iar apoi îl sună pe manager să îi spună că urma să ajungă imediat, cerându-i să se comporte normal, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Să mă comport normal? îi răspunse bărbatul cu vocea tremurândă. Sigur. Da.

Acum, Kathryn Dance se gândea anticipat la următoarea şedinţă de interogare cu Daniel Pell, care urma să aibă loc când Pell era prins. Prima întrebare urma să fie de ce nu părăsise zona.

Avansând prin Sand City, un centru comercial plasat pe Autostrada 1, traficul deveni mult mai lejer, şi O'Neil apăsă cu putere pe pedala de acceleraţie. Urmau să ajungă la restaurant în zece minute.

Capitolul 15

– Ai mâncat ceva mai bun decât astea?

– Dragă, sunt bune. Cambuli.

– Cambule, o corectă Pell, care se gândea să îşi comande al treilea sendviş.

– Deci aşa era fostul meu prieten, continuă fata. Nu l-am mai văzut de atunci. Slavă Domnului.

Jennie tocmai îi spusese lui Pell toate detaliile legate de fostul ei soţ – un pitic plângăcios, contabil şi om de afaceri – care o bătuse atât de rău, încât fata avusese nevoie de spitalizare de două ori pentru leziuni interne şi o dată pentru o fractură la mână. Bărbatul urlase la ea atunci când ea uitase să calce cearşafurile, urlase la ea când nu rămăsese însărcinată după doar o lună de încercări, urlase la ea când Lakers pierduseră un meci important. Îi zicea că sânii ei erau ca ai unui băiat, motiv pentru care el nu se putea excita. Îi spusese în faţa prietenilor lui că ar arăta „bine" dacă şi-ar face o operaţie estetică la nas.

„Un omuleţ meschin, gândi Pell, un omuleţ controlat de absolut orice în afară de el însuşi."

Apoi, auzi continuarea telenovelei: prietenii de după divorţ. Păreau să fie la fel ca el: băieţi răi. „Dar o variantă mai lejeră", gândi Daniel. Unul era un hoţ mărunt, care locuia în Laguna, între Los Angeles şi San Diego. Făcea afaceri mărunte. Altul era traficant de droguri. Altul era motociclist. Altul era pur şi simplu un ratat.

Pell fusese la rândul său la psihiatru. De regulă, nu îl ajuta, dar uneori câte un psihiatru avea o intuiţie bună, iar Pell îşi nota gândurile acestuia (desigur, nu pentru propria sănătate mentală, dar pentru că erau arme foarte utile pentru a putea lupta cu unii oameni).

Atunci, de ce era Jennie oare atrasă de băieţii răi? Era un lucru evident pentru Pell. Ei erau precum mama ei; în subconştient, ea se amăgea cu gândul că ei aveau să se schimbe şi să o iubească, încetând să o ignore sau să se folosească de ea.

Era bine de ştiut, dar ar fi putut să îi spună: „Draga mea, că tot veni vorba, nu te mai obosi. Noi nu ne schimbăm. Niciodată. Notează asta şi ţine-o bine minte!"

Desigur, Pell păstră aceste gânduri doar pentru el.

Jennie se opri din mâncat şi se uită înspre el.

– Dragul meu?

– Da?

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur, scumpo.

– Nu ai pomenit niciodată despre fetele alea cu care locuiai. Atunci când ai fost arestat. Familia.

– Da, se pare că nu am spus nimic.

– Ai mai păstrat legătura cu ele? Cum le cheamă?

– Samantha, Rebecca şi Linda, recită el. Mai era şi Jimmy – cel care a încercat să mă omoare.

Fata se uită fix în ochii lui.

– Voiai să nu te întreb despre ele?

– Nu, e în regulă. Poţi să mă întrebi orice.

Să nu îi spui niciodată cuiva să nu vorbească despre ceva anume. Zâmbeşte şi oferă cât mai multe informaţii cu putinţă. Chiar dacă doare.

– Fetele alea te-au turnat?

– Nu chiar. Nici măcar nu ştiau că eu şi Jimmy urma să mergem la familia Croyton. Dar nu m-au ajutat deloc după ce am fost arestat. Linda a ars nişte dovezi şi i-a mințit pe poliţişti. Dar până şi ea a cedat într-un final şi i-a ajutat. Pell râse amar. Şi uite ce am făcut eu pentru ele. Le-am oferit o casă. Părinţii lor nu se sinchiseau de ele, şi eu le-am oferit o familie.

– Eşti supărat? Nu am vrut să te supăr.

– Nu, zise Pell zâmbind. E în regulă, scumpo.

– Te gândeşti mult la ele?

„Ah, deci asta era." Pell muncise din greu toată viaţa ca să înveţe să observe mesajul ascuns din vorbele oamenilor. Acum înţelegea: Jennie era

geloasă. Era o emoţie măruntă, una uşor de combătut, dar o emoţie ce reprezenta totodată o forţă imensă în univers.

– Nu. Nu am mai vorbit cu ele de ani de zile. O perioadă le-am scris. Linda a fost singura care mi-a răspuns. Dar apoi mi-a scris că avocatul ei i-a zis că dosarul ei pentru eliberare condiţionată nu avea să arate bine dacă nu înceta, şi atunci s-a oprit. Mi-a părut rău din cauza asta, trebuie să recunosc.

– Îmi pare rău, dragul meu.

– Nu mă interesează dacă sunt moarte sau dacă sunt căsătorite şi fericite. La început am fost furios, dar apoi am înţeles că am greşit cu ele. Am ales greşit. Tu eşti bună pentru mine; ele nu au fost.

Jennie îi luă mâna şi îi sărută încheieturile degetelor, una câte una.

Pell îşi îndreptă din nou atenţia înspre hartă. Iubea hărţile. Când te rătăceşti, devii neajutorat şi disperat. Îşi amintea cum hărţile – de fapt, *lipsa* lor – jucaseră un rol important în istoria acestei zone din California, unde stăteau chiar acum, mai exact, golful Monterey. În Familie, cu ani în urmă, după ce luau cina, Linda citea cu voce tare în timp ce toţi stăteau adunaţi într-un cerc. Pell alegea autori locali şi cărţi a căror acţiune avea loc chiar aici, şi îşi aminti de una anume, o carte cu istoria zonei. Golful fusese descoperit de către spanioli, la începutul anilor 1600. Bahia de Monte Rey, numită după un bogat finanţator al expediţiei, era considerată o adevărată mină de aur – pământ fertil, un port ideal, o locaţie perfectă –, şi guvernatorul voia să ridice o colonie mare acolo. Din păcate, după ce exploratorii au plecat, nimeni nu a mai reuşit să-i stabilească locaţia.

Numeroase expediţii au încercat fără succes să îl găsească din nou. Cu fiecare an care trecea, golful Monterey căpăta proporţii legendare. Unul dintre cele mai mari contingente, plecat din San Diego, s-a îndreptat spre nord pe jos, dorind să găsească *bahia*. Aflaţi într-un pericol permanent din cauza condiţiilor meteorologice şi a urşilor grizzly, conchistadorii au acoperit fiecare metru pătrat din tot statul până la San Francisco – şi tot nu au reuşit să găsească golful.

Asta numai pentru că nu aveau hărţi corecte.

Când reuşise să intre pe internet în Capitola, se îndrăgostise de o pagină web, numită Visual-Earth, unde puteai să apeşi pe hartă cu mouse-ul, şi pe ecran îţi apărea o poză făcută din satelit a locului respectiv. Pell fusese

uluit să vadă asta. Erau câteva lucruri importante pe care voia să le vadă, deci nu apucase să se uite atent la tot. Pell abia aştepta să se potolească toată agitaţia asta şi să stea cu orele pe Visual-Earth.

Acum Jennie îi arăta câteva locuri pe harta din faţa lor, şi Pell asculta. Dar, ca de obicei, era atent şi la tot ce se petrecea în jurul lor.

– E un căţeluş cuminte. Mai trebuie doar puţin dresat.

– Avem mult de condus, dar, dacă nu ne grăbim, o să fie super. Ştii tu.

– Am comandat acum zece minute. Poţi să verifici să vezi de ce le ia atâta?

Auzind ultima propoziţie, Pell se uită înspre tejghea.

– Îmi pare rău, îi zicea casierul unui client. Nu prea avem oameni astăzi.

Bărbatul – proprietarul localului sau managerul acestuia – părea tulburat şi se uita peste tot în jur, mai puţin înspre Pell şi Jennie.

„Oamenii deştepţi îşi pot da seama *de ce* te-ai schimbat, ca apoi să folosească asta împotriva ta."

Când Pell comandase mâncarea, erau trei sau patru chelneri care făceau ture bucătărie – restaurant. Acum, nu mai lucra decât bărbatul acesta.

Îşi trimisese toţi angajaţii să se ascundă.

Pell sări în picioare şi răsturnă masa. Jennie scăpă pe jos furculiţă şi se ridică şi ea.

Managerul se uită la ei disperat.

– Nenorocitule, murmură Pell şi îşi scoase pistolul.

Jennie urlă.

– Nu, nu... eu, bâigui managerul şi apoi fugi disperat în bucătărie, abandonându-şi clienţii, care se aruncară la podea.

– Ce s-a întâmplat, scumpule? întrebă Jennie, panicată.

– Să mergem la maşină, îi ceru Pell, luând harta de pe masă.

În depărtare se puteau vedea nişte luminiţe.

Jennie se panică şi rămase blocată; începu să şoptească:

– Cântece de îngeri, cântece de îngeri...

– Haide!

Cei doi săriră în maşină. Pell băgă în marşarier, schimbă viteza, ambală motorul şi ţâşni înspre Autostrada 1, peste podul îngust din faţa lor. Jennie

aproape căzu din scaun când se izbiră de asfaltul denivelat de pe cealaltă parte. Ajunşi pe autostradă, Pell vira înspre nord, conduse vreo sută de metri şi se opri brusc. Din cealaltă parte venea o altă maşină de poliţie.

Pell se uită în dreapta sa şi apăsă pedala până la podea, îndreptându-se direct spre poarta unei fabrici masive, fabrică mai degrabă potrivită într-o zonă industrială din Indiana, nu în acest peisaj demn de o carte poştală.

Dance şi O'Neil erau la maximum cinci minute depărtare de Moss Landing.

Degetele agentei strânseră puternic mânerul pistolului, pe care îl ţinea la şoldul drept. Nu folosise niciodată arma şi nici nu trăgea prea bine – nu era obişnuită cu armele de foc. De asemenea, având copii acasă, se simţea inconfortabil să ia arma cu ea (acasă o ţinea într-o cutie bine închisă, lângă patul ei, şi doar ea ştia combinaţia lacătului).

Pe de altă parte, Michael O'Neil era un ţintaş bun de tot, la fel ca TJ. Era fericită că se afla în compania lor.

Dar oare urma să se ajungă la o confruntare? Evident, Dance nu ştia răspunsul. Dar ştia că trebuia să facă tot ce era necesar pentru a-l opri pe ucigaş.

Fordul lor luă curba şi urcă pe un deal.

– La dracu', murmură O'Neil în timp ce urcau povârnişul.

Puse piciorul pe pedala de frână şi se uită la ceilalţi.

– Ţineţi-vă bine!

Dance tresări şi se prinse de bord în timp ce maşina derapă. Fordul se opri aproape de vârful dealului, la o palmă de o altă maşină. Autostrada era blocată până înspre Moss Landing. Maşinile circulau pe banda opusă, dar foarte încet. Câţiva kilometri mai în faţă, Dance putea să vadă nişte lumini care pâlpâiau, şi îşi dădu seama că poliţiştii trimiteau maşinile înapoi.

Să fi fost oare un blocaj rutier?

O'Neil îşi scoase telefonul mobil Motorola şi sună la dispeceratul districtului Monterey.

– O'Neil aici.

– Da, domnule. Continuaţi!

– Suntem pe Autostrada 1, aproape de Moss Landing. Traficul e blocat. Care e problema?

– Da. Aşa e. Aveţi grijă. Acum se evacuează centrala Duke Power. Se pare că a luat foc. Situaţia e gravă. Sunt mulţi răniţi, şi doi oameni au decedat.

„Nu se poate, îşi zise Dance oftând. Alţi morţi."

– Foc? întrebă O'Neil.

– Exact ce a făcut Pell la judecătorie, replică Dance.

Putea vedea fumul negru în depărtare. Proiectanţii luaseră în calcul posiblitatea unui incendiu de proporţii. Cu câţiva ani în urmă, un incendiu ajunsese la o cisternă abandonată de ulei, lângă centrală. Acum centrala funcţiona pe bază de gaz – se renunţase la ulei –, şi şansele unui nou incendiu erau mult reduse. Cu toate acestea, în cazul unui incendiu, forţele de securitate ar fi blocat Autostrada 1 în ambele sensuri şi ar fi început evacuarea tuturor celor din preajmă.

– Anunţă Poliţia Rutieră din California sau pompierii din Monterey să ne facă loc, se răsti O'Neil. Trebuie să trecem. Urmărim un evadat.

– Am înţeles... Aşteptaţi un pic... După un scurt moment de tăcere, bărbatul continuă: Aveţi gijă. Acum am primit veşti de la Watsonville Fire. Nu ştiu... Bun, deci fabrica *nu* arde. Arde o maşină în faţa porţii. Nu ştiu cine a sunat la urgenţe. Nimeni nu e rănit. A fost o alarmă falsă. Şi am primit nişte telefoane de la Jack. Suspectul a scos pistolul şi a fugit.

– La naiba, ne-a păcălit, murmură O'Neil.

– Sunt poliţişti la locul accidentului? interveni Dance.

– Aşteptaţi un pic... Afirmativ. Un poliţist din Watsonville. Restul sunt de la pompieri şi de la serviciile medicale de urgenţă.

– *Un* poliţist, zise Dance, clătinând din cap.

– Spune-i că Daniel Pell e pe undeva pe acolo. Şi că e înarmat. Şi că nu ezită să tragă în oameni nevinovaţi sau în poliţişti.

– Înţeles. O să transmit mai departe.

Dance se întrebă cum avea să se descurce singurul poliţist de la faţa locului. Cele mai grave incidente din Moss Landing erau condusul maşinilor sub influenţa alcoolului şi furturile de automobile şi bărci.

– TJ, ai auzit?

– La dracu', veni replica din partea lui. TJ nu se prea obosea cu limbajul specific transmisiunilor prin radio.

O'Neil, furios, trânti receptorul la loc. Cererea lor de a li se face loc prin trafic nu avea nici un efect.

– Să încercăm, oricum, să ajungem acolo. Dance se întoarse înspre el. Nu îmi pasă dacă mai avem nevoie de oameni.

O'Neil o aprobă dând din cap. Apoi porni sirena şi îndreptă maşina spre creasta dealului, creastă acoperită de nisip şi de pietre, în multe zone fiind aproape inaccesibilă.

Dar încet-încet, maşina lor avansa.

Capitolul 16

Când ajunseră într-un final la Moss Landing, Pell şi prietena sa nu erau nicăieri.

Dance şi O'Neil parcară maşina, şi câteva secunde mai târziu îi urmă TJ, care opri şi el lângă Thunderbirdul ars şi fumegând.

– Maşina lui Pell, arătă agenta. Cea furată vineri din Los Angeles.

Apoi îi spuse lui TJ să îl găsească pe patronul localului.

Poliţistul din Watsonville, O'Neil şi ceilalţi poliţişti începură să caute martori oculari. Mulţi probabil că plecaseră deja, speriaţi de flăcările care ieşeau din maşină şi de sunetul sfredelitor al alarmei uzinei – gândindu-se poate că înăuntru era un reactor nuclear care ardea.

Dance interogă câţiva oameni de lângă uzină, care îi raportară că văzuseră un bărbat vânos şi o femeie blondă accelerând maşina peste podul de la Jack's Seafood. Apoi cei doi opriseră brusc în faţa uzinei, ieşiseră, şi câteva secunde mai târziu maşina explodase.

Apoi, cuplul fugise înspre ţărm, dar nimeni nu ştia ce se întâmplase după aceea. Se pare că Pell sunase să anunţe că uzina era în flăcări şi că erau morţi şi răniţi.

Dance se uită în jur. Clar, cei doi aveau nevoie de o altă maşină; nu ai cum să evadezi de aici mergând pe jos. Dar apoi se uită mai atentă la zona golfului. Ţinând cont de cum se desfăşura traficul, ar fi fost mai logic să fure o barcă. Ea chemă câţiva poliţişti, traversă autostradă şi, preţ de 15 minute, vorbi cu oamenii aflaţi pe ţărm, încercând să afle dacă Pell furase vreo ambarcaţiune. Nimeni nu văzuse nimic şi nici o barcă nu lipsea.

Pierdere de vreme.

Întorcându-se spre autostradă, Dance observă un magazin vizavi de uzină, un butic care comercializa suvenire şi dulciuri. Pe uşă trona mare

semnul închis, dar agentei i se păru că observă chipul unei femei în spatele uşii.

Oare era şi Pell înăuntru alături de ea?

Dance gesticulă către un agent, îi spuse bănuiala ei şi împreună se îndreptară către uşă. Dance bătu, dar nu primi nici un răspuns.

Încă o bătaie, şi uşa se deschise încet. O femeie plinuţă cu păr scurt şi creţ îi întâmpină, uitându-se speriată la pistoalele pe care ei le ţineau în mâini.

– Da?

– Ieşiţi, vă rog, îi ceru Dance, încercând să observe ceva în întunericul din cameră.

– Sigur.

– Mai e cineva înăuntru?

– Nu. Ce vrei să...?

Agentul o dădu la o parte şi aprinse becul. Dance veni şi ea alături de el. Imediat îşi dădură seama că nu mai era nimeni acolo.

– Îmi pare rău pentru deranj, zise Dance întorcându-se către femeie.

– E în regulă. E înfricoşător. I-aţi prins?

– Încă mai căutăm. Aţi văzut ce s-a întâmplat?

– Nu. Eram înăuntru. Când m-am uitat afară, am văzut o maşină care ardea. M-am tot gândit la incendiul petrecut în urmă cu câţiva ani. A fost unul urât de tot. De asta aţi venit aici?

– Da. Am văzut fumul încă din Carmel.

– Ştiam că cisterna de acum era goală. Sau aproape goală. Dar toţi am fost speriaţi de moarte. Şi firele alea. Electricitatea îmi dă fiori.

– Deci aţi închis magazinul?

– Da. Oricum voiam să plec mai devreme. Nu ştiam cât timp urma să fie blocată autostrada. Nu ar fi prea mulţi turişti interesaţi de o uzină în flăcări aflată peste drum de magazinul meu.

– Cred şi eu. Aş vrea să vă întreb dacă aveţi vreo idee încotro s-au îndreptat.

– Aşa un om periculos? Sper să îl arestaţi cât se poate de repede.

– Dar aţi spus „ei". De unde ştiai că sunt mai mulţi?

Urmă o pauză.

– Păi...

Dance îi zâmbi, dar o fixă cu privirea.

– Ați spus că nu ai văzut nimic. V-ați uitat pe geam doar după ce-ați auzit sirena.

– Cred că am vorbit cu cineva despre asta. Afară.

„Cred..."

Femeia avea o privire de negare. În subconștient simțea că oferea o părere, nu o declarație falsă.

– Cine v-a spus? insistă Dance.

– Nu îi cunoșteam.

– Bărbat sau femeie?

Încă o ezitare.

– O fată. O femeie. Nu era din statul nostru, răspunse femeia, ținându-și capul întors și scărpinându-și nasul – un gest caracteristic pentru negație sau pentru aversiune.

– Unde vă este mașina? veni o altă întrebare din partea lui Dance.

– Mașina mea?

Ochii joacă un rol extrem de important în interogarea care are la bază analiza limbajului trupului. Unii polițiști cred că dacă suspectul se uită în stânga în timpul interogatoriului înseamnă că el minte. Dance știa că acest lucru era doar o poveste veche; ochii care evită contactul cu ochii celui care interoghează – spre deosebire de momentele când suspecții se întorc cu tot corpul – nu au nici o legătură cu minciuna; direcția privirii e ușor de controlat.

Dar, cu toate acestea, ochii spun multe.

În timp ce Dance o interoga, observă că femeia se uita la un anume loc din parcare. De fiecare dată când se uita în acea direcție, agenta observa semne care indicau stresul: se muta de pe un picior pe altul și își strângea degetele. Dance înțelese: Pell îi furase mașina și o amenințase că el sau partenera sa aveau să-i ucidă familia dacă spunea ceva. Exact cum procedase și cu șoferul de la Worldwide Express.

Dance oftă. Dacă femeia le-ar fi mărturisit ce știa încă din prima clipă, probabil l-ar fi prins pe Pell.

Sau dacă nu s-ar fi luat după semnul care indica închis și ar fi ciocănit mai devreme la ușă...

– Eu...

Femeia dădu să spună ceva, dar izbucni în plâns.

– Înțeleg. Te asigur că vei fi în siguranță. Ce mașină ai?

– E un Ford Focus albastru. Trei ani vechime. Are un abțibild cu încălzirea globală lipit pe el. Și e lovit în...

– Încotro s-au îndreptat?

– Nord.

Dance notă numărul de înmatriculare și îl sună pe O'Neil, care la rândul lui informă telefonic toate echipajele despre mașină.

În timp ce femeia aranja să se mute la o prietenă până când Pell avea să fie prins, Dance se uita la norul de fum care plutea în jurul Thunderbirdului. Era furioasă. Găsise niște indicii bune cu ajutorul informațiilor primite de la Eddie Chang, și se gândiseră la un plan excelent. Dar totul fusese în zadar.

TJ veni alături de ea, însoțit de managerul de la Jack's Seafood. Acesta le oferi versiunea lui cu privire la Pell, omițând câteva lucruri care sigur l-ar fi dat de gol, lăsându-i să înțeleagă că, în mod neintenționat, îl alertase pe Pell. Dance nu îl învinovăți. Știa ce fel de om era Pell – de la interogatoriu și din tot comportamentul său din acea zi.

Managerul o descrise pe femeia care îl însoțea pe Pell, care era slăbuță și drăguță, cu o mutră de șoricică, și care îl sorbise din ochi pe Pell toată durata mesei. Prima dată se gândise că erau în luna de miere. Fata nu îl lăsa din brațe. Managerul estimă că avea în jur de douăzeci și cinci de ani și apoi adăugă că amândoi se tot uitaseră la o hartă cât timp stătuseră acolo.

– Ce hartă era?

– A districtului Monterey, veni răspunsul managerului.

Michael O'Neil se apropie, închizându-și telefonul.

– Nimeni nu a văzut Fordul, raportă el. Dar, cu toată evacuarea asta, probabil că s-a pierdut prin trafic. La naiba, ar fi putut să o ia înspre sud și să treacă fix pe lângă noi.

Dance îl chemă pe Carraneo. Tânărul părea obosit. Avusese o zi grea, dar care nu se terminase încă.

– Află tot ce poți despre Thunderbird, îi ordonă agenta. Sună la motelurile și la casele de vacanță aflate între Watsonville și Big Sur. Vezi dacă au avut o clientă tânără și blondă, care a raportat o mașină Thunderbird în fișa de înregistrare. Sau vezi dacă e cineva care a văzut un Thunderbird. Dacă mașina a fost furată vineri, ea probabil s-a cazat vineri, sâmbătă sau duminică.

– Am înțeles.

Kathryn şi O'Neil îşi mutară privirile înspre apele calme ale oceanului, din vest. Soarele era un disc mare, plat, ce se lăsa înspre Pacific, cu razele încă scânteind. Nu se lăsase ceaţa, dar cerul era tulbure şi înceţoşat. Golful Monterey arăta ca un deşert albastru.

– Pell îşi asumă un risc imens stând aici, zise O'Neil. Sigur are un motiv important.

Şi, în aceeaşi clipă, Dance primi un telefon de la cineva care, îşi dădu ea seama, ar fi putut şti mai multe despre intenţiile criminalului.

Capitolul 17

Probabil că în California sunt mii de străzi numite Mission, iar James Reynolds, procurorul ieşit la pensie, care în urmă cu nouă ani ani îl condamnase pe Daniel Pell, locuia pe una dintre cele mai frumoase.

Codul poştal era de Carmel, deşi strada pe care locuia nu se situa în acea parte drăguţă a oraşului – zonă invadată de turişti în fiecare weekend (turişti pe care localnicii îi iubeau şi îi detestau în aceeaşi măsură). Reynolds locuia în zona lucrătoare a Carmelului, deşi ca amplasare nu era o zonă periferică. Deţinea aproximativ 3 000 de metri pătraţi în apropiere de Barnyarn, centrul comercial de unde puteai cumpăra bijuterii, obiecte de artă, ustensile moderne de bucătărie, cadouri şi suvenire.

Dance intră pe autostradă, gândindu-se că oamenii cu atâtea avuţii fie făceau parte din rândul celor recent îmbogăţiţi – neurochirurgi, genii din Silicon Valley –, fie erau oameni care locuiau de multă vreme acolo. Reynolds, care toată viaţa sa fusese procuror, făcea parte din ultima categorie.

Bărbatul bronzat şi cu un început de chelie, pe la vreo 65 de ani, o întâmpină la uşă şi o grăbi înăuntru.

– Soţia mea e la lucru. Mă rog, la muncă de *voluntariat*. Acuma pregăteam cina. Haide în bucătărie!

Dance îl urmă de-a lungul coridorului din casa lui însorită şi, observând numeroasele diplome şi fotografii înrămate pe perete, îşi putu da seama de trecutul acestuia. Şcoli din zona Coastei de Est, Facultatea de Drept la Stanford, nunta, cei trei copii şi imortalizarea momentului în care aceştia terminaseră liceul.

Cele mai recente poze urmau să fie înrămate. Dance se uită înspre un teanc de poze, deasupra cărora era fotografia unei tinere şi frumoase blonde, îmbrăcată cu o rochie albă, sofisticată, şi înconjurată de domnişoarele de onoare.

– E fata dumitale? Felicitări!

– Ultima care a părăsit cuibul, răspunse bărbatul, apoi îi zâmbi. Tu?

– Ah, nunțile sunt cam departe. Acum sunt ocupată cu gimnaziul.

De asemenea, Dance observă o grămadă de pagini de ziar înrămate. Toate erau articole referitoare la procesele mari câștigate de acesta. Și observă amuzată că erau și procese pe care le pierduse. Bărbatul o văzu uitându-se la o pagină și chicoti.

– Procesele câștigate sunt pentru egoul meu. Cele pierdute sunt pentru umilință. Aș putea spune că am învățat lucruri din cele pierdute. Dar adevărul e că, uneori, jurații habar nu au ce fac.

Dance știa asta foarte bine, de pe vremea când fusese consultant juridic.

– Exact așa cum au procedat și cu omul nostru, Pell. Juriul ar fi trebuit să recomande pedeapsa capitală. Dar nu a făcut-o.

– Din ce cauză? Circumstanțe atenuante?

– Da. Dacă mai nou așa se cheamă frica. Toți erau speriați că Familia urma să vină după ei să se răzbune.

– Dar nu au avut nici o reținere în a-l condamna.

– Ah, nu. Dovezile erau clare. Și eu am condus acuzarea. M-am legat de porecla lui – Fiul lui Manson –, pe care chiar eu i-am dat-o. Am arătat în paralel tot ce trebuia: Manson susținea că avea puterea de a controla lumea. Numeroase crime și un cult cu adepte de sex feminin care îl urmau supuse. A fost în spatele uciderii unei familii bogate. Și în casa lui Pell, la scena crimei, am găsit zeci de cărți despre Manson, toate cu pasaje subliniate.

De fapt, Pell însuși a ajutat la condamnarea sa, adăugă Reynolds zâmbind. Și-a jucat bine rolul. Pur și simplu a stat nemișcat în tribunal, uitându-se la jurați și încercând să îi intimideze, să îi sperie. A încercat același lucru și cu mine, dar i-am râs în față și i-am spus că nu credeam că puterile lui psihice aveau vreun efect asupra avocaților. Juriul a izbucnit și el în râs. Practic toată vraja lui a fost distrusă. Reynolds clătină din cap și continuă: Nu a fost destul pentru a obține o injecție letală, dar am fost mulțumit cu închisoarea pe viață.

– De asemenea, ai condamnat și trei femei care făceau parte din Familie, nu?

– Da, dar ele au scăpat ușor. Erau doar chestiuni minore. Nu aveau nici o legătură cu cazul Croyton. Sunt absolut sigur de asta. Înainte să se asocieze cu Pell, nici una dintre ele nu fusese dusă la secție pentru chestii

grave. Doar tulburarea liniștii publice și poate consum de marijuana. Pell le-a spălat creierele. Jimmy Newberg era diferit. Avea un cazier bogat – în mare parte trafic de droguri.

Aflați în bucătăria în care galbenul și bejul erau culorile dominante, Reynolds își puse un șorț. Probabil că și-l dăduse jos atunci când ieșise să deschidă ușa.

– M-am apucat de gătit după ce am ieșit la pensie, continuă el. Un contrast foarte interesant. Nimănui nu îi place un procuror, dar, continuă el arătând înspre o cratiță plină cu fructe de mare, *cioppino*-ul[1] meu? *Toată* lumea îl adoră.

Dance se uită încruntată prin jur.

– Deci așa arată o bucătărie.

– Ah, tu mănânci doar în oraș. Așa făceam și eu când eram burlac.

– Săracii mei copii. Vestea bună e că învață să gătească de nevoie. De ziua mamei mi-au făcut clătite cu căpșune.

– Și tu a trebuit doar să speli vasele. Uite, ia o porție!

Dance nu putu rezista tentației.

– Bine. Doar o gură.

Reynolds îi umplu o farfurie.

– Merge bine cu vin roșu.

– Renunț la asta, replică agenta și gustă din tocăniță. Excelentă!

Reynolds discutase cu Sandoval și cu ofițerul din Monterey și aflase ultimele detalii despre operațiunea de căutare, inclusiv informațiile conform cărora Pell se ascundea în zonă. (Dance observă că, din partea Biroului Californian de Investigații, Reynolds o chemase pe *ea*, nu pe Charles Overby.)

– O să fac tot ce pot ca să îl prindeți pe ticălosul ăsta, spuse fostul procuror și începu să taie cu meticulozitate o roșie. Doar să îmi spui de ce ai nevoie. Deja am telefonat la Direcția de Arhive, și o să primesc imediat toate notițele mele referitoare la cazul lui Pell. Probabil 99% dintre ele nu vor fi de nici un folos, dar sigur găsim o chestie sau două care să ne ajute. Și o să verific fiecare cuvânt, dacă e nevoie, continuă el hotărât.

[1] Fel de mâncare italienesc, o tocăniță din pește, fructe de mare și roșii, în sos de vin, servită adesea cu spaghete și pâine prăjită cu unt. (n.red.)

Dance se uită atentă la ochii acestuia, ochi negri scânteietori, în care îi putea vedea hotărârea. Nu lucrase la nici un caz alături de Reynolds, dar știa că era un procuror ferm și hotărât.

– James, asta ne-ar fi de mare ajutor. Mulțumesc.

Dance își termină porția, se ridică, își clăti farfuria și o puse în chiuvetă.

– Nici măcar nu știam că locuiești aici, rosti ea. Știam că te-ai retras în Santa Barbara.

– Avem și acolo o casă, replică el. Dar aici stăm cea mai mare parte a timpului.

– Tocmai vorbeam cu Michael O'Neil atunci când m-ai sunat. Aș vrea să las un agent de pază în fața casei.

Reynolds îi respinse idea.

– Am un sistem bun de alarmă. Teoretic, sunt de negăsit. Când am devenit procuror-șef am început să primesc telefoane de amenințare – de la niște găști din Salinas. Mi-am schimbat numărul de telefon și m-am mutat. Nu are cum să mă găsească. Și am și permis portarmă.

Dar Dance nu voia să accepte refuzul lui.

– Deja a ucis câțiva oameni astăzi.

– Eh, bine, ce naiba, zise el ridicând din umeri. O să accept dădaca. Până la urmă nu e așa rău – oricum mă vizitează fiul meu cel mai mic. De ce să îmi asum riscuri?

Reynolds se așeză pe un scaun și sorbi dintr-un pahar cu vin. Apoi îi spuse pe scurt lui Dance despre cazul Croyton: cum intraseră Pell și Jimmy Newberg în casa lui Croyton din Carmel Valley, cum îi omorâseră pe omul de afaceri, pe nevasta acestuia și pe doi dintre cei trei copii ai cuplului. Toți fuseseră înjunghiați. Newberg la fel.

– Teoria mea, continuă bărbatul, ar fi că Newberg a dat înapoi când a venit vorba de ucis copiii, a început să se lupte cu Pell, care *l*-a omorât.

– Pell și Croyton aveau lucruri de împărțit?

– Nimic, din câte ne-am dat noi seama, replică Reynolds. Dar Silicon Valley ajunsese la apogeu în acea perioadă, și Croyton era printre cei mai importanți oameni din zonă. Toată presa scria despre el – Croyton nu doar crea toate programele, ci era și șeful Departamentului de vânzări. Era un tip cu succes fantastic. Mare și solid, și un jucător pe cinste. Nu a fost o victimă după care să verși multe lacrimi. Era un om de afaceri crud, erau multe zvonuri cum că își înșela nevasta și se purta urât cu angajații. Dar, dacă doar cei inocenți ar fi uciși, atunci noi, procurorii, nu am avea de lucru.

Compania lui a fost jefuită de multe ori în decursul anului în care a fost ucis, continuă bărbatul. Hoții au pus mâna pe computere și pe programe, dar Departamentul de Poliție din Santa Clara nu a prins nici un suspect. Nimic nu lăsa să se înțeleagă că Pell ar fi fost implicat în povestea asta. Dar tot timpul m-am întrebat dacă nu cumva fusese mâna lui.

– Ce s-a întâmplat cu compania după moartea lui Croyton? întrebă Dance.

– A fost cumpărată de altă firmă. Microsoft, Apple sau o alta din industrie. Nu știu exact.

– Și averea lui?

– O mare parte din ea i-a fost încredințată fiicei sale, și cred că și sora soției lui a primit câte ceva. Ea e mătușa care a primit custodia fetiței. Croyton a fost pasionat de computere încă de mic copil. Avea programe și componente vechi de calculatoare în valoare de vreo 10-20 de milioane de dolari, pe care le-a lăsat la Cal State, în zona Golfului Monterey. Muzeul de computere de acolo e impresionant, și experți în calculatoare din întreaga lume vin din toată lumea să conducă tot felul de cercetări în arhivele sale.

– Încă mai vin?

– Se pare că da. Croyton a gândit mult înaintea vremii sale.

– Și zici că era bogat.

– Foarte bogat.

– Să fi fost acesta motivul crimei?

– Ei bine, nu putem să știm sigur. Dacă ne luăm după faptele propriu-zise, a fost pur și simplu un jaf. Cred că Pell a citit câteva ceva despre Croyton și s-a gândit că ar fi o joacă de copii să îl jefuiască.

– Dar nu a furat prea mulți bani, nu?

– Câteva mii de dolari. Ar fi fost un caz minor. Asta dacă nu punem la socoteală cele cinci cadavre. Aproape șase – noroc că fetița era la etaj.

– Care e povestea ei?

– Săraca de ea! Știi cum a fost numită?

– Păpușa Adormită, replică Dance.

– Exact. Nici nu a depus mărturie. Și, chiar dacă ar fi văzut ceva, nu i-aș fi dat voie să stea în sala de judecată cu nebunul ăla lângă ea. Oricum aveam destule dovezi.

– Și-a amintit ceva din noaptea aceea?

– Nimic de folos. Se culcase devreme.

– Unde e acum?

– Habar nu am. A fost adoptată de mătuşa şi de unchiul ei, şi apoi s-au mutat.

– Cum a fost apărarea lui Pell?

– Au mers pe ideea că ar fi fost o întâlnire de afaceri. Newberg a luat-o razna şi a ucis pe toată lumea. Pell a încercat să îl oprească, s-a bătut cu el, iar Pell a spus că „fusese nevoit" să îl ucidă. Dar nu era nici o dovadă că Croyton ar fi planificat o întâlnire – familia tocmai lua cina când cei doi au dat buzna peste ei. Pe lângă asta, raportul medicilor legişti era foarte clar: ora deceselor, amprente, urme, pete de sânge, tot ce trebuie. Jimmy o înjunghiase probabil pe nevasta lui Croyton, dar Pell cu siguranţă i-a ucis pe restul.

Dance se uită înspre Reynolds.

– Pell a avut acces la un computer în închisoare. Nesupravegheat.

– Asta nu e bine.

Agenta încuviinţă dând din cap.

– Am găsit unele dintre lucrurile pe care le-a căutat. Înseamnă ceva pentru tine? Unul dintre ele era cuvântul „Alison".

– Nu era membră a Familiei. Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta care să aibă legătură cu Pell.

– A mai căutat cuvântul „Nimue". Un personaj mitologic din legenda regelui Arhtur. Dar mă gândesc că poate era numele sau porecla cuiva cu care Pell voia să ia legătura.

– Îmi pare rău, nu ştiu nimic nici despre asta.

– Ai vreo idee referitoare la ce ar putea plănui Pell?

Reynolds dădu din cap.

– Îmi pare rău. A fost un caz foarte mare pentru mine. Şi pentru întregul district. Dar adevărul e că nu a fost ceva ieşit din comun. A fost prins la locul faptei, raportul legiştilor a fost clar, şi Pell era recidivist, cu o listă lungă de activităţi criminale încă din adolescenţă. Tipul ăsta şi Familia erau în vizorul tuturor de la Big Sur până în Marin. Ar fi trebuit să o dau în bară rău de tot ca să pierd cazul.

– În regulă, James, cred că ar fi cazul să plec, replică Dance. Mulţumesc pentru ajutor. Dacă mai găseşti ceva util, să mă anunţi.

Reynolds dădu din cap, solemn, iar agenta putu să vadă în ochii acestuia o determinare ieşită din comun, care, fără îndoială, îl caracterizase şi când fusese în sala de judecată.

– Voi face tot posibilul să te ajut să îl bagi pe gunoiul ăla înapoi în închisoare, veni replica lui. Sau într-un sac de plastic pentru cadavre.

Se despărţiseră, şi acum, la câteva sute de metri unul de celălalt, mergeau pe jos să găsească un motel în Paficic Grove, fix în centrul peninsulei Monterey.

Pell mergea relaxat şi cu ochii în patru, ca un turist dezorientat care nu ştia pe ce lume se afla.

Îşi schimbaseră hainele, pe care le cumpăraseră de la un magazin din Seaside (unde o privise mulţumit pe Jennie, care ezitase, dar apoi îşi aruncase mult iubita bluză roz). Pell purta un hanorac cu glugă de culoare gri-deschis, nişte pantofi sport ieftini şi o şapcă pe care o ţinea întoarsă pe cap. De asemenea, avea cu el un aparat foto de unică folosinţă. Din când în când se oprea să facă poze apusului de soare, având în minte teoria conform căreia ucigaşii evadaţi nu se opresc să facă aşa ceva, indiferent de cât de impresionant e peisajul.

El şi Jennie conduseseră înspre est din Moss Landing, cu Fordul furat. Evitaseră drumurile principale şi chiar o tăiaseră drept printr-un lan de varză de Bruxelles. În cele din urmă se întorseseră înspre Pacific Grove. Dar, când oamenii începuseră să împânzească zona, Pell se hotărîse că era vremea să scape de maşină. Poliţia ar fi aflat repede de Ford. Ascunsese maşina în iarba înaltă dintr-un câmp de lângă Autostrada 68, lângă o pancartă pe care scria: zonă comercială de vânzare.

Se hotărâse să o ia pe jos înspre motel, dar nu împreună. Lui Jennie nu îi plăcuse ideea de a nu merge alături de el, dar păstraseră legătura prin telefoanele mobile cu cartelă. Din cinci în cinci minute fata îl tot suna, până când Pell îi spuse să se potolească, pentru că poliţia ar fi putut asculta pe fir.

Evident că poliţia nu făcea asta, dar era sătul de pălăvrăgeala ei plină de dulcegării şi, în plus, voia să se poată gândi.

Daniel Pell era îngrijorat.

Cum de îi urmăriseră poliţiştii până la acel local?

Pell analizase toate posibilitățile. Poate că șapca, ochelarii de soare și fața lui proaspăt rasă nu îl păcăliseră pe managerul localului, deși cine s-ar fi gândit că un criminal proaspăt evadat ar sta la masă ca un oarecare și ar mânca o porție de cambulă la doar douăzeci de kilometri depărtare de închisoarea de unde tocmai evadase?

Poate că aflaseră de Thunderbirdul furat. Asta era altă posibilitate. Dar de ce oare ar fi raportat cineva numărul de înmatriculare al unei mașini furate de la șapte sute de kilometri depărtare? Și, chiar dacă ar fi fost așa, de ce să suni la Urgențe pentru a raporta o mașină furată – asta doar dacă nu știau că avea vreo legătură cu Pell.

În plus, polițiștii ar fi trebuit să creadă că el se îndrepta înspre Salt Lake City, așa cum lăsase de înțeles.

„Kathryn?"

Avusese el o presimțire că agenta nu crezuse povestea lui cu Utah, în ciuda șmecheriei cu telefonul lui Billy și a faptului că îl lăsase intenționat în viață pe acesta. Pell se întrebase dacă femeia dezvăluise presei intenționat informația despre Utah, pentru a-l putea prinde în câmp deschis.

Lucru care, de altfel, funcționase, remarcă el furios.

Oriunde s-ar fi îndreptat, avea o presimțire că Dance era în fruntea echipei de căutare.

Pell se întrebă unde locuia. Se mai gândi la interogatoriul lor, la cum o evaluase atunci când vorbise despre copiii și despre soțul ei, la ce reacții avusese și la ce reacții nu avusese.

Copii avea. Soț probabil că nu. Un divorț nu părea plauzibil. Simțise că era o persoană rațională și loială.

Pell se opri și fotografie soarele care tocmai se cufunda în Oceanul Pacific. Era într-adevăr o priveliște superbă.

Kathryn văduvă. O idee interesantă. Apoi simți din nou o erecție.

Cumva reuși să o oprească.

Pentru moment.

Își cumpărase câteva lucruri de la magazin, de fapt de la bodega pe care o alesese pentru că știa că acolo nu avea cum să apară poza lui la știri din cinci în cinci minute; avusese dreptate. La televizorul de acolo era o telenovelă spaniolă.

Pell se întâlni cu Jennie în Asilomar, un parc frumos cu ieșire la ocean, un loc numai bun pentru surferii înrăiți; mai spre Monterey, țărmul era tot mai abrupt și plin de bolovani și de pietre.

– Totul e în regulă? întrebă ea prevăzătoare.

– Sigur, draga mea. Ne descurcăm minunat.

Fata îl conduse pe străzile liniștite din Pacific Grove, unde bungalow-urile victoriene și tudoriene erau la tot pasul.

– Am ajuns, rosti ea după doar cinci minute, și arătă înspre motelul Sea View.

Clădirea era maro și avea ferestre micuțe, un acoperiș din lemn și plăcuțe decorative cu fluturi deasupra ușii. Faima orașului, în afară de faptul că era ultimul oraș cu o asemenea climă din întreaga California, era dată de fluturii regali. Zeci de mii de asemenea insecte se adunau aici de toamna până primăvara.

– Arată drăguț, nu-i așa?

Pell se gândi un pic. „Drăguț" nu însemna nimic pentru el. Conta doar faptul că încăperea nu era cu vedere spre drum și că în spatele parcării existau câteva locuri pe unde ar fi putut evada în cazul în care acest lucru ar fi fost necesar. Fata găsise exact ceea ce trebuia.

– E perfect, draga mea. Exact ca tine.

Jennie zâmbi, dar cu jumătate de gură; încă era speriată după incidentul de la restaurant. Lui Pell nu îi păsa. Era din nou excitat. Nu știa dacă din cauza lui Kathryn sau a lui Jennie.

– Care e camera noastră?

– Haide, scumpule, am o surpriză pentru tine.

Hmm. Lui Pell nu îi plăceau surprizele.

Fata descuie ușa.

– După tine, dragă, spuse el și își apucă pistolul. Era încordat și gata să o împingă pe Jennie în față ca pe un scut. Gata să tragă la auzul vocii unui polițist.

Dar nu era o capcană. Camera era goală, și Pell se uită în jur. Era chiar mai drăguță decât părea de afară. Luxoasă. Mobilă scumpă, draperii, prosoape, până și halate de baie. Și niște tablouri frumoase. Plaje, copaci și iarăși afurisiții de fluturi.

Și lumânări peste tot. Prea multe. Mult prea multe.

Ah, asta era surpriza! Slavă Domnului că nu erau aprinse. Asta ar mai fi lipsit – să găsească ascunzătoarea în flăcări.

– Ai cheile?

Fata i le întinse.

Chei. Lui Pell îi plăceau mult cheile. Indiferent că erau chei de la o maşină, de la o cameră de motel, de la un seif sau de la o casă, cine avea chei deţinea controlul.

– Ce e acolo?

Ea arătă înspre geanta lui. Pell ştia că ea, de fapt, voise să întrebe încă de când se întâlniseră pe plajă şi intenţionat nu îi spusese nimic.

– Nişte lucruri de care vom avea nevoie. Şi mâncare.

– Ai adus mâncare?

Jennie clipi surprinsă.

Oare era prima dată când prietenul ei îi făcea cumpărăturile?

– Aş fi putut face eu asta, adăugă ea rapid. Apoi arătă spre bucătărie şi continuă: O să îţi gătesc ceva.

Clişeu. Fusese învăţată să spună asta. De vreunul dintre foştii ei prieteni abuzivi. Tim motociclistul.

„Taci din gură şi du-te să-mi faci de mâncare."

– E în regulă, scumpo. Fac eu.

– Tu?

– Sigur.

Pell ştia mulţi bărbaţi care insistau ca „nevasta" să îi hrănească. Se credeau regii casei şi se simţeau puternici. Dar nu înţelegeau că, atunci când depinzi de cineva, eşti slăbit. (Şi, în plus, cât de prost poţi să fii? Ştii cât de uşor e să pui otravă de şobolani în supă?) Pell nu era bucătar, dar, în urmă cu câţiva ani, când Linda era bucătăreasa Familiei, îi plăcea să stea în bucătărie şi să o urmărească.

– Ah, ai luat mâncare mexicană! zise fata râzând şi scoase din geantă carnea tocată de vită, tortilla, roşii, ardei iuţi şi sosuri.

– Ai spus că îţi place, replică el. Mâncarea care îţi aminteşte de copilărie. Apoi o sărută pe cap. Ai fost curajoasă la restaurant.

Fata se îndepărtă de cumpărături şi îşi lăsă privirea în jos.

– Să ştii că m-am cam speriat. Nu am vrut să ţip.

– Nu, nu, ai stat locului. Ştii la ce mă refer?

– Nu chiar.

– E o expresie marinărească. Marinarii îşi tatuau „stai locului" pe degete, pentru ca, atunci când ţineau pumnii strânşi, gata de luptă, adversarul să vadă ce scria acolo. Stai locului. Înseamnă să nu fugi.

– Nu aş fugi de tine, zise Jennie.

Pell o sărută şi îi mirosi parfumul.

Fată îşi frecă nasul.

– Suntem o echipă, scumpo. Pell observă că auzul acestei replici o făcu să înceteze a-şi mai freca nasul.

Apoi se duse la baie, urină preţ de aproape un minut şi se spălă. Când păşi înapoi în cameră, avu parte de o a doua surpriză.

Jennie se dezbrăcase şi mai avea pe ea doar un sutien şi nişte chiloţei şi aprindea lumânările cu o brichetă.

– Ai spus că îţi place roşu, spuse fata şi se uită înspre el.

Pell rânji, se îndreptă înspre ea şi o mângâie pe şira spinării.

– Sau poate preferi să mănânci acum?

– O să mâncăm mai târziu, replică el.

– Te vreau acum, îi şopti Jennie. Cu siguranţă folosise replica în trecut, dar asta nu însemna că nu era adevărată acum.

Pell îi luă bricheta din mână.

– Ne ocupăm mai târziu de asta, îi spuse el, apoi o sărută şi se lipi de ea.

Jennie zâmbi din nou şi se împinse cu putere în el.

– Cred că şi tu mă vrei.

– Te vreau, scumpo.

– Îmi place când îmi zici aşa.

– Ai nişte ciorapi de plasă?

– Negri. Mă duc să îi trag pe mine.

– Nu. Nu de asta îi vreau, şopti el.

Capitolul 18

Încă un lucru de făcut înainte să se termine ziua.

Kathryn Dance opri maşina în faţa unei case sărăcăcioase, situate între Carmel şi Monterey.

Pe vremea când imensa bază militară Fort Ord reprezenta *toată* industria zonei, militarii de rang mijlociu de regulă locuiau şi se pensionau aici. Înainte de asta, în vremea când pescuitul şi industria fabricilor de conserve erau în floare, supraveghetorii şi managerii locuiau aici. Dance parcă în faţa unui bungalow modest, deschise poarta şi păşi pe poteca pietruită până la uşă. Câteva secunde mai târziu, o întâmpină o femeie care avea înspre patruzeci de ani, veselă şi cu faţa acoperită de pistrui.

– Am venit să îl văd pe Morton, rosti Dance după ce se prezentă.

– Intră, o îndemnă Joan Nagle, faptul că nu era surprinsă dându-i de înţeles lui Dance că soţul ei o informase deja cu privire la implicarea ei în cazul dat.

Agenta păşi într-o cameră de zi mică. Toate cutiile cu haine şi cărţi – în special cele cu cărţi – erau un semn că abia se mutaseră. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet de mâna a doua. Din nou, agenta simţi un puternic miros de mâncare – de data asta de hamburgeri şi ceapă, nu de specialităţi italieneşti.

O fetiţă drăguţă şi dolofană, cu părul prins în codiţe şi cu ochelari, stătea ţinând în mână un bloc de desen. Fetiţa se uită spre ea şi îi zâmbi. Dance îi făcu semn cu mâna. Era cam de vârsta lui Wes. Pe canapea, un băiat de vreo cincisprezece ani era complet acaparat de un joc video şi butona consola de parcă soarta omenirii ar fi stat în mâinile lui.

Morton Nagle apăru în cadrul uşii şi o salută.

– Bine, bine, bine aţi venit, agent Dance.

– Te rog, spune-mi Kathryn.

– Kathryn. Ai cunoscut-o pe soţia mea, Joan. Şi... hei, Eric, lasă jocul ăla. Eric! urlă el. Lasă jocul!

Băiatul salvă jocul – Dance ştia cât de *important* era să facă asta – şi lăsă din mâini consola, apoi sări în picioare.

– El e Eric. Eric, salut-o pe agenta Dance.

– Agentă? Ca la FBI?

– Cam aşa.

– Super!

Dance dădu mâna cu adolescentul care se uita atent la pistolul de la şoldul ei.

Fetiţa care încă strângea în braţe blocul de desen veni şi ea timidă.

– Ei bine, prezintă-te, o grăbi mama ei.

– Salut.

– Cum te cheamă? o întrebă Dance.

– Sonja.

Sonja avea probleme cu greutatea, observă Kathryn. Părinţii ei ar fi trebuit să o ducă la un control cât de curând posibil, deşi, ţinând cont de felul în care arătau la rândul lor, nu îşi dădeau probabil seama de problemele fetei. Capacitatea lui Dance de a citi limbajul trupului îi permitea să observe problemele psihologice şi emoţionale ale oamenilor, dar Dance trebuia să-şi amintească în permanenţă că meseria ei era să apere legea, nu să o facă pe psihologul.

– Am urmărit ştirile, rosti Nagle. Aproape aţi pus mâna pe el, nu?

– L-am ratat la mustaţă, răspunse Dance încruntată.

– Pot să te servesc cu ceva? interveni soţia.

– Nu, mulţumesc, replică Dance. O să stau foarte puţin.

– Haide la mine în birou, îi zise Nagle.

Cei doi intrară într-un dormitor micuţ, care mirosea a urină de pisică. Un birou şi două scaune reprezentau mobilierul camerei. Un laptop, cu literele A, H şi N uzate era poziţionat lângă o lampă de birou care abia se mai ţinea. Erau teancuri de hârtii peste tot şi probabil vreu două, trei sute de cărţi, fie în cutii de carton, fie pe rafturi, acoperind caloriferul sau stivuite în teancuri pe podea.

– Îmi place să am cărţile lângă mine. Arătă înspre sufragerie. Şi lor le place. Până şi Domnului Vrăjitor de pe consola video. Alegem o carte, şi în fiecare seară le citesc cu voce tare din ea.

– Drăguț, remarcă Dance.

Și ea și copiii ei făceau ceva asemnănător, deși, de regulă, era vorba despre muzică. Wes și Mags erau înnebuniți după cărți, dar preferau să citească singuri.

– Desigur, mai găsim timpul pentru a aprecia adevărata cultură... *Survivor* și *24*, continuă Nagle. Ochii lui sclipeau când vorbea. Mai râse o dată când văzu că femeia observase câte materiale pregătise pentru ea. Nu te îngrijora! Teancul tău e cel mic, zise, gesticulând înspre o cutie plină cu casete video și fotocopii.

– Ești sigură că nu dorești nimic? o întrebă Joan din cadrul ușii.

– Sigur. Mulțumesc.

– Poți să rămâi la cină, dacă vrei.

– Îmi pare rău, dar nu am cum.

Femeia îi zâmbi și plecă, iar Nagle o urmări cu privirea, dând din cap.

– E medic, mai adăugă el.

Dance îl puse la curent pe Nagle cu ultimele detalii ale cazului și îi dezvălui faptul că ea era sigură că Pell nu părăsise zona.

– Asta ar fi o nebunie, replică bărbatul. Toată lumea îl urmărește.

– Așa ai zice, continuă Dance.

Apoi îi zise despre ceea ce căutase Pell pe internet în Capitola, dar Nagle nu știa nimic despre Alison sau despre Nimue. Nici nu avea vreo idee de ce Pell se uitase pe niște imagini din satelit. Apoi agenta privi înspre cutia pe care i-o pregătise Nagle.

– E vreo biografie acolo? Ceva pe scurt?

– Pe scurt? Nu chiar. Dar, dacă vrei, aș putea să fac un rezumat de vreo trei, patru pagini.

– Ar fi perfect. Mie mi-ar lua mult prea mult timp să extrag toate informațiile din tot teancul ăla.

– *Teancul* ăla zici? Nagle râse. O nimica toată. Pe când voi fi pregătit să scriu cartea, voi avea de cincizeci de ori mai multe notițe și resurse. Dar, sigur, o să îți fac rezumatul.

– Salut! se auzi o voce veselă.

Dance îi zâmbi Sonjei, care stătea în pragul ușii.

Fetița se uită invidioasă la părul agentei și apoi la figura ei.

– Te-am văzut când te uitai la desenele mele. Când ai intrat aici.

– Draga mea, agenta Dance e ocupată.

– Nu, nu, e în regulă.

– Vrei să le vezi? continuă fetița.

Dance se lăsă în genunchi să poată vedea desenele cu fluturi, surprinzător de reușite.

– Sonja, sunt foarte frumoase! Ar putea să stea într-o galerie din Carmel.

– Chiar crezi asta?

– Sigur că da.

Fetița dădu o pagină înapoi.

– Ăsta e preferatul meu. E fluturele coadă de rândunică.

Desenul era cu un fluture imens, albastru-închis. Culoarea fluturelui era iridescentă.

– Stă pe o floarea-soarelui mexicană. De acolo își iau nectarul. Când sunt acasă, mergem în deșert, și eu desenez șopârle și cactuși, îi spuse fetița.

Dance își aminti că domiciliul scriitorului era în Scottsdale.

– Aici, eu și mama mergem în pădure și facem poze, continuă Sonja. Apoi eu fac desene după ele.

– E un James Audubon al fluturilor.

Joan apăru în cadrul ușii și o scoase pe Sonja din cameră.

– Crezi că o să te ajute la ceva?

Nagle arătă înspre cutie.

– Nu știu, replică agenta. Dar sper că da. Avem nevoie de ajutor.

Dance mai refuză o invitație la cină, își luă rămas-bun și plecă înspre mașină.

Ajunsă acolo, puse cutia pe scaunul de lângă ea. Fotocopiile îi făceau cu ochiul, și era tentată să aprindă lumina slabă din mașină și să se uite la ele. Dar trebuia să aștepte. Kathryn Dance știa să conducă o investigație la fel de bine cum știa să fie un bun reporter și un bun consultant juridic. Dar, de asemenea, era și mamă, și văduvă. Și acel mod unic în care se îmbinau *acele* roluri îi dădea de înțeles când era cazul să lase deoparte munca. Acum era timpul să meargă acasă.

Capitolul 19

I se spunea Puntea.

Era din lemn gri, şapte metri pe zece, şi se extindea din bucătăria casei lui Dance până în curte, cu şezlonguri şi mese la tot pasul. Nişte luminiţe de Crăciun, câteva globuri de chihlimbar, o chiuvetă şi un frigider imens constituiau decoraţiuniile principale, împreună cu câteva plante prăpădite, puse în ghivece de teracotă. Nişte scări înguste duceau înspre curtea din spate, foarte puţin îngrijită, deşi era plină de plante crescute acolo în mod natural: stejari şi arţari, creţişoare şi ochiul-boului, lupin şi cartof dulce, trifoi şi iarbă sălbatică.

Un gard separa casa de cea a vecinilor. Două cuiburi pentru păsări şi un recipient cu hrană pentru păsărelele colibri erau atârnate de o creangă în apropierea scărilor. Două seturi de clopoţei de vânt zăceau la pământ, în locul unde le lăsase Dance, care coborâse îmbrăcată doar în pijamale, în toiul nopţii, în mijlocul unei furtuni, cu o lună în urmă.

Casa, construită în stilul clasic victorian, vopsită în verde-închis cu nuanţe de gri, cu balustradele roase de vreme, era situată în nord faţă de Pacific Grove; dacă erai dispus să rişti să te apleci destul, puteai să vezi puţin din ocean.

Dance petrecea multă vreme pe Punte. De regulă, era prea rece sau prea multă ceaţă încât să poţi lua micul dejun, dar la sfârşiturile de săptămână, după ce soarele risipea ceaţa, Dance venea cu copiii, după ce plimbaseră câinii pe plajă, şi mâncau cornuri cu brânză topită, beau cafea şi ciocolată caldă. Sute de petreceri de mai mică sau mai mare amploare avuseseră loc pe scândurile acelea.

Pe Punte le spusese soţul ei, Bill, părinţilor săi că voia şi se căsătorea cu Kathryn Dance, nu cu femeia cu care dorea să îl vadă mama lui

împreună – un act de curaj mult mai important pentru el decât toată munca sa în slujba FBI-ului.

Pe Punte avusese loc ceremonia sa de înmormântare.

Tot acolo, se întâlnea cu prietenii ei din peninsula Monterey. Kathryn Dance ţinea mult la prietenii pe care îi avea, dar, după moartea soţului, preferase să îşi petreacă marea parte a timpului liber alături de copiii ei, evitând din start ideea de a-i lua cu ea în baruri sau restaurante, alături de adulţi. Deci îşi adusese prietenii în lumea lor.

În frigiderul de afară puteai găsi bere şi sucuri, şi de regulă o sticlă sau două de vin Chardonnay Pinot Grigio sau Cabernet. Un grătar, ruginit şi pătat, dar încă funcţional, se găsea, de asemenea, afară. Şi mai era o toaletă la subsol, accesibilă din curte. Nu era deloc un lucru ieşit din comun pentru Dance să se întoarcă acasă şi să-i găsească aici pe mama sau pe tatăl ei, alături de prieteni sau colegi de la Biroul Californian de Investigaţii sau de la Departamentul de Poliţie din Monterey, savurând o bere sau o cafea. Toată lumea era bine-venită să se oprească pe Punte, indiferent dacă Dance era acasă sau nu, indiferent dacă musafirii îşi anunţaseră în prealabil sosirea sau nu. O regulă nerostită, dar respectată, spunea că, deşi toată lumea era bine-venită afară, casa era un spaţiu privat; exista o excepţie doar atunci când petrecerile erau planificate; intimitatea, somnul şi lucrul erau sacre.

Dance urcă scările şi păşi pe Punte, ducând cu ea cutia cu fotocopii şi casete, deasupra cărora trona o farfurie cu mâncare de pui pe care o cumpărase de la Albertsons. Câinii îi săriră în întâmpinare, un câine de aport şi un dog german, negri amândoi. Dance îi mângâie pe urechi şi le aruncă nişte jucării, apoi îşi continuă drumul înspre cei doi bărbaţi care stăteau pe scaunele de plastic.

– Bună, draga mea, o întâmpină Stuart Dance, care arăta mult mai tânăr pentru cei şaptezeci de ani pe care îi avea.

Era înalt, cu umeri laţi şi cu o claie de păr grizonant. Timpul petrecut pe mare şi pe ţărm îl marcase; avea câteva cicatrici de la câteva operaţii. Teoretic, era pensionat, dar totuşi lucra câteva zile pe săptămână la acvariu, şi absolut nimic nu îl putea ţine deoparte de bancurile de peşti de pe ţărm.

Dance îl sărută pe obraji.

– Hmm, făcu Albert Stemple, şi el agent la Biroul Californian de Investigaţii.

Bărbatul masiv, ras în cap, purta bocanci, jeanși și un tricou negru. Și fața sa era brăzdată de cicatrici – deși probabil că nu toate proveneau de pe urma unor operații. Stemple savura o bere, stând cu picioarele încrucișate. În cadrul Biroului Californian de Investigații nu prea se întâlneau cowboy, dar Albert Stemple întrunea toate caracteristicile unuia. Avea la activ mai multe arestări decât oricare alt agent și totodată cele mai multe plângeri depuse pe numele său (fiind mai mândru de cele din urmă).

– Al, mulțumesc mult că ai ținut totul sub supraveghere. Scuze că a durat atâta, rosti Dance.

Gândindu-se la amenințările lui Pell din timpul interogatoriului și luând în calcul faptul că acesta rămăsese în zonă, Dance îl rugase pe Stemple să supravegheze casa până când ea avea să se întoarcă. (O'Neil vorbise cu agenții din localitate să îi supravegheze casa cât timp evadatul era încă în libertate.)

– Nici o problemă, grohăi Stemple. Overby îmi face cinste cu o masă.

– Charles a spus asta?

– Nu. Dar o să îmi facă cinste. E liniștită zona. M-am uitat prin jur, și nu pare nimic ciudat.

– Vrei un suc să ai pe drum?

– Sigur, răspunse bărbatul masiv, care își luă apoi două sticle de bere Anchor Steam din frigider. Le termin înainte să ajung la mașina, continuă el. La revedere, Stu, îl salută el pe tatăl agentei și se îndepărtă, scândurile Punții trosnind sub greutatea lui.

Stemple dispăru din raza lor vizuală, și câteva secunde mai târziu se auzi motorul mașinii sale Crown Victoria. Cu siguranță își ținea berile între picioare, sub scaunul șoferului.

Dance se uită prin geam în sufragerie, și observă o carte pe o măsuță de cafea din cameră și își aminti de ceva.

– A sunat Brian cumva?

– Ah, prietenul tău? Cel care a venit la cină?

– Exact.

– Care e numele lui de familie?

– Gunderson.

– Bancherul, nu?

– Da, el. A sunat?

– Nu știu sigur. Vrei să îi întreb pe copii?

– Stai liniștit, tată. Mersi, oricum.

– Nu-ți face griji, zise bărbatul. Folosea expresia asta din vremea când locuia în Noua Zeelandă. Apoi se ridică în picioare gata să plece și bătu în geam. La revedere!

– Bunicule, stai! Maggie fugi afară, cu părul fluturând în toate direcțiile și ținând o carte strâns în brațe. Hei, mama, zise fetița văzând-o pe Dance. Când ai venit acasă?

– Chiar acum.

– Nu ai spus *nimic!* exclamă fetiță și își puse ochelarii pe nas.

– Unde e fratele tău?

– Nu știu. Cred că e în camera lui. Când mâncăm?

– În cinci minute.

– Ce mâncăm?

– O să vezi.

Maggie ridică iute cartea înspre bunicul ei și îi arătă o scoică mov.

– Uite, aveai dreptate, rosti Maggie, dar nu încercă să pronunțe denumirea scoicii.

– Columbia Amphissa, spuse bărbatul, apoi își scoase caietul și pixul de care nu se despărțea niciodată și notă denumirea.

Era cu șaizeci de ani mai în vârstă decât Maggie, dar nu avea nevoie de ochelari. Dance aflase ulterior că vederea slabă era ereditară, pe linia mamei sale.

– E o scoică adusă de curenții marini, îi explică Stuart fiicei sale. Sunt foarte rare aici, dar Maggie a găsit una.

– Pur și simplu *stătea acolo!* exclamă fetița.

– În regulă, continuă el. Mă duc la sergentul de serviciu. Acum ne pregătește cina și trebuie numaidecât să fiu acolo. Noapte bună!

– Pa, pa, bunicule!

În timp ce tatăl ei cobora scările, Dance mulțumi destinului, sau lui Dumnezeu, sau oricui o fi acolo, așa cum o făcea în repetate rânduri, că avea în viața ei un bărbat pe care se putea baza oricând.

În drum spre bucătărie, îi sună telefonul. Rey Carraneo îi raportă că Thunderbirdul de la Moss Landing fusese furat vinerea trecută din parcarea unui restaurant de pe Sunset Boulevard din Los Angeles. Nu existau suspecți. Așteptau totuși raportul oficial al Poliției din Los Angeles, dar, în majoritatea cazurilor de mașini furate, nu se făceau analize în laborator. De asemenea,

nu reuşise să găsească hotelul sau motelul unde femeia respectivă s-ar fi putut caza. Bărbatul îi mărturisise că erau mult prea multe în zonă.

– Asta e peninsula Monterey, îi replică Dance. Trebuie să îngrămădim turiştii undeva, Rey. Ah, salut-o pe soţia ta.

Agenta începu să despacheteze cina.

Un băiat slăbuţ cu păr castaniu-deschis intră în camera de lângă bucătărie, vorbind la telefon. Deşi avea doar doisprezece ani, Wes era aproape la fel de înalt ca mama sa. Dance îi făcu un semn, şi băiatul se apropie şi ea îl sărută pe frunte. Băiatul nu schiţă nici un gest, lucru echivalent cu un: „Te iubesc foarte mult, dragă mamă".

– Termină de vorbit, îi zise ea. Acum mâncăm.

– Deci tre' să închid.

– Nu mai spune „deci".

Băiatul închise telefonul şi se uită înspre Dance.

– Ce mâncăm?

– Pui, îi răspunse Maggie.

– Îţi place puiul de la Albertsons, replică Dance.

– Şi gripa aviară? întrebă Maggie.

– Nu ştii nimic? se strâmbă Wes. O poţi lua doar de la păsări *vii*.

– A fost odată *vie*, replică fetiţa.

– Măcar nu e pui asiatic, continuă Wes, din colţul de unde stătea.

– Ştii, sunt păsări migratoare! Şi de la gripă aviară mori vomitând până te sufoci.

– Mags, nu vorbi aşa la cină, sări Dance.

– Păi aşa e, se apără fetiţa.

– Ah, deci găinile sunt păsări migratoare? Sigur că da. Şi nu avem aici gripă aviară. Dacă ar fi fost cazuri, am fi auzit.

Pălăvrăgeală între fraţi. Dar era ceva mai mult decât atât. Fiul ei era încă profund afectat de moartea tatălui său. Lucrul acesta îl făcuse mult mai sensibil în faţa chestiunilor care implicau moartea sau violenţa decât majoritatea băieţilor de vârsta lui. Dance încerca să nu vorbească despre lucrurile acestea – un lucru foarte greu de făcut pentru o femeie a cărei meserie era să urmărească condamnaţi.

– Cât timp puiul e gătit, totul e în regulă, îi linişti ea.

Deşi nu era sigură că avea dreptate, şi se întrebă dacă Maggie avea să mai comenteze.

Dar fiica ei era preocupată de cartea cu scoici.

– Ah, avem şi piure de cartofi. Eşti tare, mama!

Maggie şi Wes aranjară masa până când Dance se spălă pe mâini.

– Mama, nu te schimbi în haine de casă? o întrebă Wes când femeia se întoarse de la baie.

Băiatul se uita la costumul ei negru.

– Mor de foame, replică ea. Nu mă mai schimb. Dar Dance ascundea adevăratul motiv pentru care nu dorea să se schimbe: putea să aibă astfel asupra ei pistolul. De regulă, când ajungea acasă, se schimba în jeanşi şi un tricou şi punea arma în cutia de lângă pat.

„Mda, e grea viaţa de poliţist. Cei mici rămân mult timp singuri, nu? Sigur le-ar plăcea să aibă nişte prieteni cu care să se joace..."

Wes se mai uită o dată la costumul ei, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

Dar apoi atenţia lor se concentră doar asupra mesei, şi începură să discute despre cum fusese ziua care se încheia – cel puţin din viziunea copiilor. Desigur, Dance nu menţionă nimic despre cum şi-o petrecuse ea. Wes fusese într-un camping cu profil sportiv din Monterey, iar Maggie, la unul cu profil de muzică din Carmel. Cei doi copii se distraseră pe cinste. Bine că nu o întrebaseră despre Daniel Pell.

După cină, cei trei curăţară masa şi spălară vasele – copiii o ajutau tot timpul la treburile casnice. După ce terminară totul, cei doi fraţi se retraseră să citească şi să se joace jocuri video.

Dance deschise calculatorul şi îşi verifică e-mailul. Nimic despre caz, deşi avea câteva informaţii despre cealaltă „slujbă". Ea şi prietena ei, Martine Christiansen, aveau o pagină web numită American Tunes, după celebra melodie a lui Paul Simon din anii şaptezeci.

Kathryn Dance era o cântăreaţă bunicică, dar o încercare scurtă de a deveni cântăreaţă de profesie şi chitaristă o lăsase cu un gust amar (aşa cum se temea ea că rămăsese şi publicul). Se hotărâse că adevăratul ei talent era *de a asculta* muzică, şi îi încuraja şi pe alţii să facă la fel.

Pe parcursul vacanţelor şi în weekenduri, cutreiera împreună cu copiii şi cu câinii în căutare de concerte. Preocuparea ei avea numele de „folclorist", sau în limbaj popular „cel care găseşte melodiile". Probabil Alan Lomax era cel mai cunoscut folclorist, care colecţionase muzică din Lousiana şi Appalachim pentru Biblioteca Congresului, pe la mijlocul secolului XX.

Preferințele lui muzicale erau din sfera bluesului cântat de negri și a muzicii din satele de munte. Interesul lui Dance pentru lucruri mai ciudate îl determinase pe tatăl ei să pornească spre locuri unde erau tot mai evidente schimbările de natură sociologică din America de Nord. Printre preferatele ei erau: muzica latino, cea din Caraibe, din Noua Scoție, canadiană, afro-americană și indiană.

Împreună cu Martine, îi ajutase pe cântăreți să obțină drepturi de autor pe materialele înregistrate, publicase pe pagina lor web melodiile respective și le distribuia banii proveniți în urma descărcării respectivelor melodii.

Când urma să iasă la pensie, Dance știa că refugiul ei avea să fie muzica.

Telefonul începu să sune. Agenta se uită la numărul care o apela și răspunse.

– Salut!

– Ce faci? se auzi vocea lui Michael O'Neil. Cum a mers treaba cu Reynolds?

– În principiu, nimic util. Dar o să verifice dosarul Croyton. Apoi îi spuse lui Michael că obținuse materiale și de la Nagle, dar că nu apucase să se uite pe ele.

O'Neil îi spuse la rândul său că Fordul Focus furat din Moss Landing nu fusese găsit și că nu mai descoperiseră nimic folositor la Jack's Seafood. Fuseseră luate amprente din Thunderbird: ale lui Pell și ale femeii. O căutare în baza federală de date arătase că femeia nu avea nici un dosar.

– Am aflat un lucru totuși, de care suntem destul de îngrijorați, continuă el. Peter Bennington...

– Tipul de la laborator, nu?

– Da. În interiorul mașinii Thunderbird, pe partea șoferului, am găsit acid care nu a ars. Era recent. Peter a spus că e un acid coroziv – destul de diluat, dar incendiul probabil că l-a afectat, așa că putea fi destul de puternic atunci când Pell l-a lăsat acolo.

– Știi că nu prea mă pricep să descifrez astea, Michael.

– Bine. Ideea de bază e că era amestecat cu aceeași substanță pe care o găsești în mere, struguri și bomboane.

– Crezi că Pell... otrăvea pe cineva?

Mâncarea însemna totul pentru partea centrală a Californiei. Acolo erau sute de hectare de câmpuri și livezi, vreo douăsprezece podgorii și tot felul de fabrici de alimente.

– Tot ce se poate. Sau poate că se ascunde într-o livadă sau într-o podgorie. L-am pus pe fugă la Moss Landing, și poate a renunțat la ideea de a sta într-o cameră de hotel sau de motel. Ar trebui să punem niște oameni să îl caute, continuă el.

– Ai oameni disponibili?

– Pot să fac rost de câțiva. Contactează și Poliția din California. Îmi pare rău că nu o să îi mai lăsăm să patruleze prin oraș și să supravegheze autostrada principală, dar nu cred că avem de ales.

Dance era de acord, și îi mai spuse lui Michael ce aflase de la Carraneo în legătură cu Thunderbirdul.

– Nu prea progresăm, nu-i așa? veni replica lui.

– Nu, fu de acord ea.

– Acum ce faci?

– Teme.

– Păi credeam că acum copiii sunt în vacanța de vară.

– Mă refeream la temele *mele*. În legătură cu urmărirea.

– Acum mă îndrept către tine. Ai nevoie de cineva care să-ți ascută creioanele și să șteargă tabla?

– Adu un măr pentru doamna profesoară, și s-a făcut!

Capitolul 20

– Salut, Michael! Wes dădu mâna cu O'Neil.

– Hei, salut.

Cei doi continuară să discute despre tenis – şi O'Neil juca – şi despre schimbatul corzilor la rachete. Fiul său, înalt şi bine făcut, era talentat la toate sporturile pe care le încercase, deşi acum se concentra pe fotbal şi pe tenis. Wes dorea să încerce karate sau aikido, dar Dance nu îl lăsase să se apuce de arte marţiale. Uneori băiatul era un sac de nervi – cauza era, cu siguranţă, moartea tatălui său –, şi Dance nu dorea să încurajeze bătaia ca sport.

O'Neil îşi asumase responsabilitatea de a-l încuraja pe Wes să se ţină de sporturi. Îl atrăsese în două activităţi care erau complet opuse: colecţionarea de cărţi şi petrecerea timpului la locul preferat al lui O'Neil: golful Monterey. (Uneori, Dance se gândea că detectivul se născuse în epoca greşită şi îi era uşor să şi-l închipuie drept căpitan de vas de luptă, cândva în anii treizeci.) Uneori, când Dance ieşea în oraş cu Maggie, Wes îşi petrecea ziua pe barca lui O'Neil, fie la pescuit, fie uitându-se după balene. Dance avea rău de mare, dar Wes se simţea minunat în larg.

Iar acum, după ce planificară o mică vacanţă de pescuit, Wes îi ură noapte bună lui Michael şi se retrase în camera lui.

Dance turnă un pahar de vin Cabernet pentru Michael, care iubea vinul roşu. Pentru ea turnă un pahar de Pinot Grigio. Apoi intrară în living şi se aşezară pe canapea. Întâmplător, O'Neil se aşezase fix sub poza de la nunta lui Dance. Detectivul fusese bun prieten cu Bill Swenson şi lucraseră împreună la numeroase cazuri. Înaintea de moartea acestuia, Dance, O'Neil şi Bill lucraseră la acelaşi caz. Bill ca agent federal, Dance, statal, iar O'Neil reprezentând districtul.

Detectivul deschise cutia de sushi pe care o adusese cu el. Sunetul făcut de capac atrase instantaneu cei doi câini: Dylan, ciobănescul german, care

fusese botezat, evident, după celebrul cântăreţ Bob Dylan, şi Patsy, căţeaua de aport, botezată după Ms. Cline, cântăreaţa preferată de country şi western a lui Dance.

– Pot să le dau...?

– Doar dacă vrei ca pe urmă să le perii dinţii.

– Îmi pare rău, băieţi. Se uită apoi la Dance. Am uitat de măr, doamna profesoară. Ce ziceţi de nişte ton?

Dance îi respinse râzând oferta, şi Michael începu să mănânce, fără să se mai obosească să deschidă cutiile cu sos şi cu wasabi. Părea foarte obosit. Poate îi era pur şi simplu prea greu să se mai obosească şi cu deschisul de cutii.

– Voiam să te întreb ceva, începu Dance. Şeful poliţiei e de acord cu faptul că Biroul Californian de Investigaţii se află la conducerea acestei operaţiuni?

O'Neil lăsă pe masă beţele şi îşi trecu mâna prin părul său grizonant.

– O să îţi răspund. Când tatăl meu era în Vietnam, plutonul său trebuia uneori să patruleze tunelele vietnameze. Uneori mai dădeau peste capcane. Alteori dădeau de vietnamezi înarmaţi. Era cea mai periculoasă slujbă din tot războiul. Tata a început să aibă o fobie, care apoi l-a ţinut toată viaţa.

– Claustrofobie?

– Nu. Frică de voluntariat. A curăţat un tunel, iar apoi nu s-a mai oferit niciodată. Nimeni nu poate pricepe de ce te oferi pentru aşa ceva.

– Presupui că eu am făcut aşa ceva, râse Dance. Agenta îi spusese despre pariul cu el însuşi pus de către Overby, care dorea să controleze toată operaţiunea de urmărire.

– M-am gândit la asta, îi replică agentul. Că veni vorba, şi nouă ne e dor de Fish.

Stanley Fishburne, fostul director al Biroului Californian de Investigaţii.

– Nu vă e dor de el la fel cum ne e nouă, spuse Dance hotărâtă.

– Bine, probabil nu la fel de mult. Dar, ca să îţi răspund la întrebare, toată lumea e încântată că tu conduci operaţiunea. Să meargă totul bine în continuare!

Dance dădu la o parte teancul de reviste şi de cărţi, iar apoi îi arătă lui Michael tot ce primise de la Nagle. Poate că foile astea reprezentau doar o mică parte a cărţilor şi a notiţelor din toată lucrarea lui Nagle, dar, cu toate acestea, erau mult prea multe.

Agenta găsi un index al dovezilor şi al altor obiecte scoase din casa lui Pell din Seaside, după cazul Croyton. Erau vreo douăsprezece cărţi

despre Charles Manson, câteva foi imense şi o notă de la poliţistul trimis la locul crimei:

Obiectul numărul 23. Găsit în cutia în care erau cărţile despre Manson: *Trilby*, carte de George du Maurier. Cartea a fost citită în repetate rânduri. Multe însemnări pe margini. Nimic relevant pentru caz.

– Ai auzit vreodată de cartea asta? îl întrebă agenta.

O'Neil era un cititor pasionat, iar colecţia sa de cărţi cuprindea aproape tot ce se putea găsi. Dar nici măcar el nu auzise de cartea respectivă.

Dance îşi aduse laptopul, se conectă la internet şi căută cartea.

– Interesant, remarcă ea. George du Maurier a fost bunicul lui Daphne du Maurier.

După ce citi în diagonală câteva rezumate ale cărţii, se întoarse înspre Michael. Se pare că *Trilby* a fost un bestseller. Un fel de *Codul lui da Vinci* al epocii sale. Svengali îţi sună cunoscut?

– Am auzit numele, dar nu sunt sigur cine sau ce e.

– Foarte interesant, continuă Dance. În carte e vorba despre un muzician ratat, Svengali, care cunoaşte o cântăreaţă tânără şi frumoasă – pe care o cheamă Trilby. Dar fata nu prea are succes în carieră. Svengali se îndrăgosteşte de ea, dar Trilby îl respinge. Aşa că el o hipnotizează. Cariera ei începe să fie de succes, dar fata devine sclavul mental al lui Svengali. În final, Svengali moare, iar – pentru că du Maurier credea că un robot nu poate supravieţui fără stăpânul său – Trilby moare şi ea.

– Se pare că nu a fost nici o continuare, remarcă O'Neil verificând nişte însemnări. Nagle are vreo idee?

– Nu prea. Ne face un rezumat. Poate găsim ceva acolo.

Următoarele ore le petrecură uitându-se pe fotocopii, căutând indicii referitoare la orice loc sau persoană din zonă care l-ar fi putut interesa pe Daniel Pell. Nu găsiră nimic referitor la Alison sau la Nimue.

Absolut nimic.

Multe dintre casetele video erau reportaje de la TV despre cazul Croyton sau chiar despre Croyton.

– Mizerii! exclamă O'Neil.

– Mizerii superficiale în căutarea senzaţionalului, adăugă Dance.

Exprima perfect părerea lui Morton Nagle despre cum se făceau reportajele referitoare la crime şi războaie.

Dar Dance mai găsi două interogatorii utile. Unul dintre ele era cu privire la un jaf din urmă cu 13 ani.

„– Care sunt urmaşii tăi, Daniel?

– Nu am aşa ceva. Nu am familie.

– Părinţii?

– Au murit. De multă vreme chiar. Poţi spune că sunt orfan.

– Când au murit?

– Când aveam 17 ani. Dar tatăl meu a plecat înainte.

– Te înţelegeai cu tatăl tău?

– Cu tatăl meu? Asta e o poveste complicată."

Pell îi relată agentului relaţia sa cu tatăl abuziv, care, încă de când Daniel avea 13 ani, îl forţa să plătească chiria. Îl şi bătea dacă Pell nu aducea banii – şi o bătea şi pe mama sa dacă îi lua apărarea. Acesta era motivul, explicase Pell, pentru care începuse să fure. Într-un final, tatăl îi abandonase. Coincidenţa făcuse ca părinţii lui să moară în acelaşi an – mama lui de cancer, iar tatăl său într-un accident de maşină. La vârsta de 17 ani, Pell rămăsese singur pe lume.

„– Şi nu ai fraţi?

– Nu, domnule... Tot timpul m-am gândit că, dacă aş fi avut pe cineva cu care să împart greutăţile, poate totul ar fi fost diferit... Şi nu am nici copii. Recunosc că regret lucrul acesta. Dar sunt tânăr. Încă mai am timp, nu?

– Daniel, dacă îţi revii, nu există nici un motiv care să te împiedice să ai o familie a ta.

– Mulţumesc că spuneţi asta, domnule poliţist. Adică, mulţumesc. Dar dumneavoastră? Aveţi familie? Văd că purtaţi verighetă."

A doua casetă video fusese înregistrată într-un oraş micuţ din Central Valley, în urmă cu doisprezece ani, când Pell fusese arestat pentru furt.

„– Daniel, ia ascultă'ncoa. O să îţi pun neşte întrebări. Să nu ne minţi, bine? Nu va fi bine pentru tine dacă ne ascunzi adevăru'.

– Nu, dom'le poliţist. Voi spune adevărul. Îl am pă Dumnezeu dă martor.

– Dacă faci asta, totul va fi bine. Acuma, cum îmi explici că ai fost prins cu televizorul şi cu aparatul video a lu' Jake Peabody în maşina ta?

– Le-am cumpărat de la el. Mă jur! Dă pă stradă. Era un mexican, tot vorbeam, şi mi-a spus că el şi nevasta au un copil bolnav, şi le trebe bani."

– Observi ce face? întrebă Dance.

O'Neil dădu din cap.

– Primul poliţist care îi interoghează e inteligent. Vorbeşte frumos, ştie gramatică şi are noţiuni de sintaxă. Pell îi răspunde în acelaşi mod. Al doilea poliţist nu e la fel de educat ca primul. Pell îşi dă seama de asta şi îi răspunde în aceeaşi măsură. E o şmecherie de clasă, continuă agenta, uitându-se înspre televizor. Pell controlează ambele interogatorii.

– Nu ştiu, replică O'Neil. Nu e prea convingător cu poveştile lui melodramatice. I-aş da un 8 minus pentru interpretare. Pe mine nu m-ar influenţa cu nimic.

– Ia să vedem! Dance cotrobăi prin copiile rapoartelor pe care le primise de la Nagle. Îmi pare rău, domnule profesor. *Ei* i-au dat 10. Prima dată i-a fost redusă pedeapsa, iar a doua oară a fost achitat.

– Am greşit, confirmă O'Neil.

Apoi, preţ de jumătate de oră, se uitară printre celelalte lucruri primite de la Nagle, dar nu găsiră nimic util.

– Trebuie să plec.

O'Neil se uită la ceas. Se ridică plictisit, şi Dance îl conduse până afară. Michael scărpină câinii pe creştet.

– Sper să ajungi mâine la ziua lui tata, îi spuse Dance.

– Să sperăm că termin tot ce am de făcut până atunci, replică agentul, urcându-se apoi în Volvo şi dispărând în ceaţă.

Telefonul ei începu să sune, şi Dance răspunse.

– Da?

– Salut, şefa.

Dance abia putea să îl audă. Muzica urla în difuzoare.

– Poţi să dai mai încet?

– Nu prea. Ar trebui să vorbesc cu formaţia care cântă. Ai aflat ceva noutăţi de la Juan?

– Nimic.

– O să îl vizitez mâine. Auzi...

– Încerc!

– Ha! Mătuşa lui Pell? Numele ei e Barbara Pell. Dar a cam luat-o razna. Poliţia din Bakersfield spune că are Alzheimer sau ceva de genul ăsta. Nu ştie nici în ce zi suntem, dar are un atelier în spatele casei, unde sunt ceva scule şi alte lucruri care probabil sunt ale lui Pell. Oricine ar fi putut să se strecoare acolo şi să fure ciocanul. Vecinii nu au văzut nimic. Surprize, surprize.

– Andy Griffith a cercetat?

– Nu. Gomer Pyle.

– Poliţia din Bakersfield va supraveghea casa bătrânei?

– Exact.

– Pell mai ştie pe cineva acolo?

– Câţiva oameni. Pell a locuit cu ea, dar nu tot timpul. Avea dosare penale şi în tinereţe. Şefa, am pe cineva pentru tine. Pe Winston.

– Pe cine?

– Winston Kellogg. Agentul FBI. Cel pe care l-a trimis Overby să te supravegheze.

„Supravegheze..."

– Nu poţi să foloseşti alt cuvânt?

– Să te controleze. Să te ghideze. Să te subjuge.

– TJ!

– Bine, bine. Uite care e faza. Are 44 de ani. Locuieşte în Washington, dar vine de pe Coasta de Vest. A fost în armată.

„Exact ca fostul meu soţ, gândi ea. Şi fost militar, şi de aceeaşi vârstă."

– A lucrat în cadrul Departamentului de Poliţie din Seattle, iar apoi a fost cooptat de FBI. E într-un departament care se ocupă cu investigarea crimelor care au legătură cu vreun cult. Urmăresc liderii organizaţiilor, se ocupă de negocieri în situaţiile cu ostatici şi capturează membri ai organizaţilor respective. Departamentul lui a fost înfiinţat după cazul Waco.

Waco fusese un caz în Texas în care poliţiştii texani se confruntaseră cu adepţii cultului lui David Koresh. Asaltul început pentru a-i salva pe membrii organizaţiei se sfârşise tragic, iar majoritatea oamenilor muriseră. Inclusiv copiii.

– Are o reputaţie bună în cadrul FBI-ului, continuă TJ. Se cam aruncă el cu capul înainte, dar nu îi e frică să facă tot ce trebuie făcut. Sunt cuvintele prietenului meu despre el, şi habar nu am la ce se referea. Ah, mai un lucru, şefa. Am căutat ce înseamnă „Nimue". Nu am găsit nimic în nici un raport. Şi am căutat şi numele de utilizatori de pe internet, dar jumătate

sunt expirate, iar restul sunt nişte puştani tocilari. Prenumele reale Nimue sunt mai întâlnite în Europa, şi nu am găsit nici o legătură acolo. Dar am găsit ceva ce te-ar putea interesa.

– Serios? Ce anume?

– E un joc online în care interpretezi diverse roluri, întruchipând tot felul de personaje. Ştii la ce mă refer?

– Joc pe calculator, nu? Cutiile alea mari cu fire în ele.

– Exact, şefa. Acţiunea se petrece în Evul Mediu, şi tu, ca jucător, trebuie să omori troli şi dragoni şi să salvezi prinţese. Cam ceea ce facem şi noi, dacă stai un pic să te gândeşti. Oricum, nu am găsit asta mai din timp, pentru că se scrie un pic diferit: N-i-X-m-u-e. Dar logoul e „Nimue" cu un X mare şi roşu în centrul imaginii. E printre cele mai populare jocuri online. Milioane de exemplare se vând prin toate magazinele. Ah, ce vremuri erau când Pac-Man, favoritul meu, era la modă.

– Nu prea cred că Pell e genul de om pasionat de jocuri pe computer, replică Dance.

– Dar e genul de om care a ucis un programator, veni răspunsul lui TJ.

– Bine zis. Verifică pista asta! Deşi tot cred că Nimue e doar un nume de utilizator.

– Stai liniştită, şefa. Pot să caut tot ce trebuie, cu atâta timp liber pe care mi-l acorzi.

– Îţi place formaţia?

– Bine, bine, am priceput.

Dance îi lăsă pe Dylan şi pe Patsy să îşi facă treburile înainte de culcare şi aruncă un ochi să vadă dacă totul era în regulă în jurul casei. Nu era nici o maşină necunoscută parcată prin apropiere, aşa că duse liniştită animalele înapoi în casă. De regulă, câinii dormeau în bucătărie, dar în noaptea aceasta îi lăsă în casă; făceau o gălăgie îngrozitoare când intra vreun străin. De asemenea, Dance închise bine ferestrele şi se asigură că alarma funcţiona.

Apoi agenta intră în camera lui Maggie, o ascultă cântând o piesa de Mozart la clape, o sărută de noapte bună şi stinse lumina.

Mai stătu câteva minute alături de Wes, care îi povestea despre un puşti nou-venit în oraş, cu care se jucase în acea zi.

– Vrei să îi inviţi mâine pe el şi pe părinţii lui la ziua bunicului?

– Nu, nu cred.

După moartea tatălui său, Wes devenise introvertit şi mai timid.

– Eşti sigur?

– Poate altă dată. Nu ştiu... Mama?

– Da, dragul meu.

Băiatul oftă.

– Da, continuă ea.

– De ce mai ai pistolul? o întrebă Wes într-un final.

Copiii ăştia. Observă orice mişcă.

– Nu te mai gândi la asta! E în seif acum.

– Pot să mai citesc un pic?

– Sigur. Zece minute. Ce carte citeşti?

– *Stăpânul Inelelor.* O deschise şi o închise la loc. Mamă?

– Da?

Dar Wes nu mai spuse nimic. Dance îşi dădea seama la ce se gândea. Dacă el ar fi vrut, ar fi vorbit. Dar spera să nu. Avusese o zi grea.

– Nimic, răspunse în sfârşit Wes, cu un ton din care se înţelegea: „Vreau să vorbim *despre ceva,* dar nu acum", iar apoi se întoarse la cartea lui.

– Unde sunt hobbiţii? întrebă arătând înspre carte.

– În Shire. Călăreţii îi urmăresc.

– Un sfert de oră.

– Noapte bună, mamă.

Dance îşi puse pistolul în seif şi închise lacătul. Ştia codul pe de rost, şi ar fi putut să găsească combinaţia uşor, chiar şi noaptea. Încercă de probă, şi, după doar două secunde, ţinea iar pistolul în mână.

Apoi făcu duş şi se schimbă. Toate necazurile zilei pluteau pe lângă ea însoţite de mirosul de levănţică din încăpere.

„Unde eşti? întrebă ea retoric, gândindu-se la Daniel Pell. Cine e partenerul tău? Ce faci tu acum? Dormi? Mergi cu maşina prin cartiere, căutând pe cineva? Vrei să omori din nou? Cum pot să îmi dau seama de planul tău?"

Aproape adormită, îşi aminti de interogatoriile lui Pell pe care le ascultase împreună cu Michael. „Şi nu am nici copii. Recunosc că regret lucrul acesta. Dar sunt tânăr. Încă mai am timp, nu?" „Daniel, dacă îţi revii, nu există nici un motiv care să te împiedice să ai o familie a ta."

Dance deschise ochii. Stătu în pat câteva minute, uitându-se la umbrele de pe tavan. Apoi îşi puse papucii de casă şi intră în sufragerie. Deschise cutia primită de la Nagle şi, sub privirile atente ale câinilor, continuă să se uite prin ea.

MARȚI

Capitolul 21

Kathryn Dance şi TJ stăteau în biroul lui Overby în timp ce ploaia călduță de dimineață bătea în geamuri. Turiştii care veneau în zona golfului Monterey aveau concepția greşită că cerul înnorat amenința cu ploaie. De fapt, toată zona tânjea după ploaie, iar ceața gri acoperea de regulă cerul coastei de vest. Dar Dance şi TJ nu aveau de gând să vorbească despre ploaie.

– Charles, am nevoie de ceva, rosti agenta.

– Ce anume?

– Am nevoie de un buget pentru cheltuieli.

– Pentru ce anume?

– Nu avansăm deloc. Nu am aflat nimic de la Capitola, legiştii nu au răspunsuri, şi nimeni nu l-a mai văzut pe Pell. Şi cel mai important lucru e că eu nu ştiu de ce a rămas în zonă.

– La ce te referi când spui cheltuieli?

– Le vreau pe cele trei femei care făceau parte din Familie.

– Vrei să le arestezi? Credeam că nu sunt suspecte.

– Nu. Vreau să le interoghez. Au trăit împreună cu el; trebuie să îl cunoască bine.

„Daniel, dacă îți revii, nu există nici un motiv care să te împiedice să ai o familie a ta."

Replica aceasta îi dăduse ideea de interogatoriu.

„De la A la B, apoi direct la X..."

– Vrem să organizăm o reuniune de Familie, zise TJ.

Dance ştia că agentul se distrase toată noaptea, dar pe chipul lui dolofan nu se vedea vreun semn de epuizare.

Overby îl ignoră şi i se adresă lui Kathryn:

– Dar de ce ar vrea ele să ne ajute? Ar trebui să fie de partea lui Pell, nu?

– Nu. Am vorbit cu două dintre ele şi îl urăsc pe Daniel. A treia şi-a schimbat identitatea – a făcut şi operaţii estetice. Nu aş numi asta „să fie de partea lui".

– Dar de ce să le aducem aici? De ce să nu le interogăm unde locuiesc?

– Le vreau pe toate împreună. E o metodă psihologică. Amintirile lor se vor declanşa când aud lucruri pe care toate le cunosc. Am stat trează până la două dimineaţa şi am citit despre asta. Rebecca nu a făcut parte din Familie prea multă vreme – doar câteva luni –, dar Linda a trăit un an cu Pell, iar Samantha, doi.

– Ai vorbit deja cu ele? întrebă Overy, ca şi cum ar fi bănuit că ea ar fi luat deja decizia.

– Nu, replică Dance. Am vrut să vorbesc mai întâi cu tine.

Overby păru să fie mulţumit că autoritatea lui era respectată, dar tot clătină din cap.

– Costurile zborului, paza, transportul... Nu prea cred că am cum să fac treaba asta. Nu prea pot, continuă el şi, observând un fir de păr pe manşetele sale, îl înlătură cu grijă. Îmi pare rău, Kathryn, dar trebuie să te refuz. Utah. Sigur se îndreaptă înspre Utah. După ce s-a întâmplat la Moss Landing, ar fi o nebunie să rămână aici. Mai continuă căutările?

– Da, replică TJ.

– Sunt sigur că Utah e destinaţia.

Lucru care însemna, în viziunea lui Dance: „*Ei* pun mâna pe el şi Biroul Californian de Investigaţii culege laurii, fără să mai moară oameni în California".

– Charles, sunt sigură că Utah e o pistă falsă. Nu ne îndruma el acolo...

– Decât dacă, o întrerupse Overby triumfător, e un joc dublu. Gândeşte-te la asta!

– M-am gândit deja, şi nu îi stă în fire lui Pell. Vreau să îmi pun în aplicare ideea.

– Nu sunt sigur...

– Pot să te întreb despre ce idee vorbeşti? se auzi o voce din spatele lor.

Dance se întoarse şi văzu un bărbat îmbrăcat într-un costum negru cu o cravată în dungi albastru cu negru. Nu era chiar frumos – avea burtă,

urechi mari şi o bărbie dublă. Dar ochii lui căprui erau calzi, şi un smoc de păr şaten îi acoperea fruntea. Postura lui spunea că era un bărbat deschis şi degajat. Un zâmbet i se ivi pe buze.

– Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă Overby.

Bărbatul se apropie şi îi arătă o legitimaţie. Agent Special Winston Kellogg.

– Dădaca a pătruns în clădire, şopti TJ înspre Dance, care îl ignoră.

– Charles Overby, se prezentă agentul. Mulţumesc că ai venit, agent Kellogg.

– Te rog, spune-mi Win. Reprezint Departamentul CCVM.

– Care este...

– Departamentul pentru Crimele Coercitive cu Victime Multiple.

– Aşa i se spune acum? întrebă Dance.

– Înainte era Divizia Crimelor de Cult. Dar nu era o frază corectă din punct de vedere politic.

– Kathryn Dance, se prezentă agenta, râzând.

– TJ Scanlon, se prezentă şi TJ.

– Thomas Jefferson? întrebă Winston.

TJ zâmbi misterios. Nici măcar Dance nu îi cunoştea numele adevărat. Putea la fel de bine să îl cheme chiar TJ.

Kellogg se uită în jur şi începu să vorbească:

– Vreau să spun lucrurilor pe nume. Da. Sunt agent federal. Dar nu vreau mă bag unde nu îmi fierbe oala. Am venit aici în calitate de consultant – să vă dau sfaturi şi informaţii referitoare la cum gândeşte şi cum se comportă Pell. Îmi asum bucuros rolul omului din umbră.

Chiar dacă nu era sincer 100%, Dance aprecia vorbele agentului. Era un lucru ieşit din comun pentru un federal din Washington să se comporte într-un asemenea mod.

– Apreciez lucrul acesta, replică şi Overby.

Kellogg se întoarse înspre şeful Biroului Californian de Investigaţii.

– A fost o mişcare foarte bună ce aţi făcut ieri, când aţi verificat restaurantele. Nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

Overby ezită preţ de o secundă, dar îi răspunse:

– De fapt, cred că i-am zis lui Amy Grabe că a fost ideea lui *Kathryn*.

TJ tuşi scurt, dar Dance nici nu se uită înspre el.

– Ei bine, a fost o idee bună de tot, indiferent cui i-a aparţinut. Kellogg se întoarse spre Dance. Şi ce idee ai acum?

Dance reluă ce îi spusese şi lui Overby.

Agentul FBI dădu aprobator din cap.

– Vrei să reuneşti Familia. Foarte bine. Au trecut printr-un proces de uitare în ultimii ani. Chiar dacă nu au apelat la terapii, timpul a curăţat rănile. Mă îndoiesc şi eu că i-au rămas loiale lui Pell. Cred că trebuie să urmăm sfatul tău.

Tăcerea se aşternu în birou, şi Dance se uită înspre Overby, care într-un final deschise gura.

– *E* o idee bună. Foarte bună chiar. Singura problemă e bugetul. Vezi tu, recent am...

– Plătim noi, replică scurt Kellogg.

Dance aproape că izbucni în râs.

– Plătiţi voi?

– Aduc şi un avion de la FBI aici, dacă e nevoie. Ce zici de asta?

Overby nu mai avea de ce să mai pună beţe în roate.

– Ei bine, cum putem să refuzăm un asemenea cadou? Mersi, *amigo!*

Dance, Kellogg şi TJ stăteau în biroul agentei când Michael O'Neil deschise uşa. O'Neil făcu cunoştinţă cu agentul FBI.

– Nu am mai aflat nimic de la legişti cu privire la ce s-a întâmplat la Moss Landing, spuse O'Neil, dar încă mai aşteptăm răspunsuri de la Pastures of Heaven şi de la podgoriile cu ai căror oameni am vorbit. I-am pus pe cei de la Protecţia Consumatorului să adune probe. În cazul în care Pell a fost cel care a alterat substanţele cu acid.

Apoi îi explică lui Kellogg despre urmele găsite în Thunderbird.

– Vreun motiv pentru care să facă asta?

– Diversiune, spuse Dance. Sau poate doar doreşte să rănească oameni.

– Nu mă pricep eu la dovezi, dar sună plauzibil, replică agentul FBI.

Dance observă că acesta încercase din răsputeri să se concentreze cât mai tare atunci când Michael îi spusese detaliile.

– S-ar putea să vă ajute, continuă Kellogg, dacă vă spun câte ceva despre mentalitatea organizaţiilor tip cult. La CCVM am făcut un profil general,

şi sunt sigur că anumite lucruri se pot aplica şi în cazul lui Pell. Sper să fie de folos pentru a construi o strategie.

– Foarte bine, răspunse O'Neil. Nu cred că am mai întâlnit un individ ca Pell până acum.

Scepticismul lui Dance în privinţa informaţiilor utile pe care le-ar fi putut aduce un expert în sectanţi se evaporase complet. Era clar că Pell lucra după nişte strategii pe care ei nu le puteau identifica. Nici măcar nu era sigură acum dacă profilul lui Pell se asemăna cu oricare alt profil de criminal.

Kellogg se sprijini de biroul ei şi continuă:

– În primul rând, după cum sugerează şi numele departamentului meu, noi credem că membrii unei secte sunt „victime", ceea ce, de fapt, şi sunt. Dar trebuie să ţinem cont de faptul că victimele pot să fie la fel de periculoase ca liderii sectei. Charles Manson nici măcar nu a fost prezent la crimele din cazurile Tate-La Bianca. Membrii sectei sale au ucis. Când mă refer la lider, am tendinţa de a spune „el", dar femeile pot să fie la fel de nemiloase şi de eficiente ca bărbaţii. Şi, de regulă, mai prefăcute. Deci uite profilul de bază, continuă agentul FBI. Un lider de sectă are autoritate supremă. Tot timpul va conduce operaţiunile. El dă ordine membrilor şi îi controlează tot timpul. Le spune cum să-şi petreacă fiecare minuţel. Le dă de lucru chiar şi numai pentru a-i ţine ocupaţi. Nu le lasă timp să gândească ei înşişi. Un lider de sectă pune bazele unui sistem moral propriu – care este definit prin tot ceea ce e bine pentru el şi prin ceea ce va duce la perpetuarea sectei. Legile externe nu se aplică. El îi va convinge pe subordonaţi că tot ceea ce le spune el să facă – sau le sugerează – este perfect moral. Liderii de secte ştiu cum să transmită mesaje, astfel încât, dacă un membru al sectei este capturat, dezvăluirile acestuia să nu îi poată incrimina în mod direct. Dar sectanţii cunosc toate aceste lucruri.

Liderii vor genera probleme tot timpul, continuă Kellogg. Secta are dreptate; cei care nu fac parte din ea nu au; deci trebuie eliminaţi. Liderii nu acceptă să nu li se respecte ordinele. Ei vor adopta metode extreme şi vor aştepta ca un membru al sectei să înceapă să se îndoiască de anumite lucruri – pentru a-i testa. Membrii trebuie să îi ofere totul – inclusiv timpul lor liber şi banii.

Dance îşi aminti de discuţia purtată cu Pell în închisoare în legătură cu cei 9 200 de dolari.

– Se pare că femeia îi finanțează evadarea.

Agentul dădu din cap aprobator.

– De asemenea, ei aparțin în totalitate liderului. Și uneori își oferă și copiii. Liderul își va exercita controlul suprem asupra membrilor. Ei trebuie să renunțe la trecut și primesc nume noi, care reflectă modalitatea în care sunt văzuți de către lider. De regulă, liderii aleg persoane vulnerabile și le exploatează aceste slăbiciuni. Liderii caută persoane singuratice și îi fac să își abandoneze familia și prietenii. Ei ajung să îl vadă drept o sursă de ajutor și de educare. Liderii amenință că îi părăsesc – acesta fiind probabil arma lor cele mai puternică. Aș putea să continui ore întregi, zise Kellogg, dar ce v-am spus vă dă o idee de bază despre cum gândește Daniel Pell. Agentul își ridică mâinile în aer. Arăta exact ca un profesor. Ce înseamnă lucrurile acestea pentru noi? își reluă el ideile. Ei bine, ne dezvăluie informații despre slăbiciunile lui. E obositor să fii lider de sectă. Trebuie să fii cu ochii în patru permanent, să îți monitorizezi subiecții și să încerci să elimini tensiunea din cadrul grupului. Deci atunci când apar influențele exterioare – pe stradă, în spații publice –, liderul trebuie să fie cu mult mai atent. În spațiul său însă, e mult mai relaxat. Și, prin urmare, mai neglijent și mai vulnerabil. Uite ce s-a întâmplat la restaurant, continuă el. Monitoriza permanent tot ce se petrecea în jur, pentru că era într-un spațiu public. Dacă ar fi fost la el acasă, probabil că l-ați fi prins. Apoi, mai e și complicele, urmă Kellogg. Femeia îl va crede pe Pell și nu va pune la îndoială, din punct de vedere moral, crimele acestuia. Asta înseamnă două lucruri: nu ne va ajuta deloc și e la fel de periculoasă ca el. Da, ea e o victimă, dar asta nu înseamnă că nu va ucide dacă va avea ocazia. Ei bine, astea sunt niște informații la modul general.

Dance se uită înspre O'Neil. Știa că Michael avea aceeași reacție ca ea: era impresionat de bagajul de cunoștințe al lui Kellogg. Poate, pentru prima oară, Charles Overby făcuse o alegere bună, chiar dacă o făcuse doar pentru a-și salva pielea.

Cu toate acestea, gândindu-se la tot ce aflase acum despre Pell, era un pic șocată și demoralizată. Nu pusese la îndoială niciodată inteligența lui Pell, dar, dacă profilul alcătuit de Kellogg era fie și parțial corect, atunci Pell era cu atât mai periculos.

Dance îi mulțumi lui Winston, și întâlnirea luă sfârșit. O'Neil se îndreptă spre spital ca să îl vadă pe Juan Millar. TJ trebuia să caute un birou temporar pentru agentul FBI.

Dance își scoase telefonul mobil și o sună pe Linda Whitfield.

– Ah, agent Dance! Ai aflat ceva nou?

– Din păcate, nu.

– Am ascultat radioul zilele astea... Am auzit că ați fost cât pe ce să-l prindeți ieri.

– Da, așa e.

Femeia începu să mormăie. „Probabil se roagă", gândi Dance.

– Doamnă Whitfield? o întrerupse agenta.

– Da, sunt aici.

– Vreau să vă întreb ceva, dar să vă gândiți bine înainte de a-mi răspunde.

– Continuați!

– Aș vrea să veniți aici să ne ajutați.

– *Poftim?* șopti ea.

– Daniel Pell reprezintă un mister pentru noi. Suntem siguri că e în peninsula Monterey. Dar nu știm de ce. Nimeni nu îl cunoaște mai bine decât dumneavoastră, Samantha și Rebecca. Speram să ne puteți ajuta să înțelegem ce se întâmplă.

– Vin și ele?

– Sunteți prima pe care am sunat-o.

După o pauză, femeia continuă:

– Dar ce aș putea eu să fac?

– Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre Pell. Să văd dacă vă puteți gândi care va fi pasul lui următor.

– Dar nu am mai vorbit cu el de vreo șapte, opt ani.

– Până și ceva din ce ați vorbit atunci cu el ne-ar putea da un indiciu. Își asumă un risc imens prin faptul că stă în zonă. Probabil are un motiv.

– Ei bine...

Dance știa foarte bine cum funcționează mecanismele de apărare mentală. Își putea închipui cum mintea femeii căuta disperată motive pentru a o refuza. De aceea nu fu deloc surprinsă când auzi răspunsul:

– Problema e că îi ajut pe cumnații mei cu copiii pe care i-au adoptat. Nu pot să plec așa.

Dance își aminti că Linda locuia cu ei și o întrebă direct dacă ei nu puteau să aibă grijă o zi sau două de copii.

– Doar atât, continuă Kathryn. Nu o să dureze mai mult.

– Îmi pare rău, replică Linda. Nu cred că ar putea.

„Nu cred" are o însemnătate deosebită pentru cei care conduc interogatoriul. E o expresie de negare, asemănătoare cu „nu îmi amintesc" sau „probabil că nu". Neg, dar nu spun asta pe față. Dance înțelegea că bărbatul și femeia cu care locuia Linda ar fi putut să stea cu copiii fără nici o problemă.

– Știu că vă cer foarte mult. Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

După încă o pauză, femeia găsi scuza numărul doi:

– Chiar dacă aș putea să las copiii cu ei, problema e că nu am bani de drum.

– Vom trimite un avion special după dumneavoastră.

– Special?

– Un avion de la FBI.

– Vai de mine!

Dance nimici scuza numărul trei înainte ca femeia să o rostească.

– Veți fi foarte bine păzită. Nimeni nu va ști că sunteți aici și veți fi păzită non-stop. Vă rog. Ne ajutați?

Din nou tăcere.

– Va trebui să îl întreb.

– Pe fratele tău? Pe șeful de la serviciu? Pot să îi sun pe ei și să...

– Nu, nu. Nu mă refeream la ei, ci la Isus.

– Ah. În regulă, replică Dance. Puteți atunci să îl întrebați? Dar repede, vă rog.

– Vă sun eu înapoi, răspunse femeia și închise telefonul.

Dance îl sună pe Winston Kellogg și îl informă că aștepta ajutor divin. Agentul păru amuzat.

– O să avem de așteptat ceva vreme.

Dance se hotărî să nu îi spună asta lui Charles Overy. La urma urmei, poate nici nu era o idee așa de bună.

Apoi, agenta o sună pe Rebecca Sheffield.

– Bună ziua. Kathryn Dance la telefon. Voiam să...

– Mă uit de o zi întreagă la știri, o întrerupse femeia. Ce s-a întâmplat? Aproape că ați pus mâna pe el, dar a scăpat?

– Din păcate, așa e.

– Ei bine, acum v-ați prins? oftă amar Rebecca.

– Să ne prindem?

– Incendiul de la judecătorie. Incendiul de la fabrică. De două ori același lucru. A găsit ceva ce a funcționat și a repetat procedeul.

Exact ceea ce credea și Dance. Agenta nu avea intenția să se apere, dar totuși îi răspunse Rebeccăi:

– Nu am mai urmărit pe cineva ca Pell până acum.

– Păi da.

– Doamnă Sheffield, e ceva ce...

– O secundă. Aș vrea să vă spun eu ceva înainte.

– Continuați, îi spuse Dance, ușor nesigură.

– Scuzați-mă, dar voi habar nu aveți cu ce vă confruntați aici. Trebuie să faceți exact ceea ce le spun eu oamenilor care vin la seminariile mele. Tema lor e dezvoltarea afacerilor. Multe femei au impresia că, dacă vin să bârfească despre șefii lor și despre foștii iubiți împreună cu prietenele în timp ce beau bere, gata, sunt vindecate. Ei bine, lucrurile nu funcționează așa. Poți să te învârți mult și bine în jurul cozii, dar să nu vezi problema.

– Păi, mulțumesc...

– În primul rând, identifici problema. Iată un exemplu! Nu te simți bine atunci când ieși cu un tip în oraș. În al doilea rând, identifici *lucrurile* ce reprezintă sursa problemei. Ai fost violată cândva la o întâlnire. În al treilea rând, structurezi o soluție. Nu te mai arunci cu capul înainte când ieși cu cineva și încerci să îți ignori teama. Nu te retragi în cochilia ta și uiți complet de ceea ce se petrece în jur. Îți faci un plan: începi încet, te vezi cu bărbați la prânz, te întâlnești cu ei în spații publice și ieși în oraș doar cu bărbați nu foarte bine făcuți, care nu sunt geloși, care nu beau, și așa mai departe. Ați prins ideea. Apoi încet-încet, mergi tot așa. După trei, șase luni sau un an ai rezolvat problema. Faci un plan și te ții de el. Vedeți unde bat?

– Da. Văd.

Dance se gândi la două lucruri: în primul rând, probabil că seminariile femeii adunau tot felul de oameni. În al doilea rând, nu i-ar fi plăcut să iasă în oraş cu Rebecca. Se întrebă apoi dacă femeia terminase.

Dar nu era aşa.

– Bine, uite, azi am un seminar pe care nu am cum să-l anulez. Dar, dacă până mâine-dimineaţă nu l-aţi prins, vreau să vin la faţa locului. Poate că sunt nişte lucruri pe care mi le pot aminti. Pot face asta, nu-i aşa?

– Ah, sigur. E o idee foarte bună, replică agenta.

– În regulă. Uite, trebuie să plec. Ce voiaţi să mă întrebaţi?

– Nimic important. Să sperăm că totul va merge bine până mâine, dar, dacă nu, o să încep să dau telefoane şi să vedem cum vă aduc aici.

– E o idee bună, răspunse Rebecca şi închise telefonul.

Capitolul 22

Daniel Pell îşi ridică privirea de la computerul lui Jennie şi o văzu pe tânără aplecându-se seducător înspre el.

– Vino înapoi în pat, scumpule, şi trage-mi-o, şopti ea.

Pell deschise o altă fereastră pe ecranul calculatorului, astfel încât Jennie să nu vadă la ce se uita, şi îşi trecu mâna în jurul taliei ei subţiri.

Bărbaţii şi femeile îşi exercită zilnic puterea unii asupra altora. Pentru bărbaţi e mai greu la început. Trebuie să treacă de mecanismul defensiv al femeii, trebuie să se apropie de ea, să afle ce îi place, ce nu îi place şi lucrurile de care îi este frică, plus toate secretele ei. Ar putea dura luni întregi de zile până când să reuşească. Dar, odată ce ai reuşit, ea este a ta pentru totdeauna.

„Ah, suntem, ştii tu, suflete pereche..."

De cealaltă parte, femeia are sâni şi vagin, şi tot ce trebuie să facă e să se fâţâie puţin prin faţa unui bărbat – uneori nici nu trebuie să facă chiar atât de mult – şi reuşeşte să îl convingă să facă orice vrea ea. Problemele femeilor apar mai târziu. Odată ce sexul încetează, încetează şi controlul ei.

Jennie Marston îl controlase pe Daniel Pell de câteva ori, de când acesta evadase. Nu încăpea în discuţie lucrul acesta. O dată pe scaunul din faţă al Thunderbirdului, apoi în pat, când purta ciorapii aceia, şi altă dată – mult mai eficient şi mai lejer – când îl sedusese pe podea cu nişte accesorii care lui Pell îi plăcuseră foarte mult. (Desigur, pentru Jennie nu conta cum făceau sex, dar acordul tacit era mult mai excitant dacă ea chiar era în dispoziţia necesară.)

Dar vraja ei se cam terminase acum. Cu toate acestea, un profesor nu lasă niciodată elevul să ştie că el nu e atent. Pell rânji şi se uită la corpul ei ca şi cum ar fi fost tentat să accepte.

– Aş vrea să pot, draga mea, oftă el. Dar m-ai epuizat. Şi, oricum, am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Eu?

– Da. Acum, că ei ştiu că sunt aici, trebuie să te descurci doar tu.

La ştiri se anunţase că Daniel Pell era în zonă şi, evident, gândea el, trebuia să fie mult mai atent.

– În regulă. Deşi aş prefera să ne-o tragem, zise ea, făcând puţin pe supărata.

Probabil că Jennie credea că expresia ei avea succes la bărbaţi. Însă nu avea, şi Pell urma să o înveţe lucrul acesta cândva. Dar acum erau alte lucruri mai importante de învăţat.

– Acum mergi şi tunde-te, îi ceru Pell.

– Să îmi tai părul?

– Da. Şi vopseşte-l! Oamenii de la restaurant te-au văzut. Am cumpărat vopsea castanie pentru tine, de la magazinul mexican, continuă Pell şi scoase o cutie din geantă.

– Ah, replică fata. Credeam că asta e pentru tine, zâmbi ea, jucându-se cu părul ei.

Daniel Pell dorea ca ea să se tundă doar pentru a fi mai greu de recunoscut. Înţelegea totuşi că pentru fată acest lucru însemna mai mult, ceva asemănător cu ceea ce simţise ea atunci când aruncase bluza roz. Părul lui Jennie era la fel de important pentru ea, şi instantaneu Pell deveni interesat de problemă. Îşi aminti de imaginea ei din Thunderbird atunci când o văzuse pentru prima oară în parcarea de la Whole Foods, iar fata îşi pieptăna mândră pletele.

„Ah, informaţiile pe care le destăinuim..."

Jennie nu voia să se tundă. De fapt, *chiar* era ultimul lucru pe care voia să îl facă. Părul lung însemna ceva pentru ea. Pell se gândi că Jennie îşi lăsase părul să crească pentru a se proteja cumva de propria imagine. Poate părul compensa cumva sânii ei mici şi nasul ei coroiat.

Jennie stătea încă pe pat.

– Scumpule, rosti ea într-un final, sigur, o să mă tund. Orice vrei tu. Desigur, m-am gândit şi eu. Ar fi mai bine să plecăm acum, mai ales după ce s-a întâmplat la restaurant. Nu ştiu ce aş face dacă ai păţi ceva... Haide să luăm altă maşină şi să mergem spre Anaheim! O să ducem o viaţă foarte

frumoasă. Promit asta! O să te fac fericit, o să am grijă de noi! Şi tu poţi sta acasă până când apele se liniştesc.

– Sună minunat, draga mea, dar încă nu putem pleca.

– Ah.

Fata dorea o explicaţie, dar Pell continuă să vorbească:

– Acum, hai şi tunde-te! Scurt de tot, mai şopti el.

Bărbatul îi înmână foarfeca, iar mâinile tremurânde ale fetei luară obiectul.

– În regulă, replică Jennie şi intră în cameră, aprinzând toate luminile.

Pentru că aşa învăţase cât lucrase la Hair Cuttery sau pentru că pur şi simplu trăgea de timp, Jennie ezită câteva momente, mângâindu-şi şuviţele lungi de păr înainte să le taie. Fata se uită în oglindă şi se jucă nervoasă cu foarfeca, iar apoi împinse uşa, lăsând-o întredeschisă.

Pell se puse pe pat în aşa fel încât să o poată observa. În ciuda protestelor sale anterioare, simţi cum începea să se excite.

„Hai, draga mea, haide!"

Jennie începu să îşi taie părul, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Respiră adânc şi mai tăie. Îşi şterse faţa şi continuă să taie.

Pell se aplecă în faţă, iar apoi îşi dădu jos pantalonii şi chiloţii. Îşi prinse penisul cu putere şi începu să îşi mişte mâna ritmic, de fiecare dată când o şuviţă de păr blond cădea pe podea.

Jennie nu se grăbea, încercând să se tundă cât mai bine. Şi mai trebuia să facă mici pauze pentru a-şi recăpăta suflul şi a-şi şterge lacrimile.

Pell era atent doar la ea şi respira din ce în ce mai rapid. „Taie-l iubito! Taie-l!"

De vreo două ori fu aproape să ejaculeze, dar reuşi să se oprească fix la timp.

La urma urmei, era regele controlului.

Spitalul Monterey oferă o privelişte frumoasă, fiind situat pe Autostrada 68 – o rută care se intersectează cu alte rute comerciale, autostrăzi, până şi străduţe de oraşe, din Pacific Groove, prin Monterey şi până la Salinas. Această autostradă este una dintre arterele principale ale ţinutului lui John Steinbeck.

Kathryn Dance cunoştea prea bine spitalul acesta. Aici îi născuse pe cei doi copii. Aici îl ţinuse de mână pe tatăl său după operaţia pe cord pe care o avusese acesta şi aici stătuse alături de un coleg de-al ei rănit.

La morga acestui spital identificase cadavrul soţului ei.

Spitalul era amplasat în pădurile de pini din apropiere de Pacific Grove. Clădirile mici erau mărginite de grădini, şi totul era înconjurat de păduri; pacienţii care se trezeau după operaţie puteau să vadă colibri la ferestrele lor sau căprioare care îi priveau curioase.

Secţia pentru cei aflaţi în stare gravă, unde era internat Juan Millar, nu avea nici o privelişte. Nici un decor plăcut pentru ochii pacienţilor, doar afişe cu numere de telefon şi cu diverse proceduri medicale şi numeroase echipamente medicale funcţionale. Millar era într-o cameră izolată, cu pereţi de sticlă, măsură luată pentru a se reduce riscul de infecţie.

Dance se întâlni cu O'Neil în faţa camerei, şi, deşi simţi nevoia să îl ia de mână, rezistă tentaţiei.

Apoi se uită la agentul rănit, amintindu-şi de zâmbetul său timid din biroul lui Sandoval.

„Băieţii de la scena crimei îşi iubesc jucăriile... Am citit asta undeva."

– A vorbit cât timp ai stat tu aici? îl întrebă ea.

– Nu. Încă nu şi-a revenit din comă.

Uitându-se la bandaje şi la rănile lui Juan, Dance se hotărî că era mult mai bine să stea afară, aşa că, urmată de Michael, se întoarse în curte, unde aştepta şi familia lui Millar – părinţii, o mătuşă şi doi unchi, din câte îşi amintea ea. Agenta îi consolă cum putu pe sărmanii oameni îndureraţi.

– Katie!

Kathryn se întoarse şi văzu o femeie voinică, cu părul scurt şi gri, purtând nişte ochelari imenşi. Femeia avea o bluză multicoloră, pe care era fixată o insignă cu: „E. Dance, Asistentă", şi o alta care indica faptul că lucra pentru Secţia de cardiologie.

– Bună, mamă.

O'Neil îi zâmbi doamnei Dance.

– Nimic nou? întrebă Kathryn.

– Nimic.

– A vorbit?

– Nu s-a putut înţelege nimic. Ai vorbit cu specialistul nostru în materie de arsuri? Cu doctorul Olson.

– Tocmai am ajuns, replică Kathryn. Mai spune-mi!

– S-a trezit de câteva ori. S-a mişcat un pic, lucru care ne-a surprins. Dar e sedat cu morfină, deci nu a putut să răspundă nimic inteligibil atunci când asistenta i-a pus întrebări. Doamna Dance se uită înspre pacientul din camera cu pereţii de sticlă, iar apoi continuă: Nu am văzut un raport oficial, dar lucrurile nu stau deloc bine. Aproape că nu mai are piele sub bandajele alea. Niciodată nu am mai văzut un asemenea caz de arsuri.

– E atât de grav?

– Din păcate, da. Ce se mai aude de Pell?

– I-am cam pierdut urma. E în zonă, dar nu ştim de ce.

– Mai vrei să ţii petrecerea pentru Stu? replică mama ei.

– Sigur. Copiii abia aşteaptă. E posibil să nu pot sta, dar tot vreau să o ţin.

– Michael, vii şi tu?

– Sper că da. Depinde.

– Înţeleg. Sper să fie totul bine.

Pagerul lui Edie Dance începu să sune. Femeia se uită să vadă cine o apelează şi apoi îşi întoarse privirea spre cei doi agenţi.

– Trebuie să mă duc la secţia mea. Dacă îl văd pe doctoral Olson, îl rog să te caute şi să te pună la curent.

Mama ei plecă, iar Kathryn se uită înspre O'Neil, care dădu aprobator din cap. Acesta îi arătă o insignă unei asistente, care apoi îi ajută să ia pe ei nişte halate şi nişte măşti speciale. Cei doi agenţi intrară în salon, iar Dance îşi trase un scaun lângă patul unde zăcea Juan Millar.

– Juan, sunt eu Kathryn, vorbi ea. Mă auzi? Şi Michael e aici lângă mine.

– Salut, partenere.

– Juan?

Deşi ochiul său drept, cel neacoperit de bandaj, nu se deschise, lui Dance i se păru totuşi că pleoapa se mişcă.

– Mă auzi?

Juan mai clipi o dată.

– Juan, ştiu că eşti rănit, continuă Michael. Ne vom asigura că ai parte de cei mai buni medici din ţară.

– Vrem să îl prindem pe Pell, îi spuse apoi Dance. Neapărat. E tot în zonă, continuă ea.

Millar își mișcă ușor capul.

– Trebuie să știm dacă ai auzit sau ai văzut ceva ce ne poate fi de folos. Nu știm ce planuri are în continuare.

Juan își mai mișcă o dată capul. Gestul fusese foarte subtil, dar Dance putu să observe cum se mișca și bărbia agentului.

– Ai văzut ceva? îl întrebă ea. Dă din cap dacă răspunsul e afirmativ.

Millar nu făcu nimic.

– Juan, începu ea să vorbească din nou. Ai...

– Hei! se auzi vocea unui bărbat. Ce naiba credeți că faceți acolo?

Primul ei gând fu că bărbatul respectiv era doctor și că mama ei ar fi avut necazuri pentru că îi permise să intre în camera lui Millar fără nici un fel de supraveghere. Dar individul era un tânăr solid și bronzat, îmbrăcat la costum.

– Julio, îl salută O'Neil.

– Nu, nu, se grăbi asistenta să intervină. Închide ușa! Nu ai voie să intri aici fără mască de protecție.

Bărbatul ridică mâna, ignorând-o, și continuă să se răstească la Dance:

– E în starea în care e și *îl interoghezi?*

– Sunt Kathryn Dance de la Biroul Californian de Investigații. Fratele tău ar putea avea informații prețioase referitoare la bărbatul care i-a cauzat rănile.

– Ei bine, nu o să ajute prea mult dacă îl omori!

– O să chem paza dacă nu închizi acum ușa, se răți asistenta.

Julio rămase pe loc, iar Dance și O'Neil ieșiră din cameră, închizând ei ușa.

– Nu pot să cred, urlă fratele lui Juan. Nu aveți pic de respect!

– Julio, interveni tatăl lui Millar, pășind înspre fiul său cel mai mic.

Bărbatul purta un tricou cu mâneci scurte și pantaloni kaki. Soția sa, cu părul său negru, îi stătea alături.

Julio ignoră pe toată lumea, mai puțin pe Dance.

– Doar de asta îți pasă ție acum? se răsti el. Îți zice ce vrei să știi, și după aia poate să moară?

Femeia rămase calmă, dându-și seama că tânărul făcuse o criză de isterie, și-i ignoră ieșirea.

– Vrem neapărat să îl prindem pe cel care i-a făcut asta.

– Fiule, te rog! Ne faci de rușine! rosti mama lui și îl atinse blând pe braț.

– Vă fac de rușine? urlă el. Apoi se întoarse înspre Dance. Am întrebat și cu prin jur. Știu bine ce s-a întâmplat. L-ați trimis în flăcări.

– Poftim?

– L-ați trimis în flăcări acolo la judecătorie.

Dance simți cum O'Neil se abținea cu greu să nu reacționeze. Agentul știa că Dance își ducea disputele de una singură. Agenta se aplecă înspre Julio și începu să îi explice.

– Ești nervos. Toți suntem. De ce nu...

– L-ați ales pe *el!* Nu pe Mickey, nu pe altcineva. L-ați trimis doar pe el.

– Julio, spuse ferm tatăl său. Nu zice așa ceva!

– Vrei să știi ceva despre fratele meu, tată? Ei bine? Vrei să știi că a vrut să facă parte din Biroul Californian de Investigații, dar a fost refuzat? Din cauza rasei.

Era absurd. Mulți latinoamericani lucrau în agențiile federale din California, inclusiv în Biroul Californian de Investigații. Cel mai bun prieten al ei din agenție, agentul Connie Ramirez, era printre cei mai decorați și mai valoroși ofițeri de pe toată Coasta de Vest.

Dar furia lui nu era îndreptată împotriva reprezentării etnice în cadrul organizațiilor statale. Lui Julio îi era teamă pentru viața fratelui său. Dance știa bine cum să se comporte în asemenea situații. Frica era o reacție normală avută de subiecții care aveau tendința să mintă. Când cineva are o criză, cea mai bună soluție este să îl lași să urle cât vrea. Furia isterică nu durează decât câteva minute.

– Nu era destul de bun pentru a lucra pentru voi, dar a fost destul de bun pentru a fi trimis să ia foc.

– Julio, te rog! îl imploră mama lui. E doar supărat. Nu-l luați în seamă.

– Mamă, *nu te băga!* Le iei apărarea lor de fiecare dată când spui așa ceva.

Femeia începu să plângă, iar Julio se întoarse din nou înspre Dance.

– L-ați trimis pe băiatul latino, nu-i așa?

– Destul! strigă tatăl lui Julio, apucându-și fiul de mână.

Tânărul se trase deoparte.

– O să dau telefoane la ziare, o să sun peste tot. Să vină un reporter aici să afle ce ai făcut. O să apară la toate ştirile.

– Julio, începu O'Neil, dar nu apucă să termine, pentru că tânărul îl întrerupse.

– Nu! Tu să taci, trădătorule! Voi doi lucraţi împreună. Şi ai lăsat-o să îl trimită să se sacrifice. Julio îşi scoase telefonul mobil şi se uită amenințător înspre cei doi agenţi. Acum îi sun. Îi sun, şi o să aveţi probleme mari.

– Pot să vorbesc un pic doar cu tine? îl întrebă calmă Dance.

– Ah, acum îţi e frică.

Agenta se trase la o parte.

Pregătit de luptă, Julio se înfipse în faţa ei, ţinându-şi telefonul ca un cuţit.

Nici o problemă pentru Dance, care nu se clinti din loc, ci se uită fix în ochii lui.

– Îmi pare rău pentru fratele tău şi ştiu cât de mult suferi tu acum. Dar nu accept să fiu ameninţată.

– Eşti exact ca...

Tânărul începu să râdă.

– Ascultă-mă, îi replică agenta cu calm. Nu ştim exact ce s-a întâmplat, dar *ştim* că un prizonier l-a dezarmat pe fratele tău. Juan îl amenința cu pistolul, dar a pierdut controlul asupra situaţiei.

– Vrei să spui că a fost vina lui? izbucni Julio.

– Da. Exact asta vreau să spun. Nu e vina mea şi nici vina lui Michael. Fratele tău e de vină pentru tot ce s-a întâmplat. Lucrul acesta nu îi scade valoarea sa ca poliţist, dar *a greşit*. Şi, dacă vrei să faci public lucrul acesta, greşeala fratelui tău va apărea în presă.

– Mă ameninţi?

– Îţi spun doar că nu vreau să periclitez investigaţia.

– Doamnă, nu ştii ce faci, i-o trânti tânărul, care apoi îi întoarse spatele şi plecă.

Dance se uită la el încercând să se calmeze, respirând adânc; apoi se întoarse alături de ceilalţi.

– E tare supărat, rosti ea.

– Te rog, nu îl asculta, o rugă tatăl lui Julio. Spune ce-i vine la gură, iar apoi regretă.

Dance se îndoia că tânărul chiar regreta vreun cuvânt. Dar ştia totodată că acum el nu mai avea de gând să cheme reporterii.

– Şi Juan vorbeşte tot timpul frumos despre tine, zise mama lui Millar întorcându-se către Michael. Nu dă vina pe tine sau pe altcineva. Ştiu sigur asta.

– Julio îşi iubeşte fratele, replică O'Neil. E pur şi simplu îngrijorat pentru el.

Exact în acel moment apăru doctorul Olson. Bărbatul bine făcut era calm, şi îi salută pe toţi oamenii prezenţi în hol. Veştile lui nu aduceau nimic nou. Încercau să îl stabilizeze pe Juan şi, de îndată ce situaţia era sub control, agentul urma să fie trimis la un centru special de recuperare. Starea lui era foarte gravă, recunoscu doctorul. Nu putea să spună dacă Juan avea să supravieţuiască, dar îi asigură că făceau tot posibilul.

– A spus ceva despre atac? întrebă O'Neil.

– A spus câteva cuvinte, replică doctorul, privind fix monitorul, dar nimic inteligibil.

Părinţii lui Julio continuară să îşi ceară scuze pentru comportamentul fiului lor. Dance mai vorbi un pic cu ei, iar apoi ieşi afară împreună cu Michael.

Detectivul învârtea pe deget cheile de la maşină.

Un expert în descifrarea limbajului corpului ştie că e imposibil să îţi controlezi unele sentimente puternice pe care ai vrea să le ţii ascunse. Charles Darwin a spus: „Emoţiile reprimate apar la suprafaţă prin mişcările corpului". De regulă, mişcarea mâinilor sau a picioarelor indică acest lucru – putem controla cu uşurinţă cuvintele, privirea sau expresiile faciale, dar nu reuşim acest lucru când vine vorba despre membrele noastre.

Iar O'Neil habar nu avea că se juca cu cheile de la maşină.

– Cei mai buni doctori din zonă sunt aici, rosti Dance. Şi mama o să îl supravegheze îndeaproape. O cunoşti bine. O să facă tot posibilul pentru a-l ajuta pe Juan.

Michael zâmbi cu stoicism. Se pricepea de minune să facă asta.

– Cei de aici pot să facă aproape orice când e vorba despre medicină, continuă ea pe un ton încurajator. Dar nu ştia exact ce puteau şi ce nu doctorii.

Ea şi O'Neil avuseseră numeroase ocazii de a se încuraja unul pe celălalt în decursul ultimilor ani, în situaţii profesionale sau personale, precum

moartea soțului ei sau înrăutățirea stării sănătății mentale a tatălui lui Michael. Nici unul din ei nu se pricepea să îl liniștească pe celălalt cu vorbe. De regulă, simpla prezență a fiecăruia funcționa mult mai bine.

– Să sperăm, replică Michael.

Apropiindu-se de ieșire, Dance vorbi la telefon cu agentul FBI Winston Kellogg. Michael continuă să se îndrepte spre parcare, dar Dance se opri. Agenta îl informă pe Kellogg cu privire la starea lui Millar și află de la aceasta că echipa de cercetare de la casa mătușii lui Pell nu găsise nici un martor care să fi văzut vreun spărgător furând ciocanul acestuia. Cât privește portmoneul cu inițialele R.H., găsit în fântână alături de ciocan, experții federali nu aflaseră cine fusese ultimul cumpărător.

– Ah, Kathryn, am pregătit avionul în Oakland, dacă Linda Whitfield poate să vină. Mai am un lucru să te întreb, continuă Kellogg. Ce se aude cu a treia femeie?

– Samantha McCoy?

– Exact. Ai sunat-o?

Întâmplător, fix în acel moment, Dance se uită înspre parcare și îl văzu pe Michael O'Neil închizându-și telefonul, pentru că o femeie atrăgătoare, înaltă și blondă, se apropia de el. Femeia îi zâmbi, îl îmbrățișă și îl sărută. Michael o sărută la rândul lui.

– Kathryn? întrebă Kellogg. Mă asculți?

– Da?

– Samantha McCoy?

– Scuze, replică Dance, care își luă privirea de la Michael și de la femeia blondă. Nu, nu am vorbit cu ea. Acum mă duc spre San Jose. Dacă și-a păstrat identitatea secretă toți anii aceștia, vreau să o întâlnesc personal. Cred că va trebui ceva mai mult decât un simplu telefon pentru a o face să ne ajute.

Dance închise telefonul și se îndreptă spre Michael O'Neil și spre femeia de lângă el.

– Kathryn, rosti aceasta.

– Anne, îmi pare bine să te văd, zise Dance către soția lui Michael.

Femeia zâmbi, apoi vorbiră puțin despre copii.

Anne O'Neil făcu un semn înspre spital.

– Am venit să îl văd pe Juan. Mike mi-a spus că starea lui nu e prea grozavă.

– Nu. Chiar deloc. Acum e inconștient, dar sunt și părinții lui aici. Sigur s-ar bucura să te vadă.

O cameră foto Leica atârna peste umărul lui Anne. Mulțumită fotografului Ansel Adams și Clubului f64, zona centrală și de nord a Californiei constituiau o adevărată Mecca a fotografiei. Anne avea o galerie în Carmel, unde vindea fotografii de colecție. Adică fotografii făcute de fotografi care nu mai erau în viață: Adams, Alfred Stieglitz, Edward Weston, Imogen Cunningham, Henri Cartier-Bresson. Anne lucra, de asemenea, pentru câteva ziare din San Jose și San Francisco.

– Ți-a spus Michael despre petrecerea din seara asta? o întrebă Dance. E ziua tatălui meu.

– Da, și cred că vom ajunge. Anne își sărută soțul încă odată și se grăbi spre spital. La revedere, scumpule!

– La revedere, draga mea.

Dance îi facu și ea un semn cu capul și se urcă în mașină, aruncându-și poșeta pe scaunul de lângă ea. Se opri la Shell pentru a alimenta și a cumpăra cafea și o gogoașă, iar apoi își continuă drumul pe Autostrada 1, spre nord. Golful Monterey arăta minunat. Dance observă că trecuse deja pe lângă Universitatea Cal Sate din Monterey, construită în locul fostului Fort Ord (probabil singura universitate din toată țara situată deasupra unei zone cu acces interzis, plină de armament). Un banner uriaș anunța că în weekend urma să aibă loc o conferință de mare amploare pe teme legate de sfera computerelor. Își aminti că școala respectivă beneficiase din plin de descoperirile hardware și software ale lui Croyton. Se gândi că, dacă și acum experții în calculatoare mai fac cercetări folosind obiectele din urmă cu opt ani, rămase de la Croyton, acesta trebuie să fi fost cu adevărat un geniu. Programele de calculator pe care le foloseau Wes și Maggie păreau să fie complet depășite după doar doi ani. De câte inovații fantastice fusese oare privată lumea de către Daniel Pell prin simplul fapt că-l omorâse pe Croyton?

Dance frunzări prin agendă și găsi numărul șefului Samanthei McCoy și telefonă, pregătită să închidă în cazul în care ar fi răspuns femeia însăși. Dar secretara îi spuse că Samantha lucra de acasă, așa că Dance închise telefonul și îi trimise lui TJ un mesaj prin care îl ruga să îi dea coordonatele exacte ale casei femeii.

Câteva minute mai târziu, fix în momentul în care apăsa pe butonul de la CD-player, îi sună telefonul. Dance se uită la ecran, şi coincidenţa făcu ca melodia de la Fairfield Four să se termine exact în clipa când agenta o saluta pe Linda Whitfield, care o suna din biroul bisericii.

„Har divin, ce sunet minunat..."[1]

– Agent Dance...

– Te rog, spune-mi Kathryn.

„... m-a salvat pe nefericitul de mine..."

– Voiam să îţi spun că pot ajunge mâine-dimineaţă să vă ajut, dacă mai aveţi nevoie.

– Da. Ar fi perfect dacă puteţi veni. O să vă sune cineva de la birou să puneţi la punct ultimele detalii. Mulţumesc foarte mult!

„... am fost pierdut, dar m-am regăsit..."

– Cu plăcere, răspunse femeia după o scurtă ezitare.

Două din trei. „Oare reuniunea poate să aibă loc până la urmă?" se întrebă Dance.

[1] Vers din melodia *Amazing Grace* a celor de la Fairfield Four (n.red.)

Capitolul 23

Daniel Pell stătea cu faţa către fereastra motelului Sea View şi scria la computer. Reuşise să intre puţin pe internet de la Q şi de la Capitola, dar nu apucase să facă tot ce voia. Încă de dimineaţă era cu ochii în monitorul laptopului lui Jennie, fermecat de tot ce vedea: reclame, ştiri, pornografie.

Dar abilitatea lui de a găsi informaţii despre oameni era mai atractivă, pentru el, decât sexul. Pell ignorase faptul că era excitat şi începuse să lucreze. În primul rând, citise tot ce găsise în legătură cu Jennie – reţete, pagini web salvate, asigurându-se că fata era exact cine zicea ea că era. Apoi căutase pe internet oameni din trecutul lui – oameni de care era important să dea –, dar nu avusese noroc. Încercase să găsească fişele lor fiscale şi diverse alte statistici. Dar, după cum aflase, aveai nevoie de un card de credit pentru orice. Şi cardurile de credit, la fel ca telefoanele mobile, lasă urme clare.

Apoi îi venise o idee, şi verificase arhivele ziarelor şi ale posturilor TV locale. Lucru care se dovedise mult mai util. Găsise suficiente informaţii.

Iar printre numele de pe lista lui se număra şi *Kathryn Dance.*

Se distrase făcând un cerc în jurul numelui agentei.

Căutarea lui nu îi oferise totuşi toate informaţiile de care avea nevoie, dar era un început bun.

Fiind atent tot timpul la ce se petrece în jur, Daniel observă o maşină Toyota Camry care tocmai trecea prin faţa ferestrei. Pell apucă pistolul, dar imediat zâmbi când văzu că maşina parchează la şapte spaţii de parcare distanţă.

Fata coborî din maşină.

„Exact cum i-am spus. «Stai locului!»"

Fata intră în cameră.

– Ai reuşit, scumpo! Pell se uită înspre Toyota. Arată bine de tot.

Jennie îl sărută. Mâinile îi tremurau, şi fata nu se putea controla.

– Totul a mers perfect! Serios! La început, am fost puțin speriată, și mi credeam că tipul avea să fie de acord. Nu i-a plăcut treaba cu plăcuțele de înmatriculare, dar am făcut tot ce mi-ai spus, și a mers perfect!

– Bravo ție, draga mea.

Jennie folosise o parte din banii ei – scosese de pe card 9 200 de dolari pentru evadare și pentru a le ajunge o perioadă de timp – pentru a cumpăra o mașină de la un bărbat care locuia în Marina. Ar fi fost prea riscant să înregistreze mașina pe numele ei, așa că îl convinsese să lase plăcuțele de înmatriculare pe mașină. Îi spusese că mașina ei se stricase în Modesto și că urma să schimbe plăcuțele în vreo două zile. Urma să le înlocuiască și să i le trimită ulterior. Lucru ilegal și foarte stupid. Nici un bărbat nu ar face așa ceva pentru un alt bărbat, indiferent de banii aflați la mijloc. Dar Pell o trimisese pe Jennie să se ocupe de treaba asta – o femeie purtând jeanși strâmți, o bluză descheiată și cu sutienul roșu perfect vizibil. (Dacă ar fi fost o vânzătoare în loc de vânzător, Pell i-ar fi dat lui Jennie alte haine, ar fi pus-o să renunțe la machiaj, i-ar fi oferit pe loc patru copii, un soț ucis în război și cancer de sân. „Tot timpul poți mai mult", o învățase el.)

– Îmi dai cheile acum? o rugă el, iar fata se conformă.

– Uite și celelalte lucruri pe care le-ai vrut, zise Jennie, punând două pungi pline pe pat.

Pell se uită prin ele și aprobă din cap.

Fata deschise minifrigiderul și își desfăcu o sticlă de suc.

– Dragul meu, pot să te întreb ceva?

Reacția lui obișnuită de a refuza să răspundă la orice întrebare – cel puțin să răspundă sincer – ieși din nou la iveală, dar Pell nu făcu decât să zâmbească.

– Sigur că da. Poți să mă întrebi orice.

– Noaptea trecută, când dormeai, ai vorbit în somn. Vorbeai despre Dumnezeu.

– Dumnezeu? Ce am spus?

– Nu mi-am dat seama. Dar în mod cert vorbeai despre Dumnezeu.

Pel se întoarse încet înspre ea. Își dădu seama că pulsul lui se accelerase. De asemenea, observând că începe să bată din picior, se forță să se oprească.

– M-ai speriat tare de tot, continuă Jennie. Voiam să te trezesc, dar nu e bine să faci asta. Am citit chestia asta undeva. În *Reader's Digest* sau în *Health*. Nu mai știu sigur. Când cineva are un coșmar, nu trebuie să îl trezești. Ah, și ai mai spus ceva de tipul: „La dracu', nu!"

– Am spus eu asta?

– Da, confirmă Jennie. Ciudat de tot, mai ales că tu nu înjuri.

Lucru adevărat. Oamenii care înjură nu sunt la fel de puternici ca aceia care nu înjură.

– Despre ce era vorba în vis? continuă fata.

– Nu îmi amintesc.

– Mă întreb de ce visai despre Dumnezeu.

Preț de o secundă, simți o dorință ciudată de a-i spune despre tatăl său. Apoi se răzgândi.

– Habar n-am.

– Sunt *cât de cât* religioasă, spuse Jennie pe un ton nesigur. Un pic. Isus și chestii de genul ăsta.

– Ei bine, eu nu cred că Isus a fost fiul lui Dumnezeu, dar îți spun că Îl respect. Putea să facă orice cu oricine voia. Adică, și acum, dacă îi menționezi numele, lumea o ia razna. Asta e putere. Dar organizațiile religioase... renunți la mult prea mult dacă te bagi în așa ceva. Nu poți să mai gândești așa cum vrei să o faci. Liderii lor te controlează.

Pell se uită apoi la bluza și la sutienul fetei și simți cum începea să se excite din nou. Încercă să ignore senzația și se întoarse înspre harta și notițele luate după ce căutase diverse lucruri pe internet. În mod cert, Jennie voia să îl întrebe ce avea de gând, dar nu avea curajul să o facă. Spera ca Daniel să caute rute de ieșire din oraș sau trasee care urmau să ducă spre districtul Orange.

– Mai am câteva lucruri de rezolvat, draga mea. Trebuie să mă duci undeva.

– Sigur. Doar spune-mi când.

Pell se uită înspre locul unde stătuse înainte Jennie, observă că aceasta plecase de acolo și continuă să studieze harta.

Jennie se întoarse o secundă mai târziu, ducând cu ea o serie de lucruri, pe care le găsise într-o toaletă. Fata puse toate lucrurile pe pat, apoi se lăsă în genunchi pe podea, în fața lui. Era exact ca un cățel care îi aducea stăpânului o minge, dornic fiind să se joace.

Pell ezită un pic. Dar apoi își aminti că, în anumite circumstanțe, e în regulă să cedezi controlul.

Întinse mâna înspre ea, dar fata se culcă și se rostogoli pe burtă.

Sunt două rute înspre San Jose, pornind din Monterey. Poți merge pe Autostrada 1, care șerpuiește pe lângă țărm, traversând Santa Cruz, apoi trecând pe Autostrada 17, prin Los Gatos (de unde poți cumpăra cristale, bețișoare parfumate și rochii à la Janis Joplin, și chiar produse marca Roberto Cavalli și D&G).

Sau poți merge pe Autostrada 156, apoi pe 101 și, dacă ai numere de înmatriculare de la guvern, într-o oră ești în oraș.

Kathryn Dance alese a doua variantă.

Melodia gospel se terminase, și agenta asculta acum muzică latino – Julieta Venegas, cântăreața din Mexic. Piesa ei *Verdad* se auzea din difuzoare.

Conducea cu peste 120 de kilometri pe oră, în timp ce traversa Gilroy, considerat capitala mondială a usturoiului. Nu departe se situa Castroville (la fel ca Gilroy, dar pentru anghinare) și Watsonville, cu toate culturile sale de arbori de cafea și ciuperci. Lui Dance îi plăceau aceste orașe, și nu era deloc de acord cu cârcotașii care strâmbau din nas când venea vorba să se aleagă o regină a anghinarei sau care se plângeau de cozile imense la Festivalul Calmarului din Monterey. La urma urmei, aceste orașe plăteau sume colosale pentru importul de ulei de măsline și de oțet balsamic, cu care stropeau din belșug mâncărurile pe bază de anghinare și de calmar.

Erau orașe primitoare și cu o tradiție bogată. Și, de asemenea, erau în jurisdicția ei, ținând de secția central-vestică a Biroului Californian de Investigații.

Dance observă niște turiști lângă o podgorie din Morgan Hill și îl sună pe O'Neil, pentru că îi venise o idee.

– Mă gândeam la acidul găsit în Thunderbird la Moss Landing, îi spuse ea. Ai mai aflat ceva?

– Oamenii lui Peter au lucrat la asta, dar nu au găsit nimic util.

– Câți oameni avem trimiși să verifice culturile și podgoriile?

– Vreo cincisprezece polițiști din California, cinci de-ai noștri și niște oameni din Salinas. Nu au găsit nimic.

– Am eu o idee. Ce e, mai exact, acidul ăla?

– Stai puțin.

Cu privirea oscilând între drum și foaia de hârtie de pe genunchi, Dance notă termenii aceia de neînțeles pe care i-i dicta O'Neil.

– Deci pentru tine nu e suficientă partea cu descifrarea limbajului trupului? Vrei să treci și la munca de laborator?

– O femeie deșteaptă își cunoaște limitele. Te sun eu imediat, replică Dance.

Agenta apăsă pe o tastă a telefonului și sună pe cineva aflat la 3 000 de kilometri depărtare.

– Amelia Sachs aici, se auzi răspunsul.

– Bună, Kathryn la telefon.

– Ce mai faci?

– Eh, am avut și zile mai bune, replică Dance.

– Îmi imaginez. Am urmărit tot cazul. Cum e polițistul care a fost rănit?

Dance fu surprinsă să afle că Lincoln Rhyme, celebrul detectiv din New York, și Amelia Sachs, partenerul său și agent NYPD, urmăriseră detaliile despre evadarea lui Pell.

– Nu foarte bine, din păcate.

– E vorba despre Pell. Lincoln își amintește bine cazul original din 1999. Atunci când a măcelărit familia Croyton. Ai reușit să faci progrese?

– Nu prea mult. E deștept. Prea deștept.

– Asta am auzit și noi de la știri. Cum sunt copiii?

– În regulă. Încă așteptăm să ne vizitați. Și părinții mei la fel. Abia așteaptă să vă vadă pe amândoi.

– Lasă că îl scot eu pe Lincoln de aici, zise Amelia. O să o iau ca pe... o adevărată provocare.

Lui Lincoln Rhyme nu îi plăcea să călătorească. Nu din cauza problemelor sale de sănătate. Pur și simplu nu îi plăcea.

Dance îi cunoscuse pe Rhyme și pe Sachs anul trecut, când, aflându-se la un seminar în New York, fusese trimisă să îi ajute la un caz. De atunci păstraseră legătura. Și se apropiase foarte mult în special de Amelia Sachs. Femeile care lucrează în poliție au tendința să facă asta.

– Ai mai aflat ceva despre celălalt „amic" al nostru? o întrebă Amelia.

Polițista se referea la infractorul pe care îl urmăriseră cu un an în urmă în New York. Bărbatul îi păcălise și dispăruse, probabil chiar în California.

Dance deschisese un dosar pe numele lui, dar, cu trecerea timpului, îi pierduse urma, şi exista posibilitatea ca bărbatul să fi fugit din ţară.

– Din păcate, nu. Încă îl urmărim de la biroul din Los Angeles. Dar acuma te-am sunat pentru altceva. Lincoln e acolo?

– Stai o secundă. E aici.

Vocea lui Rhyme se auzi în telefon după doar câteva secunde.

– Kathryn.

Rhyme nu era genul de om care să pălăvrăgească, dar de regulă stătea minute în şir la poveşti cu ea – nimic despre viaţa personală sau copii, desigur. Îl interesau cazurile la care lucra. Rhyme era tipul de savant căruia îi lipsea răbdarea. Cu toate acestea, la cazurile la care lucraseră împreună, începuse să înţeleagă şi să aprecieze domeniul ei (deşi remarcase rapid că şi în acest caz trebuia să urmezi o metodologie ştiinţifică, nu să te axezi pe sentiment).

– Mi-ar fi plăcut să fii aici, continuă el. Avem un martor perfect pentru tine. Caz de crime multiple.

Dance şi-l imagină pe Lincoln în scaunul său cu rotile, uitându-se atent la un monitor legat de un microscop sau de un computer. Rhyme iubea dovezile în aceeaşi măsură în care ea iubea interogatoriile.

– Aş vrea şi eu să fiu acolo. Dar sunt ocupată acum.

– Am auzit. Cine se ocupă de munca de laborator?

– Peter Bennington.

– Ah, sigur, îl cunosc. I-am predat un seminar în Los Angeles. E un băiat bun.

– Am o întrebare referitoare la cazul Pell.

– Sigur. Spune!

– Am găsit nişte dovezi care ar putea să ne indice ceva despre locul unde se ascunde. Dar nu avem destui oameni să verificăm tot ce trebuie. Vreau să ştiu dacă are rost să ţinem oamenii aceia ocupaţi. Am putea să îi folosim altundeva.

– Care sunt dovezile?

– O să încerc să pronunţ cât mai bine, continuă Dance şi, holbându-se la foaia de hârtie, începu să citească. Acid carboxilic, etanol, acid malic şi glucoză.

– Stai o secundă.

Dance îl auzi discutând cu Amelia Sachs, care, presupuse ea, verifica nişte baze de date. Putea să audă totul perfect; bărbatul se afla în imposibilitatea fizică de a acoperi difuzorul telefonului cu mâna.

– Bine, stai un pic. Acum verific nişte lucruri.

– Poţi să mă suni înapoi, replică Kathryn.

Nu avea nevoie de răspuns chiar în acel moment.

– Nu, nu. Stai puţin. Unde a fost găsită substanţa?

– În maşina lui Pell.

– Hmm, maşină zici... murmură Rhyme. Exista posibilitatea ca Pell să fi mâncat de curând într-un restaurant? Un pub englezesc sau un restaurant cu profil pescăresc?

– Da, fructe de mare! exclamă Dance. Cum Dumnezeu ţi-ai dat seama?

– De la acidul din oţet – în special malţul, pentru că aminoacizii şi glucoza indică foarte clar culoarea caramelului. Baza mea de date îmi spune că e folosit în bucătăria britanică sau la mâncărurile din restaurantele cu profil pescăresc. Thom? Îl mai ştii pe Thom? M-a ajutat cu baza de date.

– Desigur, replică Dance. Salută-l din partea mea.

Thom era asistentul lui Rhyme. Şi totodată era şi un bucătar pe cinste. Anul trecut, în decembrie, îi servise o porţie de salată boeuf cu totul fantastică.

– Îmi pare rău că nu îţi pot da mai multe detalii, continuă Lincoln.

– Nu, nu, e în regulă. Pot să ordon trupelor să oprească căutarea şi să le trimit altundeva.

– Sună-mă oricând mai ai nevoie. Tare aş vrea să vă fiu şi eu de ajutor în cazul ăsta, încheie Rhyme.

Dance îl sună apoi pe O'Neil şi îi spuse că urmele din maşină proveneau de la oţetul din restaurant şi că probabil nu ar fi condus înspre ascunzătoarea lui Pell. Astfel că ar fi fost mai bine să pună oamenii să îl caute pe ucigaş.

Kathryn închise telefonul şi continuă să conducă spre nord, pe autostrada atât de cunoscută, care o ducea spre San Francisco, unde, într-un final, drumul se tranforma într-o stradă normală de oraş. Van Ness. Acum, la 120 de kilometri de Monterey, Dance viră spre vest şi intră în San Jose, un oraş care era exact opusul narcisismului oraşului Los Angeles, descris într-o melodie veche, cântată de Burt Bacharach şi Hal David, *Do You Know The*

Way To San Jose? Desigur, în zilele noastre, datorită regiunii Silicon Valley, orașul San Jose își dezvoltase un ego propriu.

Harta pe care o studia o conduse printr-un adevărat labirint de clădiri, până când ajunse într-o zonă cu case aproape identice; dacă pomii de acolo fuseseră plantați de tineri, atunci cartierul avea vreo douăzeci și cinci de ani vechime, estimă Dance. Arăta modest și cam ciudat, iar zona părea micuță, dar fiecare casă de acolo valora peste un milion de dolari.

Dance găsi casa pe care o căuta și trecu pe lângă ea, parcând apoi mașina un pic mai departe. Se întoarse pe jos la adresa respectivă, observând un Jeep roșu și o Acura albastră parcate în față și o tricicletă de plastic lăsată neglijent pe gazonul din fața casei. Dance putea să vadă și lumini aprinse înăuntru. Agenta păși până la ușă și apăsa pe sonerie. Avea deja o variantă pregătită în cazul în care ar fi răspuns soțul sau copiii Samanthei. Părea puțin probabil ca femeia să fi păstrat ascuns așa un secret ani întregi, dar era mai bine să presupună că așa făcuse. Dance avea nevoie de ajutorul femeii, și nu voia nicicum să o sperie.

Ușa se deschise, și Kathryn se trezi față în față cu o femeie slăbuță, drăguță, semănând un pic cu actrița Cate Blanchett. Purta niște ochelari cu ramă albastră și avea părul castaniu și creț. Femeia stătea ușor aplecată, cu capul scos afară și cu mâna osoasă strângând cu putere mânerul ușii.

– Da, vă rog?

– Doamnă Starkey?

– Da, eu sunt.

Fața femeii nu mai semăna deloc cu Samantha McCoy din pozele de acum opt ani; cu siguranță apelase la numeroase operații estetice. Dar ochii îi rămăseseră aceiași. Nu doar cum arătau, ci demnitatea care se putea citi în ei.

– Sunt Kathryn Dance de la Biroul Californian de Investigații, șopti agenta.

Samantha se uită rapid la insigna lui Kathryn, insignă pe care aceasta o ținea discret în palmă.

– Cine e, dragă? se auzi vocea unui bărbat din casă.

Samantha se uita fix în ochii lui Dance și răspunse:

– Femeia aia despre care îți ziceam. Cea cu care m-am întâlnit la Safeway.

Kathryn avea răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese în legătură cu trecutul femeii. De asemenea, se gândi că totul mergea bine. Mincinoșii

pricepuți au tot timpul pregătite răspunsuri credibile și cunosc perfect persoana pe care o mint. Răspunsul Samanthei îi dezvălui lui Dance că femeia avea pregătită o minciună pentru orice ipostază care nu i-ar fi convenit soțului ei.

Samantha păși afară, închise atentă ușa și mai făcu câțiva pași înspre stradă, însoțită de Dance. Agenta se putea uita acum mai atent la femeie, și observă cum arăta de fapt. Ochii săi erau roșii, cu cearcăne mari care se iveau de sub ei. Tenul îi era uscat, și buzele crăpate. Mai avea și o unghie ruptă. Se părea că nu dormise prea bine în ultima perioadă. Dance înțelegea de ce „lucrează acasă" astăzi.

Femeia se mai uită o dată înspre casă, iar apoi o pironi cu privirea pe Dance, și o imploră din ochi.

– Nu am avut *nimic* de-a face cu asta! Jur! Am auzit că era cineva care îl ajuta. O femeie. Am văzut la știri, dar...

– Nu, nu. Nu am venit pentru asta. V-am verificat deja. Lucrați la Figueroa și ați stat acasă toată ziua de ieri.

– Și ați...

– Nimeni nu știe. Am sunat în legătură cu un pachet.

– Toni a spus ceva referitor la un pachet pentru mine. De la dumneata era, replică femeia și își încrucișă brațele.

Gest clar de negare. Era stresată.

– Soțul dumneavoastră era la ușă?

Samantha dădu din cap.

– Și nu știe?

– Nici măcar nu bănuiește ceva.

„Incredibil", reflectă Dance.

– E *cineva* care știe?

– Câțiva oameni de la judecătorie care au fost prezenți atunci când mi-am schimbat numele. Polițistul care mă supraveghează.

– Dar prietenii și familia?

– Mama e moartă, și lui tata chiar nu-i pasă de mine. Nu mai aveam nimic de-a face cu ei încă dinainte să îl cunosc pe Pell. După cazul Croyton, nici nu mi-au mai răspuns la telefoane. Și ziceați de prieteni? Cu unii am mai păstrat legătura o perioadă, dar, știți, eram asociată cu numele lui Daniel Pell. Să spunem că au găsit toți scuze să dispară din viața mea cu prima

ocazie. Toată lumea mă ştie acum drept Sarah. Femeia se uită din nou înspre casă, şi apoi la Dance. Ce vreţi de la mine? şopti ea.

– Sunt sigură că aţi urmărit ştirile. Nu l-am găsit încă pe Pell. Dar se află în zona Monterey. Şi nu ştim de ce. Rebecca şi Linda vin să ne ajute.

– Chiar vin? făcu femeia uimită.

– Şi aş vrea să veniţi şi dumneavoastră.

– *Eu?* Nu, nu, nu pot. Tremura toată. Vă rog...

Dance vedea că femeia începea să devină isterică, aşa că reacţionă repede.

– Staţi liniştită. Nu o să vă distrug viaţa. Nu voi spune nimic despre dumneavoastră. Vreau doar să ne ajutaţi. Nu putem să îi ghicim nicicum intenţiile lui Daniel. Poate ştiţi dumneavoastră ceva despre el.

– Nu ştiu nimic. Serios. Daniel Pell nu mi-a fost nici soţ, nici frate şi nici prieten. E un monstru. Ne-a folosit. Atâta tot. Am locuit cu el doi ani de zile, şi nici măcar nu îmi dădeam seama ce putea să gândească omul acela. Trebuie să mă credeţi. Jur!

Semne clare de negare, care semnalau nu minciuna, ci stresul provocat de trecutul cu care nu se putea confrunta.

– Vi se va asigura protecţie deplină, dacă asta e problema.

– Nu. Îmi pare rău. Aş vrea să pot face ceva. Dar trebuie să mă înţelegeţi. Mi-am creat o nouă viaţă. Dar am muncit atât de mult, şi totul e aşa de fragil.

Dance se uită la ochii ei bulbucaţi şi la bărbia tremurândă şi înţelese că nu avea cum să ajungă la un acord cu aceasta.

– Îmi pare rău, mai continuă femeia. Pur şi simplu nu pot.

Samantha se întoarse şi începu să păşească înspre casă. La uşă, în schimb, se întoarse şi îi zâmbi larg.

„Să se fi răzgândit oare?"

Dar femeia îi făcu semn de rămas-bun cu mâna.

– La revedere! Îmi pare bine că v-am văzut din nou.

Samantha McCoy intră în casă cu minciuna ei cu tot, şi uşa se închise.

Capitolul 24

– Ai auzit? îl întrebă Susan Pemberton pe César Gutierrez.

Bărbatul stătea în faţa ei în minibarul hotelului, punându-şi zahăr în cafea. Femeia gesticulă înspre televizorul unde tocmai apăruseră o poză cu Daniel Pell şi un număr de telefon.

„Linia de urgenţe."

– E oribil, replică omul de afaceri. Am auzit că a ucis doi oameni. Tânărul chipeş presără scorţişoară în cappuccino şi sorbi din el, murdărindu-se cu mirodenia pe care tocmai o presărase. Ia te uită ce neîndemânatic sunt! Nu sunt bun de nimic.

Bărbatul dădu să şteargă pata, dar reuşi doar să o întindă şi mai mult.

Cei doi aveau o întâlnire de afaceri. Susan lucra pentru o firmă de planificări de evenimente, şi el dorea să organizeze o petrecere pentru aniversarea părinţilor lui – dar, neavând prieten, femeia, în vârstă de 39 de ani, se gândi automat la César ca la un potenţial iubit. Bărbatul era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea şi nu purta verighetă.

Terminaseră de planificat detaliile petrecerii – barul, mâncarea şi băutura şi minutele necesare pentru reînnoirea jurămintelor, plus programul DJ-ului. Iar acum stăteau de vorbă la o cafea, înainte ca femeia să se întoarcă la treabă.

– Crezi că l-au prins până acum? întrebă Gutierrez.

Apoi se uită afară şi se încruntă.

– S-a întâmplat ceva? replică femeia.

– Ştiu că sună amuzant, dar, când am ajuns aici, am văzut o maşină care s-a oprit în parcare. Şi un bărbat care semăna puţin cu Pell a coborât din maşină.

– Cu Pell, ucigaşul?

– Da. Şi o femeie conducea maşina.

Reporterul de la televizor tocmai anunţase că o tânără femeie era complicele lui Pell.

– Încotro a luat-o?

– Nu am fost atent. Cred că spre garajul dinspre bancă, arătă el, iar femeia se uită. Apoi bărbatul zâmbi. Eh, e o nebunie ce zic. Sigur nu e aici. Apoi arătă spre banca la care tocmai se uitaseră. Ce e bannerul ăla? L-am văzut înainte.

– Ah, e un concert vineri. Face parte dintr-o manifestare dedicată lui John Steinbeck. Ai citit ceva de el?

– Sigur că da. *La răsărit de Eden. Valea lungă.* Ai fost vreodată în King City? Mie îmi place la nebunie. Bunicul lui Steinbeck avea o fermă acolo.

Femeia îşi duse reverenţios mâna la inimă.

– *Fructele mâniei.* Cel mai bun roman scris vreodată.

– Zici că e un concert vineri? remarcă bărbatul. Ce fel de concert?

– Jazz. Ştii tu, Festivalul de Jazz Monterey. Iubesc jazzul. E genul meu muzical preferat.

– Şi mie îmi place, replică Gutierrez. O să mă duc la festival când apuc.

– Serios? replică Susan, abţinându-se cu greu să nu îl prindă de braţ.

– Poate ne întâlnim pe acolo.

– Ştii, continuă ea, îmi pare rău că nu sunt mai mulţi oameni care ascultă muzica asta. Adică muzică adevărată. Nu cred că tinerii ascultă jazz.

– Ai dreptate, fu de acord César. Fosta mea… îl lasă pe băiatul nostru să asculte rap. Versurile alea sunt oribile! Şi el n-are decât 12 ani.

– Rapul nu e muzică, replică Susan. „Are o fostă soţie sau prietenă. Bun." Femeia îşi jurase să nu iasă în oraş cu nici un bărbat trecut de patruzeci de ani care nu fusese căsătorit.

Bărbatul ezită un pic, dar apoi îşi luă inima în dinţi.

– Crezi că mergi vineri la concert?

– Da, merg.

– Ei bine, nu ştiu prea multe despre tine, dar, dacă tot mergi şi tu, nu vrei să ne vedem?

– Ah, César, ar fi super.

„Să ne vedem…"

În ziua de azi, cuvintele astea valorau cât o invitaţie formală.

Gutierrez se întinse, căscă şi îi spuse lui Susan că trebuia să plece. Mai adăugă că îi plăcuse compania ei şi, fără nici o ezitare, îi dădu cele trei numere magice: telefonul de la lucru, de acasă şi mobilul. Bărbatul îşi luă diplomatul, şi Susan se ridică şi ea să îl conducă înspre uşă. Femeia observă că Gutierrez părea un pic ezitant, examinând holul. Bărbatul se încruntă din nou.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că e tipul ăla! şopti el. Cel pe care l-am văzut înainte. Uite! Îl vezi? A fost aici, în hotel. Şi se uita înspre noi.

Tot holul era plin de plante tropicale, dar, printre frunze şi flori, femeia avu o vagă impresie că vedea o siluetă în uşă.

– Daniel *Pell?*

– Nu are cum să fie el. Ar fi o prostie din partea lui. Cred că doar ne autosugestionăm să credem că e aici.

– Crezi că ar trebui să anunţăm recepţia?

– O să sun la poliţie. Probabil că mă înşel, dar ce se poate întâmpla rău?

Bărbatul îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul. După ce vorbi câteva minute, închise telefonul şi se uită la Susan.

– Nu păreau foarte încrezători, dar au spus că trimit pe cineva să verifice. Probabil că primesc apeluri ca ăsta cu sutele. Dacă vrei, te conduc la maşină.

– Mi-ar plăcea asta, replică femeia, care nu era deloc îngrijorată cu privire la evadat. Pur şi simplu îi plăcea să stea cât mai mult alături de Gutierrez.

Cei doi ajunseră să se plimbe pe strada principală din Alvarado. Restaurante, magazine pentru turişti şi cafenele se găseau la tot pasul – arăta total diferit decât cu 30 de ani în urmă, când muncitorii de la Cannery Row se îmbătau noapte de noapte şi petreceau cu târfele în bordeluri, şi uneori chiar în mijlocul străzii.

Pe măsură ce se plimbau pe stradă, conversaţia lor începu să se mai potolească, iar cei doi se uitară în jur. Străzile erau neobişnuit de pustii. Să fi fost oare din cauza lui Pell? Susan începu să se simtă nesigură.

Biroul ei era lângă un şantier, destul de aproape de Alvarado. Tone de materiale zăceau peste tot; dacă Pell ar fi venit pe aici, ar putea foarte bine să fie ascuns în spatele lor, aşteptându-i. Susan încetini pasul.

– Aia e maşina ta? o întrebă Gutierrez.

Femeia dădu din cap.

– S-a întâmplat ceva?

Suzane rânji, râse ruşinată şi îi spuse motivele îngrijorării sale.

Bărbatul zâmbi.

– Chiar dacă ar fi aici, nu ne-ar ataca pe amândoi. Fii serioasă!

– César, stai puţin, replică ea şi cotrobăi prin poşetă. Uite, zise ea şi îi dădu un tub cilindric mic şi roşu.

– Ce e ăsta?

– Gaz lacrimogen. Ca să fim siguri.

– Ei bine, cred că o să fim în siguranţă. Dar totuşi, cum funcţionează? Nu aş vrea să dau înspre mine, spuse el râzând.

– Tot ce trebuie să faci e să ţinteşti şi să apeşi butonul. Atâta tot.

Cei doi îşi continuară drumul spre maşină, şi, până ajunseră, Susan se simţea deja ca o proastă. Nici un ucigaş psihopat nu îi pândea din spatele cărămizilor. Dar se întrebă dacă reacţia ei afectase cumva posibila viitoare relaţie. Nu părea să fie aşa, căci Gutierrez se comporta ca un adevărat gentleman.

Femeia descuie uşa maşinii.

– Mai bine îţi dau asta înapoi, spuse bărbatul, întinzându-i spray-ul.

Susan întinse mâna să îl ia, dar Gutierrez se aruncă în faţă, o prinse de păr şi îi trase capul pe spate. Apoi îi vârî tubul pe gura larg deschisă, de unde ţipătul ei disperat nu mai apucase să iasă.

Şi apăsă pe buton.

„Cel mai bine controlezi pe cineva apelând la agonie", gândi Daniel Pell. Încă era deghizat ca un om de afaceri latinoamerican şi conducea maşina lui Susan Pemberton spre un adăpost părăsit, lângă ocean, la sud de Carmel.

Agonie... Răneşte-i cât poţi de mult, lasă-le timp să se refacă, iar apoi ameninţă-i că le vei face iarăşi rău. Experţii spun că tortura nu e eficientă. Greşit. Nu e *elegantă*. Nu e o metodă *curată*. Dar funcţionează perfect.

Durase doar o secundă să împrăştie spray-ul în gura bietei Susan Pemberton, dar, din urletul înăbuşit şi din reacţia membrelor ei, îşi dăduse seama că durerea era insuportabilă. O lăsase, aşadar, să se refacă. Flutură tubul de spray în faţa ochilor ei îngroziţi, şi obţinu instantaneu efectul dorit.

Evident, nu se gândise la spray. Pregătise bandă izolatoare şi un cuţit în diplomat. Dar se hotărâse să îşi schimbe planurile atunci când, spre amuzamentul său, femeia îi oferise spray-ul. Mă rog, nu lui, ci alter egoului său, César Gutierrez.

Daniel Pell avea lucruri de rezolvat, lucruri care necesitau ca el să iasă din ascunzătoare, şi, cu pozele sale apărând la televizor din jumătate în jumătate de oră, trebuise să se deghizeze. După ce Jennie făcuse rost de Toyota de la un vânzător uşor de amăgit, fata cumpărase vopsea de haine şi cremă autobronzantă, pe care apoi el le amestecase, rezultatul acestei combinaţii înnegrindu-i pielea. De asemenea, îşi vopsise sprâncenele şi părul în negru. Ochii, în schimb, trebuiau să rămână la fel. Nu avea ce să le mai facă. Nu ştia de unde să cumpere lentile de contact care să le schimbe culoarea din albastru în căprui. Dar ochelarii – ieftini şi numai buni pentru citit – reuşeau să ascundă albastrul ochilor săi pătrunzători.

Mai devreme, Pell sunase la compania Brock şi vorbise cu Susan Pemberton, care aranjase o întâlnire cu el, pentru a discuta despre planificarea unei aniversări. Se îmbrăcase cu un costum ieftin, cumpărat de Jennie de la Mervyns, şi se întâlnise cu femeia la Doubletree. Iar apoi Daniel Pell făcuse ce ştia el mai bine.

Ah, şi ce bine fusese! Jucându-se cu Susan fusese mai bine până şi decât să se uite la Jennie cum se tundea sau se schimba.

Acum se gândea iarăşi la tehnicile pe care le folosise: găsise un punct slab comun (criminalul evadat) şi pasiuni commune (John Steinbeck şi jazzul, lucruri despre care ştia puţin – dar se pricepea de minune să mintă); jocul sexual (femeia se tot uita înspre degetul său, unde nu era nici un inel, iar zâmbetul ei stoic afişat de ea în momentul în care el pomenise de copii îi dezvăluise totul despre relaţiile lui Susan Pemberton); făcuse şi lucruri amuzante (se murdărise de scorţişoară); o făcuse să îl compătimească (nenorocita de fostă soţie care îşi bătuse joc de copil); el, în sine, era o persoană bună (petrecerea pentru părinţii săi, actul cavaleresc de a o conduce la maşină); şi simularea suspiciunii (apelul fals la poliţie).

Încet-încet îi câştigase încrederea, iar apoi obţinuse controlul.

Şi cât de bine se simţea făcând asta în lumea reală!

Pell găsi drumul, care ducea printr-o pădurice înspre ocean. Jennie petrecuse toată ziua de sâmbătă dinaintea evadării verificând zona pentru el şi descoperise locul acesta. Bărbatul continuă să conducă pe drumul

nisipos şi trecu de un semn pe care scria „Proprietate privată". Parcă maşina lui Susan lângă dunele de nisip de la capătul drumului, având grijă să fie cât mai departe de autostradă. Dându-se jos din maşină, auzi zgomotul valurilor care se spărgeau de un ponton aflat la mică distanţă. Soarele tocmai cobora în ocean, iar priveliştea era superbă.

Nici nu avu mult de aşteptat. Jennie venise mai repede. Era bucuros să vadă asta. Oamenii care ajung mai devreme sunt sub controlul tău. Tot timpul fii atent la cei care te lasă să aştepţi.

Fata parcă, coborî din maşină şi îl întâmpină.

– Scumpule, sper că nu a trebuit să aştepţi mult după mine, rosti ea dintr-o suflare şi îl sărută cu foc, cuprinzându-i capul în palme.

Pell, sufocat, se trase înapoi.

– E greu să mă obişnuiesc cu tine aşa, zise fata. Adică, ştiam că eşti tu, dar m-am uitat de două ori. Dar şi eu sunt diferită acum, cu părul scurt – o să crească şi părul, şi tu o să fii alb din nou.

– Vino aici, şopti Pell, ţinând-o de mână şi aşezându-se pe o dună mică de nisip.

– Nu plecăm? întrebă ea.

– Nu încă.

Jennie se uită înspre Lexus.

– A cui e maşina aia? Credeam că te lasă aici prietenul tău.

Pell rămase tăcut, şi amândoi se uitară spre ocean. Soarele ajunsese doar un disc palid care încet-încet era înghiţit de valuri.

„Oare vrea să stăm de vorbă? gândi Jennie. Sau o vrea să mi-o tragă? Ce se întâmplă?"

Nesiguranţă... Pell emana nesiguranţă acum. Fata observase că bărbatul nu zâmbea.

Pell simţi cum Jennie îl strânge de braţ, şi într-un final puse întrebarea:

– Cât de mult mă iubeşti?

Fata nu ezită deloc să răspundă, deşi Pell simţi o oarecare prudenţă în răspunsul ei.

– Cât de mare e soarele!

– Arată mic de aici.

– Vreau să spun cât de mare e soarele de fapt. Nu. Cât de mare e *universul,* adăugă fata rapid, de parcă şi-ar fi corectat un răspuns greşit.

Pell rămase tăcut.

– Daniel, ce s-a întâmplat?

– Am o problemă. Şi nu ştiu ce să fac.

– O problemă, drăguţule?

„Deci e «dragule» când e fericită şi «drăguţule» când e tulburată. Bine de ştiut", notă pentru sine Pell.

– Întâlnirea pe care am avut-o...

Pell îi spusese doar că trebuia să se întâlnească urgent cu cineva să discute „afaceri".

– Da...

– Ceva nu a mers cum trebuia. Planificasem tot. Femeia asta trebuia să îmi restituie o sumă mare de bani pe care eu i-i împrumutasem. Dar m-a minţit.

– Ce s-a întâmplat?

Pell o privea fix în ochi pe Jennie. Brusc înţelese că singura persoană din lume care şi-ar fi dat seama că mincea era Kathryn Dance. Dar gândul la ea îi distrăgea atenţia, aşa că şi-o alungă din minte.

– Avea alte planuri, replică el. Se pare că urma să mă folosească. Şi pe tine la fel.

– Pe mine? Mă cunoaşte?

– Nu după nume. Dar ştie de la ştiri că suntem împreună. Voia să te părăsesc.

– De ce?

– Să fie cu mine. Voia să fugă cu mine.

– O cunoşteai dinainte?

– Da.

– Ah, replică Jennie şi tăcu.

„Gelozie..."

– Evident că am refuzat-o. Nici măcar nu am stat să mă gândesc la aşa ceva.

Fata încercă să reacţioneze cumva, dar nu reuşi.

„Drăguţule..."

– Şi atunci Susan parcă a luat-o razna, continuă Pell. A spus că merge direct la poliţie să ne toarne pe amândoi. Faţa lui Pell se schimonosi de durere. Am încercat să o conving să nu facă asta, dar nu am reuşit.

– Ce s-a întâmplat?

Pell se uită înspre maşină şi îi răspunse.

– Am adus-o aici. Nu am avut de ales. Încerca să contacteze poliția.

Alarmată, Jennie se ridică și verifică mașina. Nimeni nu era înăuntru.

– În portbagaj.

– Dumnezeule! E...

– Nu, răspunse Pell încet. E în regulă. Am legat-o. Asta e problema. Nu știu ce să fac acum.

– Tot mai vrea să te denunțe?

– Îți vine să crezi? răspunse Daniel într-o clipită. Am rugat-o să nu facă asta. Dar nu e normală. La fel ca soțul tău, îți amintești? Tot te rănea, deși știa că urma să fie arestat. Susan e la fel. Nu se poate controla. Pell oftă nervos. M-am purtat corect față de ea, și ea m-a înșelat. A cheltuit toți banii. Urma să ți-i dau ție înapoi pentru tot ce ai făcut.

– Nu trebuie să îți faci griji pentru bani, drăguțule. Oricum urma să îi cheltuiesc pentru noi.

– Nu. O să ți-i dau înapoi. Niciodată să nu lași oamenii să știe că ai nevoie de ei doar pentru bani. Și niciodată să nu fii dator cuiva! Pell o sărută ușor distras și continuă să vorbească: Dar ce ne facem acum?

Jennie nu îl privi în ochi, ci se uită înspre soare.

– Nu... nu știu, drăguțule. Nu știu... continuă ea, și vocea i se stinse.

– Nu pot lăsa să ni se întâmple ceva. O strânse ușor de picior. Te iubesc atât de mult.

– Și eu te iubesc, Daniel, replică stins Jennie.

Pell își scoase cuțitul din buzunar și se uită la el.

– Nu vreau să o fac. Chiar nu vreau. Dar și ieri, au fost oameni răniți din cauza noastră.

„*Noastră*. Nu a *mea*."

Fata simți diferența. Pell își dădea seama după umerii ei încordați.

– Dar nu am făcut-o intenționat, continuă Daniel. A fost accidental. Dar acum... nu știu.

Fata se lipi de el, uitându-se la lama cuțitului care sclipea în soare. Tremura.

– Mă ajuți, draga mea? Nu pot să fac asta de unul singur.

Jennie începu să plângă.

– Nu știu, drăguțule. Nu cred că pot.

Ochii ei erau fixați pe portbagajul mașinii.

Pell o sărută pe creștetul capului.

– Nu putem lăsa oamenii să ne facă rău. Nu aș putea trăi fără tine.

– Nici eu.

Trase puțin aer în piept. Bărbia și degetele îi tremurau.

– Te rog, ajută-mă, șopti Pell.

Bărbatul se ridică în picioare, o ajută și pe Jennie să se ridice, și se îndreptară spre mașină. Pell îi dădu cuțitul în mână și îi strânse degetele pe mânerul acestuia.

– Nu am destulă putere să fac asta singur, șopti el. Dar împreună... împreună putem. O privi apoi fix în ochi. O să fie ca un pact. Știi tu, ca un pact între iubiți. Înseamnă că suntem mai atașați unul de celălalt decât poate oricine să fie. Ca frații de sânge. Noi am fi *iubiți* de sânge.

Pell își vârî mâna pe geamul mașinii și apăsă butonul care deschidea portbagajul. Jennie țipă surd la auzul zgomotului.

– Te rog, draga mea, ajută-mă, zise el conducând-o înspre portbagaj.

Apoi fata se opri.

– Te rog, începu ea să se smiorcăie și îi dădu înapoi cuțitul. Îmi pare rău... nu o pot face. Nu te supăra pe mine. Pur și simplu nu o pot face.

Pell rămase tăcut, dând din cap. Ochii fetei plini de lacrimi reflectau lumina roșie a soarelui ajuns la asfințit.

Priveliștea era specială.

– Să nu mă urăști pentru asta, Daniel. Nu aș putea suporta așa ceva.

Pell păstră tăcerea preț de trei bătăi de inimă. Intervalul perfect pentru a atâța nesiguranța.

– E în regulă. Nu sunt nici supărat, nici nervos pe tine.

– Încă sunt scumpa ta?

Încă o pauză.

– Sigur că ești, replică Pell. Acum urcă în mașină!

– Dar...

– E în regulă. Așteaptă-mă acolo!

Jennie urcă ascultătoare în Toyota, în timp ce Pell înaintă spre portbagajul Lexusului și se uită în jos.

La corpul neînsuflețit al lui Susan Pemberton.

O omorâse în urmă cu o oră, în parcarea clădirii. O sufocase cu bandă izolatoare.

Pell nu dorise neapărat ca Jennie să îl ajute să o ucidă. Știa că fata nu ar fi putut face asta. Tot incidentul fusese pur și simplu o altă lecție pe care i-o dădea.

Iar acum, Jennie mai evoluase un pic. Deja se putea gândi la moarte și la violență. Preț de cel puțin zece secunde, fata chiar se gândise să înfigă cuțitul în corpul unui alt om. Se pregătise să vadă sângele curgând șuvoaie. Se pregătise să vadă cum pierea un suflet. În urmă cu o săptămână, nici nu s-ar fi putut gândi la așa ceva. Peste o săptămână, cele zece secunde se vor mări.

Iar atunci poate chiar l-ar ajuta să ucidă pe cineva. Și mai târziu? Poate va reuși să o facă să ucidă de una singură. Pell reușise să le convingă pe fetele din Familie să facă lucruri pe care ele nu doreau să le facă – dar numai mici furtișaguri. Nimic legat de violență.

Daniel Pell credea că era în stare să o transforme pe Jennie Marston într-un robot care să-i îndeplinească orbește ordinele, chiar dacă asta însemna să omoare.

Bărbatul trânti portbagajul, iar apoi rupse o creangă de pin și șterse urmele de pe nisip. Se întoarse la mașină măturând în jurul lui. Îi spuse lui Jennie să conducă până la drum, apoi coborî și mai șterse și urmele mașinii.

– Conduc eu, îi spuse când se urcă înapoi.

– Îmi pare rău, Daniel, zise fata, ștergându-și fața de lacrimi. O să mă revanșez.

Cerșea încurajări.

Dar planul lui prevedea că el nu trebuia să îi răspundă nicicum.

Capitolul 25

„Un om foarte interesant", gândi Kathryn Dance.

Morton Nagle își ridică pantalonii și se așeză la măsuța de cafea din biroul agentei, deschizând o servietă ponosită.

Nagle arăta puțin cam nătâng, cu părul său ciufulit, cu bărbița nearanjată, cu mânecile suflecate. Dar părea să se simtă bine în pielea lui, după cum observă Dance. Nagle nu părea stresat deloc. Ochii lui scrutau tot ce le ieșea în cale, iar când intrase în biroul agentei, ignorase complet decorul și se uitase iute la fața obosită a lui Kathryn, îl salutase scurt pe Rey Carraneo și își fixase privirea asupra lui Winston Kellogg.

Iar după ce aflase cine erau șefii lui Kellogg, ochii lui se îngustară un pic mai mult, probabil întrebându-se ce căuta acolo un agent FBI.

Kellogg era îmbrăcat mult mai lejer decât dimineață – cu o geacă sport bej, pantaloni largi închiși la culoare și o cămașă albastră, fără cravată. Cu toate acestea, comportamentul îl dădea de gol. Îi spuse lui Nagle că era acolo doar în calitate de observator, ca să „dea o mână de ajutor".

Scriitorul chicoti scurt, ceea ce în limbajul său însemna: „Te fac eu să vorbești".

– Rebecca și Linda au acceptat să ne ajute, îi spuse Dance.

– Serios? Și cealaltă? Samantha?

– A refuzat.

Nagle scoase trei foi de hârtie din servietă și le așeză pe masă.

– Miniopera mea – dacă ăsta n-o fi un oximoron. O scurtă istorie a lui Daniel Pell.

Kellogg își trase scaunul lângă Dance. Aceasta nu simți de această dată miros de aftershave – cum i se întâmplase cu O'Neil.

Scriitorul repetă ce îi spusese şi lui Dance în ziua precedentă: cartea nu era despre Pell, ci despre victimele sale.

– Am scris despre toată lumea afectată de moartea lui Croyton. Până şi despre angajaţii lui. Compania Croyton a fost cumpărată în cele din urmă de o firmă importantă producătoare de programe de calculator, şi sute de oameni şi-au pierdut slujbele. Poate, dacă nu ar fi murit, nu s-ar fi întâmplat lucrul acesta. Şi, că veni vorba despre profesia lui, şi *profesia* e o adevărată victimă. Croyton era unul dintre cei mai importanţi producători de computere din Silicon Valley la momentul respectiv. Avea drepturi de autor pe toate programele, programe care erau incredibil de avansate pentru vremea respectivă. Multe dintre ele nici măcar nu aveau vreo aplicaţie pe atunci. Ceea ce demonstrează cât de avansate erau. Acum au dispărut. Poate că erau nişte programe revoluţionare, despre evoluţia medicinii, a ştiinţelor sau a comunicaţiilor.

Dance îşi aminti că gândise exact ca Nagle atunci când trecuse cu maşina pe lângă campusul Cal State, locul care beneficiase cel mai mult de pe urma lui Croyton.

Nagle continuă să vorbească:

– E foarte interesant – Pell îşi schimbă autobiografia în funcţie de persoana cu care vorbeşte. Să spunem că are nevoie să intre într-o relaţie cu cineva ai cărui părinţi au murit când persoana respectivă avea doar câţiva ani. Ei bine, Pell îi va spune acelui individ că şi el a rămas orfan la vârsta de zece ani. Sau poate trebuie să se folosească de faptul că tatăl cuiva a fost soldat. În cazul acesta, tatăl lui Pell a fost un militar ucis la datorie. Şi îi va spune persoanei respective lucrul acesta, doar ca să îi intre pe sub piele. Sunt zeci şi zeci de Daniel Pell, dar eu l-am găsit pe cel adevărat. S-a născut în octombrie 1963, continuă Nagle. 7 octombrie. Dar tuturor le spune că s-a născut pe 22 noiembrie. Data când Lee Harvey Oswald l-a împuşcat pe Kennedy.

– Admira un asasinat prezidenţial? întrebă Kellogg.

– Nu. Se pare că îl considera un ratat pe Oswald. Credea că era uşor de manipulat şi foarte naiv. Dar admira faptul că un simplu om reuşise să afecteze atâta lume cu un singur gest. Acel om a făcut să plângă milioane de oameni şi a schimbat cursul unei întregi naţiuni – chiar a întregii lumi. Tatăl lui, Joseph Pell, era vânzător ambulant, iar mama sa lucra ca

recepţioneră. Asta când lucra. Erau o familie de clasă mijlocie. Mama lui, Elizabeth, trăgea la măsea. Prespunem că era distantă faţă de el, dar nu l-a abuzat niciodată. A murit de ciroză când Daniel era adolescent. Tată său a făcut tot posibilul să îl crească pe Daniel cum trebuie, dar Daniel nu accepta să nu fie el la conducere. Nu s-a comportat niciodată aşa cum trebuie în faţa persoanelor cu autoritate – profesori, şefi şi în special tatăl său.

Dance menţionă că, pe caseta pe care o vizionase împreună cu Michael, Pell declarase că tatăl său îi cerea chirie şi îl bătea. După Daniel, îşi şi abandonase familia; plus că Pell susţinea că acesta murise.

– Minciuni, completă Nagle. Dar, fără nici o îndoială, Pell nu s-a înţeles bine cu tatăl său. Era şi foarte religios, şi foarte strict. Fusese hirotonisit drept preot într-o sectă conservatoare prezbiteriană din Bakersfield, dar nu avusese niciodată o biserică proprie. Ajunsese preot adjunct, dar într-un final a fost nevoit să renunţe. Erau multe plângeri pe numele său: prea puţin tolerant şi deloc imparţial. A încercat să pornească o biserică proprie, dar sinodul prezbiterian nici nu a vrut să audă de aşa ceva, aşa că a ajuns să vândă cărţi religioase şi icoane. Putem presupune că i-a distrus viaţa fiului său.

Pentru Dance, religia nu ocupa un loc important în lista de priorităţi a familiei. Wes, Maggie şi ea sărbătoreau Paştele şi Crăciunul, deşi imaginile reprezentative pentru aceste sărbători erau un iepure şi un individ vesel într-un costum roşu. Dance îi învăţa pe copii propriile reguli despre etică – reguli care se regăseau la majoritatea sectelor importante. Cu toate acestea, după atâţia ani în slujba poliţiei, învăţase că religia avea un rol important într-o crimă. Nu doar în cadrul acţiunilor premeditate de terorism, ci şi în incidentele de zi cu zi. Ea şi Michael O'Neil petrecuseră zece ore într-un garaj din apropiere de Marina, negociind cu un preot care intenţiona să îşi ucidă nevasta şi fiica în numele lui Isus, pentru că fiica lui adolescentă rămăsese însărcinată. (Salvaseră familia, dar Dance aflase adevărul despre cât de periculoasă putea fi justeţea religioasă.)

– Tatăl lui Pell a ieşit la pensie, continuă Nagle, s-a mutat în Phoenix şi s-a recăsătorit. A doua lui soţie a murit în urmă cu doi ani, iar el a decedat anul trecut – de infarct. Se pare că nu mai păstrase legătura cu Pell. Daniel nu are unchi nici din partea tatălui, nici din partea mamei, iar singura sa mătuşă e femeia din Bakersfield.

– Cea care suferă de Alzheimer?

– Da. Dar Pell are un frate.

Deci nu era singur la părinți, așa cum susținea.

– Fratele lui e mai mare decât el, continuă Nagle. S-a mutat în Londra în urmă cu câțiva ani, iar acum conduce o firmă specializată pe vânzări. Nu am reușit să iau legătura cu el, și tot ceea ce știu e că îl cheamă Richard Pell.

– O să pun pe cineva să îl găsească. Dance se întoarse înspre Kellogg.

– Are cumva veri? întrebă agentul FBI.

– Mătușa lui nu s-a măritat niciodată, replică Nagle. Apoi chicoti în timp ce bătea cu degetul în fișele sale. Ei bine, tânărul adult Pell a avut tot timpul probleme cu legea – de regulă, pentru furtișaguri și furturi de mașini. Dar violența nu îi era caracteristică. Primele sale fișe întocmite de polițiști arătau surprinzător de „pașnice". Nici o implicare în vreo bătaie de stradă, nici un atac violent, nici un semn cum că și-ar fi pierdut vreodată cumpătul. Un polițist a susținut că Pell ar răni pe cineva doar dacă ar putea obține un avantaj tactic din asta și că violența îi displăcea. Fusese doar o unealtă pentru Pell.

Dance se gândi la ce remarcase înainte. Pell putea ucide fără remușcări, ori de câte ori situația o cerea.

– Am ajuns la droguri, reluă Nagle. Se pare că Pell nu a luat niciodată așa ceva. Și nici nu consumă – sau nu a consumat – alcool.

– Ce studii are?

– Ei bine, uite un subiect interesant. Pell e absolut genial. I-am verificat notele din liceu, și ieșea cu totul din tipare. La cursurile de studiu independent avea 10 pe linie, dar nu s-a prezentat la nici un curs cu prezență obligatorie. În închisoare a învățat singur chestiuni legate de drept și și-a susținut tot de unul singur apelul în cazul Croyton.

Lui Dance îi reveni în minte comentariul lui Pell la primul lor interogatoriu, despre Facultatea de Drept Hastings.

– Și și-a dus procesul până la Curtea Supremă din California, continuă scriitorul. Abia anul trecut i-a fost respinsă pledoaria. Se pare că a fost o lovitură importantă pentru el. Se aștepta să câștige.

– Ei bine, poate să fie el deștept, dar nu îndeajuns de deștept încât să nu se întoarcă în închisoare, rosti Kellogg, care apoi arătă înspre un paragraf al biografiei unde erau specificate în jur de vreo 75 de arestări, toate pe numele lui Pell. *Ăsta* da, dosar!

– Și e doar vârful aisbergului, remarcă Nagle. De regulă, Pell îi convingea pe *alții* să comită infracțiunile în locul său. Probabil că mai sunt sute de alte cazuri în spatele cărora era Pell, dar pentru care a fost arestat altcineva. Furturi și furtișaguri. Așa trăia el. Îi punea pe alții să îi facă treaba murdară.

– Oliver, remarcă Kellogg.

– Poftim?

– *Oliver Twist*. Charles Dickens. Ai citit cartea?

– Am văzut filmul, replică Dance.

– Bună comparație. Fagin era tipul care conducea gașca de hoți. Ăsta e Pell.

– Domnule, vă rog, vreau mai mult! rosti Kellogg cu un accent britanic cam nereușit.

Dance izbucni în râs, și agentul ridică din umeri.

– Pell a plecat din Bakersfield și s-a îndreptat spre Los Angeles, apoi spre San Francisco. A umblat cu niște oameni și a fost arestat pentru câteva chestii. Nimic serios. Nu s-a mai auzit nimic despre el o perioadă de timp, până când a fost arestat în California de Nord, fiind suspect de crimă.

– Crimă?

– Da. Cazul de omucidere Charles Pickering din Redding. Pickering era funcționar public. A fost înjunghiat în afara orașului, la doar o oră după ce fusese văzut vorbind cu o persoană care semăna cu Pell. A fost o crimă atroce. Omul a fost înjungiat de zeci de ori. O adevărată baie de sânge. Dar Pell avea un albi – fata cu care își petrecuse întreaga zi. Și nici nu au existat dovezi. Poliția locală l-a ținut în arest o săptămână, dar, într-un final, l-a eliberat. Cazul nu a fost niciodată elucidat. Apoi a pus bazele Familiei în Seaside. Câțiva ani în plus de furturi, câteva atacuri și vreo două cazuri de incendiere. Pell a fost suspect în cazul atacului asupra unui motociclist care locuia lângă el, dar bărbatul nu a depus plângere. La o lună după asta, a urmat cazul Croyton. Și, după asta, ei bine, până ieri, Pell a fost închis.

– Fata ce a declarat?

– Fata?

– Păpușa Adormită. Theresa Croyton.

– Ce ar fi putut să spună? Dormea când s-au comis crimele. Așa s-a stabilit.

– Da? întrebă Kellogg. De către cine?

– De către cei care au investigat atunci, presupun, răspunse Nagle nesigur pe el.

Părea să nu se fi gândit niciodată la asta.

– Ar trebui să aibă 17 ani acum, remarcă Dance. Aş vrea să vorbesc cu ea. Ar putea să ştie nişte lucruri utile. Locuieşte cu mătuşa şi cu unchiul ei, nu?

– Da, ei au adoptat-o.

– Îmi poţi da numărul lor de telefon?

Nagle ezită. Ochii lui îşi pierduseră strălucirea.

– E vreo problemă?

– Păi i-am promis mătuşii că nu voi spune nimic nimănui despre fată. Ţine foarte mult la ea şi o protejează cât poate. Nici *eu* nu am întâlnit-o până acum! Prima dată, femeia nici nu a vrut să mă lase să vorbesc cu ea. Cred că aş putea totuşi, dar, chiar dacă îţi dau numărul ei de telefon, mă îndoiesc că ar vorbi cu tine, plus că aş trece şi eu pe lista ei neagră.

– Spune-mi doar unde locuieşte. Facem rost de numele lor de la Direcţia de Asistenţă Socială. Nici nu o să pomenesc de tine.

Nagle clătină din cap.

– Şi-au schimbat numele după ce s-au mutat. Le era teamă că cineva din Familie putea să vină după ei.

– Dar i-ai spus lui Kathryn numele femeilor, remarcă Kellogg.

– Apăreau în cartea de telefon. Aţi fi putut chiar voi să faceţi rost de ele. Theresa şi familia ei nu apar menţionate nicăieri.

– Dar *tu* i-ai găsit! spuse Dance.

– Prin sursele mele confidenţiale, replică Nagle. Care, îţi garantez eu, acum vor să rămână cât mai confidenţiale, mai ales că Pell e în libertate. Dar ştiu care sunt priorităţile. Uite cum facem! Mă duc personal să vorbesc cu mătuşa. Îi spun că vrei să discuţi cu Theresa despre Pell. Nu voi încerca să le conving. Dacă vor refuza, asta e.

Kellogg dădu din cap aprobator.

– Asta e tot ce voiam. Mulţumim.

– Cu cât aflu mai multe despre el, cu atât ştiu mai puţin, remarcă Dance, uitându-se peste biografia lui Pell.

Scriitorul râse, şi faţa i se înseninâ la loc.

– Ah, vrei să înţelegi motivaţiile lui Pell? Începu să cotrobăie în geantă, scoase un teanc de hârtii şi le răsfoi până ajunse la o fişă galbenă. Uite aici un citat care provine de la unul dintre interogatoriile psihologice pe care le-a dat! Chiar a fost sincer aici, continuă Nagle, care apoi începu să citească de pe foi:

> Pell: Vrei să mă analizezi, nu-i aşa? Vrei să ştii cum funcţionez. Sigur ştii răspunsul la această întrebare, doctore. E un răspuns universal valabil: familia. Tata mă bătea. Tata mă ignora. Mama nu a avut grijă de mine. Unchiul Joe a făcut nu ştiu ce prostii şi el. Natura şi educaţia. Două lucruri responsabile pentru dezvoltarea oricărei familii. Dar, dacă te gândeşti prea mult la ele, după aceea vei simţi cu tine, în cameră, prezenţa tuturor rudelor sau a strămoşilor tăi. Şi vei paraliza. Nu, nu. Ca să supravieţuieşti trebuie să îţi scoţi din memorie toate amintirile şi să ţii minte doar că tu eşti cine eşti şi că asta nu se poate schimba nicicum.
>
> Anchetatorul: Atunci, Daniel, tu cine eşti?
>
> Pell (râzând): Cine, eu? Eu sunt cel care îţi controlează sufletul şi tot eu sunt acela care te pune să faci lucruri de care nu te credeai vreodată în stare. Eu sunt cel care cântă la flaut şi te conduce în locurile în care îţi e frică să mergi. Şi, doctore, permite-mi să-ţi spun, ai fi surprins dacă ai şti câţi oameni chiar îşi doresc să fie conduşi. Foarte surprins.

– Trebuie să mă duc acasă, zise Dance după plecarea lui Nagle.

Mama ei şi copiii o aşteptau cu nerăbdare să ajungă la petrecerea tatălui ei.

Kellogg îşi aranjă şuviţele de păr de pe frunte, dar acestea nu voiau să stea nicicum. Dance se uită la bărbat şi observă ceva ce nu sesizase până atunci – un bandaj pe gâtul său, deasupra gulerului cămăşii.

– Eşti rănit?

Winston ridică din umeri.

– Am fost doar puţin atins. O misiune în Chicago, alaltăieri. Judecând după limbajul trupului său, Kellogg nu voia să mai vorbească despre incident. Dar apoi continuă brusc: Infractorul nu a supravieţuit, rosti el cu un ton aparte. Un ton pe care ea îl folosea când le spunea celor care o întrebau că soţul ei era mort.

– Îmi pare rău, replică ea. Eşti în regulă acum?

– Da. Sunt bine. De fapt, adăugă el, nu chiar bine. Dar mă descurc. Uneori nu poți face mai mult de atât.

– Ai planuri diseară? îl întrebă ea, din instinct.

– O baie la hotel, un pahar de scotch, un hamburger și, după aia, somn. Bine, două pahare, de fapt.

– Am o întrebare, continuă ea.

Winston ridică o sprânceană.

– Îți place tortul?

– E printre lucrurile mele preferate, replică agentul FBI după o scurtă pauză.

Capitolul 26

– Uite mama, am *deck*-orat[1] totul!

Dance își sărută fetița și zâmbi.

– E chiar haios, Mags.

Știa că fetița abia așteptase să îi spună acest joc de cuvinte.

Și, într-adevăr, Puntea arăta foarte bine. Copiii munciseră toată după-amiaza, pregătind totul de petrecere. Bannere, lampioane și lumânări erau peste tot. (Învățaseră asta de la mama lor; musafirii lui Kathryn Dance nu aveau parte tot timpul de mâncare sofisticată, dar de atmosferă fantastică, cu siguranță.)

– Când poate bunicul să își deschidă cadourile? întrebară Wes și Maggie.

Ambii copii strânseseră bani și îi cumpăraseră lui Stuart Dance o salopetă de pescuit și o plasă. Dance știa bine că tatăl ei s-ar fi bucurat pentru orice cadou de la nepoții lui, dar aceste două lucruri chiar îi erau de folos.

– După ce mâncăm tortul, replică Edie Dance. Și asta înseamnă după cină.

– Bună, mamă, o salută Kathryn.

Dance și mama ei nu se prea îmbrățișau, dar de data aceasta Edie se apropie de ea ca să îi poată șopti ceva. Femeia voia să îi spună noutăți despre Juan Millar.

Cele două femei intrară în sufragerie, iar Dance observă imediat că Edie nu era în apele ei.

– Ce s-a întâmplat?

---

[1] În original, joc de cuvinte având la bază cuvintele *deck* – „punte" și *to decorate* – „a decora" (n.tr.)

– Încă mai rezistă. Şi-a revenit puţin de vreo câteva ori, zise Edie. Apoi se uită în jur, să se asigure că nici unul din copii nu era în preajmă. Dar fiecare dată n-a fost conştient decât vreo câteva secunde. Nu avea cum să vorbească. Dar...

– Ce e, mamă?

Femeia şopti cu voce foarte scăzută:

– Stăteam fix lângă el. Nimeni altcineva nu îl putea auzi. M-am uitat spre el, şi Juan avea ochii deschişi. Adică ochiul nebandajat era deschis, şi îşi mişca buzele. M-am aplecat înspre el şi l-am auzit vorbind. Edie se uită în jur şi continuă: A spus: „Ucide-mă". De două ori. Iar apoi şi-a închis ochii.

– Suferă atât de tare?

– Nu. E plin de sedative şi nu poate simţi nimic. Dar s-a putut uita să vadă cât era de bandajat. A putut să vadă tot echipamentul medical. Nu e deloc naiv.

– Familia lui e acolo?

– Mai tot timpul. Mă rog, fratele lui îl păzeşte ca un şoim. Nu are încredere că noi avem într-adevăr grijă de el aşa cum trebuie, doar pentru că e latinoamerican. Şi a mai spus câteva lucruri despre tine.

Dance râni.

– Îmi pare rău, dar trebuia să îţi spun.

– Păi da.

Kathryn era foarte tulburată. Nu din cauza lui Julio Millar. Evident că putea să se ocupe de el. Ci din cauză tânărului detectiv care era atât de hotărât să moară.

„Ucide-mă..."

– A sunat Betsey? întrebă agenta.

– Ah, sora ta nu poate să vină, îi răspunse Edie, vizibil deranjată de faptul că fiica ei mai tânără nu putuse parcurge un drum de patru ore din Santa Barbara pentru ziua de naştere a lui Stuart.

Desigur, cu urmărirea lui Pell, probabil că Dance nu ar fi condus nici ea pe *acolo*, dacă situaţia ar fi stat invers. Dar Dance era aici, şi sora ei nu, ceea ce însemna că, de data aceasta, Betsey avea o bilă neagră.

Cele două se întoarseră pe Punte, şi Maggie veni înspre ele.

– Mamă, putem să lăsăm câinii afară?

– Să vedem, replică agenta. Câinii pot să fie cam gălăgioşi la petreceri. Şi au tendinţa să mănânce mai mult decât trebuie. Fratele tău unde e?

– La el în cameră.

– Şi ce face?

– Chestii.

Dance îşi încuie arma în seif, făcu un duş rapid şi se schimbă. Pe hol, dădu nas în nas cu Wes.

– Fără tricou! E ziua bunicului tău.

– Dar e curat!

– Tricou cu guler. Sau cămaşa ta cu nasturi, alb cu negru. Femeia ştia mai bine ce avea el în dulapul de haine.

– Bine, bine.

Dance se uită atentă la Wes. Comportamentul lui nu avea nimic de-a face cu schimbatul tricoului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nimic.

– Haide, toarnă tot.

– Să torn tot?

– E de pe vremea mea. Spune-mi ce te preocupă.

– Nimic.

– Du-te şi schimbă-te.

Zece minute mai târziu, Kathryn aranja platourile cu aperitive delicioase, mulţumindu-le celor de la Trader Joe's.

Îmbrăcat cu o cămaşă la patru ace, Wes fugi pe lângă ea şi hăpăi un pumn de alune. Un puternic miros de aftershave îl urmă. Băiatul arăta bine. Îi era greu ca părinte, dar totodată avea şi numeroase motive de mândrie.

– Mamă? Aruncă un caju în aer şi îl prinse în gură.

– Nu face asta! Ai putea să te îneci.

– Mamă?

– Da?

– Cine vine în seara asta?

Acum băiatul nu o privea în ochi şi stătea cu umărul întors către ea. Ceea ce însemna că alta era, de fapt, întrebarea. Ştia exact ce îl deranja pe băiat – acelaşi lucru ca în noaptea trecută. Dar acum era timpul să îi explice.

– Doar noi şi câţiva oameni. Duminică urma să fie o petrecere mai mare, cu mulţi invitaţi, majoritatea prieteni ai lui Stuart de la clubul Marine din apropierea acvariului din Monterey. Astăzi era de fapt ziua tatălui ei, aşa că invitase doar vreo zece oameni la cină. Michael şi soţia lui, continuă să îi explice Kathryn, Steve şi Martine, familia Barber... şi cam atât. Ah, şi mai vine un agent care ne ajută la un caz. E din Washington.

– Atât? întrebă băiatul. Nimeni altcineva?

– Atât, replică Dance şi îi aruncă o pungă cu sărăţele pe care băiatul o prinse cu o mână. Pune-le pe masă! Şi vezi să mai rămână şi pentru invitaţi.

Weston, mult mai liniştit, începu să o ajute pe mama lui.

Băiatul fusese îngrijorat că Brian Gunderso s-ar fi putut afla pe lista de invitaţi. Brian, care îi sărea acum în ochi. Brian, al cărui telefon la Biroul Californian de Investigaţii fusese raportat de Maryellen Kresbach atât de clar.

„Brian a sunat..."

Bancherul în vârstă de patruzeci de ani fusese prietenul lui Kathryn. Agenta se întâlnise cu el la sugestia lui Maryellen, care se pricepea doar la făcutul de cafea şi la ruinatul vieţii ageţilor Biroului Californian de Investigaţii.

Brian era deştept şi amuzant: la prima lor întâlnire, ascultase cum agenta îi vorbise despre descifrarea limbajului corpului şi îşi băgase pe neaşteptate palmele sub el. „Aşa nu o să îţi dai seama care sunt intenţiile mele", replicase el. Cina fusese până la urmă lungă şi foarte plăcută. Brian era divorţat, nu avea copii (deşi îşi dorea), dar, fiind atât de ocupat cu serviciul, la fel ca Dance, relaţia lor înainta cu greutate. Lucru care pe Kathryn nu o deranja. Avusese un mariaj lung, rămăsese de curând văduvă şi chiar nu se grăbea deloc.

După o lună de ieşit împreună la filme, cine şi cafele, ea şi Brian începuseră să se plimbe şi se opriseră pe o plajă la Asilomar. Soarele tocmai apunea, nişte foci se jucau în apropierea ţărmului... Cum să rezişti să nu îl săruţi? Dance nu se putuse abţine. Îşi amintea că îi plăcuse. Apoi se simţise vinovată pentru că îi plăcuse. Dar senzaţia de bine era mai puternică decât cea de vinovăţie.

Era vorba despre *acea* parte din viaţă fără de care poţi rezista o vreme, dar nu pentru totdeauna.

Dance nu îşi făcuse planuri pentru viitorul ei cu Brian, şi fusese fericită să vadă că nici el nu se grăbea.

Dar Wes intervenise. Nu fusese niciodată obraznic, dar se comportase în aşa fel încât o mamă să înţeleagă foarte clar că nu îi plăcea de Brian. Dance fusese o perioadă la un consilier matrimonial, dar acum mai mergea doar ocazional la un terapeut. Femeia îi spusese cum să le prezinte copiilor un posibil viitor prieten, iar Dance urmase sfaturile ei. Dar Wes o păcălise. Devenise tot mai ursuz şi mai agresiv când era vorba despre Brian.

Despre asta voise să vorbească noaptea trecută, atunci când citea *Stăpânul Inelelor*.

Iar astăzi, îngrijorarea băiatului cu privire la musafiri însemna de fapt: „Vine şi Brian?"

Şi corolarul: „Chiar v-aţi despărţit?"

„Da. Ne-am despărţit." (Deşi Dance se întreba dacă Brian avea altă părere. În definitiv, el o mai sunase de câteva ori după despărţire.)

Terapeutul îi spusese că Wes se comporta normal şi că, dacă Dance îşi păstra răbdarea şi determinarea, n-avea să fie nici o problemă. Mai important era, în schimb, să nu îl lase pe Wes să o controleze. Dar, într-un final, Kathryn se hotărâse că nu era nici destul de răbdătoare, nici destul de hotărâtă. Aşa că, în urmă cu două săptămâni, se despărţise de Brian. Fusese foarte subtilă, şi îi explicase că trecuse prea puţină vreme de la moartea soţului ei, şi încă nu era pregătită. Brian fusese puţin supărat, dar primise veştile bine. Nu se mai întâmplase nimic în continuare, dar posibilitatea unei relaţii încă exista.

„Să mai lăsăm să treacă nişte vreme..."

Adevărul e că despărţirea de Brian fusese o adevărată uşurare pentru ea; Dance se hotărâse că, momentan, nu merita să plângă după o relaţie nereuşită. Cu toate acestea, îi părea bine că încă o mai suna, şi îşi dădu seama că îi era dor de el.

Când duse sticlele de vin în faţa casei, îl găsi pe tatăl ei stând cu Maggie. Bărbatul ţinea o carte în mâini şi îi arăta fetiţei un peşte care strălucea în întunericul adâncurilor.

– Hei, Mags, peştele ăla arată delicios, spuse Dance.

– Mamă! Dezgustător.

– La mulţi ani, tată, zise ea şi îl îmbrăţişă.

– Mulţumesc, draga mea.

Dance aranjă platourile, puse berea în frigider, iar apoi intră în bucătărie şi îşi scoase telefonul mobil. Îi sună pe TJ şi pe Carraneo, care nu mai

aflaseră nimic nou despre Pell şi nici nu găsiseră nimic referitor la Fordul furat sau la numele Nimue şi Alison. Nimic nici despre hoteluri, moteluri sau locurile unde Pell şi complicele său ar fi putut fi.

Dance fu tentată preţ de o secundă să îl sune pe Winston Kellogg, gândindu-se că bărbatul era timid şi nu dorea să vină, dar se răzgândi. Putea să facă întocmai cum voia. Să vină sau să nu vină.

Dance o mai ajută pe mama ei cu mâncarea, şi apoi, întorcându-se pe Punte, îi întâmpină pe vecinii care tocmai veniseră. Tom şi Sarah Barber aduseseră cu ei o sticlă de vin drept cadou, şi pe câinele lor, Fawlty.

– Mamă, te rog! o imploră Maggie, scopul ei fiind foarte clar.

– Bine, bine, poţi să dai drumul câinilor.

Maggie îi eliberă pe Patsy şi pe Dylan din dormitor, şi cei trei câini începură să o ia la fugă prin curte, pregătiţi de joacă.

Câteva minute mai târziu, un al doilea cuplu apăru la uşă. Steven Cahill ar fi putut fi un topmodel, judecând după pantalonii pe care îi purta şi după părul lui lung, prins în coadă. Soţia sa, Martine Christensen arăta excepţional şi avea tenul închis la culoare. Ai fi putut crede că avea sânge de spanioloaică sau de mexicancă, dar strămoşii săi se trăgeau din California. Era pe jumătate indiancă Ohlone – triburile de indieni care stătuseră între Big Sur, până la golful San Francisco. Sute, chiar mii de ani, doar ei locuiseră în această zonă a Californiei.

Cu câţiva ani în urmă, Dance o întâlnise pe Martine la un concert de la un festival de muzică din Monterey. Iniţial fusese un festival de folk – aici îşi făcuse debutul Bob Dylan pe coasta de vest, în 1965. Câţiva ani mai târziu, festivalul se transformase în celebrul Festival pop Monterey, care îi adusese în atenţia întregii lumi pe Jimi Hendrix şi pe Janis Joplin.

Concertul la care se întâlniseră Dance şi Martine nu era de anvergura concertelor din anii trecuţi, dar pentru ele fusese mult mai important. Femeile se împrieteniseră acolo şi, mult după ce ultima formaţie părăsise scena, ele încă mai stăteau să vorbească despre muzică. Şi, în curând, ajunseseră cele mai bune prietene. Martine o ajutase pe Dance cel mai mult după moartea soţului. Reuşise să o împiedice să alunece spre o viaţă de văduvă solitară. Când unii o evitau, iar alţii (inclusiv mama ei) o sufocau cu atenţie, Martine începuse să o ajute printr-o metodă care avea la bază ignorarea amărăciunii. O linguşea, glumea, discuta în contradictoriu cu ea şi ţesea tot felul de intrigi. În ciuda rezistenţei lui Dance, aceasta îşi dăduse

repede seama că tactica prietenei ei funcţiona. Martine era probabil fiinţa datorită căreia viaţa sa revenise pe făgaşul normal.

Copiii lui Steve şi ai lui Martine, gemeni mai mari cu un an decât Maggie, îi urmară în sus pe scări, unul ţinând husa chitarei mamei sale, iar celălalt ducând un cadou pentru Stuart. După urările normale, Maggie îi conduse pe băieţi în curte.

Adulţii se îndreptară spre masa plină de lumânări.

Dance observă că Wes nu mai fusese atât de fericit de multă vreme. Băiatul se simţea foarte bine în compania copiilor, şi acum se juca vesel cu ceilalţi.

Agenta se gândi iarăşi la Brian, dar doar pentru o clipă.

– Evadatul... L-aţi...? începu Martine, dar se opri când îşi dădu seama că Dance ştia la ce se referea.

– Da. Mă ocup de caz.

– E amuzant, interveni Tom Barber, jurnalist local şi scriitor liber-profesionist, că ne gândim tot timpul la teroriştii. Ei sunt noii duşmani. Şi, brusc, apare cineva ca Daniel Pell. Tinzi să uiţi că oamenii ca el reprezintă cel mai mare pericol pentru noi.

– Oamenii stau în case, adăugă soţia lui Barber. În toată peninsula Monterey. Le e frică.

– Eu sunt aici, adăugă Steven Cahill, doar pentru că ştiam că aveau să mai fie oameni înfricoşaţi prin zonă.

Dance râse.

Michael şi Anne O'Neil apărură şi ei, însoţiţi de cei doi copii, Amanda şi Tyler, în vârstă de nouă, respectiv zece ani. Maggie coborî încă o dată scările şi îi conduse pe cei doi copii în curte, după ce în prealabil adunase provizii consistente de sucuri şi chipsuri.

Dance arătă spre sticlele de vin şi de bere, iar apoi se îndreptă spre bucătărie, dar mama ei o opri din drum.

– Mai ai un musafir, remarcă ea, arătând înspre uşă, unde stătea Winston Kellogg.

– Nu am adus nimic cu mine, se scuză acesta.

– Avem suficientă mâncare, îi replică Dance. Poţi să şi iei cu tine acasă ce mai rămâne. Că tot veni vorba, ai vreo alergie la ceva?

– La polen, da. La câini, nu.

Kellogg se schimbase din nou, iar acum purta aceeaşi geacă sport, un tricou, jeanşi, tenişi şi şosete galbene.

– Da, ştiu, se grăbi el să spună, observând cum se uita Dance la el. Parcă aş fi un tată fotbalist.

Dance îl conduse prin bucătărie şi i-l prezentă lui Edie. Apoi continuară să meargă înspre Punte, unde Kellogg fu copleşit de numărul de oameni pe care trebuia să îi cunoască. Dance nu spuse motivul pentru care Kellogg era în oraş, iar acesta spuse doar că fusese trimis de la New York şi că „lucra cu Kathryn la nişte proiecte".

Apoi Dance îl duse spre scările care dădeau în curte şi îi prezentă copiii. Agenta observă cum Wes şi Tyler îl examinau atenţi, fără îndoială uitându-se să vadă dacă era înarmat.

O'Neil veni lângă cei doi agenţi.

Wes îi făcu cu mâna foarte vesel, iar apoi mai aruncă o privire înspre Kellogg şi se întoarse la jocul lor. Wes stabilea regulile. Era ceva ce implica spaţiul cosmic şi nişte dragoni invizibili. Câinii erau extratereştri. Gemenii erau de viţă nobilă, iar un con de pin era sau un glob magic, sau o grenadă. Sau poate chiar amândouă.

– I-ai spus lui Michael despre Nagle? întrebă Kellogg.

Dance îi relată agentului ce aflase despre trecutul lui Pell şi adăugă că scriitorul urma să vadă dacă Theresa Croyton voia stea de vorbă cu ei.

– Deci crezi că Pell e aici din cauza crimelor comise în trecut? întrebă O'Neil.

– Nu ştiu, replică ea. Dar am nevoie de toate informaţiile pe care le pot obţine.

Detectivul îi zâmbi şi se întoarse înspre Kellogg.

– Face tot posibilul şi nu lasă nimic la voia întâmplării. Aşa lucrează ea.

– Lucru pe care l-am învăţat de la el, replică Dance râzând.

– Ah, spuse O'Neil, mă gândeam la ceva. Una dintre convorbirile telefonice ale lui Pell din închisoare era despre bani.

– 9 200 de dolari, replică Kellogg, spre uimirea lui Dance, care era impresionată că reţinuse.

– Ei bine, uite ce cred eu, continuă O'Neil. Ştim că Thunderbirdul a fost furat în Los Angeles. E logic să presupunem că de acolo e prietena lui Pell. Ce ar fi să contactăm băncile din Los Angeles şi să vedem dacă au fost femei care au extras o sumă atât de mare din cont, în ultimele două luni.

Dance era de acord cu ideea, deşi asta implica multă muncă.

– De la ai tăi trebuie să ne vină informaţiile astea, îi spuse O'Neil lui Kellogg. De la FBI, trezorerie, secţia financiară sau securitatea naţională.

– E o idee bună, replică Kellogg. Doar că, zic eu, avem o problemă de efectiv. Exact asta gândea şi Dance. Vorbim aici despre milioane de clienţi. Cei de la Los Angeles nu s-ar putea descurca cu aşa o cerere, şi cei de la securitate ne-ar râde în nas. Şi, dacă fata e deşteaptă, atunci sigur a extras sume mici timp de mai multe luni. Sau a extras cecuri şi a ascuns banii undeva.

– Ah, sigur. E posibil. Dar ar fi foarte bine dacă i-am putea identifica prietena. Ştii tu, al doilea suspect...

– Sporeşte şansele detectării şi arestării amândurora, termină Kellogg citatul dintr-o carte veche despre practicile în poliţie. Dance şi O'Neil apelau destul de des la citate din ea.

Kellogg zâmbi şi se uită la Dance.

– Noi, federalii, nu avem chiar atâtea posibilităţi pe cât crede lumea. Sunt sigur că nu ne-am descurca prea uşor cu aşa ceva. Ar fi foarte greu de făcut.

– Oare? replică Michael O'Neill. La prima vedere, pare uşor să verifici bazele de date, cel puţin de la băncile mari.

– Ai avea nevoie de un mandat? întrebă Dance.

– Probabil, replică Kellogg. Dar, dacă o bancă ar dori să coopereze, cineva de acolo ar putea să verifice şi să ne spună dacă a găsit ceva. Am putea obţine un mandat pentru nume şi adresă în jumătate de oră. Kellogg sorbi din paharul lui de vin şi continuă: De fapt, avem o altă problemă. Mă tem că, dacă mergem la securitatea naţională sau la secţia financiară cu ceva care pare prea „subţire", atunci nu mai putem apela la ei pentru posibilele cazuri mai importante din viitor.

– Mda, făcu O'Neil. Cred că jocurile sunt mai complicate la un asemenea nivel.

– Oricum, lasă-mă să mă mai gândesc la asta, replică Kellogg. O să dau nişte telefoane.

– Hei, la mulţi ani, tinere, făcu O'Neil uitându-se peste umărul lui Dance.

Stuart Dance, care purta o insignă pe care scria „Sărbătoritul zilei", insignă făcută de Maggie şi de Wes, dădu mâna cu agentul, le umplu paharele de vin şi se uită spre Kellogg.

– Vorbeşti doar despre lucru. Nu ai voie. Te iau cu de la copii, hai, treci la joacă acum cu adulţii!

Kellogg râse timid şi îl urmă pe Stuart la masa unde Martine cânta la chitară acompaniată de restul lumii. Dance şi O'Neil rămaseră pe loc, iar femeia îl observă pe Wes urmărindu-i cu privirea. Probabil că se uitase o vreme la ei, dar băiatul se întoarse şi continuă să se joace cu prietenii lui de-a *Războiul stelelor.*

– Pare să fie bun, spuse O'Neil, arătând cu capul înspre Kellogg.

– Winston? Da.

De regulă, O'Neil nu le purta pică persoanelor care îi respingeau ideile.

– A fost rănit de curând? întrebă O'Neil, pipâindu-şi gâtul.

– De unde ştii?

Bandajul nu era atât de vizibil.

– Se atingea acolo ca şi cum ai atinge o rană.

– Foarte bună analiză a limbajului trupului, observă Dance. Da, s-a întâmplat recent, continuă Dance. Era în Chicago, şi infractorul a apucat să tragă primul, dar Win l-a terminat după. Nu a vrut să îmi spună mai multe.

Cei doi tăcură, uitându-se prin curte la copii, la câini şi la luminile care pâlpâiau tot mai tare în praful care le acoperea.

– O să îl prindem.

– Crezi?

– Da. O să facă o greşeală, continuă O'Neil. Toţi fac aşa.

– Nu ştiu. El e diferit. Nu simţi asta?

– Nu e diferit. Pur şi simplu e peste ceilalţi, replică agentul.

Michael O'Neil – persoana cea mai cultă dintre toţi oamenii pe care îi cunoştea – avea nişte filozofii de viaţă surprinzător de simple. Nu credea în bine şi în rău, cu atât mai puţin în Dumnezeu şi în Satana. Toate acestea erau doar diversiuni de la slujba lui de zi cu zi, slujbă care presupunea ca el să îi prindă pe acei oameni care încălcau legile făcute pentru siguranţa şi sănătatea lor.

Nici bun, nici rău. Existau doar forţe distrugătoare care trebuiau oprite. Pentru Michael O'Neil, Daniel Pell era ca un tsunami, un cutremur de pământ sau o tornadă. Agentul se mai uită un pic la jocul copiilor, şi apoi continuă:

– Cred că tipul ăla cu care te întâlneai... Ai terminat-o cu el?

„Brian a sunat..."

– Te-ai prins de asta? Dată de gol de propria asistentă.

– Îmi pare rău. Sincer.

– Ştii cum merge treaba, replică Dance dându-şi seama că tocmai rostise una dintre replicile alea banale care se aruncă într-o conversaţie.

– Da.

Dance se întoarse şi o văzu pe mama ei care tocmai venea cu cina. Soţia lui O'Neil se uită la ei şi le zâmbi. Kathryn îi zâmbi şi ea, iar apoi se uită la Michael.

– Hai să ne alăturăm şi noi corului!

– Trebuie să cânt şi eu?

– Evident că nu, replică ea rapid.

Michael vorbea minunat, cu o voce joasă şi un vibrato natural. Dar nu putea pentru nimic în lume să nu falseze atunci când cânta.

După jumătate de oră de muzică, bârfe şi râsete, Edie Dance, ajutată de fiica şi de nepoata ei, puse pe masă friptura marinată à la Worcesteshire, salata de sparanghel şi cartofii gratinaţi. Dance se aşeză lângă Winston Kellogg, care se înţelegea foarte bine cu toţi acei oameni pe care îi întâlnea pentru prima oară. Kellogg reuşise să spună nişte glume savuroase, amintindu-i agentei de fostul ei soţ, care semăna cu Kellogg nu doar datorită carierei, dar şi datorită felului său calm şi relaxat de a fi – cel puţin atunci când nu era la muncă.

Conversaţia trecu de la muzică la critica adusă de către Anne O'Neil artiştilor din San Francisco, apoi la politica din Orientul Mijlociu, Washington şi Sacramento, până la mult mai importanta poveste a puiului de focă născut în captivitate în acvariul local, în urmă cu două zile.

Era o reuniune reuşită: prieteni, râsete, mâncare, vin şi muzică.

Deşi, desigur, Kathryn Dance nu putea fi complet relaxată. În atmosfera plăcută, inundată de sunetele vechii chitare a lui Martine, gândul că Daniel Pell era încă în libertate nu îi dădea deloc pace.

MIERCURI

Capitolul 27

Kathryn Dance stătea într-o cameră din hanul Point Lobos – prima dată când agenta se afla într-un loc atât de scump şi de sofisticat. Cabana se afla pe un drum care se desprindea din Autostrada 1, la sud de Carmel, mărginind frumoasa rezervaţie naturală de la care îşi trăgea numele casa de oaspeţi. Locuinţa în stil tudor era bine izolată – o alee lungă o despărţea de drum –, iar agentul din maşina Departamentului de Poliţie din Monterey putea să vadă perfect tot ce mişca în jur, acesta fiind şi motivul principal pentru care fusese aleasă această cabană.

Dance îl sună pe O'Neil, care se afla într-o misiune în Monterey, căutând o persoană dispărută. Apoi agenta îi sună şi pe TJ şi pe Carraneo. TJ nu avea nici o noutate, iar agentul latinoamerican îi replicase că nu reuşise să găsească nici un motel ieftin unde ar fi putut fi Pell.

– Am verificat toate motelurile şi hotelurile până la Gilroy şi...

– Hoteluri *ieftine?*

– Exact, agent Dance, replică Carraneo după o scurtă pauză. Nu m-am sinchisit cu cele scumpe. Nu prea cred că un deţinut evadat ar avea destui bani pentru aşa ceva.

Dance îşi aminti de convorbirea secretă a lui Pell din Capitola, referitoare la cei 9 200 de dolari.

– Probabil că Pell ştie că tu gândeşti exact aşa. Ceea ce înseamnă că... Dance se opri şi îl lăsă pe Carraneo să termine idea.

– Că ar fi un lucru mai deştept să stea într-un hotel scump. Bun. Mă ocup de asta. Stai puţin. Agent Dance, unde eşti acum? Crezi că el a...?

– Am verificat tot ce e prin zonă, îl asigură ea, apoi închise telefonul şi se uită la ceas.

„Oare o să meargă schema asta?" se întrebă ea.

Cinci minute mai târziu, se auzi o bătaie în uşă, şi Dance merse şi deschise.

Masivul agent al Biroului Californian de Investigaţii, Albert Stemple, stătea în cadrul uşii, acoperind-o aproape în totalitate pe tânăra Linda Whitfield. Linda era drăguţă, nu se machia şi avea părul scurt şi roşu. Purta haine cam ponosite: pantaloni negri care cam făcuseră genunchi şi un pulover roşu rupt pe alocuri. Femeia avea o cruciuliţă la gât, şi, după cum îşi dădu seama Dance, nu se parfumase. De asemenea, îşi purta unghiile bine îngrijite şi scurte.

Cele două femei dădură mâna. Linda avea o strânsoare puternică.

Stemple îşi ridică o sprânceană, lucru care însemna: „Mai am ceva de făcut aici?"

Dance îi mulţumi, iar bărbatul masiv lăsă jos servieta Lindei şi plecă. Dance încuie uşa şi o conduse pe Linda în sufrageria cabanei. Aceasta se uită uimită în jur, nefiind obişnuită cu o asemenea eleganţă.

– Vai de mine!

– Am pus de cafea, zise Dance arătând spre micuţa bucătărie.

– Aş prefera ceai, dacă e.

Dance îi aduse o ceaşcă.

– Sper că nu vei fi nevoită să stai prea mult. Poate nici nu va fi nevoie să rămâi peste noapte aici.

– Mai ştii ceva despre Daniel?

– Nimic nou.

Linda se uită la cele două dormitoare, de parcă, alegând unul din ele, ar fi fost nevoită să îşi prelungească şederea. Dar, după o secundă, îşi reveni la normal, alese o cameră, îşi duse servieta înăuntru şi se întoarse să îşi bea ceaiul. Femeia îşi turnă nişte lapte în cană şi se aşeză.

– Nu am mai zburat cu avionul de ani de zile, începu ea. Şi avionul ăsta... a fost fantastic. Atât de mic, dar atât de puternic. Era şi o agentă FBI alături de mine, în avion. A fost foarte de treabă.

Cele două femei stăteau pe canapele confortabile, fiind despărţite de o măsuţă de cafea. Linda se mai uită în jur.

– Chiar e splendid aici, spuse ea.

Şi chiar era. Dance se întrebă ce reacţie urmau să aibă contabilii de la FBI când aveau să vadă nota de plată. Cabana costa aproape şase sute de dolari pe noapte.

– Rebecca e pe drum, spuse Dance. Dar noi două putem să începem să vorbim.

– Şi Samantha?

– Nu a vrut să vină.

– Ai vorbit cu ea?

– Am fost să o văd.

– Unde e? Ah, stai. Nu poţi să îmi spui asta.

Dance zâmbi.

– Am auzit că şi-a făcut operaţii estetice şi că şi-a schimbat numele şi tot, continuă Linda.

– Da, e adevărat.

– Am cumpărat un ziar din aeroport să văd ce s-a mai întâmplat.

Dance se întrebă de ce nu era nici un televizor în casa fratelui ei. Să fi fost din cauze etice? Culturale? Sau poate nu îşi permiteau un televizor. Dar, în zilele noastre, pentru doar câteva sute de dolari, puteai să îţi cumperi un televizor ultraechipat. Cu toate astea, Dance observă că Linda o ducea prost cu banii, ţinând cont de faptul că tocurile ei erau complet roase.

– Scria acolo că Pell i-a ucis pe paznici, continuă Linda şi îşi lăsă jos ceaiul. Am fost foarte surprinsă de asta. Daniel nu era deloc violent. Ar fi rănit pe cineva doar în autoapărare.

„Deşi, gândi Dance, din punctul lui Pell de vedere, exact asta s-a şi întâmplat."

– Dar, continuă Linda, Daniel *a lăsat* pe cineva în viaţă. Pe şofer.

Doar pentru că era în avantajul lui să facă asta.

– Cum l-ai cunoscut pe Pell?

– A fost cam cu zece ani în urmă. Eram în Golden Gate Park. San Francisco. Fugisem de acasă şi dormeam acolo. Daniel, Samantha şi Jimmy locuiau în Seaside, împreună cu alţi oameni. Se tot mutau dintr-un loc în altul. Exact ca ţiganii. Vindeau lucruri fie făcute de ei, fie cumpărate de altundeva. Sam şi Jimmy erau destul de talentaţi: confecţionau rame pentru poze, suporturi de CD-uri sau rafturi. Chestii de genul ăsta. În orice caz, continuă Linda, zilele alea tocmai ce fugisem de acasă – mare scofală, oricum

făceam asta tot timpul –, şi Daniel m-a văzut lângă Grădina Japoneză. S-a aşezat lângă mine, şi am început să vorbim. Daniel are darul de a te asculta. E ca şi cum tu eşti centrul universului. E foarte, ştii tu, seducător.

– Şi nu te-ai mai întors acasă niciodată?

– Ah, nu, m-am întors. Tot timpul am vrut să pot fugi fără să mă mai uit înapoi. Fratele meu a făcut aşa. A plecat de acasă la 18 ani şi de atunci nu l-am mai văzut. Dar eu nu am avut atâta curaj. Părinţii mei – locuiam în San Mateo – erau foarte severi. Ca în armată. Tata era şef la Banca şi Trustul Santa Clara.

– Stai, stai! *Acel* Whitfield?

– Da. Multimilionarul Whitfield. Cel care finanţa o bună porţiune din Silicon Valley şi care a rămas cu avere şi după ce a căzut bursa. Cel care a intrat în politică – până când, din cauza unei anumite fiice, a avut probleme cu presa. Femeia se strâmbă şi continuă: Ai cunoscut vreodată pe cineva care a fost dezmoştenit de părinţi? Ei bine, acum ştii pe cineva. Odată cu trecerea timpului, au devenit tot mai stricţi şi mai autoritari, continuă să povestească Linda. Trebuia să fac totul după cum voiau ei. Cum să îmi arate camera, cum să mă îmbrac, ce materii să îmi aleg la şcoală, ce note să iau. Am fost bătută la fund de tatăl meu până la 14 ani, şi cred că a încetat numai pentru că mama i-a spus că nu era o idee prea bună ţinând cont de vârsta mea... Ei îmi spuneau că făceau asta pentru că mă iubeau şi pentru că voiau ca eu să fiu fericită. Dar nu, nu. Pur şi simplu erau obsedaţi să mă controleze. Încercau să mă transforme într-o păpuşă, ca să aibă pe cine să îmbrace şi cu cine să se joace. Aşa că, îşi reluă Linda ideea, m-am întors acasă, dar tot la Daniel Pell mă gândeam. Nu am discutat decât vreo câteva ore cu el, dar a fost fantastic. Mă trata ca pe o persoană reală. Mi-a spus să am încredere în propriul raţionament. Şi mi-a mai zis că eram deşteaptă şi drăguţă, rânji ea. Nu eram nici deşteaptă, nici drăguţă. Dar, când el mi-a spus asta, chiar am crezut. Într-o dimineaţă, mama a intrat la mine în cameră şi mi-a spus să mă îmbrac. Trebuia să o vizităm pe mătuşa mea, sau ceva de genul ăsta. Şi trebuia să port fustă. Eu voiam să mă îmbrac cu jeanşi. Nu era o ocazie specială – pur şi simplu mergeam să luăm prânzul împreună. Dar mama a făcut un adevărat circ din asta. A început să urle la mine şi să mă facă în fel şi chip. Ei bine, atunci mi-am luat rucsacul şi am plecat. Îmi era teamă că poate nu îl mai găseam, dar mi-am amintit

că Pell îmi spusese că săptămâna următoare avea să fie în Santa Cruz, la un bâlci.

Acesta se ţinea într-un parc de distracţii celebru, aflat chiar pe plajă. Mulţi tineri se plimbau singuri acolo, la orice oră din zi sau din noapte. Dance se gândi că era un loc perfect de vânătoare pentru Daniel Pell.

– Pell stătea mult pe acolo, continuă Linda. Acolo i-a cunoscut şi pe Jimmy şi pe Rebecca. Aşa că am făcut autostopul până acolo şi l-am găsit. Părea bucuros să mă vadă. Lucru pe care nu l-am remarcat niciodată la părinţii mei. L-am întrebat dacă ştia un loc unde puteam sta, şi el mi-a răspuns din prima că puteam sta cu ei.

– În Seaside?

– Da. Aveam un bungalow micuţ acolo. Era foarte drăguţ.

– Tu, Samantha, Jimmy şi Pell?

– Exact.

Limbajul trupului Lindei îi dădea de înţeles lui Dance că femeia îşi amintea cu plăcere de lucrurile acelea: poziţia umerilor, ochii şi gesturile făcute cu mâinile, gesturi care sunt folosite pentru a întări sensul cuvintelor şi pentru a sugera intensitatea reacţiilor vorbitorului cu privire la ceea ce spune acesta.

Linda mai luă o gură de ceai şi îşi continuă şirul ideilor:

– Tot ce se zice despre Pell – secte, droguri şi orgii – e o mare aberaţie. Acolo chiar ne simţeam ca acasă. Nu luam droguri şi nici nu consumam alcool. Poate un pahar de vin din când în când la cină. Ah, ce frumos era! Îmi plăcea să fiu în compania oamenilor care te vedeau exact aşa cum erai şi nu încercau să te schimbe. Acolo eram respectată. Eu conduceam casa. Eram ca o mamă. Era atât de bine să mi se ceară părerea. Nimeni nu mai striga la mine pentru că aveam propriile idei.

– Şi cum rămâne cu delictele? întrebă Dance.

Linda începu să se agite.

– Au fost şi de-*astea*. Câteva. Dar nu aşa cum zice lumea. Au fost nişte furturi, şi cam atât. Şi eu nu am fost de acord cu ele. Niciodată.

Dance simţi că femeia nu mintea, deşi avea nişte gesturi clare de negare; stresul se datora faptului că Linda încerca să minimalizeze gravitatea incidentelor. Familia făcuse lucruri mult mai grave decât furtişaguri mărunte.

Dance ştia asta bine. Fuseseră nenumărate cazuri de furturi din magazine, precum şi furturi de la persoane, cazuri mult mai serioase.

– Dar nu aveam de ales, explică Linda. Trebuia să participe toată Familia.

– Cum era să locuieşti cu Daniel?

– Nu era atât de rău cum crezi. Trebuia doar să îi faci pe plac.

– Şi dacă nu făceai asta?

– Nu ne făcea rău. Cel puţin, nu fizic. De regulă... se retrăgea.

Dance îşi reaminti ce le spusese Kellogg despre liderul unei secte.

„Liderii ameninţă că îi părăsesc – aceasta fiind probabil arma lor cea mai puternică."

– Urma să ne părăsească. Şi atunci noi ne speriam. Niciodată nu ştiai dacă ăsta era sfârşitul. Cineva de la biserică ne-a spus despre nişte emisiuni, *Big Brother, Survivor?*

Dance dădu din cap aprobator.

– Ei bine, ne-a spus cât de populare sunt emisiunile astea. Cred că de asta lumea e obsedată de ele. E un gând terifiant să fii dat afară din propria familie, zise Linda ridicând din umeri şi apucând între degete crucea de la gât.

– Ai primit o pedeapsă mai lungă decât restul. Pentru că ai distrus dovezi. Care e întrega poveste?

Femeia îşi muşcă buzele.

– Am fost proastă şi am intrat în panică. Tot ce ştiam era că Daniel sunase şi ne spusese că Jimmy era mort şi că mersese ceva prost acolo. Trebuia să împachetăm şi să ne pregătim să plecăm, pentru că poliţia putea fi pe urmele lui. Daniel ţinea nişte cărţi despre Charles Manson în dormitor. Mai avea acolo şi articole de ziar despre el şi alte lucruri din astea. Am ars câteva dintre ele înainte să ajungă poliţia. Ştiam că, dacă ei aflau că Pell era pasionat de Manson, nu ar fi ieşit bine deloc.

„Lucru care s-a şi întâmplat", se gândi Dance, amintindu-şi cum procurorul se folosise de obsesia lui Pell pentru Manson pentru o obţine pedeapsa.

Linda continuă să îi spună lui Dance despre viaţa ei din ultimii ani. În închisoare devenise o persoană religioasă şi, după ce fusese eliberată, se mutase în Portland, unde se şi angajase la o biserică locală protestantă. Se dusese în Portland pentru că acolo era fratele ei pastor.

Linda avea o relaţie cu un bărbat, dar biserica însemna totul pentru ea şi, pe lângă asta, îşi petrecea tot timpul liber având grijă de copiii fratelui ei. Voia şi ea să adopte un copil – din cauza unor probleme medicale nu putea avea copii –, dar era foarte greu, ţinând cont de dosarul ei.

– Nu am multe lucruri, continuă Linda, dar îmi place viaţa mea. E o viaţă *bogată*, în sensul bun al cuvântului.

O bătaie în uşă le întrerupse. Dance îşi duse mâna instinctiv la pistol.

– Sunt eu, şefa, TJ! Am uitat parola secretă.

Dance deschise uşa, şi tânărul agent intră însoţit de o altă femeie. Era înaltă, cam de vreo 35 de ani şi avea o geantă de piele atârnându-i pe un umăr.

Kathryn Dance făcu astfel cunoştinţă cu al doilea membru al Familiei.

Capitolul 28

Rebecca Sheffield era cu câțiva ani mai în vârstă decât Linda, avea o constituție atletică și arăta minunat, deși Dance se gândi că firele de păr alb, bijuteriile pe care le purta și lipsa machiajului o făceau să pară mai aspră. Femeia era îmbrăcată cu jeanși și cu un tricou alb de mătase, peste care avea o geacă din piele maro.

Rebecca dădu mâna cu Dance, dar imediat o observă pe Linda, care tocmai se ridica de pe canapea și îi zâmbea.

– Ei bine, uite cine e aici, făcu Rebecca, în timp ce păși înainte și o îmbrățișă pe Linda.

– După atâția ani, răspunse Linda, care începu să plângă.

Cele două femei nu mai stăteau îmbrățișate, dar Rebecca o ținea în continuare de mână pe Linda.

– Îmi pare atât de bine să te văd!

– Rebecca... m-am rugat mult pentru tine.

– Ești religioasă acum? Ce chestie... Înainte nu aveai nici o treabă cu religia. Ei bine, mulțumesc pentru rugăciuni, oricum. Totuși, nu sunt sigură că și-au făcut efectul.

– Nu, nu! Faci atâtea lucruri bune acum. Serios! În biroul din biserică avem un computer, și ți-am văzut pagina de web. Femei care își încep propria afacere. E grozav! Sunt covinsă că ajuți multă lume.

Rebecca păru surprinsă că Linda știa atâtea lucruri despre ea.

Dance arătă înspre dormitorul liber, iar Rebecca își lăsă geanta acolo, apoi se duse la baie.

– Șefa, dacă ai nevoie de mine, strigă-mă, zise TJ, apoi plecă.

Dance încuie ușa după el.

Linda își umplu ceașca de ceai, dar nu sorbi din ea. „Câte fac oamenii în situații de stres", gândi Dance. Interogase suspecți care se jucau cu pixurile, cu scrumierele, cu ambalajele de mâncare, chiar și cu pantofii lor, doar ca să se elibereze de stres.

Rebecca se întoarse, și Dance îi făcu semn spre cafea.

– Chiar te rog! replică Rebecca.

Dance îi turnă cafeaua în ceașcă și puse pe masă zahărul și laptele.

– Nu e nici un restaurant aici, dar avem room-service. Comandă orice dorești.

Rebecca lua o înghițitură de cafea și se uită înspre Linda.

– Linda, trebuie să îți spun că arăți foarte bine.

Femeia se înroși.

– Ah, nu știu. Nu mai sunt chiar atât de în formă pe cât aș vrea. Dar tu arăți fantastic. Și ești atât de slăbuță. Și părul tău e minunat!

Rebecca râse.

– Ce să zic! Câteva luni de închisoare, și albești automat. Hmm, nu ai verighetă. Deci nu te-ai căsătorit.

– Nu.

– Nici eu.

– Nu se poate! Tu urma să te căsătorești cu un sculptor italian arătos. Eram sigură că te-ai măritat.

– Nu e ușor să îți găsești alesul atunci când le spui că ai fost prietenă cu Daniel Pell. Am citit despre tatăl tău în *Business Week*. Ceva despre extinderea afacerilor sale.

– Serios? Chiar nu știam.

– Tot nu vorbiți?

Linda clătină din cap.

– Nici eu, nici fratele meu. Suntem doi amărâți de oameni aflați în slujba bisericii. Dar e mai bine așa, crede-mă. Tu mai pictezi?

– Uneori. Dar nu chestii de profesionist.

– Nu? Serios? Linda se întoarse către Dance. Ah, Rebecca era atât de talentată! Ar trebui să vezi picturile ei. Vreau să zic, cea mai bună.

– Fac doar schițe acum, replică Rebecca.

Femeile mai vorbiră câteva minute. Dance fu surprinsă să audă că, deşi amândouă locuiau pe Coasta de Vest, nu mai ţinuseră legătura după proces.

Rebecca se uită şi ea la Dance.

– Samantha vine şi ea? Sau, de fapt, cum o cheamă acum?

– Nu, nu vine. Sunteţi doar voi două.

– Sam a fost tot timpul cea timidă.

– Şoricelul, îţi aduci aminte? o întrebă Linda pe Rebecca.

– Da. Aşa îi zicea Pell. Şoricelul lui.

Femeile îşi umpură din nou ceştile, şi Dance începu să discute cu Rebecca, întrebând-o în principiu aceleaşi lucruri ca pe Linda.

– Eu am fost ultima păcălită de domnul Pell, replică femeia. Când a fost oare...

Se uită înspre Linda, care zise:

– Ianuarie. Cu doar patru luni înainte de cazul Croyton.

„Cazul, nu crimele."

– Cum l-ai cunoscut pe Pell? o întrebă Dance.

– În vremea aia, stăteam pe undeva prin zona Coastei de Vest şi câştigam bani desenând portrete pe la bâlciuri şi pe plajă. Ştii tu, din astea. Aveam şevaletul pregătit, şi Pell a apărut lângă mine. Voia un portret.

Linda zâmbi.

– Din câte îmi amintesc nu ai lucrat prea mult la schiţă, că aţi dispărut în spatele dubiţei şi aţi stat acolo multă vreme.

Rebecca zâmbi şi ea, ruşinată.

– Ei bine, Daniel se pricepe *la asta*. Oricum, am *şi* vorbit. Şi m-a întrebat dacă nu voiam să stau cu ei în Seaside. Prima dată am ezitat – adică ştiam ce se spunea despre Pell şi despre furturile din magazine. Dar apoi mi-am spus: „Ce naiba, sunt o artistă boemă şi rebelă. La naiba cu viaţa asta mizerabilă. Mergi cu Pell!" Şi asta am şi făcut. Totul a mers bine. Aveam alături oameni de treabă, cum ar fi Linda şi Sam. Nu trebuia să lucrez de la nouă la cinci şi puteam să pictez cât de mult doream. Ce altceva puteai să vrei în viaţă? Desigur, mi-am dat seama ulterior că mă asociasem cu o bandă de pungaşi. Asta *nu era* atât de bine.

Dance observă că faţa Lindei se întunecă la auzul vorbelor Rebeccăi.

Femeia continuă să îi explice agentei, cum, după eliberarea din închisoare, începuse să se implice în mişcările feministe.

– Mi-am dat seama că, ploconindu-mă în faţa lui Pell – şi purtându-mă cu el ca şi cum ar fi fost regele regilor –, am retrogradat substanţial ideile susţinute de grupările feministe, poate chiar cu câţiva ani, şi că trebuia să mă revanşez cumva.

Într-un final, după mult ajutor, Rebecca şi-a deschis o firmă de consultanţă, pentru femei care doreau să îşi pornească mici afaceri. Şi asta făcea de atunci. Desigur, Rebecca părea să câştige bine, judecând după bijuterii şi haine şi după pantofii italieneşti, care, dacă agenta estima corect (şi, când era vorba despre pantofi, Dance nu dădea greş), valorau cât cele mai bune două perechi de pantofi ale ei, la un loc.

Cineva bătu din nou la uşă. Era Winston Kellogg. Dance era bucuroasă să îl vadă – atât profesional, cât şi personal. Îi plăcuse să stea cu el pe Punte noaptea trecută. Iar bărbatul se dovedise surprinzător de sociabil pentru un agent FBI aflat tot timpul pe drumuri. Dance cunoscuse mulţi oameni, care avusesră legătură cu soţul ei, şi majoritatea erau tăcuţi şi retraşi, ferindu-se să stea la taclale în public. Dar Winston Kellogg, alături de părinţii ei, plecase ultimul de la petrecere.

Agentul le salută pe cele două femei şi le arăta insigna lui de agent FBI. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi Dance, care până atunci întrebase doar lucruri mai puţin relevante, se decise că, odată cu venirea lui Kellogg, era cazul să treacă la chestiunile serioase.

– Ei bine, uite cum stă situaţia, începu ea. Probabil că Pell se află încă în zonă. Nu ne putem da seama unde e şi de ce e acolo. Nu are nici o logică. De regulă, evadaţii fug cât mai departe de locul evadării.

Agenta le spuse detaliat despre planul lui de la judecătorie şi despre cum decursese până în acel moment situaţia. Femeile ascultară cu interes, şoc sau repulsie, după cum era cazul.

– În primul rând, vreau să vă întreb despre complicele lui.

– Femeia despre care am citit? replică Linda. Cine e?

– Nu ştim. Se pare că e tânără şi blondă. Probabil de vreo 25 de ani.

– Deci are o nouă prietenă, spuse Rebecca. Ăsta e Daniel pe care îl ştim.

– Nu știm exact despre relația lor, interveni Kellogg. Femeia era probabil un fan de-al lui. Se pare că prizonierii, până și cei mai răi, au o grămadă de femei la picioarele lor.

Rebecca izbucni în râs și se uită înspre Linda.

– *Tu* ai primit scrisori de dragoste în închisoare? Eu nu.

Linda zâmbi politicos, dar rămase tăcută.

– Există posibilitatea, spuse Dance, ca fata să nu fie o necunoscută. Era foarte tânără pe vremea când exista Familia, dar mă gândeam că poate o cunoașteți.

– Dacă are 25-26 de ani acum, înseamnă că atunci era adolescentă. Linda se încruntă. Nu îmi amintesc de nimeni.

– Când exista Familia, adăugă Rebecca, eram doar noi cinci.

– Acum, replică Dance, vreau să vorbesc despre cum era viața voastră atunci. Ce v-a spus și ce v-a făcut Pell, ce îl interesa și ce planuri avea. Sper ca un lucru din ceea ce vă amintiți să ne poată ajuta.

– În primul rând, identifici problema. În al doilea rând, identifici lucrurile care reprezintă sursa problemei, zise Rebecca, uitându-se spre Dance.

Nici Linda, nici Kellogg nu pricepeau nimic. Dar, desigur, Dance înțelegea la ce se referea femeia. (Și era recunoscătoare că Rebecca nu mai avea chef să îi țină încă o prelegere ca aceea de ieri.)

– Spuneți-mi tot ce vreți! Dacă aveți o idee care sună ciudat, nu ezitați să ne-o spuneți. Așteptăm să auzim orice.

– S-a făcut, spuse Linda.

– Dă-i drumul, zise și Rebecca.

Dance le întrebă despre viața pe care o duceau în Familie.

– Totul era cam ca într-o comună, replică Rebecca, lucru ciudat pentru mine, care am crescut în suburbiile orașului.

Pe măsură ce femeile povesteau, viața lor în cadrul Familiei părea să nu mai fie atât de asemănătoare cu viața în comunism, așa cum s-ar fi așteptat oricine. Regula părea să fie că totul se rezuma la dorințele și la deciziile lui Daniel Pell.

Cu toate acestea, Familia funcționa cum trebuia, cel puțin la nivel practic. Linda se ocupa de treburile casnice, iar restul o ajutau. Mâncau bine, și locuința lor era tot timpul curată. Atât Samantha, cât și Jimmy Newberg se pricepeau la reparat lucruri, și talentele lor erau bine-venite în bungalow.

Din motive logice – toate lucrurile furate erau depozitate în dormitor –, Pell nu voia ca proprietarul să repare lucrurile prin casă, așa că erau nevoiți să se ocupe ei de asta.

– Asta era una dintre filozofiile de viață ale lui Daniel, spuse Linda. *Self-Reliance*[1] – eseul lui Ralph Waldo Emerson. L-am citit cu voce tare de mai mult de zece ori. Lui Daniel îi plăcea la nebunie să îl audă.

– Îți amintești cum citea noaptea? întrebă Rebecca zâmbind.

Linda le explică agenților că Pell credea în puterea cărților.

– Le iubea din tot sufletul, continuă Linda. A făcut o adevărată ceremonie atunci când a aruncat televizorul. Aproape în fiecare seară citeam ceva cu voce tare, și restul stăteau în cerc pe podea, ascultându-mă. Au fost niște nopți tare frumoase.

– Aveați vecini sau prieteni prin Seaside de care erați apropiați?

– Nu aveam prieteni, replică Rebecca. Pell nu era genul acela de om.

– Dar unii oameni pe care îi agăța mai veneau și stăteau o perioadă la noi, apoi plecau, adăugă Linda. Tot timpul aducea oameni.

– Rătați ca noi, replică Rebecca.

Linda încremeni, dar își reveni rapid.

– Aș spune, mai degrabă, oameni fără noroc. Daniel era generos. Le dădea și mâncare, și uneori chiar bani.

„Dacă îi dai mâncare unui om flămând, va face tot ceea ce vrei", se gândi Dance, amintindu-și de caracterizarea unui lider de sectă făcută de Kellogg.

Femeile continuară să povestească, dar conversația nu aducea nimic nou, așa că Dance trecu la următorul subiect.

– Pell a căutat câteva lucruri pe internet. Mă întrebam dacă lucrurile acelea înseamnă ceva pentru voi. Un cuvânt era „Nimue". Cred că ar putea fi un nume. Sau o poreclă.

– Nu. Nu am auzit niciodată de așa ceva, replică Rebecca. Ce înseamnă?

– E un personaj din legenda regelui Arthur.

Rebecca se uită înspre Linda.

– Îți amintești să ne fi citit așa ceva?

Dar Linda nu își amintea nimic. Iar femeile nu auziseră nici de Alison.

[1] „Încredere în propriile puteri"

– Aţi putea să îmi spuneţi cum decurgea o zi obişnuită în familie?

Rebecca părea să nu vrea să vorbească prea mult.

– Ne trezeam... mâncam... nu ştiu.

Linda ridică din umeri şi adăugă şi ea:

– Eram o *familie.* Vorbeam despre lucruri obişnuite. Despre vreme, despre ce planuri aveam, despre ce călătorii urma să facem. Problemele cu banii... Cine trebuia să lucreze şi unde. Uneori săteam în bucătărie după ce spălam vasele şi pur şi simplu plângeam – pentru că eram atât de fericită. Aveam, în sfârşit, o familie adevărată.

Rebecca era şi ea de acord că viaţa lor nu se deosebea de viaţa unei familii normale, deşi, fără îndoială, ea nu fusese atât de sensibilă ca prietena ei.

Discuţia continuă pe acelaşi făgaş, dar agenţii nu aflară nimic util. O regulă bine-cunoscută a interogatoriilor spune că lucrurile generale ascund amintirile, în vreme ce lucrurile clare le scot la iveală.

– Uite, faceţi asta pentru mine, continuă Dance. Alegeţi o zi! Oricare vreţi voi. Spuneţi-mi despre ea! Oricare zi de care vă amintiţi.

Dar nici una din cele două femei nu se putea gândi la o zi anume, aşa că Dance le veni în ajutor.

– Ce ziceţi de o sărbătoare? Ziua Recunoştinţei? Crăciunul?

– Paştele? sări Linda.

– Sigur, o încurajă Dance.

– Păi, Paştele a fost prima mea sărbătoare împreună cu Familia. Şi *singura,* de altfel. Dar a fost distractiv.

Linda îi spuse lui Dance cum gătise o cină sofisticată, cu mâncarea de care făcuseră rost Sam, Jimmy şi Rebecca. Dance îşi dădu seama pe loc că ei trei furaseră cumpărăturile.

– Am gătit un curcan, continuă Linda. Toată ziua l-am prăjit în curte. Ce frumos a fost!

– Deci eraţi tu, Rebecca şi... Samantha – ai zis că ea era cea tăcută.

– Da. Şoricelul.

– Şi tânărul cu care fusese Pell la familia Croyton? întrebă Kellogg. Jimmy Newberg? Spune-ne despre el!

– Ah, sigur. Era foarte simpatic şi amuzant, rosti Rebecca. Şi el fugise de acasă. Parcă era din Seattle.

– Arăta bine. Dar era cam prostuţ, zise Linda şi duse o mână la frunte.

– Păi băga iarbă la greu, comentă Rebecca.

– Dar se descurca de minune în unele domenii, continuă Linda. La tâmplărie, la chestii electronice... la orice. Era pasionat de computere, şi chiar îşi făcea singur programele. Ne spunea despre ele, şi nici unul dintre noi nu ştia despre ce vorbea. Voia să îşi facă un site web – dar asta *înainte* ca toată lumea să aibă unul. De fapt, era un băiat foarte creativ. Îmi părea rău pentru el. Lui Daniel nu prea îi plăcea. Nu prea avea răbdare cu el, şi cred că voia să îl dea afară din casă.

– În plus, Daniel era cam gagicar, şi nu prea se descurca bine cu alţi bărbaţi prin preajmă.

Dance reuşi cumva să întoarcă discuţia la sărbătoare.

– Era o zi frumoasă, continuă Linda. Soarele strălucea pe cer şi era plăcut afară. Ascultam muzică la sistemul audio pe care îl făcuse Jimmy.

– Aţi spus rugăciunea?

– Nu.

– Nu a contat faptul că era Paşte?

– I-am sugerat lui Daniel, răspunse Rebecca, dar a refuzat.

– Exact, confirmă Linda. Chiar s-a supărat.

„Tatăl lui", îşi zise Dance.

– Ne-am jucat puţin prin curte. Am aruncat cu discurile şi am jucat un pic de badminton. Apoi am adus mâncarea în curte.

– Tocmai făcusem rost de un vin Cabernet, şi am băut cu toţii în afară de Pell. Şi eu m-am îmbătat tare de tot atunci. Sam la fel.

– Şi am mâncat enorm, replică Linda, punându-şi mâna pe burtă.

Dance continuă să analizeze spusele femeilor, conştientă fiind de faptul că Winston Kellogg nu mai lua parte la conversaţie. Agentul era într-adevăr expert în ceea ce privea sectele, dar lăsa pe mâna ei analiza. Iar Dance aprecia mult acest lucru.

– După cină, continuă Linda, am stat cu toţii laolaltă şi am vorbit. Eu şi Sam am început să cântăm. Jimmy umbla la calculator, şi Daniel citea.

Amintirile femeilor începură să curgă mult mai fluent acum.

– Deci aţi băut, aţi vorbit... A fost o sărbătoare în familie.

– Da.

– Îţi aminteşti cumva despre ce aţi vorbit?

– Ah, chestii... ştii tu, replică Linda, dar apoi tăcu brusc. Stai puţin. Asta îmi aminteşte de un lucru de care ai putea fi interesată.

Femeia își lăsă capul într-o parte și continuă. Urma să dea un răspuns bazându-se pe amintiri, judecând după concentrarea vizibilă în ochii ei – care se uitau fix la o vază de pe masă, plină de flori –, pentru că răspunsul propriu-zis nu se formase încă în mintea ei.

Dance rămăsese tăcută: deseori poți să ștergi întreaga amintire ce urmează a fi destăinuită doar punând o întrebare directă.

– Nu era de Paște, continuă Linda, dar eram tot la cină. Gândindu-mă la Paște, mi-am amintit de asta. Eu și Daniel eram în bucătărie, și el mă privea în timp ce găteam. Fix atunci s-a auzit o bufnitură. Vecinii se certau. Daniel mi-a spus că abia aștepta să plece din Seaside. Să se ducă la vârful lui de munte.

– Vârf de munte?

– Da.

– Al *lui?* întrebă Kellogg.

– Așa a spus.

– Are pământ acolo cumva?

– Nu a menționat niciodată așa ceva. Poate a spus că e „al lui" gândindu-se că era ceva ce *ar dori* să dețină la un moment dat.

Rebecca, în schimb, nu știa nimic despre lucrul acesta.

– Îmi amintesc foarte clar, spuse Linda. Voia să plece de lângă toată lumea. El împreună cu Familia. Să nu mai fie nimeni altcineva în preajmă. Nu cred că a mai spus asta vreodată.

– Dar nu era vorba despre Utah, nu? Ați spus amândouă că Pell nu a menționat nimic despre Utah.

– Nu, fu de acord Rebecca. Dar, stai un pic! Știi, gândindu-mă la asta... Nu știu dacă ajută cu ceva, dar îmi amintesc și eu ceva. Eram în pat într-o seară, și Pell a spus ceva de genul: „Vreau să dau o lovitură mare. Să fac rost de mulți bani și să scap de toată lumea". Îmi amintesc asta. A spus clar „o lovitură mare".

– La ce se referea? La un jaf, de unde să scoată bani pentru a putea cumpăra pământ?

– Posibil.

– Linda, tu ce zici?

Linda părea să nu aibă habar de așa ceva, și, în plus, părea tulburată că Pell ascunsese asta de ea.

– Există posibilitatea ca „marea lovitură" să fie jaful de la familia Croyton?

– Nu știu, replică Rebecca. Nu ne-a spus niciodată unde s-a dus împreună cu Jimmy în noaptea aceea.

Dance începu să pună cap la cap informațiile. Poate că Pell *chiar* furase ceva important din casă, la urma urmei. Când poliția era pe punctul să îl prindă, a apucat să ascundă ce furase. Se gândi apoi la mașina lui Pell. Oare fusese verificată destul de bine? Unde era acum? Poate nici nu mai exista sau poate era proprietatea altcuiva. Dance se hotărî să încerce să găsească mașina. Și, de asemenea, să verifice dacă Pell deținea proprietăți undeva.

Vârf de munte... Poate asta căutase pe internet pe pagina web Visual-Earth.

Mai erau întrebări de pus, dar Dance era mulțumită de progresul făcut. În sfârșit, reușise să pătrundă cumva în mintea lui Daniel Pell. Însă când se pregătea să le mai pună câteva întrebări, auzi telefonul sunându-i.

– Scuzați-mă, zise ea, și răspunse.

– Kathryn, eu sunt.

Agenta își lipi telefonul de ureche.

– TJ, ce s-a întâmplat?

Se pregăti să primească veștile proaste – își dăduse seama că asta urma, pentru că TJ nu îi spusese „șefa".

Capitolul 29

Kathryn Dance şi Winston Kellogg înaintau pe o potecă de nisip înspre TJ şi Michael O'Neil, care stăteau lângă portbagajul deschis al unui Lexus. Lângă ei mai era un bărbat, unul dintre legiştii care făceau parte din poliţie. Agentul durduliu şi cu început de chelie o întâmpină.

– Kathryn.

Dance făcu prezentările necesare, iar apoi se duse direct la portbagajul maşinii. Victima, o femeie, zăcea într-o parte. Picioarele îi erau îndoite, iar peste mâini şi peste gură avea bandă izolatoare. Nasul şi faţa ei erau roşii, din pricina vaselor de sânge sparte.

– Susan Pemberton, îi informă Michael. Locuia în Monterey. 39 de ani. Necăsătorită.

– A murit prin sufocare?

– Poliţistul de lângă ele confirmă. Şi avem vase capilare dilatate, plus membrane inflamate şi umflate. Sunt sigur că urmele de acolo provin de la gaz lacrimogen.

– Deci a atacat-o cu spray-ul, iar apoi a legat-o.

Poliţistul dădu din cap.

– Oribil, murmură O'Neil.

Murise singură, în chinuri cumplite, cu portbagajul pe post de sicriu. Dance simţi cum o cuprindea furia îndreptată împotriva lui Daniel Pell.

– E sigur că Pell a ucis-o?

– Da, e sigur, replică legistul. Se potrivesc amprentele.

– Am cerut să primim rezultatele tuturor amprentelor în toate cazurile de crimă comise în zonă, adăugă O'Neil.

– Care ar putea fi motivul crimei?

– Se pare că femeia lucra la o firmă de planificări evenimente. Pell s-a folosit de ea şi a aflat unde îşi ţinea femeia toate dosarele. A furat tot. A fost cercetat biroul femeii, dar până acum nu am găsit altceva decât amprente.

– Aveţi vreo idee de ce a procedat aşa? întrebă Kellogg.

– Nu.

– Şi cum a găsit-o?

– Şeful ei a spus că Susan a plecat de la birou la ora cinci, având stabilită o întâlnire cu un posibil client.

– Crezi că era Pell?

O'Neil ridică din umeri.

– Habar nu am. Şeful ei a spus că nici el nu ştie. Poate că Pell i-a văzut, şi apoi i-a urmărit.

– Are rude apropiate?

– Se pare că nu are pe nimeni aici, replică legistul. Părinţii ei locuiesc în Denver. O să îi sun când mă întorc la birou.

– Ştii cumva ora exactă a decesului?

– Noaptea trecută, probabil între şapte şi nouă. O să aflu mai multe după autopsie.

Pell nu prea lăsase dovezi, în afară de câteva amprente, vizibile doar pe nisip, acestea părând a duce spre plajă, pierzându-se în iarba care creştea lângă dunele de nisip. Nu se mai putea observa nimic altceva.

Oare ce conţineau dosarele furate? Ce nu voia Pell să se afle?

Kellogg se plimba prin zonă, încercând să inspecteze cât mai bine scena crimei.

Dance îi spuse lui O'Neil despre ideea Rebeccăi, cum că Pell dorea să obţină bani mulţi, în vederea achiziţionării unui teren.

– Linda a spus „vârf de munte". Şi probabil că marea lovitură ar fi putut fi jaful de la familia Croyton. Apoi, Dance îi spuse lui Michael despre ideea ei cum că Pell ar fi putut ascunde ceva luat de la Croyton în maşina folosită pentru evadare.

– Cred că asta căuta el pe Visual-Earth. Creasta muntelui respectiv. Voia să verifice locul.

– Interesantă teorie, răspunse O'Neil.

El şi Dance îşi împărtăşeau de regulă toate ideile atunci când lucrau împreună la un caz. Ocazional, cei doi reuşeau să găsească nişte teorii

cu adevărat ciudate, dar, în anumite cazuri, acele teorii se dovedeau a fi corecte.

Dance îi spuse lui TJ să caute informații despre mașina pe care o conducese Pell în noaptea crimelor și să vadă dacă fusese efectuat un inventar al obiectelor găsite în mașină.

– Și verifică și dacă Pell are proprietăți pe undeva.

– S-a înțeles, șefa.

– De ce a abandonat mașina aici? se întrebă Dance. Ar fi putut să se îndrepte spre pădurile din est, și nimeni nu ar fi găsit-o acolo. Aici e mult mai la vedere.

Michael O'Neil arătă spre un ponton situat pe țărmul oceanului.

– Thunderbirdul nu mai e la el, a lăsat și Fordul, deci poate a luat o barcă.

– Barcă? întrebă Dance.

– Urmele lui duc în direcția pontonului, nu înapoi spre drum.

– Nu prea cred, răspunse Kellogg, dând încet din cap. Nu credeți că e cam greu să acostezi aici o barcă?

– Nu pentru cineva care știe bine ce face.

– Tu ai putea?

– Eu? Sigur că da. Depinde mult de vânt.

Winston Kellogg tăcu și se uită în jur. Începuse ploaia, dar bărbatul nu păru să observe.

– Mă gândesc, zise el, că a început să meargă în direcția aceea pentru un anume motiv, poate chiar pentru a ne induce în eroare. Dar apoi s-a întors și a venit spre dunele de nisip, unde s-a întâlnit cu complicele său.

Cuvintele gen „mă gândesc" și „eu cred că" erau ceea ce Dance numea anestezic verbal. Scopul lor era să arate că părerea celui care vorbește e diferită de cealaltă. Kellogg nu dorea să îl contrazică pe O'Neil, dar, evident, era de părere că agentul se înșela cu privire la barcă.

– De ce crezi asta? întrebă Dance.

– Moara aia veche.

Exact în locul unde drumul se bifurca, era amplasată o benzinărie abandonată, sub o moară înaltă de două etaje, aflată acolo cu scop pur decorativ.

– De cât timp e acolo?

– Patruzeci, cincizeci de ani, zic eu. Se vede după pompele de benzină – nu au decât două gemulețe pentru preț. În vremea aceea, nimeni nu credea că benzina ar putea să coste mai mult de 99 de cenți.

– Pell cunoaște zona, continuă Kellogg. Complicele lui a părăsit probabil orașul. Pell a ales locul ăsta pentru că e abandonat, dar și pentru că nu ai cum să îl ratezi. Trage pe dreapta, lângă moară!

Pe fața lui O'Neil se putea citi nehotărâre.

– S-ar putea. Desigur, dacă acesta a fost singurul motiv, te poți întreba de ce nu a ales un loc mai apropiat de oraș. Ar fi fost mai ușor să își ghideze complicele pentru a ajunge la locul respectiv, plus că sunt destule zone abandonate acolo, perfecte pentru el. Și, gândește-te un pic! Lexusul a fost furat și mai avea și un cadavru în portbagaj. Sigur voia să scape de el cât mai repede cu putință.

– Posibil. Are logică ce zici tu, replică Kellogg, care apoi se uită atent în jur. Dar totuși, eu sunt de altă părere. Cred că a fost atras de locul acesta, nu din cauza pontonului, ci pentru că e o plajă abandonată. Pell nu e un ucigaș în serie, dar majoritatea liderilor de secte au o înclinație pentru lucruri mistice. Iar apa joacă un rol important în acest context. S-ar putea să fi avut de-a face și cu femeia care îl însoțea. Poate a făcut sex cu ea după ce a comis crima. Sau poate altceva.

– Ce anume?

– Nu știu sigur. Dar eu zic că femeia s-a întâlnit cu el aici. Pentru a-i face lui pe plac.

– Dar, interveni O'Neil, nu avem nici o dovadă că a mai fost o mașină aici și nici o dovadă că Pell s-ar fi întors și ar fi mers până la drum. Ar trebui să fie urme.

– Ar fi putut să își acopere urmele, zise Kellogg arătând spre o porțiune nisipoasă a drumului. Urmele de acolo arată cam ciudat. Ar fi putut să le șteargă cu vreo creangă. Sau poate chiar cu o mătură. Eu aș cerceta toată zona amănunțit.

– Cred că nu strică să mă interesez de niște ambarcațiuni furate, spuse O'Neil. Și aș prefera să verific acum pontonul.

Meciul dintre cei doi continuă.

– Ținând cont că bate vântul și că s-a pornit ploaia, îl contrazise Kellogg, eu cred că mai bine ai verifica drumul.

– Win, eu cred că totuşi voi verifica pontonul.

Kellogg îşi duse mână la cap, de parcă ar fi spus: „E treaba ta ce faci, eu mă retrag".

– Bine. O să verific singur drumul, dacă nu cumva te deranjează.

– Sigur. Poţi să începi.

Fără să se uite spre Dance – nedorind să vadă de partea cui era agenta –, bărbatul se duse să cerceteze drumul acoperit de nisip.

Dance se întoarse şi începu să păşească pe un drum curat, înapoi către maşina ei, fericită să fie cât mai departe de scena crimei. Nu era expertă în a găsi dovezi.

Şi nici în a domoli doi cocoşi aflaţi pe punctul de a se încăiera.

Chipul durerii.

Dance cunoştea sentimentul acela foarte bine, încă de când era reporter şi intervieva supravieţuitorii accidentelor. Încă de când lucra în calitate de consilier juridic şi vedea chipul martorilor şi al victimelor.

Cunoştea sentimentul şi din proprie experienţă.

Ca văduvă, uitându-se în oglindă şi văzând o Kathryn Dance total diferită, cu rujul ştergându-i-se treptat înainte să dispară de pe faţa ca o mască.

„De ce să te mai deranjezi? De ce?"

Iar acum vedea exact aceeaşi privire în ochii lui Eve Brock, şefa lui Susan Pemberton.

– Nu pot să cred.

Niciodată nu îţi vine să crezi aşa ceva.

Femeia nu mai plângea momentan, dar putea să reînceapă dintr-un moment în altul. Femeia în vârstă de vreo 45 de ani, mică şi îndesată, stătea încordată în scaun. Era aplecată spre Dance, cu picioarele vârâte sub scaun, cu umerii rigizi şi cu maxilarul înţepenit. Pe faţa ei se putea citi durerea.

– Nu înţeleg nimic în legătură cu computerul şi cu dosarele. De ce?

– Presupun că era ceva ce voia să ţină secret, o lămuri Dance. Poate că a fost la o întâlnire în urmă cu câţiva ani, şi nu a vrut să ştie nimeni despre ea.

Prima întrebare a lui Dance fusese dacă firma existase şi înainte ca Pell să intre la închisoare, iar răspunsul femeii fusese afirmativ.

Eve începu să plângă din nou.

– Vreau să ştiu un lucru. A...

Dance descifră fără probleme tonul acesteia şi îi răspunse la întrebarea neterminată.

– Nu a violat-o.

Apoi o întrebă pe femeie despre clientul cu care trebuia să se întâlnească Susan, dar Eve nu ştia nimic.

– Mă scuzaţi, vă rog, un moment?

– Desigur.

Eve scoase o cheie din sertar şi se îndreptă spre toaletă.

Dance se uită la pereţii biroului lui Susan, plini cu fotografii de la diversele evenimente organizate de ea: nunţi, aniversări, petreceri, ieşiri la iarbă verde pentru diverse corporaţii locale, strângeri de fonduri pentru licee şi facultăţi. De asemenea, compania ei lucra şi cu diverse alte companii de servicii funerare, şi, spre surprinderea ei, Dance văzu menţionat în poze numele antreprenorului de pompe funebre care se ocupase de înmormântarea soţului ei.

Eve Brock se întoarse de la baie, cu faţa şi cu ochii roşii de atâta plâns.

– Îmi pare rău, se scuză ea.

– Nu e nici o problemă. Deci Susan s-a întâlnit cu clientul după încheierea programului?

– Da.

– Au ieşit undeva să bea o cafea?

– Probabil că da.

– Prin apropiere?

– Tot ce e posibil. De regulă, aşa făcea. În Alvarado, care e pe strada principală din Monterey. Sau poate la Del Monte Center sau Fisherman's Wharf.

– Avea vreo preferinţă?

– Nu. Mergea unde voia clientul.

– Scuzaţi-mă, rosti Dance şi puse mâna pe telefon să îl sune pe Rey Carraneo.

– Da, agent Dance, răspunse acesta.

– Unde eşti? îl întrebă ea.

– Lângă port. Încă mai verific să vad dacă sunt cazuri de ambarcațiuni furate. Nu am găsit nimic încă. Şi nimic în ceea ce priveşte hotelurile.

– În regulă. Continuă să cauți, încheie Dance, care apoi îl sună pe TJ. *Tu* unde eşti?

– După cum o zici, ai mai sunat pe cineva înainte.

– Aşa, şi răspunsul tău care e?

– Sunt în Monterey, aproape de centru.

– Bun, replică agenta, care apoi îi dădu adresa companiei lui Eve Brock şi îi spuse să fie în fața clădirii în zece minute. Dance îi dăduse o fotografie cu Susan Pemberton şi îl însărcinase să verifice toate barurile şi restaurantele din apropiere, cum ar fi Fisherman's Wharf, Cannery Row şi centrul comercial, să afle dacă o văzuse cineva acolo.

– Ce bine mă cunoşti, şefa. Baruri şi restaurante, replicase TJ. Exact ce voiam.

De asemenea, Dance îl pusese să verifice ultimele apeluri primite pe telefonul lui Susan. Dance nu credea că acel client putea fi Pell; o fi fost Daniel tupeist, dar totuşi nu ar putea apărea în centrul oraşului Monterey ziua în amiaza mare. Cu toate acestea, clientul respectiv ar fi putut avea informații utile despre Susan.

Dance află numărul de mobil al lui Susan şi apoi i-l dictă lui TJ.

– Ce conțin dosarele furate? o întrebă ea pe Eve după ce închise telefonul.

– Ah, păi, totul despre afacerea noastră. Clienți, hoteluri, firmele cu care colaborăm, biserici, restaurante, magazine, departamente care ne-au solicitat ajutorul... Chiar tot.

Femeia părea obosită după ce recitase toate aceste lucruri.

„Oare ce l-a îngrijorat atât de mult pe Pell încât să distrugă toate aceste dosare?"

– Ați lucrat vreodată pentru William Croyton sau pentru firma lui?

– Pentru... ah, bărbatul ucis. Nu, niciodată.

– Atunci poate pentru o filială a companiei sale?

– Posibil. Avem numeroase colaborări.

– Mai aveți cumva păstrate dosarele de atunci?

– Avem câteva lucruri în arhive... Facturi şi chestii de genul acesta. Dar nu ne preocupăm de lucrurile astea. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi furate. Copiile ar trebui să fie la contabilul meu, în San Jose.

– Ați putea să îmi faceți rost de cât mai multe dintre ele?

– Sunt atât de multe...

– Luați în considerație doar ultimii opt ani, până în mai 1999.

În acel moment Dance mai făcu o conexiune în minte. Poate că Pell era interesat de afacerile viitoare ale femeii.

– Şi faceți-mi rost şi de dosarele care conțin viitoarele colaborări.

– O să fac tot ce pot.

Femeia părea absolut distrusă.

Gândindu-se la cartea lui Morton Nagle, *Păpuşa Adormită*, Dance îşi dădu seama că stătea față în față cu o nouă victimă a lui Daniel Pell.

„Eu văd crimele violente ca şi cum ai arunca o piatră într-un lac. Consecințele se pot întinde la nesfârşit."

Dance luă cu ea o poză a lui Susan, pentru a i-o înmâna lui TJ, şi ieşi din birou exact în momentul în care o sună Michael O'Neil.

Bucuroasă să vadă numărul lui, agenta răspunse.

– Salut!

– Trebuie să îți spun ceva, replică Michael.

– Te ascult.

O'Neil îi vorbi cu mult calm şi cu o voce blândă, iar Dance primi veştile fără nici o reacție.

– O să ajung acolo cât de repede pot.

– E mai bine aşa, şopti mama lui Juan Millar, printre lacrimile care îi curgeau pe față.

Dance stătea lângă Michael O'Neil, în holul spitalului din Monterey, şi o urmărea pe femeia care se chinuia să îi consoleze.

Winston Kellogg apăru şi el, se îndreptă spre membrii familiei Millar şi, după ce adresă câteva vorbe de îmbărbătare, dădu mâna cu O'Neil, punându-şi mâna stângă pe umărul detectivului. Un gest de sinceritate între politicieni, oameni de afaceri, dar şi oameni îndurerați.

– Îmi pare tare rău.

Stăteau în fața camerei unde fusese internat Juan, iar prin fereastră se puteau vedea patul și lucrurile care îl înconjurau: cabluri și diverse instrumente medicale. Un cearșaf verde acoperea o ridicătură în centrul patului.

Un cearșaf de aceeași culoare acoperise corpul soțului ei. Dance își aminti de reacția pe care o avusese ea atunci. Unde dispăruse viața? Unde?

În acel moment, urâse din tot sufletul acea nuanță de verde.

Dance continuă să se uite la cadavru, auzind în minte vorbele mamei ei, Edie: „Mi-a spus: «ucide-mă». Mi-a spus asta de două ori. Apoi și-a închis ochii".

Tatăl lui Juan stătea și el pe coridor, vorbind cu doctorii, deși, cu siguranță, nu se putea concentra la răspunsurile lor. Cu toate acestea, trebuia să treacă prin asta – și prin mult mai multe, în viitorul apropiat, ca părinte care își îngroapă fiul.

Kellogg se apropie de mama lui Juan, care îi spuse că moartea fiului ei era un lucru bine-venit. Fără îndoială, Juan suferise mult mai puțin acum decât ar fi suferit în viitor, după ani de tratamente.

– Cu siguranță că așa e mai bine, spuse ea încă o dată.

Edie Dance, care lucrase noaptea trecută, apăru lângă ei, părând vizibil afectată, dar foarte hotărâtă. Expresia mamei sale, uneori mai greu de descifrat, alteori mai ușor, o ajutase mult pe parcursul anilor. Desigur, astăzi chipul acesteia exprima exact ce simțea femeia.

Edie se îndreptă direct spre mama lui Millar, o luă de mână și încercă să o calmeze presimțind că aceasta era pe cale să-și piardă cumpătul; îi adresă întrebări despre soțul și despre ceilalți copii, menite să îi îndepărteze atenția de la teribila tragedie prin care tocmai trecea. Edie Dance era o adevărată maestră a artei compasiunii. Și din acest motiv era o asistentă medicală atât de apreciată și de îndrăgită.

Rosa Millar începu să se calmeze și izbucni în plâns, iar Dance observă cum groaza inițială se transformase în durere ținută în frâu. Soțul ei veni lângă cele două femei și o luă de mână pe soția sa.

– Doamnă Millar, începu Dance. Aș dori să...

Dar, înainte să își termine propoziția, simți cum cineva o împinge și o aruncă la podea. Mâinile agentei se îndreptară instinctiv nu spre pistol, ci spre capul ei, încercând să se protejeze de impactul cu cărucioarele medicale de lângă ea.

„Cum a reușit Daniel Pell să pătrundă în spital?" fu primul ei gând.

– Nu! urlă O'Neil. Sau Kellogg. Probabil amândoi. Dance reuși să își mențină echilibrul, sprijinindu-se într-un genunchi, împrăștiind la podea zeci de tuburi și de cutii de plastic.

Doctorul sări și el în ajutor, dar Winston Kellogg îl apucase strâns pe Julio Millar, îi îndoise mâna la spate și îl trântise la pământ printr-o răsucire a încheieturii. Toate astea foarte rapid și fără nici un efort.

– Fiule, nu! strigă tatăl lui Millar, iar soția lui începu să plângă din nou.

O'Neil o ajută pe Dance să se ridice de la podea. Agenta nu se rănise deloc, în afară poate de câteva vânătăi care aveau să-i apară a doua zi.

Julio încercă să scape din strânsoarea lui Winston, dar Kellogg, care era mult mai puternic decât se vedea, îl strânse ușor de braț.

– Ușurel. Nu îți face singur rău. Calmează-te!

– Nenorocito! urlă disperat Julio. L-ai ucis! Mi-ai ucis fratele!

– Julio, rosti O'Neil, ascultă-mă. Părinții tăi sunt și așa foarte îndurerați. Nu înrăutăți lucrurile.

– Să înrăutățesc? Cum aș putea înrăutăți eu lucrurile?

Kellogg se dădu puțin deoparte și trase de încheietura tânărului, iar acesta gemu de durere.

– Relaxează-te! Nu doare dacă stai relaxat, îi spuse agentul, care apoi se uită spre părinții îndurerați. Îmi pare rău.

– Julio, rosti tatăl său. Ai rănit-o. E polițistă. Te vor băga la închisoare.

– Ar trebui s-o bage pe *ea*. Ea e ucigașul.

– Oprește-te! urlă tatăl lui. Gândește-te la mama ta! Încetează!

O'Neil își scotea încet cătușele. Ezitând, se uită spre Kellogg, care părea să discute ceva cu Julio.

Tânărul păru să se potolească.

– În regulă, dă-mi drumul.

– Va trebui să îți punem cătușele, dacă nu te controlezi, îi spuse O'Neil. Înțelegi asta?

– Da, da. Înțeleg.

Kellogg îi dădu drumul și îl ajută să se ridice.

Toți ochii erau ațintiți asupra lui Dance, dar agenta nu avea de gând să ia vreo măsură împotriva tânărului.

– E în regulă, zise ea. Nu e nici o problemă.

– O, ba da, spuse Julio Millar privind-o direct în ochi. E o problemă. Una mare de tot, adăugă şi plecă furtunos.

– Îmi pare atât de rău, spuse Rosa Millar printre lacrimi.

– Julio locuieşte cu dumneavoastră? o întrebă ea.

– Nu. Are un apartament în apropiere.

– Atunci spuneţi-i să stea cu dumneavoastră în seara aceasta, continuă agenta. Spuneţi-i că aveţi nevoie de ajutorul lui. Ajutor pentru înmormântare, pentru afacerile neterminate ale lui Juan, pentru orice lucru la care vă puteţi gândi. Suferă şi el la fel de mult ca toţi ceilalţi. Doar că nu ştie ce să facă.

Rosa se întorsese la patul unde stătuse fiul ei şi murmură ceva, probabil o rugăciune. Edie Dance se apropie de mama lui Juan şi îi şopti ceva la ureche, atingând-o uşor pe braţ. Un gest intim între doi oameni care în urmă cu doar câteva zile nici măcar nu se cunoşteau.

Apoi Edie se întoarse la Kathryn.

– Vrei să laşi copiii la noi în seara asta?

Dance ezita o secundă, pentru că o parte din ea dorea cu disperare ca Wes şi Maggie să fie cu ea. Dar, privind cadavrul agentului – sub cearşafurile verzi pe care le ura –, simţi că nu dorea ca odraslele ei să împărtăşească acea oroare, nici măcar în mod indirect. Ştia că amândoi puteau să îşi dea seama de tulburarea ei, doar privind-o. Şi se mai gândi la eforturile sale de a-l ţine pe Wes deoparte de lumea violentă de afară.

– Mulţumesc, mamă. Cred că e mult mai bine aşa.

Dance îşi luă apoi rămas-bun de la familia Millar.

– Mai putem să facem ceva pentru dumneavoastră? Orice.

– Nu, nu, răspunse tatăl lui Juan, părând şocat de întrebare. Ce altceva ar mai putea fi făcut? adăugă el încetişor.

Capitolul 30

Oraşul Vallejo Springs, din Napa, California, avea toate motivele să fie considerat faimos.

Vallejo găzduieşte muzeul dedicat operelor lui Eduard Muybridge, celebrul fotograf al secolului al XIX-lea, considerat inventatorul filmului fotografic (şi, în plus, lucru mai interesant chiar decât opera sa, el îl omorâse pe amantul soţiei sale, recunoscuse acest lucru la judecată şi scăpase fără nici o pedeapsă).

Podgoriile locale reprezintă şi ele o atracţie pentru turişti. Vinul produs din struguri merlot are o aromă inconfundabilă – iar strugurii merlot sunt printre cele mai importante soiuri folosite pentru a obţine vinul roşu. Contrar celor afirmate într-un film în urmă cu câţiva ani, merlotul este într-adevăr un vin excepţional. Vinul Pétrus, o marcă din Bordeaux, e făcut aproape în totalitate din struguri merlot, şi e probabil cel mai scump vin din lume.

Dar Morton Nagle venise aici atras de altceva, de ceva cunoscut doar de puţini oameni. Theresa Croyton, Păpuşa Adormită, locuia aici, cu mătuşa şi cu unchiul ei.

Nagle îşi făcuse bine temele. După o lună întreagă de căutări, făcuse cumva rost de numele unui avocat, de la un reporter din Sonoma, avocat care lucrase cândva pentru mătuşa fetiţei. Avocatul nu prea dorise să îi ofere informaţii lui Nagle, spunându-i, în schimb, că femeia era nesuferită şi zgârcită. Îi rămăsese datoare pentru un serviciu adus. Odată ce avocatul se convinse că Nagle era într-adevăr scriitor, îi spusese numele oraşului şi numele familiei, cerându-i să susţină că le obţinuse de la o sursă confidenţială.

„Sursă confidenţială" înseamnă de fapt un om fără coloană vertebrală.

Nagle mai fusese de câteva ori în Vallejo Springs, încercând să obţină un interviu cu Theresa. Scriitorul se întâlnise cu mătuşa fetei (mai târziu

aflase că unchiul nu conta deloc în ceea ce privea hotărârile familiei), care nu se arătase prea dornică să coopereze. Nagle fusese însă convins că, în timp, ar fi putut obține ce dorea.

Iar acum, întors în orășelul pitoresc, Nagle își parcă mașina lângă vila mătușii Theresei, așteptând să o prindă pe femeie neînsoțită, ca să poată vorbi cu ea. Desigur, urma să îi dea un telefon. Dar Nagle era de părere că telefoanele – la fel ca e-mailul – erau o metodă ineficientă de comunicare. Când vorbești la telefon, interlocutorul este egalul tău. La telefon nu ai atâta putere de convingere cum ai putea avea vorbind direct cu persoana respectivă.

De asemenea, oricând ți se poate închide telefonul în nas.

Așa că Nagle trebuia să fie atent. Observase mașini de poliție trecând destul de des prin fața casei familiei Bolling – numele pe care și-l luaseră mătușa și unchiul fetei după incident. Lucrul acesta în sine nu însemna nimic – Vallejo Springs era un oraș bogat, mustind de forțe de poliție –, dar Nagle observase și faptul că toate mașinile de patrulă încetineau când treceau pe lângă casa acestora.

Reporterul mai observase că erau mult mai multe mașini de poliție decât săptămâna trecută, lucru care îi confirma o bănuială: Theresa era favorita întregului oraș. Polițiștii erau foarte atenți tot timpul, ca fata să fie permanent în siguranță. Dacă Nagle mergea prea departe, l-ar fi escortat până la marginea orașului și l-ar fi abandonat acolo.

Nagle se lăsă pe spate, se uită spre ușă și se gândi la introducerea cărții sale: „Carmel e într-adevăr un oraș al contradicțiilor. O adevărată Mecca pentru turiști, o bijuterie a Coastei Centrale, dar, sub învelișul frumos ambalat, găsești lumea crudă a bogătanilor din San Francisco, Silicon Valley și Hollywood..."

Hmm... Trebuia să mai lucreze asupra textului.

Nagle chicoti scurt.

Apoi observă un Cadillac Escalade alb care tocmai se îndrepta spre casă. Mătușa fetei, Mary, se afla la volan, și era singură. Perfect. Nu s-ar fi apropiat de femeie dacă ar fi fost și Theresa cu ea.

Nagle porni motorul mașinii sale, un Buick care valora cam cât sistemul de transmisie al acelui Cadillac, și începu să o urmărească pe Mary. Mătușa Theresei se opri la o benzinărie și vorbi un pic cu o femeie cu un Jaguar S-Type roșu, aflată la o pompă de benzină vecină. Mary părea epuizată.

Părul ei argintiu nu era pieptănat. Și ea arăta extrem de obosită. Chiar dacă se afla la un capăt al parcării, Nagle putea să îi vadă cu ușurință cearcănele.

După ce părăsi benzinăria, femeia se îndreptă spre centrul orașului: strada era decorată cu zeci de flori, copăcei și sculpturi ciudate, și mărginită de cafenele, restaurante, spațiu verde, o librărie, o vinotecă, un magazin cu hrană pentru animale și niște magazine de haine.

Câteva sute de metri mai încolo, tot mergând înainte, dădeai de centrul comercial, unde își făceau cumpărăturile toți locuitorii orașului; în apropiere erau o băcănie Albertsons și o farmacie Rite Aid. Mary Bolling parcă mașina și intră în băcănie. Nagle opri lângă mașina femeii și se întinse după o țigară, deși nu mai fumase de douăzeci de ani.

Scriitorul își continuă dilemele interne.

Până acum nu încălcase nici o regulă. Putea să se întoarcă din drum și să se îndrepte spre casă.

Dar oare asta trebuia să facă?

Nu era sigur deloc.

Morton Nagle credea că viața lui avea un scop. Trebuia să scoată la iveală răul. Era o misiune importantă, și se simțea mândru făcând asta. Era o misiune nobilă.

Dar scopul era *să scoată la iveală* răul și să îi lase pe alții să judece mai apoi, nu să se lupte el cu acest rău. Pentru că, odată ce ai depășit bariera, și scopul tău este acela de a căuta dreptatea, nu a o arăta, atunci apar riscurile. Spre deosebire de poliție, el nu avea Constituția să îi spună ce putea face și ce nu, lucru care însemna că exista riscul să comită un abuz.

Cerându-i ajutorul Theresei Croyton pentru a găsi un criminal, el le expunea la reale pericole pe fată și pe familia ei și totodată pe el și pe membrii familiei sale. În mod cert, Daniel Pell nu ar fi avut remușcări și nici rețineri în a ucide o adolescentă.

Era mult mai bine *să scrie* despre oameni și despre conflictele care îi măcinau, decât să judece acele conflicte. Să îi lase pe cititori să decidă ce e bine și ce e rău. Pe de altă parte, oare era bine să nu facă nimic și să-l lase pe Daniel Pell să își continue seria de crime, când ar fi putut face mai mult?

Dar nu mai avea timp acum să pună lucrurile în balanță, pentru că Mary Bolling ieșea din Albertsons, împingându-și căruciorul plin de cumpărături.

„Da sau nu?"

Morton Nagle avu doar câteva secunde de ezitare, apoi deschise uşa şi se îndreptă spre femeie.

– Scuzaţi-mă, doamnă Bolling. Eu sunt.

Femeia se opri din loc, clipi şi îl privi în ochi.

– Ce cauţi aici?

– Păi...

– Nu mi-am dat acordul să vorbeşti cu Theresa.

– Ştiu, ştiu. Nu de asta...

– Cum îndrăzneşti să apari aşa? Ne urmăreşti!

Mary îşi ţinea telefonul mobil în mână.

– Vă rog, o imploră Nagle. Am venit aici pentru că am promis că o să ajut pe cineva. Putem vorbi despre carte altă dată.

– O favoare?

– Am venit din Monterey să vă întreb ceva. Voiam să vă văd.

– La ce te referi?

– Ştiţi despre Daniel Pell, nu?

– *Evident* că ştiu! replică femeia, nervoasă că era luată drept proastă.

– Păi o poliţistă ar dori să vorbească totuşi cu nepoata dumneavoastră. Crede că Theresa ar putea-o ajuta să dea de Pell.

– *Poftim?*

– Staţi liniştită. Nu există nici un risc.

– Nu sunt riscuri? Eşti nebun? Ai fi putut să îl conduci pe Pell la noi!

– Nu. E undeva prin Monterey acum.

– Le-ai spus unde stăm?

– Nu! Poliţista se poate întâlni cu dumneavoastră oriunde doriţi. Aici sau altundeva. Doar vrea să o întrebe pe Theresa...

– Nimeni nu merge niciunde. Nimeni nu merge să o întâlnească, izbucni femeia. Dacă nu pleci acum, vei avea probleme serioase!

– Doamnă Bolling, Daniel Pell a ucis...

– Mă uit şi eu la ştiri, dracu' să le ia! Spune-i poliţistei, oricine ar fi ea, că Theresa nu are ce să-i spună. Şi, asta să-ţi fie clar, nici tu nu mai ai ce vorbi cu ea pentru nenorocita ta de carte.

– Nu! Staţi, vă rog!

Mary Bolling se întoarse furioasă înspre Cadillac; în timp ce femeia o porni în direcţia opusă, căruciorul ei plin cu bunătăţi o luă la vale. Până

când Nagle, şocat, reuşi să se pună în calea căruciorului înainte ca acesta să se izbească de un Mini Cooper, maşina lui Mary dispăruse din parcare.

Nu cu multă vreme în urmă, un agent al Biroului Californian de Investigaţii, acum *fost* agent, numise locul acesta Aripa Fetelor.

Agentul se referise la acele birouri care erau ocupate de agentele Dance şi Connie Ramirez, pe lângă ele fiind acolo şi Maryellen Kresbach şi eficienta Grace Yuan, şefa biroului.

Agentul respectiv avea în jur de cincizeci de ani şi îşi petrecea toată ziua la birou, gândindu-se cât mai avea până să iasă la pensie, lucru pe care îl făcuse încă din tinereţe. Avusese succes în viaţa lui, când lucrase cu poliţia rutieră, dar transferul la Biroul Californian de Investigaţii se dovedise a fi o mişcare neinspirată. Nu reuşea să se ridice la nivelul aşteptărilor.

Şi se pare că nici nu ştia cum să aibă grijă de el.

– Şi uite, asta e Aripa Fetelor, obişnuia el să spună cu voce tare, astfel încât să îl audă toată lumea, în timp ce prezenta clădirea unei tinere.

Dance şi Connie se uitaseră una la cealaltă, semnificativ.

În acea noapte, cele două femei plecaseră să îşi cumpere ciorapi, şi a doua zi dimineaţă, când bietul agent venise la lucru, îşi găsise tot biroul plin de ciorapi plasă şi ciorapi de damă sclipicioşi din materiale sintetice. De asemenea, în decor mai erau prezente nişte săpunuri şi geluri de duş. Agentul fugise smiorcăindu-se la şeful de atunci, Stan Fishburne, care abia se abţinuse să nu izbucnească în râs. „Cum adică *doar* ai spus Aripa Fetelor, Barton? Chiar *ai spus* asta? Ai înnebunit?"

Barton ameninţase cu o scrisoare de plângere la Sacramento, dar nu mai rezistase îndeajuns de mult în respectiva funcţie pentru a reuşi să vadă rezultatele acţiunilor sale. În mod ironic, după plecarea sa, toată lumea adoptase denumirea de Aripa Fetelor pentru colţul acela.

Aripă în care tocmai păşea Kathryn Dance.

– Bună, Maryellen.

– Kathryn, îmi pare rău de Juan. Toţi de aici vom face o donaţie. Ştii cumva unde ar vrea părinţii lui să se ducă banii?

– Michael vorbeşte acum cu ei.

– A sunat mama ta. A spus că o să treacă cu tot cu copii pe aici, dacă e în regulă.

Dance încerca să își vadă copiii ori de câte ori avea posibilitatea, chiar și atunci când avea mult de lucru și rămânea peste program pentru a lucra la un caz.

– Perfect. Cum stă treaba cu Davey?

– Totul s-a aranjat, răspunse ferm femeia.

Davey era fiul lui Maryellen, de vârsta lui Wes, și avea probleme în școală din cauza unei găști de copii. Maryellen îi povesti lui Dance tot ce se întâmplase, cu o sclipire malefică în ochi, iar agenta își dădu seama că fuseseră folosite mijloace extreme de rezolvare a problemei.

Dance se gândea de multe ori că Maryellen s-ar descurca de minune ca polițist, dar acum nu avea timp de asta. Ajunsă în birou, își dădu jos geaca, își puse pistolul aproape și se așeză la computer. Singurul e-mail care era relevant pentru cazul Pell era de la fratele lui, Richard, care îi scria din Londra.

Agent Dance,

Am primit e-mailul de la Ambasada Statelor Unite din Londra. Da, am auzit și eu despre evadarea lui Daniel. A fost știrea zilei aici. Nu l-am mai văzut pe fratele meu de doisprezece ani, de când a venit în Bakersfield într-o vizită, exact când sora de douăzeci și trei de ani a nevestei mele se hotărâse să ne viziteze și ea. Într-o sâmbătă, am primit un telefon de la poliție, și am aflat că ea fusese prinsă la un magazin de bijuterii, încercând să fure.

Fata fusese șefă de promoție în facultate, și era și destul de religioasă. Niciodată nu mai avusese probleme.

Se pare că „umbla" cu fratele meu, și el a convins-o să fure „niște lucruri". Am verificat camera lui și am găsit acolo obiecte în valoare de 10 000 de dolari. Cumnata mea a fost pusă în libertate, dar sub supraveghere, iar soția mea a vrut să mă părăsească.

Nu m-am mai întâlnit cu el de atunci, și mi-a mai scris doar o dată. După cazul Croyton, în 1999, am hotărât să mă mut cu familia în Europa.

Dacă vorbesc cu el, vă voi anunța cu siguranță, deși sunt foarte puține șanse. Ceea ce vă voi spune vă va ajuta să înțelegeți relația noastră: am contactat poliția din Londra, care a pus un agent să ne păzească locuința.

Cam atât și cu Richard Pell.

În acel moment, îi sună telefonul. Era Morton Nagle.

– A mai ucis pe cineva? întrebă el, alarmat. Tocmai am văzut știrile.

– Din păcate, da. Dance îi spuse lui Nagle despre Susan și despre Juan Millar.

– Îmi pare rău. Ai mai aflat ceva?

– Nu prea, replică Dance, care apoi îl puse la curent cu discuțiile avute cu Rebecca și cu Linda. Ele mi-au spus niște lucruri care se pot dovedi utile, dar nimic concret.

Nici Nagle nu aflase nimic nou, cu atât mai puțin informații referitoare la o „mare lovitură" sau un „vârf de munte".

Dar Nagle avea vești noi, chiar dacă erau proaste. Bărbatul vorbise cu mătușa Theresei Croyton, dar femeia nici nu voia să audă de rugămintea lui.

– M-a amenințat, șopti tulburat Nagle, iar Dance știa că scriitorul vorbea serios.

– Unde ești acum?

Nagle tăcu.

– Nu o să îmi spui, nu-i așa?

– Nu pot.

Agenta se uită la numărul de pe care o suna, dar Nagle folosea propriul mobil, nu un telefon de la un hotel sau de la un telefon public.

– Se va răzgândi?

– Mă îndoiesc. Ar fi trebuit să o vezi. A lăsat acolo cumpărături de sute de dolari și a fugit.

Dance era foarte dezamăgită. Daniel Pell era un mister total, și acum era obsedată să afle tot ce putea despre el. Anul trecut, când îl ajutase pe Lincoln Rhyme cu un caz în New York, remarcase fascinația obsesivă a polițistului pentru orice detaliu al dovezilor; ea era exact la fel – doar că ea se ocupa de adevărați criminali.

Dar există două feluri de impulsuri: unele când te simți obligat să verifici de două ori spusele cuiva, și altele de genul tendinței de a evita gropile în drumul spre casă. Trebuie să știi care din ele sunt esențiale și care nu.

Iar Dance se hotărî să renunțe la Păpușa Adormită.

– Îți mulțumesc mult pentru ajutor.

– Chiar am încercat. Să știi asta.

Dance îl sună din nou pe Rey Carraneo, dar agentul nu aflase nimic despre hoteluri, moteluri sau cazuri de ambarcațiuni furate.

Imediat după ce închise, telefonul îi sună din nou. Era TJ, care avea noutăți în legătură cu fosta mașină a lui Pell, pe care acesta o condusese în noaptea uciderii familiei Croyton. Mașina nu fusese înmatriculată de ani de zile, ceea ce însemna că probabil fusese dusă la fier vechi. Dacă Pell furase ceva de preț de la familia Croyton, acel ceva fie se pierduse, fie fusese dat uitării. TJ verificase și inventarul făcut mașinii respective. Lista era scurtă, și absolut nimic nu sugera faptul că obiectele găsite proveneau din casa omului de afaceri.

Dance îi spuse și lui TJ despre moartea lui Juan, iar tânărul rămase fără cuvinte. Un semn clar care îi trăda tulburarea.

Câteva secunde mai târziu, un alt telefon. De data asta era Michael O'Neil. În vocea lui se simțeau epuizarea și durerea. Cu siguranță, și Michael era profund afectat de moartea lui Millar.

– Orice ar fi fost la pontonul ăla unde am găsit-o pe Pemberton, acum nu mai e, raportă O'Neil. Asta dacă a fost ceva. Tocmai am vorbit cu Rey, care mi-a spus că nu a fost furată nici o ambarcațiune. Poate că am judecat eu greșit. Prietenul tău a găsit ceva pe drum?

Dance observă cuvântul „prieten" folosit de O'Neil, dar îi răspunse normal.

– Nu m-a sunat încă. Mă gândesc că nu a găsit nimic notabil nici el.

– Și nu am găsit nimic nici referitor la banda izolatoare, nici la spray-ul paralizant.

Dance îi spuse lui O'Neil că Nagle nu reușise să o contacteze pe Theresa.

– Nu vrea să coopereze? întrebă agentul.

– Mătușa ei nu vrea asta. Și ea decide. Oricum, nu știu cât ne-ar fi putut ajuta.

– Îmi plăcea ideea, replică Michael. Fata e singura legătură cu Pell rămasă după noaptea aceea.

– Va trebui să ne străduim mai mult acum, continuă Dance.

– Tu cum ești?

– Bine, răspunse Michael.

„Nepăsător..."

După încă vreo cinci minute apăru și Winston Kellogg.

– Ai găsit ceva la locul crimei?

– Nu. Am cercetat o oră întreagă toată zona. Nu am găsit absolut nimic notabil. Poate că Michael avea dreptate, și Pell *chiar* a evadat cu ajutorul unei bărci furate de acolo.

În sinea ei, Dance râse. Cei doi arțăgoși tocmai căzuseră de acord că „rivalul" ar fi putut avea dreptate – deși agenta se îndoia că ei ar fi recunoscut asta unul față de celălalt.

Agenta îl puse la curent cu noutățile și îi spuse despre dosarele dispărute din biroul lui Susan Pemberton și despre eșecul lui Nagle în tentativa lui de a obține un interviu cu Theresa Croyton. TJ îl căuta pe clientul cu care se întâlnise Susan înainte să fie ucisă.

– Am o întâlnire importantă acum, îi spuse Dance, uitându-se la ceas. Vrei să vii?

– Are legătură cu Pell?

– Nu. E timpul să mâncăm ceva.

Capitolul 31

Mergând împreună pe coridoarele sediului Biroului Californian de Investigații, Dance îl întrebă pe Winston unde locuia.

– În Washington, D.C., răspunse acesta. Sau în locul numit „Pe centură", dacă te iei după toate emisiunile de la TV. Am crescut în nord-vest, în Seattle – dar nu m-a deranjat deloc să mă mut în est. Nu prea sunt genul de om care să se dea în vânt după ploile din Seattle.

Discuția alunecă ușor spre viețile lor personale, și bărbatul îi spuse lui Dance că era divorțat și nu avea copii, deși el provenea dintr-o familie mare. Părinții lui erau încă în viață și locuiau pe Coasta de Est.

– Am patru frați, continuă el. Eu sunt cel mai mic dintre ei. Cred că părinții mei au fost în criză de idei când trebuiau să mă boteze, și de asta mi-au spus Winston. Exact ca țigările. O idee foarte proastă atunci când numele tău de familie coincide cu numele unei mărci de cereale. Dacă părinții mei ar fi fost mai sadici, atunci m-ar mai fi chemat și Oldsmobile.

Dance râse.

– Sunt sigură că nu m-a chemat nimeni la bal, pe motiv că nu voiau să o invite la dans pe Dance[1].

Kellogg absolvise Facultatea de Psihologie a Universității din Washington, iar apoi se înrolase în armată.

– Ai fost la DIC?

Dance se gândea la soțul ei, care, atunci când se înrolase, fusese ofițer la Divizia de Investigații Criminale.

– Nu. Am fost la Tactică. Lucru care înseamnă doar dosare, dosare, dosare. Ei bine, computere, computere, computere. Nu era de mine, și, cum voiam să fac muncă de teren, am plecat la Departamentul de Poliție din

[1] Joc de cuvinte. În engleză, *dance* înseamnă „dans". (n.tr.)

Seattle. Am fost promovat ca detectiv, și am trecut la creionări de profile psihologice și la negocieri. Dar am găsit foarte interesantă mentalitatea sectanților. Așa că m-am gândit să mă specializez în așa ceva. Știu că sună stupid, dar pur și simplu mă enerva ideea că există șmecherii religioase care îi influențează pe oamenii vulnerabili.

Dar Dance nu găsea lucrul acesta deloc stupid.

Iar ei doi tot înaintau pe coridoare.

– Cum ai ajuns *tu* aici? întrebă el.

Dance îi oferi varianta scurtă a poveștii. Fusese reporter câțiva ani, făcând reportaje de la locul crimei. Acolo îl cunoscuse pe soțul ei, care se ocupa de un caz (și îi oferise un interviu în exclusivitate, în schimbul unei întâlniri). După ce se plictisise de reportaje, se întorsese la facultate și obținuse diplome în psihologie și în comunicare. Dance își îmbunătățise abilitatea ei naturală de a observa și de a intui ce gândesc și ce simt oamenii. Apoi devenise consultant juridic, dar, în cele din urmă, hotărându-se că talentul ei ar fi mai apreciat altundeva, ajunsese la Biroul Californian de Investigații.

– Și soțul tău era ca mine? Agent federal?

– Ți-ai făcut bine temele, remarcă Dance.

Soțul ei, decedat recent, William Swenson, fusese agent special FBI, dar adevărul e că mai erau mii la fel ca el. Nu era nici un motiv pentru ca un specialist precum Kellogg să fi auzit de el, decât dacă se deranjase să îi verifice dosarul.

Kellogg rânji.

– Îmi place să fiu informat. Și să știu cât mai multe despre oamenii cu care urmează să mă întâlnesc. Sper că nu te deranjează.

– Chiar deloc. Când interoghez pe cineva, aflu tot ce pot despre el.

Dance nu îi spuse totuși lui Kellogg că și ea îl pusese pe TJ să îi verifice dosarul.

După un scurt moment de tăcere, Kellogg continuă:

– Pot să te întreb ce a pățit soțul tău? Căzut la datorie?

Dance nu mai era chiar atât de afectată de întrebare. Anii trecuți atenuaseră din durere.

– Accident rutier.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc... Acum, bine ai venit la cantina Biroului Californian de Investigații.

Dance îi arătă sala de mese.

Cei doi agenți comandară cafele și se așezară la o masă.

Telefonul ei sună iarăși. Era TJ.

– Am vești proaste. Zilele mele de investigat baruri sunt numărate. Și abia începusem. Am aflat unde a fost Pemberton înainte să fie ucisă.

– Și?

– A fost cu un tip latinoamerican într-un bar din Doubletree, la o întâlnire de afaceri. Era un eveniment de care tipul voia ca ea să se ocupe. Cel puțin așa crede chelnerul. Au lăsat cam șase dolari jumate.

– Ai obținut chitanța?

– Da, dar ea a plătit. Cheltuieli în interes de serviciu. Hei, șefa, cred că trebuie să facem și noi la fel.

– Ai mai aflat altceva? îl ignoră Dance.

– Nimic. Oricum, o să îi apară poza la știri, așa că poate o recunoaște tipul ăla.

– Ai verificat telefonul lui Susan?

– A avut vreo patruzeci de apeluri ratate ieri. O să le verific în parte când mă întorc la birou. Ah, și am verificat la fisc. Pell nu deține proprietăți nicăieri. Am verificat și în Utah, dar nu am găsit nimic.

– Bun. Uitasem de asta.

– Am căutat și prin Oregon, Nevada și Arizona. Nu neapărat pentru că voiam să fiu 100% sigur, dar nu voiam să plec din bar.

Dance îi spuse totul lui Kellogg, după ce închise telefonul.

– Un martor deci? Un martor care o să vadă la televizor ce a pățit femeia și brusc o să plece în concediu.

– Nu că l-ai putea învinovăți pentru asta.

Agentul FBI mai zâmbi o dată și se uită în spatele lui Dance, care îl imită. Mama și copiii ei tocmai intrau în sală.

– Bună, scumpo, o salută agenta pe Maggie, iar apoi îl îmbrățișă pe Wes.

Poate că într-o zi îmbrățișările în public urmau să fie interzise, așa că Dance făcea de pe acum provizii. Wes nu părea să se împotrivească.

Edie Dance se uită la Kathryn, dar nu mai menționă nimic despre moartea lui Juan. Kellogg și Edie se salutară și schimbară același gen de privire.

– Mamă, Carly a mutat din loc coșul de gunoi al domnului Bledsoe, îi spuse pe nerăsuflate Maggie. Și, de fiecare dată când domnul Bledsoe arunca și el ceva, nimerea podeaua.

– Ai reușit să te abții din râs?

– O perioadă. Dar după aia Brendon a început să râdă, și nu m-am putut opri nici eu.

– Salută-l pe agentul Kellogg, scumpo.

Maggie îl salută, iar Wes îl privi și dădu din cap. Băiatul se uită imediat în altă parte, iar Dance observă imediat aversiunea acestuia.

– Vreți ciocolată caldă? îi întrebă ea.

– Da! strigară copiii.

Dance scormoni după bani în buzunarele de la haină. Cafeaua era gratuită, dar orice altceva trebuia plătit, și agenta își lăsase banii în poșeta din birou. Edie nu mai avea nici ea mărunt.

– Plătesc eu, zise Kellogg și se ridică de pe scaun.

– Mamă, prefer cafea, zise Wes, care mai băuse cafea o dată sau de două ori și o detesta.

– Și eu, strigă Maggie.

– Nu beți cafea. Ciocolată caldă sau suc, replică Dance, care se gândi apoi că probabil Wes nu dorea ceva plătit de către Kellogg.

Oare ce se petrecea aici? Apoi își aminti cum îl privise băiatul pe Winston pe Punte, în seara cu petrecerea. Se gândise atunci că băiatul se uitase după arma lui, dar acum înțelegea totul. Îl măsurase din ochi pe bărbatul adus de ea la petrecerea bunicului. Oare Winston Kellogg reprezenta noul Brian pentru el?

– Bine, spuse Maggie. Ciocolată.

– E în regulă, murmură Wes. Eu nu mai vreau nimic.

– Haideți, copiii. Îi împrumut eu banii mamei voastre, spuse Kellogg, scoțând banii.

Copiii îi primiră, deși Wes avu niște rețineri.

– Mulțumesc, replică băiatul.

– Mulțumesc foarte mult! spuse Maggie.

Edie turnă cafea și se așeză alături de ei la masă. Kellogg îi mulțumi încă o dată mamei lui Kathryn pentru cină și întrebă de Stuart. Apoi se întoarse către copii și îi întrebă dacă le plăcea să pescuiască.

– Așa și așa, replică Maggie.

Fetița detesta pescuitul.

– Nu prea, replică în schimb Wes. E plictisitor.

Lui Wes îi plăcea mult să pescuiască.

Dance știa că agentul nu dorea decât să spargă gheața, fiind probabil inspirat de conversația avută cu Stuart despre pescuit. Agenta observă, de asemenea, niște reacții de stres – Kellogg încerca prea tare să lase o impresie cât mai bună.

Wes tăcu și sorbi din ciocolată, în timp ce Maggie nu mai contenea să le povestească adulților despre tot ce făcuse în acea dimineață, inclusiv povestea cu tomberonul.

Dance se simți iritată de faptul că problema cu Wes reapăruse... și fără nici un motiv. Nici măcar nu ieșea cu Kellogg. Dar Dance știa cum să fie o mamă bună, și, după doar câteva minute, Wes turuia despre meciul lui de tenis din dimineața zilei. Postura lui Kellogg se schimbase ușor de vreo două ori, iar limbajul corpului său îi dădu de înțeles lui Dance că și el juca tenis și că ar fi vrut să intervină în discuție. Dar, cum își dăduse seama de reticența lui Wes, se mulțumi doar să zâmbească și să rămână tăcut.

Într-un final, Dance le spuse tuturor că era nevoită să se întoarcă la muncă și îi conduse afară. Kellogg îi zise femeii că trebuia să sune la Departamentul de Poliție din San Francisco, apoi îi salută pe toți și plecă, făcându-le cu mâna.

Edie și Maggie îl salutară înapoi, urmate după o secundă de Wes – care făcuse la fel doar ca să nu fie întrecut de sora lui.

Agentul dispăru pe coridor, îndreptându-se către biroul său temporar.

– Mama, vii diseară la cină? o întrebă Maggie.

– Mags, o să încerc.

Niciodată să nu promiți ceva dacă nu ești sigur că te poți ține de cuvânt.

– Dar dacă nu poate să vină? întrebă Edie. Ce ai vrea să mănânci?

– Pizza! strigă Maggie. Cu pâine prăjită cu usturoi. Și ciocolată cu mentă ca desert.

– Și eu aș vrea o pereche de Ferragamos, replică Dance.

– Ce e aia?

– Sunt pantofi. Dar ceea ce vrem și ceea ce obținem sunt două lucruri diferite.

– Ce zici atunci de o salată mare? continuă mama lui Kathryn. Cu creveți.

– Sigur, replică fetița.

– Asta ar fi minunat! spuse și Wes.

Copiii erau tot timpul foarte politicoși cu bunica lor.

– Dar cred că totuși puteți mânca pâine cu usturoi, adăugă Dance, smulgând într-un final un zâmbet din partea lui Wes.

Unul dintre funcționarii Biroului Californian de Investigații tocmai se pregătea să ducă niște documente la Departamentul de Poliție din Salinas.

Atunci observă o mașină neagră intrând în parcare. Șoferul, o femeie tânără, care în ciuda cetii, purta ochelari de soare, se uită atentă spre locurile de parcare. Părea nesigură. Dar, desigur, mulți oameni care veneau aici erau așa: voluntarii și nu numai. Femeia se uită în oglindă, își puse o șapcă pe cap și coborî din mașină. Dar, în loc să se îndrepte înspre ușa principală a clădirii, femeia se apropie de el.

– Scuzați-mă.

– Da, doamnă?

– Aici e sediul Biroului Californian de Investigații?

Dacă s-ar fi uitat mai atentă înspre clădire, ar fi văzut inițialele care răspundeau întrebării ei. Dar, fiind un angajat public, bărbatul îi răspunse politicos:

– Da. Vă pot ajuta?

– Aici lucrează agentul Dance?

– Kathryn Dance. Da.

– O pot găsi acum?

– Nu știu... Funcționarul se uită în jur și izbucni în râs. Ei bine, ia te uită, domnișoară. E chiar ea acolo. Femeia tânără. Bărbatul o văzuse pe Dance împreună cu mama ei și cu cei doi copii. Bărbatul îi întâlnise familia de câteva ori.

– Mulțumesc, domnule polițist.

Bărbatul nu o corectă, pentru simplu motiv că îi plăcea să fie confundat cu un adevărat apărător al legii. Apoi se urcă în mașină și ieși din parcare. Uitându-se în oglinda retrovizoare, o văzu pe femeia cu care vorbise stând nemișcată unde o lăsase. Părea tare tulburată.

Ar fi putut să îi spună că nu avea nici un motiv să fie așa. După el, Kathryn Dance era printre cei mai de treabă oameni din cadrul Biroului Californian de Investigații.

Dance închise ușa de la mașina mamei sale. Edie demară, și Kathryn îi făcu semn cu mâna. Agenta se uită la mașina argintie care se îndepărta spre Autostrada 68, părând tulburată. Nu își putea scoate din cap vocea lui Juan Millar.

„Ucide-mă..."

Bietul de el.

Deși ieșirea nervoasă a fratelui său nu avea nimic de-a face cu asta, Kathryn Dance *chiar* se simțea vinovată pentru că îl alesese pe el să verifice ce se întâmplase în închisoare. Juan era potrivit totuși, dar poate fiindcă era prea tânăr fusese mai neglijent decât ar fi fost un ofițer experimentat. Era imposibil de crezut că Michael O'Neil, Albert Stemple sau chiar și ea l-ar fi lăsat pe Pell să îi dezarmeze.

Apoi, întorcându-se înspre clădire, Dance se gândi la primele momente de după incendiu și la evadarea lui Pell. Ar fi trebuit să se miște mai repede. Sau poate ar fi trebuit să mai stea să își pună la punct strategia.

Anticiparea. Era un lucru normal pentru orice polițist.

Mergând spre intrarea în clădire, începu să fredoneze melodia Julietei Venegas. Notele melodiei curgeau printre gândurile ei, invadând-o și purtând-o cât mai departe de rănile lui Juan, de cuvintele dure ale lui Julio și de moartea lui Susan... și de ochii fiului ei, care din fericiți deveniseră nepăsători când băiatul o văzuse cu Winston Kellogg.

Ce să facă în legătură cu *asta?*

Dance continuă să înainteze prin parcarea goală, bucuroasă că ploaia încetase.

Apropiindu-se de trepte, auzi niște zgomote de pași pe asfalt, se întoarse rapid și văzu o femeie în spatele său. O urmărise în tăcere. Era la doar câțiva pași depărtare și venea drept spre ea.

Dance se opri busc.

La fel și femeia, care se balansă pe picioare.

– Agent Dance... Eu...

Nici una nu spuse nimic preț de o clipă.

– M-am răzgândit, zise Samantha McCoy. Vreau să ajut.

Capitolul 32

– Nu am putut să dorm după ce am vorbit cu dumneata. Și când am auzit că a mai ucis pe cineva, femeia aceea, am știut că *trebuia* să vin să stăm de vorbă.

Dance era în birou, împreună cu Samantha și cu Kellogg. Samantha stătea țeapănă, strângând cu putere brațele fotoliului și uitându-se de la unul la altul. Fără a zăbovi însă cu privirea.

– Sunteți siguri că Daniel Pell a ucis-o?

– Da, spuse Kellogg.

– De ce?

– Nu știm încă. Acum verificăm informațiile despre femeie. Numele ei e Susan Pemberton și a lucrat pentru Eve Brock. Numele acestea înseamnă ceva pentru dumneata?

– Nu.

– Brock deține o firmă de planificări de evenimente. Pell a furat dosarele lor, și noi presupunem că le-a distrus. Probabil conțineau ceva ce el dorea să ascundă. Sau poate că în viitorul apropiat urmează un eveniment de care e interesat. Aveți cumva idee despre ce ar putea fi vorba?

– Îmi pare rău, dar nu știu.

– Vreau să vă întâlniți cât se poate de repede cu Linda și cu Rebecca, interveni Dance.

– Amândouă sunt aici?

– Exact.

Samantha dădu din cap aprobator.

– Trebuie să mai verific niște lucruri pe aici, spuse Kellogg. O să mă întorc mai târziu.

Dance îi zise lui Maryellen Kresbach unde putea fi găsită și, împreună cu Samantha, părăsi clădirea. Agenta îi spusese Samanthei să își parcheze

mașina în garajul subteran, astfel încât nimeni să nu o observe. Apoi, cele două femei se urcară în Fordul lui Dance. Samantha își puse centura de siguranță și se uită la Dance.

– Știți... soțul meu, familia lui, prietenii... Nu știu nimic.

– Și ce le-ați spus atunci când ați plecat?

– Am zis că mă duc la o conferință. Și referitor la Linda și la Rebecca... Aș prefera să nu afle noul meu nume și nici unde locuiesc.

– E în regulă din partea mea. Oricum, nu le-am spus nimic nou despre dumneata. Acum sunteți pregătită?

Samantha zâmbi.

– Chiar deloc. Dar să mergem oricum!

Când ajunseră, Dance vorbi puțin cu agentul aflat afară, care îi confirmă că nu se petrecuse nimic suspect prin zonă. Dance îi făcu semn Samanthei să iasă din mașina, iar femeia o ascultă, după o scurtă ezitare. Samantha își adună toate lucrurile cu mare atenție, dar lui Dance îi păru că se ascundea ceva în spatele vigilenței.

Samantha zâmbi ușor.

– Mirosul oceanului... Știți, nu am mai fost aici de la proces. Soțul meu tot mă bate la cap să venim aici, dar tot timpul găsesc o scuză. Alergii, rău de mașină, manuscrise care trebuie editate... Orice, numai să nu merg. Zâmbetul ei se stinse. E drăguță cabana asta.

– Are doar două dormitoare. Nu mă gândeam că o să veniți.

– Dacă e vreo canapea, o să dorm așa. Nu vreau să deranjez pe nimeni.

„Samantha e cea timidă", își aminti Dance.

„Șoricelul."

– Sper să stau doar o noapte totuși, continuă femeia.

Kathryn Dance făcu un pas înainte și bătu la ușa care ducea spre trecut.

Toyota mirosea a țigări, iar Daniel Pell ura asta.

El nu fumase niciodată, deși în închisoare făcuse trafic cu țigări cât putuse. Îi lăsase pe membrii Familiei să fumeze – dependența oricui e exploatabilă, desigur –, dar tot ura mirosul. Își amintea cum, în copilărie, tatăl său stătea în fotoliu, citea Biblia, notând pasaje pentru a le predica mai încolo, și fuma fără oprire. Mama lui stătea lângă ei, fumând *și* bând întruna.

Și fratele lui era acolo; el nici nu fuma, nici nu bea, dar îl sâcâia fără încetare, scoțându-l din ascunzătorile lui, din baie, de oriunde se vârâse.

„Nu fac singur toată treaba", urla fratele lui la el.

Și în final, fratele lui chiar nu făcea absolut nimic din ce era de făcut – de regulă îi dădea lui Pell o găleată și un mop și pleca să se întâlnească liniștit cu prietenii lui. Și când se întorcea acasă, se apuca să îl bată pe Daniel dacă nu strălucea totul de curățenie.

„Curățenia, fiule, e divină. E adevărat tot ce îți zic. Acum, lustruiește scrumierele! Vreau să sclipească de curățenie."

Acum, Pell și Jennie goneau pe autostradă, cu mirosul puternic de pin și de mare pătrunzând în mașină pe geamurile deschise.

Jennie își freca neîncetat nasul, ca și cum ar fi încercat să mascheze cocoașa acestuia, și nu scotea un cuvânt. Era îngrijorată. Se părea că atitudinea distantă și rece a lui Pell de după noaptea trecută, când fata nu îl „ajutase" să o omoare pe Susan Pemberton, dăduse rezultate. Cei doi se întorseseră la Sea View, și fata încercase timp de două ore să îi recâștige dragostea – făcând singurul lucru pe care îl putea face în condițiile date. Pell se comportase rece și indiferent la început, fapt care o făcuse pe Jennie să își sporească eforturile. Fata părea chiar să se simtă bine așa îndurerată, lucru care îi amintea lui Pell de perioada petrecută cu Familia, în Carmel. Atunci, el auzise despre călugării care se autoflagelau în numele Domnului.

Dar, de asemenea, asta îi aminti lui Pell de tatăl său bondoc, care ținea Biblia în mână și se uita la el prin fumul gros al țigărilor Camel, așa că bărbatul se gândi la altceva.

După ce făcuseră sex noaptea trecută, Daniel nu se mai comportase atât de rece cu ea. Dar ceva mai târziu plecase afară, sub pretextul că voia să dea un telefon.

Și ca să o țină ca pe ghimpi.

Când se întorsese, fata nici nu îl întrebase de telefon, așa că Pell continuase să studieze dosarele furate de la Susan și apoi intrase pe internet.

Dimineața îi spusese fetei că pleca să întâlnească pe cineva. Așteptase să vadă reacția ei, să vadă cum fata își freacă nasul, cum îi spune non-stop „drăguțule", și într-un final o chemă și pe ea.

– Mi-ar plăcea să vii cu mine.

– Serios? sări Jennie.

– Da. Dar nu știu sigur. S-ar putea să îți fie prea greu.

– Nu. Vreau să vin. Te rog!

– O să vedem.

Fata îl trase înapoi în pat, şi cei doi continuară să se hârjonească. Pell chiar cedase dorinţelor lui Jennie.

Dar acum, corpul ei nu prezenta nici un interes pentru el. Pell deţinea iarăşi controlul.

– Înţelegi ce s-a întâmplat ieri, la plajă? Mă simţeam ciudat. Ca şi cum cineva la care ţin ar fi fost ameninţat. Tonul lui Pell părea unul de scuză – cine poate rezista la aşa ceva? –, dar se simţea în el şi un avertisment că situaţia s-ar putea repeta.

– Asta îmi place la tine, dragul meu.

Fata renunţase la „drăguţule". În sfârşit.

Când Pell avusese Familia la cheremul lui, în Seaside, folosise diverse tehnici de manipulare. Le dădea de îndeplinit sarcini comune, diverse misiuni, dar fără să le dea vreun motiv anume pentru care trebuiau îndeplinte. Îi ţinea în suspans până când mureau de curiozitate şi de nesiguranţă.

Şi cea mai bună cale de a-şi asigura loialitatea şi de a evita disensiunile era să creeze un duşman comun.

– Avem altă problemă, draga mea. Pell se uită spre Jennie.

– Da? Acolo mergem acum?

Fata se frecă iarăşi la nas. „Un barometru excepţional, nasul ei", gândi Pell.

– Exact.

– Ţi-am spus, dragul meu. Nu îmi pasă de bani. Nu trebuie să mi-i dai înapoi.

– Nu are nimic de-a face cu banii. E un lucru mult mai important. Nici nu o să te rog să faci ce ţi-am cerut noaptea trecută. Nu o să te rog să răneşti pe nimeni. Dar am nevoie de ajutor. Şi *sper* că o să mă ajuţi.

Pell îşi calculase atent fiecare cuvânt.

– Orice pot să fac, sigur!

Cei doi trecură de o brunetă drăguţă care avea în jur de douăzeci de ani. Pell observă din prima postura şi chipul fetei – mersul determinat, furia care i se citea pe faţă şi părul nepieptănat –, lucru care sugera că fata fugise după o ceartă. Poate cu părinţii, poate cu prietenul. Atât de vulnerabilă. Doar o zi i-ar fi trebuit să o convingă să vină cu ei.

„Fluieraşul din Hamelin..."

Dar, desigur, acum nu era momentul potrivit, aşa că Pell o lăsă în pace, cu regretul vânătorului care vede cum prada trece pe sub ochii lui şi nu poate să facă nimic. Cu toate acestea, bărbatul nu era supărat; balta era plină de peşti.

Şi, pe lângă asta, simţind atingerea rece a pistolului şi a cuţitului pe care le avea asupra lui, Pell ştia că, în scurtă vreme, vânătoarea urma să ia sfârşit.

Capitolul 33

– Bine te-ai întors, o întâmpină Rebecca Sheffield pe Dance, stând în ușa cabanei. Am tot vorbit și ți-am prăpădit banii pe room-service, zise ea arătând înspre o sticlă de vin proaspăt începută.

Rebecca se uită apoi la Samantha, dar, nerecunoscând-o, o salută formal, gândindu-se că era doar un alt polițist care lua parte la investigație.

– Bună.

Femeia intră împreună cu Dance, care închise și încuie ermetic ușa.

Samantha le privi pe ambele femei, uitându-se de la una la alta. Părea să-și fi pierdut vocea, și, pentru o secundă, Dance se temu ca femeia să nu se sperie și să fugă.

– Stai un pic, zise Rebecca privind-o mai atentă. Dumnezeule!

Linda tot nu își dădea seama și privea încruntată.

– Nu o recunoști? spuse Rebecca.

– Ce vrei să spui? Ah, stai! Sam, tu ești?

– Bună, răspunse nesigură pe ea tânăra femeie, incapabilă să o privească în ochi pe Linda.

– Arăți diferit, rosti Linda. Dumnezeule! Fața ta.

Samantha ridică din umeri și se înroși.

– Ești mai drăguță acum. Și, în sfârșit, nu mai ești piele și os. Rebecca se îndreptă spre ea și o îmbrățișă cu putere. Apoi, cu mâinile pe umerii ei, se lăsă ușor pe spate. Fantastic. Ce ți-ai făcut?

– Am implanturi în maxilar și în obraji. Buze, ochi... și, desigur, nasul. Samantha se uită rușinată spre piept și zâmbi ușor. Și acolo. Dar asta voiam să fac de ani de zile.

– Nu îmi vine să cred! Linda izbucni în plâns și o îmbrățișă din nou.

– Cum te cheamă acum?

– Aș prefera să nu spun, răspunse Samantha privind în gol. Și, vă rog, să nu spuneți la nimeni despre mine! Dacă îl prind pe Daniel și voi vreți să vorbiți cu reporterii, vă rog să nu mă pomeniți.

– Desigur, replică Rebecca.

– Soțul tău știe? întrebă Linda.

Samantha dădu din cap că nu.

– Cum ai reușit? întrebă Rebecca.

– Mint, înghiți în sec femeia. Așa reușesc.

Dance știa că majoritatea cuplurilor mint într-o oarecare măsură, deși mai rar decât partenerii care nu sunt căsătoriți. Dar, de regulă, minciunile sunt minore, rareori ascunzând un secret precum cel al Lindei.

– Trebuie să fie greu, continuă Rebecca. Ai nevoie de o memorie bună de tot.

– Nu am de ales, replică Samantha.

Dance recunoscu în vorbele ei semne ale apărării. Își mișca brațele și se făcea mai mică. Era îngrozitor de stresată.

– Dar știe măcar că ai fost la închisoare?

– Da.

– Atunci cum...?

– I-am spus că avea de-a face cu slujba și că mi-am ajutat șeful să sustragă niște bani pentru o operație a soției lui.

– Și a crezut *asta?*

Samantha se uită cu timiditate spre Rebecca.

– E un bărbat bun. Dar m-ar părăsi fără să stea pe gânduri dacă ar afla adevărul. Că am făcut parte dintr-o sectă...

– Nu era o sectă! sări Linda.

– Orice a fost, Daniel Pell era în spatele ei. Un motiv suficient ca să mă părăsească. Și nici nu l-aș putea învinovăți.

– Dar părinții tăi? continuă Rebecca. Știu ceva?

– Mama a murit, și tata e la fel de nepăsător față de mine ca întotdeauna. Dar știți asta. Îmi pare rău... aș dori să nu mai vorbesc despre asta.

– Sigur, Sam, replică Rebecca.

Dance le întrerupse și se întoarse la caz, oferindu-le detalii despre moartea lui Susan și despre furtul dosarelor.

– Sunteți siguri că el a făcut asta? întrebă Linda.

– Da. Amprentele au confirmat.

Linda închise ochii și murmură o rugăciune, în vreme ce Rebecca părea de-a dreptul furioasă. Nici una dintre cele trei femei nu auzise de Pemberton sau de Brock. Nici nu își aminteau de posibilele evenimente organizate de această firmă și care să-l fi interesat pe Pell.

– Viața era altcumva atunci, rosti Rebecca.

Dance o întrebă pe Samantha despre complicele lui Pell, dar, ca restul femeilor, tânăra nu știa cine putea fi. Nici nu își amintea despre Charles Pickering din Redding. Dance le spuse de e-mailul primit de la Richard Pell și le întrebă dacă îl cunoscuseră vreodată.

– Cine? întrebă Rebecca, iar Dance îi explică.

– Frate *mai mare?* o întrerupse Linda. Nu, Scotty era mai tânăr. Și a murit cu un an înainte să îl cunosc.

– Daniel avea *un frate?* se miră Rebecca. Ne-a spus că e singur la părinți.

Dance le spuse apoi despre infracțiunile comise de Pell împreună cu cumnata fratelui său, iar Linda dădu din cap tulburată.

– Nu, nu, nu. Nu ai dreptate. Pe fratele lui Daniel îl chema Scott, și era labil psihic. Din cauza asta m-am înțeles atât de bine cu Daniel. Și fratele meu e bolnav.

– Iar mie mi-a spus că e singur la părinți, interveni Rebecca. Ne mințea doar ca să ne poată folosi. Sam, *ție* ce ți-a spus?

Samantha tăcu o secundă, apoi le răspunse:

– Richard era mai în vârstă decât Daniel, și cei doi nu se înțelegeau deloc. Richard îl teroriza tot timpul. Mama lor era beată non-stop și niciodată nu făcea curățenie în casă, așa că tatăl băieților insista ca ei să se ocupe de asta. Dar Richard îl forța pe Daniel să facă și treaba lui. Dacă Daniel refuza, atunci Richard sărea să îl bată.

– *Ție* ți-a spus adevărul? întrebă înțepată Linda.

– Păi, doar a menționat lucrurile astea.

– Un punct pentru Șoricel, zise Rebecca râzând.

– Mie mi-a spus că nu vrea să afle nimeni din Familie despre fratele lui, continuă Linda. Mi-a zis că are încredere doar în mine.

– Eu nu aveam voie să menționez că e singur la părinți, replică Rebecca.

Linda părea tulburată.

– Toți mai spunem minciuni. Știi, povestea aia cu cumnata lui – menționată în e-mailul de la fratele lui? Pun pariu că nu a fost așa. Sau nu

a fost atât de grav, și fratele lui s-a folosit de incident pentru a nu mai vorbi cu Daniel.

În mod clar, Rebecca nu credea nimic din lucrurile auzite.

Dance se gândi că Pell le văzuse probabil pe Rebecca și pe Linda ca o amenințare la adresa lui, mai mult decât pe Samantha. Linda era mama Familiei și avea oarecare autoritate. Rebecca, în mod cert, era obraznică și spunea lucrurilor pe nume. Dar Samantha... pe ea o putea controla mult mai bine, și știa că putea să îi spună adevărul – cel puțin *o parte* din adevăr.

Agenta era bucuroasă că Samantha își oferise ajutorul, și observă că femeia se uita la ceașca de cafea.

– Niște cafea?

– Sunt cam obosită. Nu prea am dormit în ultima vreme.

– Nu ești singura, replică Rebecca.

Samantha dădu să se ridice, dar Dance îi făcu semn să mai stea.

– Lapte? Zahăr? o întrebă agenta.

Dance observă că atât Linda, cât și Rebecca zâmbeau ușor observând timiditatea Samanthei.

„Șoricelul..."

– Mulțumesc. Lapte.

– Linda mi-a spus că Pell ar fi vrut la un moment dat să se mute undeva prin țară, continuă Dance. A menționat un „vârf de munte". Ai vreo idee la ce se referea?

– Păi, Daniel mi-a spus de multe ori că ar dori să plece la țară, răspunse Samantha. Să se mute cu tot cu Familie acolo. Pentru Daniel era foarte important să scape de toată lumea care îl deranja. Nu îi plăceau vecinii și nu îi plăcea guvernul. Voia să nu fie nevoit să stea în mijlocul oamenilor. Voia și ca Familia să crească.

– Serios? întrebă Rebecca.

Linda rămase tăcută și se uită prin jur.

– A pomenit vreodată ceva despre Utah? întrebă Dance.

– Nu.

– Dar atunci, la ce locație se referea oare?

– Nu mi-a spus niciodată. Dar părea să se fi gândit serios la asta.

Dance își aminti că era posibil ca Pell să fi furat o barcă pentru a scăpa.

– A menționat vreodată o insulă? o întrebă agenta pe Samantha.

– O insulă? În nici un caz.

– De ce nu?

– Îi e groază de apă. Nu ar merge în viața lui cu o barcă.

– Nu știam asta, zise Linda.

Rebecca era în aceeași oală cu Linda, așa că doar zâmbi strâmb.

– Evident că nu. Daniel își împărtășea secretele doar cu Șoricelul lui.

– Daniel spunea că oceanul aparține altei lumi. Oamenii nu au nici o treabă acolo. Nu ar trebui să fii într-un loc unde nu știi nimic. La fel zicea și despre zbor. Nu avea încredere nici în piloți, nici în avioane.

– Noi ne gândeam că poate a fugit de la locul crimei pe apă.

– Imposibil, replică Samantha.

– Ești sigură?

– Da.

Dance își ceru scuze și le lăsă puțin singure ca să îl sune pe Rey Carranco. Agenta îi ordonă să oprească de îndată căutarea bărcilor, apoi închise gândindu-se că Michael se înșelase și că Kellogg avusese dreptate.

– Acum, aș vrea să vă gândiți ce motive ar putea să aibă Pell ca să rămână aici, continuă agenta, care apoi menționă spusele Rebeccăi referitoare la marea lovitură. Eu mă gândeam că a rămas aici să ascundă fie bani, fie ceva valoros. Sau poate are afaceri neîncheiate. Poate ceva în legătură cu cazul Croyton.

– Bani? Samantha clătină din cap. Nu prea cred.

– Știu sigur că a zis așa ceva, replică ferm Rebecca.

– Ah, nu, nu spuneam că nu a zis așa ceva, adăugă rapid Șoricelul. Poate nu a folosit termenul „mare" cu sensul pe care îl înțelegem noi. Daniel nu era adeptul infracțiunilor prea evidente. Noi spărgeam casele și...

– Uneori, o corectă Linda.

– Ei bine, Linda, oftă Rebecca, chiar făceam asta. Și voi comiteați o grămadă de infracțiuni înainte să vin și eu în Familie.

– Totul era exagerat!

Samantha nu luă partea nici uneia, și părea nesigură, ca și cum se temea ca nu cumva ele să aștepte intervenția ei. Apoi, femeia continuă:

– Daniel spunea că, dacă făceam un lucru ilegal *prea* evident, presa urma să afle, și de acolo până la poliție mai era un singur pas. Nu ne ocupam de bănci și de casierii. Era mult prea riscant. Oricum, noi nu furam pentru bani.

– Nu? întrebă surprinsă Dance.

– Nu. Puteam să câștigăm la fel de mult prin muncă cinstită. Dar nu asta voia Daniel. Lui îi plăcea ca oamenii să facă lucruri pe care nu voiau să le facă. Ăsta era scopul lui.

– Prea faci să pară că noi doar atâta făceam, remarcă Linda.

– Nu voiam să zic asta...

– Nu eram o bandă de tâlhari.

Rebecca o ignoră pe Linda și zise:

– Eu cred că Daniel chiar voia bani.

– Ei bine, eu tot timpul am crezut că era vorba despre manipularea oamenilor. Samantha zâmbi nesigură. Nu avea nevoie de bani mulți. Nu voia așa ceva.

– Dar ar fi trebuit să plătească într-un fel pentru vârful ăla de munte, remarcă Rebecca.

– Așa e. S-ar putea să mă înșel, se scuză Samantha.

Dance simți că toate acele lucruri erau importante pentru a-l putea înțelege pe Daniel Pell, așa că le întrebă în continuare pe femei despre infracțiunile lor, sperând să obțină informații mai clare.

– Daniel era bun în ceea ce făcea, continuă Samantha. Chiar dacă știam că nu era bine ce făceam, nu puteam să nu îl admirăm. Știa cele mai bune locuri pentru furtișaguri sau pentru spargeri de case. Știa cum funcționau sistemele de alarmă din magazine, pe ce haine erau coduri de bare și pe care nu, și care casieri ar accepta să schimbe marfa fără să-i arăți bonul.

– Toată lumea spune vrute și nevrute despre el, ca și cum ar fi cel mai mare criminal din istorie, remarcă Linda. Dar totul era doar un *joc* pentru el. Ca și atunci când ne deghizam, țineți minte? Purtam peruci, haine de toate felurile, ochelari falși. Era totul foarte distractiv.

Rebecca și Samantha îi explicară apoi agentei despre cum lucra Familia. Furtișagurile le aduceau câteva sute de dolari săptămânal, dar Dance tindea să creadă teoria Samanthei, cum că scopul lui Pell era să dețină controlul asupra lor.

– Și cum rămâne cu legătura cu Charles Manson?

– Ah, replică Samantha, dar *nu* exista așa ceva!

Dance fu surprinsă.

– Toată presa zicea contrariul.

– Ei bine, știi ce poate să spună presa.

Samantha ezita de obicei înainte să își exprime o părere opusă părerii celorlalți, dar în acest caz era complet sigură pe ea.

– Într-adevăr, Daniel a citit cărțile acelea și a luat notițe. Dar el îl vedea pe Manson ca pe un exemplu *negativ*.

– Nu, nu, nu, o contrazise Linda. Avea toate cărțile alea despre el!

Dance își aminti că femeia primise o pedeapsă mai aspră pentru că distrusese dovezi în noaptea în care murise familia Croyton. Iar acum părea tulburată, aflând că gestul ei ar fi putut fi în zadar.

– Singurele asemănări între el și Manson ar fi că ambii locuiau cu mai multe femei, care comiteau infracțiunile în locul lor. Dar Manson *nu avea discernământ*. Susținea că era Isus, avea o zvastică tatuată pe frunte, credea că avea puteri psihice și tot timpul vorbea despre politică și rasa umană. Un alt exemplu clar că emoțiile te controlează, continuă ea. Ca tatuajele, piercingurile și frizurile neobișnuite. Toate acestea le oferă oamenilor informații despre tine. Și informațiile înseamnă control. Nu, nu. El credea că Manson a procedat greșit încă de la început. Eroii lui Daniel erau Hitler și...

– Hitler? o întrerupse Dance.

– Da. Îi găsea o singură slăbiciune: problema lui cu evreii. Pell spunea că, dacă Hitler ar fi putut să treacă peste ura sa față de evrei și să îi includă în guvernul său, ar fi fost cel mai puternic om din istoria omenirii. Dar nu s-a putut controla, așa că a pierdut războiul. De asemenea, îl admira pe Rasputin.

– Călugărul rus?

– Exact. Admira cum a avansat pe scara socială și îi plăcea că Rasputin folosea sexul pentru a controla oamenii.

Rebecca râse scurt, iar Linda roși.

– Ah, și Svengali.

– Eroul din *Trilby*[1]*?* întrebă Dance.

– Ah, știi de carte? replică Samantha. Iubea povestea aia. Linda ne-a citit-o de zeci de ori.

– Și, sinceră să fiu, interveni Rebecca, nici nu era ceva de capul ei.

Agenta se uită la carnețelul ei și o întrebă pe Samantha despre cuvintele pe care le căutase Pell pe internet.

[1] Roman scris de George du Maurier. Cuvântul „Svengali" a intrat în limbajul comun însemnând o persoană care, având intenții rele, îi manipulează pe alții pentru a face ceea ce-și dorește el. (n.red.)

– Nimue? întrebă Samantha. Nu știu despre așa ceva. Dar a avut o prietenă Alison la un moment dat.

– Da? întrebă Linda.

– Da. A cunoscut-o în San Francisco. Înainte de noi. Făcea parte dintr-un grup asemănător cu Familia.

– Despre ce vorbești? întrebă Linda.

Samantha dădu din cap și se uită nesigură spre Linda.

– Nu era grupul lui. Daniel pierdea timpul în oraș, și a cunoscut-o pe Alison, iar apoi pe unii oameni din secta aia, sau ce era. Daniel nu era membru – nu primea ordine de la *nimeni* –, dar secta lor l-a fascinat, așa că a umblat o vreme cu ei și a învățat multe despre controlul asupra oamenilor. Dar cei din sectă au intrat la bănuieli când și-au dat seama că Pell nu voia să li se alăture, așa că Daniel a plecat împreună cu Alison. Au umblat prin tot statul. Apoi Daniel a fost arestat pentru cine știe ce, și Alison s-a întors în San Francisco. A încercat să o găsească chiar și când era cu mine. Cred că de asta mai mergea prin Bay Area. Nu știu de ce ar vrea să o găsească acum.

– Care e numele ei complet?

– Nu știu.

Dance se întrebă cu voce tare dacă Pell o căuta pe această Alison – sau pe Nimue – pentru a se răzbuna.

– La urma urmei, continuă agenta, era necesar un motiv bun de tot pentru a intra pe internet cât era la Capitola.

– Ah, dar Daniel nu credea în răzbunare, o contrazise Samantha.

– Nu știu, Sam, replică Rebecca. Mai ții minte motociclistul ăla? Daniel aproape l-a omorât.

Dance își aduse aminte despre ce le spusese Nagle referitor la vecinul lui Pell care luase o bătaie cruntă.

– În primul rând, spuse Linda, nu Daniel l-a bătut. A fost altcineva.

– Ei bine, nu e așa. L-a stâlcit în bătaie.

– Dar poliția l-a lăsat să plece.

„Ciudată dovadă a nevinovăției", gândi Dance.

– Doar pentru că tipul nu a avut curaj să depună plângere împotriva lui.

– Chiar a făcut Daniel asta?

Rebecca se uită înspre Samantha.

Samantha îi evită privirea.

– Cred că da. Adică, da, Daniel l-a bătut bine.

Linda tot nu părea să o creadă.

– Dar nu era vorba despre răzbunare acolo, reluă Samantha discuția. Vedeți, motociclistul ăla se credea un fel de șef al cartierului. Și a încercat să îl șantajeze pe Daniel. L-a amenințat cu o plângere la poliție pentru ceva ce nu s-a întâmplat niciodată. Daniel s-a dus să vorbească atunci cu el și a încercat să îl controleze prin puterea minții. Dar motociclistul i-a râs în față și i-a spus că avea o zi la dispoziție să îi aducă banii. Pe urmă apare o ambulanță pe stradă. Motociclistul avea încheieturile și gleznele varză. Dar nu fusese răzbunare. El era imun în fața lui Daniel. Și, dacă ești imun, atunci Daniel nu te poate controla, astfel că te vede ca pe o amenințare pentru el. Și amenințările trebuiesc eliminate.

– Controlul, spuse Dance. Cam la asta se rezumă Daniel Pell, nu?

Se pare că acesta era un lucru din trecutul lor cu care toate cele trei membre ale Familiei erau de acord.

Capitolul 34

Agentul trimis de Departamentul de Poliție din Monterey era cu ochii în patru. Urmărea atent cu privirea tot teritoriul pe care îl vedea din mașină: pământul din jur, copacii, grădina și drumul.

Era tura lui – cea mai plictisitoare parte din meseria de polițist, fără îndoială. Supravegherile erau pe locul doi, dar măcar acolo știai clar că individul pe care îl păzești e tipul rău. Și *asta* înseamnă că ai o șansă să îți scoți arma la timp.

Măcar apuci *să faci* ceva.

Dar să păzești martorii și pe băieții buni – în special când tipii răi nici măcar nu știu unde sunt cei buni – era foaaaaaaarte plictisitor.

Tot ce se poate întâmpla e să ai după aia dureri de spate și de picioare. Lucru care trebuie remediat cu multe cești de cafea, pauze, drumuri la toaletă și...

„La naiba!" înjură în gând agentul. Acum, că se gândise la asta, trebuia să urineze.

Putea să își dea drumul în tufișuri? Nu prea, ținând cont de cât de frumos era locul. Trebuia să meargă la o toaletă. Prima dată totuși avea să facă un mic tur să verifice dacă totul era în regulă, urmând ca apoi să meargă să bată la ușă.

Agentul coborî din mașină și se îndreptă spre drumul principal, uitându-se atent la copaci și la tufișuri. Nimic anormal. Exact ce vezi prin asemenea cartiere: o limuzină care trece pe lângă tine încet, iar șoferul, evident, poartă o bască, la fel ca în filme. O femeie, de partea cealaltă a șoselei, vorbea cu bietul grădinar, care în mod cert era nervos de indecizia femeii cu privire la locul unde să stea florile.

Femeia își ridică privirea din pământ, îl văzu pe polițist și îl salută din cap.

Agentul o salută înapoi, gândindu-se cum ar fi ca femeia să vină la el şi să îi spună cât de mult era ea atrasă de un bărbat în uniformă. Agentul auzise poveşti despre alţi poliţişti care opreau femei în trafic, iar plata era în natură, undeva în spatele copacilor, sau chiar pe bancheta din spate a maşinii (o variantă a poveştii includea şi o motocicletă Harley Davidson). Dar toate poveştile astea erau de tipul „ştiu pe cineva care ştie pe cineva care i-a zis asta". Nici el şi nici prietenii săi nu păţiseră vreodată aşa ceva. Şi dacă, prin absurd, cineva i-ar fi propus aşa ceva – până şi biata femeie cu florile –, nici măcar nu ar fi putut avea erecţie.

Lucru care îi aminti din nou de vezica lui în suferinţă.

Apoi observă că femeia îi făcea cu mâna în timp ce se apropia de el.

– Totul e în regulă, domnule poliţist?

– Da, doamnă.

– Sunteţi aici din cauza maşinii?

– Ce maşină?

– Acolo sus, gesticulă ea. Am văzut-o oprind cu zece minute în urmă, dar şoferul a parcat-o ciudat, între copaci cumva. M-am gândit că e dubios să parchezi aşa. Ştiţi, au fost nişte spargeri prin zonă în ultima vreme.

Agentul, alarmat, se apropie de locul indicat de femeie. Printre frunzele tufişurilor, văzu un obiect sclipitor. Doar dacă voiai să ascunzi o maşina ai fi parcat aşa.

„Pell", gândi el şi îşi întinse mâna după pistol în timp ce făcu un pas înainte.

Fşşşşşşşşş.

Agentul sări înapoi alarmat de zgomotul ciudat pe care îl auzise, iar lopata grădinarului îl izbi cu putere în zona dintre umăr şi gât.

Agentul gemu şi căzu la pământ. Cu ochii înceţoşaţi, mai apucă să implore:

– Te rog, nu!

Dar răspunsul veni sub forma unei noi lovituri de lopată. De data asta mult mai bine plasată.

Daniel Pell, îmbrăcat cu haine de grădinar, târî corpul poliţistului printre tufişuri, într-un loc unde nu putea fi văzut. Bărbatul nu era mort, ci doar inconştient.

Pell îl dezbrăcă rapid, apoi luă pe el uniforma de poliţist şi îşi suflecă mânecile. Îi astupă agentului gura cu bandă izolatoare şi îl încătuşă. Îşi îndesă în buzunar pistolul şi muniţia agentului şi mută pistolul său în toc. Cunoştea bine arma, şi o folosise de destule ori încât să o poată utiliza fără probleme.

Uitându-se în spate, o văzu pe Jennie adunând florile din faţa cutiei poştale a casei şi aruncându-le într-o pungă. Îşi jucase bine rolul de nevastă, îi distrăsese atenţia agentului exact cât trebuia şi nici nu reacţionase când Pell îl doborâse cu lopata.

Lecţia „uciderii" lui Susan Pemberton funcţionase bine; fata se apropiase mai mult de latura ei întunecată. Dar încă trebuia să fie atent. Nu avea voie să îl omoare pe agent. Nu încă. Cu toate acestea, fata îi urma indicaţiile, iar Pell era încântat. Nimic nu îl bucura mai tare decât să vadă cum putea să transforme pe cineva într-un supus al lui.

– Scumpo, treci în maşină, îi spuse el şi îi întinse hainele de grădinar.

– Mă duc să pornesc motorul. Apoi se întoarse şi începu să fugă pe stradă, hainele, punga şi lopata fluturând toate după ea. Te iubesc! strigă ea întorcându-se.

Pell o privi încântat, iar apoi reveni cu privirea către casa în faţa cărei stătea. Era casa bărbatului care îl condamnase. Procurorul James Reynolds.

Daniel Pell se uită cu grijă printr-o fereastră şi îl văzu pe Reynolds plimbându-se prin camere cu o sticlă de vin în mână şi cu telefonul în cealaltă. O femeie – probabil soţia lui – se îndrepta râzând spre bucătărie.

Pell se gândise că în ziua de azi, cu ajutorul internetului, al computerelor şi, evident, cu motorul de căutare Google, putea să găsească aproape orice fără mare efort. Într-adevăr, aflase nişte informaţii utile despre Kathryn Dance, dar nimic despre James Reynolds. Bărbatul nu figura cu numere de telefon, facturi şi nici măcar adrese.

Pell se gândise apoi că urma să dea de el cu ajutorul dosarelor de la primărie, dar evident că nu avea cum să pătrundă în clădire, cu atât mai mult acum, după evadare. În plus, nu avea nici timp la dispoziţie. Trebuia să termine ce avea de făcut în Monterey şi să plece.

Dar apoi avusese o idee fantastică, şi căutase pe internet arhivele ziarelor locale. Găsise în *Peninsula Times* informaţii despre nunta fiicei procurorului. Pell sunase la firma unde avusese loc evenimentul, la Del Monte Spa

and Resort, şi aflase numele companiei care organizase totul. Compania Brock. Cu ajutorul unei cafele şi a spray-ului paralizant, o rezolvase pe Susan Pemberton, şi automat găsise şi dosarele care conţineau numele şi adresa celui care plătise pentru tot: James Reynolds.

Şi acum era aici.

Mai multă agitaţie înăuntrul casei.

Se pare că acolo era şi un tânăr de aproximativ treizeci de ani. Poate era fiul lui Reynolds – fratele miresei. Trebuia să îi ucidă pe toţi. Nu putea să lase pe nimeni în viaţă. Moartea lor pur şi simplu îi oferea lui şi lui Jennie mai mult timp la dispoziţie pentru fugă. Pell urma să îi ameninţe cu arma, să îi ducă în baie sau într-o debara şi apoi să îi ucidă cu cuţitul – astfel încât nimeni să nu audă împuşcături. Cu puţin noroc, cadavrele nu ar fi fost găsite până când Pell îşi va fi terminat treaba în zonă şi va fi dispărut de mult.

Pell îl văzu apoi pe procuror terminând de vorbit la telefon şi întorcându-se. Pell se dădu la o parte, verifică pistolul şi apăsă butonul soneriei. Din interiorul apartamentului se auziră nişte zgomote şi o figură apăru în cadrul uşii. Pell se poziţionă astfel încât uniforma sa să fie vizibilă.

– Da? Cine e?

– Domnule Reynolds, agentul Ramos aici.

– Cine?

– Sunt poliţistul desemnat să vă supravegheze. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.

– Imediat. Am ceva pe foc.

Pell îşi apucă arma, abia reuşind să se stăpânească. Brusc, se simţi excitat. Abia aştepta să se întoarcă cu Jennie la Sea View. Poate nici nu avea rost să se abţină până la motel. Puteau să o facă pe bancheta din spate. Pell păşi înapoi şi se propti de un copac înalt de lângă uşă, strângând arma în palmă. Trecu un minut. Apoi încă unul.

– Domnule Reynolds?

– Nu te mişca, Pell, se auzi o voce din spatele său. Aruncă pistolul! Sunt înarmat!

Vocea era a lui Reynolds.

„Nu! Ce s-a întâmplat oare?" Pell tremura de furie, şi se abţinu cu greu să nu vomite de nervi şi de supărare.

– Pell, ascultă-mă. Dacă te mişti, te împuşc. Ţine arma din mâna ta stângă de mâner şi las-o jos! Acum!

– Poftim? Domnule, ce vreţi să spuneţi?

Nu, nu! Plănuise totul atât de bine! Pell simţea cum se sufoca din cauza furiei, şi aruncă rapid o privire în spatele său. Reynolds stătea acolo ţinând un pistol cu ambele mâini. Ştia exact ce făcea şi nu părea deloc nervos.

– Staţi, staţi! Domnule procuror Reynolds, numele meu e Hector Ramos. Sunt agentul...

Pell auzi cum Reynolds ridică piedica.

– Bun! Nu ştiu despre ce e vorba, dar în regulă! Hristoase!

Pell prinse pistolul său de mâner şi se aplecă odată cu el.

Fix atunci, o Toyota neagră se opri brusc în parcare şi începu să claxoneze.

Pell se aruncă pe burtă, ridică pistolul şi începu să tragă înspre direcţia lui Reynolds. Procurorul se aruncă şi el la pământ şi trase de câteva ori, dar, panicat fiind, rată. Apoi Pell auzi în depărtare zgomotul sirenelor de poliţie. Prins între instinctul său de conservare şi dorinţa de a-l ucide pe Reynolds, Pell ezită o secundă. Dar instinctul câştigă, şi bărbatul începu să fugă spre şosea, unde Jennie îl aştepta cu portiera deschisă.

Pell sări înăuntru, şi Jennie apăsă pedala de accelerаţie. Pell mai trase câteva focuri spre casă, sperând să ucidă pe cineva.

Capitolul 35

Dance stătea alături de Kellogg și de James Reylonds în curtea acestuia. Luminile colorate se învârteau pe iarba frumos aranjată.

Procurorul fusese îngrijorat că cineva ar fi putut fi rănit de gloanțele trase de cele două pistoale. El trăsese cu arma din instinct de apărare – încă era speriat – și chiar înainte ca mașina lui Pell să dispară, se îngrijorase ca nu cumva vreun vecin să fie rănit. Fugise repede să se uite la numărul de înmatriculare, dar mașina era prea departe ca să mai poată să observe ceva, așa că se întorsese rapid în casă. Din fericire, nimeni nu fusese rănit. Agentul inconștient din tufe avea câteva vânătăi urâte, suferise o comoție și-l cam dureau toți mușchii, dar starea lui, conform spuselor medicilor, nu era gravă.

Reynolds vorbea la telefon cu Dance în momentul în care „agentul Ramos" sunase la ușă. Dance îl sunase să îi spună că Pell, care aproape sigur era deghizat ca un bărbat latinoamerican, știa unde locuia și plănuia să îl ucidă. Procurorul își scosese arma din sertar, își ascunsese soția și copilul în subsol și sunase la Urgențe. Apoi, Reynolds ieșise pe o altă ușă și se strecurase în spatele lui Pell. Fusese atât de aproape să îl ucidă – doar intervenția prietenei sale îl salvase pe Pell.

Procurorul fugi repede să își vadă soția, iar apoi se întoarse.

– Pell și-a asumat atâtea riscuri doar ca să se răzbune? Chiar m-am înșelat în privința lui.

– Nu, James. Nu era răzbunare, îi răspunse Dance.

Dance, fără să menționeze numele Samanthei, le spuse reporterilor – care deja se îngrămădeau – câte ceva despre modul în care gândea Daniel Pell și îi zise procurorului despre incidentul din Seaside când motociclistul își bătuse joc de el.

– Tu ai făcut același lucru la tribunal. Atunci când a încercat să te controleze. Mai ții minte? Asta înseamnă că îi ești imun. Chiar mai rău decât atât – tu l-ai controlat pe el și l-ai transformat în Manson, în altcineva, în cineva pentru care nu avea pic de respect. Practic, el era marioneta ta. Și nu putea să accepte așa ceva. Erai prea periculos pentru el.

– Și asta nu e răzbunare?

– Nu. Are legătură cu planurile lui pentru viitor, răspunse Kathryn. Știa că nu te putea intimida nicicum și că știai lucruri despre el. Și știa că nu aveai să îți găsești liniștea până când nu era prins. Asta chiar dacă ești la pensie.

Dance își aminti de figura fermă a procurorului.

„O să fac tot ce pot..."

– Nu ți-a fost frică să ne ajuți să îl urmărim. Asta te-a transformat într-o amenințare pentru el. Și, după cum spunea Pell, amenințările trebuie eliminate.

– La ce te referi când spui „viitor"? Ce urmează să facă?

– Asta e marea întrebare. Nu știm.

– Dar cum naiba ai reușit să suni cu un minut înainte să apară?

Dance ridică din umeri.

– Susan Pemberton.

– Femeia ucisă ieri?

– Da. Lucra pentru Eve Brock.

Procurorul păru a-și aminti.

– Ah, da. Firma organizatoare de evenimente. Ei s-au ocupat de nunta Juliei. M-a găsit prin ea? Genial!

– Prima dată m-am gândit că Pell a folosit-o pe Susan să intre în birou și să distrugă dovezi, continuă Dance. Sau să obțină informații despre un eveniment din viitorul apropiat. M-am tot întrebat ce motiv a avut să o ucidă. M-am gândit la Susan și la biroul ei – acoperit cu toate pozele alea pe pereți. Unele poze erau cu politicieni locali, altele cu nunți. Apoi mi-am amintit că am văzut pozele de la nunta fiicei tale, poze chiar din dormitorul tău. Și am făcut legătura. Am sunat-o pe Eve Brock, care mi-a confirmat faptul că i-ai fost client.

– Cum de ai știut de deghizarea lui?

Dance îi spuse că Susan fusese văzută în compania unui bărbat latinoamerican cu puțină vreme înainte să fie ucisă. Linda le zisese că Pell obișnuia să se deghizeze.

– Părea ceva cam tras de păr să se deghizeze într-un bărbat latinoamerican. Dar se pare că m-am înşelat, zise ea arătând înspre urmele de gloanţe din pereţii casei.

TJ şi Rey Carraneo apărură şi ei să raporteze ultimele noutăţi. Nimeni nu văzuse maşina cu care fugise Pell. Michael O'Neil veni lângă ei. Agentul îi ajutase pe poliţiştii care cercetaseră stradă şi curtea.

O'Neil îl salută politicos din cap pe Kellogg, ca şi cum micile lor ciondăneli nu ar fi existat niciodată. Poliţiştii care cercetaseră strada nu găsiseră nimic important, în afară de nişte cartuşe uzate de la un Glock de nouă milimetri, urme de cauciuc (atât de uzate, încât nici măcar specialiştii nu puteau să îşi dea seama de modelul în cauză) şi „aproximativ un milion de dovezi absolut inutile". O'Neil pur şi simplu scuipase furios ultima metaforă referitoare la dovezi.

Apoi, agentul adăugă că poliţistul nu reuşise să-i descrie bine pe atacator şi pe femeia care era cu el. Reynolds îşi sună fiica, acum că Pell ştia numele ei şi al soţului, şi îi spuse să părăsească oraşul până când criminalul urma să fie prins. Soţia lui Reynolds şi fiul său urmau şi ei să procedeze la fel, dar procurorul rămânea. Urma să stea tot în zonă – la un hotel privat, înconjurat de poliţişti – până când apuca să recitească toate dosarele cazului Croyton, care trebuie să vină în curând de la arhivele judecătoreşti. Acum era şi mai hotărât să ajute la capturarea lui Pell.

Majoritatea poliţiştiilor părăsiră zonă – doi rămaseră să îi păzească pe Reynolds şi pe membrii familiei sale, iar doi se ocupau de reporteri. Kellogg se îndepărtă şi el, lăsându-i pe O'Neil şi pe Dance singuri.

– Mă întorc la Point Lobos, rosti Dance. Apoi se întoarse spre Kellogg, care încă nu plecase. Vrei să te las la sediu?

– Vin cu tine la cabană, replică Kellogg, dacă eşti de acord.

– Sigur.

– O să luăm mai încolo maşina mea.

– Michael? Vii şi tu cu noi?

Se uită spre O'Neil, care era în continuare profund marcat de moartea lui Millar.

Agentul se uită la ei doi, cum stăteau cot la cot în faţa casei, exact ca un cuplu căsătorit care îşi conducea invitaţii.

– Eh, voi fi nevoit să vă refuz. Am de făcut nişte declaraţii pentru presă, iar apoi mă opresc la familia lui Juan. Michael oftă lung şi continuă: A fost o zi tare lungă.

Era epuizat.

Şi turnase în el o sticlă din celebrul vin din Vallejo Springs. Morton Nagle nu avea cum să conducă spre casă prin aglomeraţia care era de la Contra Costa la San Jose. Scriitorul găsise un motel destul de aproape de podgoriile prin care se învârtise toată ziua şi îşi închiriase o cameră pentru noapte. Apoi se spălase pe faţă, comandase un sendviş şi desfăcuse o sticlă de vin.

În timp ce aştepta să-i fie adusă comanda, îşi sună soţia, vorbi cu ea şi cu copiii lor, iar apoi o sună şi pe Kathryn Dance. Agenta îi spuse că Pell încercase să îl ucidă pe procurorul care îl condamnase pentru cazul Croyton.

– Pe Reynolds? Nu se poate!

– Nu a păţit nimic, îl asigură Dance. Dar Pell a scăpat.

– Crezi că ăsta era scopul lui? De asta stătea pe acolo?

Agenta îi spuse că ea avea dubii în această privinţă. Credea că, într-adevăr, intenţionase să îl ucidă pe Pell, ca un preludiu al unui plan mult mai complex, motivul fiind însă teama stârnită în el de procuror. Dar planul său adevărat încă îi scăpa. Dance părea obosită şi descurajată.

Şi el părea tot aşa.

– Morton, îl întrebă ea, e totul în regulă?

– Mă întreb doar cât de tare o să mă doară capul mâine-dimineaţă, replică el, apoi îi spuse noapte bună şi închise telefonul fix.

Nagle îşi primi mâncarea, o devoră şi se puse să butoneze telecomanda, deşi nu putea fi atent la imaginile care se derulau la televizor.

Bărbatul se întinse în pat şi îşi dădu jos pantofii. Apoi sorbi o gură de vin dintr-un pahar de plastic, gândindu-se la o fotografie color cu Daniel Pell apărută în *Time*. Ucigaşul avea capul întors într-o parte, dar ochii lui albaştri se uitau fix în obiectivul aparatului de fotografiat. Păreau să te urmărească peste tot, şi nu puteai să scapi de privirea lor insistentă nici dacă închideai ziarul.

Nagle era furios că nu reuşise nimic cu mătuşa fetei. Practic, tot drumul lui aici fusese o pierdere de vreme.

Dar măcar respectase principiile eticii jurnalistice, protejându-şi sursele – şi protejând-o pe fetiţă. Fusese cât de insistent putuse cu mătuşa fetei, dar nu întrecuse măsura şi nici nu-i dezvăluise lui Kathryn noul nume al fetei sau locul în care se mutase.

Nu, nu, se descurcase bine într-o situaţie dificilă.

Ameţeala începea să îl cuprindă, iar Nagle se simţea din ce în ce mai bine. Urma să se întoarcă a doua zi acasă la soţie şi la copii. Şi să facă tot ce putea în legătură cu cartea. Vorbise cu Patricia Sheffield şi încă mai avea de vorbit cu ea – femeia avea destule informaţii despre viaţa în Familie şi dorea să discute cu el când scriitorul avea să se întoarcă. Femeia era sigură că o putea convinge şi pe Linda Whitfield să îi acorde acestuia un interviu. Şi, cu siguranţă, Nagle avea destule victime ale lui Pell despre care să scrie.

Beat şi mai mult sau mai puţin mulţumit, Morton Nagle reuşi să adormă.

Capitolul 36

Stăteau toate în faţa televizorului şi se uitau la ştiri ca nişte surori care se revedeau după mult timp. Şi, într-un fel, chiar erau surori. Asta era părerea Samanthei McCoy.

– Îţi vine să crezi? întrebă supărată Rebecca.

Linda, care strângea resturile rămase de la cină ajutată de Samantha, dădu din cap îngrozită.

Daniel Pell încercase să îl ucidă pe procurorul James Reynolds.

Sam era şi ea îngrozită din cauza atacului. Şi-l amintea bine pe Reynolds. Era un bărbat aspru, dar corect, care negociase cu avocatul ei. De fapt, Samanthei chiar îi păruse binevoitor cu ea. Nici o dovadă nu indica faptul că ea avusese vreo legătură cu cazul Croyton – iar Sam, asemenea celorlalte două femei, era îngrozită la auzul ştirilor. Cu toate acestea, Familia comisese numeroase infracţiuni şi, dacă ar fi dorit, James Reynolds ar fi putut cere şi obţine pedepse mult mai severe pentru ea şi pentru restul.

În schimb, bărbatul fusese înţelegător; îşi dăduse seama că fuseseră controlate de Daniel Pell. El numise lucrul acesta „sindromul Stockholm", iar Sam verificase informaţiile. Era o legătură emoţională stabilită între victime şi răpitor sau criminal. Sam fusese fericită să accepte verdictul favorabil al procurorului, dar nu se amăgea cu faptul că acţiunile sale fuseseră înfăptuite sub influenţa altei persoane. În fiecare zi femeia se învinovăţea de lucrurile făcute şi îl învinuia pe Daniel Pell pentru că îi distrusese viaţa. Femeia nu fusese răpită; ea venise de bunăvoie în cadrul Familiei.

Pe ecranul televizorului apăru un portret-robot al lui Pell: Daniel avea pielea mai închisă la culoare, părul negru, ochelari şi arăta a latinoamerican. Era deghizarea sa.

– Foarte ciudat, spuse Rebecca.

Kathryn Dance bătu la uşă, iar Linda se ridică să îi deschidă.

Samanthei îi plăcea mult de ea – era o polițistă tare simpatică, care își purta iPodul la fel ca pistolul și avea pantofi cu modele cu flori. I-ar fi plăcut să aibă și ea o pereche de pantofi la fel. Sam nu-și prea cumpăra astfel de lucruri. Uneori privea vitrinele și se gândea: „Mi-ar plăcea să am așa ceva". Dar apoi revenea la realitate și se gândea că nu merita asemenea obiecte.

Winston Kellogg zâmbea și el, dar zâmbetul lui era diferit de al lui Dance. Zâmbetul lui se asemăna într-un fel cu insigna sa, amândouă părând a spune: „Nu sunt deloc ceea ce crezi. Da, sunt agent federal, dar sunt și eu om". Kellogg nu era un bărbat frumos în sensul clasic al cuvântului, dar era atrăgător, în ciuda bărbiei duble și a începutului de burtă. Dar felul de a fi, vocea sa și ochii îl făceau să fie sexy.

– Ați auzit? întrebă Dance, arătând spre ecranul televizorului.

– Îmi pare atât de bine că nu a pățit nimic, replică Linda. Era și familia lui acolo?

– Da, dar sunt în siguranță.

– La știri au spus că un agent a fost rănit, preciză Rebecca.

– O să fie în regulă și el, replică Kellogg.

Apoi le spuse cum Daniel Pell și partenera sa planificaseră totul.

Sam se gândi din nou la mintea obsedată a lui Pell și la cât de greu de oprit era Daniel.

– Ei bine, voiam să vă mulțumesc, continuă Dance. Informațiile voastre i-au salvat viața.

– Serios? întrebă Linda.

– Da, replică agenta, apoi le explică exact la ce se referise – în special la reacțile lui Daniel când cineva râdea de el și la deghizările acestuia – și cum ajunsese să îi anticipeze acestuia mișcările.

Rebecca dădea din cap strângând din buze.

– Dar totuși *nu* l-ați prins.

Sam fu rușinată de comentariul direct al Rebeccăi. Tot timpul o uimiseră oamenii care nu se sfiau să critice sau să insulte, uneori absolut gratuit.

– Da, așa e, replică Dance, privind-o în ochi pe femeia înaltă. Nu am ajuns acolo la timp.

– La știri au spus că însuși Reynolds a încercat să îl prindă pe Pell, continuă Rebecca.

– Exact, replică Kellogg.

– Păi, poate că din cauza lui a reușit Pell să scape.

Dance o privi fix în ochi în continuare, capacitatea ei de a face acest lucru stârnind invidia Samanthei. Soțul ei obișnuia să-i spună: „Hei, ce e cu tine? Uită-te la mine!" Se părea că fiul ei în vârstă de un an și jumătate era singura persoană de pe lumea asta pe care o putea privi direct în ochi.

– Posibil, răspunse agenta, după o pauză. Dar Pell era înarmat. Reynolds nu avea multe opțiuni.

– Ce dacă, replică Rebecca. El era singur. Voi nu.

– Ei haide! se răsti Linda. Fac și ei tot ce pot. Îl știi pe Daniel. Se gândește la absolut tot. E imposibil să îl întreci la asta.

– Nu, nu, replică Dance. Rebecca, ai dreptate. Trebuie să încercăm mai mult. Dar *o să* îl prindem. Promit asta.

Samantha observă cum se uita Kellogg la Dance, și-și zise în sinea ei: „La naiba, i s-au aprins călcâiele după ea – expresie pe care o întâlnise în una dintre sutele de cărți clasice pe care le citise în adolescență. Dar polițista? Hmm, s-ar putea". Sam nu era sigură. Dar femeia nu pierdu prea mult timp gândindu-se la viața personală a doi oameni pe care îi știa doar de o zi. Oameni care făceau parte dintr-o lume pe care dorea să o lase în urmă cât mai repede posibil.

– Ei bine, dacă v-am făcut să fiți atât de aproape acum, poate că data viitoare o să vă ajutăm să ajungeți cinci minute mai devreme, spuse Rebecca.

– Așa e, încuviință Dance. Mulțumesc. Pentru tot. Chiar apreciem ce ați făcut. Mai am de pus la punct doar câteva lucruri. Am mai lăsat un agent de pază în fața casei, doar pentru ca voi să stați liniștite. Nu există nici un motiv să credem că Pell știe unde vă aflați, dar nu strică să aveți un paznic în plus.

– N-o să refuzăm, replică Rebecca.

Agentul se uită la ceas. Era 22.15.

– Cred că am cam terminat treaba pe ziua de azi. Dacă vă mai amintiți orice lucru legat de Pell sau ceva despre cazul lui și vreți să vorbim, eu pot să ajung aici în douăzeci de minute. Altfel, continuăm dimineața. Probabil că sunteți tare obosite.

– De regulă se întâmplă așa la reuniuni, concise Samantha.

Jennie parcă mașina în spatele motelului Sea View și opri motorul. Daniel Pell nu coborî. Se simțea pierdut, și totul îi părea ca un vis.

Părea să facă parte dintr-o altă lume, dintr-un film SF la care se uitau deținuții din Capitola și pe care îl comentau cu lunile după ce se termina.

Toate astea din cauza incidentului ciudat de la casa procurorului.

– Dragule, eşti în regulă? îl întrebă ea.

Pell rămase tăcut.

– Nu îmi place când eşti aşa. Îşi puse mâna pe piciorul lui. Îmi pare rău că lucrurile nu au mers cum trebuia.

Bărbatul se gândea cum, în urmă cu opt ani, în sala de judecată, se uitase fix în ochii procurorului James Reynolds, încercând să îl intimideze. Dar Reynolds îi susţinuse privirea şi râsese. Apoi se întorsese către juriu, care izbucnise şi el în râs.

Toate eforturile lui fuseseră în van. Vraja fusese spulberată. Pell era convins că avea cum să câştige procesul, că îi putea convinge pe membrii juriului că Jimmy era ucigaşul şi că el, Daniel Pell, era doar o victimă; că el acţionase în autoapărare.

Iar Reynolds râdea de el ca şi cum Pell ar fi fost un copil care tocmai făcuse o prostie.

Îi spusese Fiul lui Manson...

„*Mă* controlase!"

Acesta fusese păcatul lui capital. Nu faptul că îl condamnase – mulţi oameni făcuseră asta. Dar îl *controlase* ca pe o păpuşă. Îşi bătuse joc de el.

Şi, la puţină vreme după incident, juriul dăduse verdictul. Pell văzuse cum îi dispăreau din faţa vârful lui de munte, libertatea, independenţa şi Familia. Absolut tot. Toata viaţa lui fusese distrusă de un simplu râset.

Iar acum, Reynolds – care reprezenta o ameninţare la fel de importantă pentru el ca şi Kathryn Dance – urma să se ascundă şi să fie mult mai greu de găsit.

Pell tremură de furie.

– Dragul meu, eşti bine?

Pell, simţindu-se în continuare total detaşat de evenimentele petrecute, îi spuse lui Jennie toată povestea despre Reynolds şi despre pericolul pe care îl reprezenta procurorul – o poveste pe care nimeni nu o ştia.

Şi, în mod surprinzător, Jennie nu găsi povestea atât de ciudată.

– Urâtă întâmplare. Şi mama făcea la fel. Râdea de mine în faţa altor oameni. Şi mă mai şi lovea. Cred că totuşi era mai rău că râdea de mine decât că mă bătea. Mult mai rău.

Pell chiar era mişcat de faptul că fata îl înţelegea.

– Scumpo, te-ai descurcat bine ieri-seară! Ai stat locului.

Jennie zâmbi şi îşi strânse pumnii de parcă ar fi avut tatuate pe degete: stai pe loc.

– Sunt mândru de tine, continuă Pell. Hai să intrăm!

Dar Jennie nu se clinti din loc, şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

– Mă gândeam la ceva.

– La ce anume?

– Cum şi-a dat seama?

– Cine?

– Bărbatul de aseară. Reynolds.

Fata îl privea cu seriozitate.

– Cred că m-a văzut şi şi-a dat seama. M-a recunoscut.

– Nu, nu cred. Mi s-a părut că sirenele de poliţie se auzeau încă *dinainte* ca tu să fi bătut la uşă.

– Da?

– Cred că da.

„Kathryn..." Ochii ei verzi, unghiile roz scurte, elasticul roşu cu care îşi prinsese părul, inelul de pe deget şi scoica de la gât. Găuri în urechi, dar nu şi cercei.

Bărbatul şi-o putea aminti fără probleme. Aproape că o şi simţea lângă el. Apoi începu să se simtă excitat.

– Ei bine, e o poliţistă care reprezintă o adevărată problemă.

– Spune-mi despre ea!

Pell o sărută şi îşi vârî mâna pe sub bluza ei, începând să îi mângâie spatele costeliv, trecu de încheietoarea sutienului, şi mâna alunecă în pantalonii fetei.

– Nu aici. Hai să mergem înăuntru, şi acolo o să îţi spun tot.

Capitolul 37

– M-am săturat de asta!

Linda Whitfield arătă spre televizor, unde ştirile cu Pell nu mai conteneau.

Samantha era de acord.

Linda se duse în bucătărie şi se întoarse cu cafea decofeinizată şi cu ceai, apoi aduse şi ceştile, lapte şi miere, plus un platou cu prăjituri. Rebecca luă o ceaşcă de cafea, dar o puse înapoi, preferând să bea din paharul ei de vin.

– Ai vorbit frumos la cină, spuse Samantha.

Linda improvizase o rugăciune, care sunase foarte bine. Samantha nu era o persoană religioasă, dar se părea că vorbele Lindei o marcaseră. Linda se rugase pentru sufletele oamenilor ucişi de către Daniel Pell, cât şi pentru şansa pe care o avusese atunci când le reîntâlnise pe surorile ei, iar apoi se rugase pentru un final fericit al întregii poveşti. Până şi Rebecca – o adevărată doamnă de fier – fusese mişcată de cuvintele Lindei.

Când era tânără, Samantha îşi dorea ca părinţii ei să o ducă la biserică. Toţi prietenii ei şi familiile lor mergeau la biserică, iar ei i se părea un lucru pe care l-ar face un tată şi fiica lui. Dar ar fi fost fericită şi să o ia cu el la cumpărături, sau la aeroport, să se uite cum aterizau şi decolau avioanele, asta în timp ce ar fi mâncat hotdogi, aşa cum făceau Ellie şi Tim Schwimmer, vecinii de vizavi, şi părinţii lor.

„Samantha, mi-ar plăcea să merg cu tine, dar ştii bine cât de importantă e întâlnirea pe care o am. Nu e vorba doar despre Walnut Creek. Ar putea să fie afectată toată zona Contra Costa. Poţi să faci şi tu un sacrificiu. Nu toată lumea se învârte în jurul tău, draga mea…"

„Destul cu amintirile astea!" îşi ordonă Sam.

Discutaseră doar chestii minore pe parcursul cinei: despre politică, vreme, şi o bârfiseră un pic pe Kathryn Dance. Acum, Rebecca, după

destul de multe pahare de vin, încerca să afle ce se întâmplase cu Linda în închisoare de devenise atât de religioasă. Dar Linda, la fel ca Sam, simţise că era ceva în neregulă cu întrebările ei, aşa că le evitase. Rebecca fusese tot timpul cea mai independentă din tot grupul şi totodată cea mai directă când era vorba să spună ceva.

Totuşi, Linda le spuse cum decurgea o zi normală din viaţa ei. Femeia se ocupa de biserica locală şi îi ajuta pe fratele şi pe cumnata ei cu copiii lor adoptaţi. Era uşor să îţi dai seama din vorbele ei – fără să mai pui la socoteală îmbrăcămintea ei săracăcioasă – că Linda nu o ducea prea bine cu banii. Cu toate acestea, femeia susţinea că avea o „viaţă bogată" din punct de vedere spiritual.

– Nu vorbeşti deloc cu părinţii tăi? o întrebă Samantha.

– Nu, răspunse Rebecca. Fratele meu îi mai sună din când în când. Eu nu.

Sam nu îşi dădea seama dacă vorbele Rebeccăi erau sfidătoare sau nostalgice. (Sam îşi aminti că tatăl ei încercase să obţină un post în urma unor alegeri şi eşuase – după ce contracandidatul său insinuase că Lyman Whitfield nu reuşea să îşi ţină sub control nici măcar familia, darămite un oraş întreg.)

Femeia adăugă apoi că se întâlnea cu un bărbat pe care îl cunoscuse la biserică. Era „de treabă", după cum spunea chiar Linda, şi lucra la Macy's. Linda nu le mai dădu alte amănunte, iar Samantha se întrebă dacă ei erau într-adevăr iubiţi sau doar amici.

În schimb, Rebecca era mult mai deschisă când venea vorba despre viaţa ei. Women's Initiatives mergea foarte bine, şi avea acum patru angajaţi cu normă întreagă. Rebecca locuia într-un apartament frumos, aproape de ocean. Cât despre viaţa ei romantică, Rebecca îşi descrise pe scurt prietenul. Era un architect bogat şi arătos, cu aproape cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Rebecca visase tot timpul la căsătorie, dar, în timp ce le împărtăşea planurile de viitor, Sam îşi dădu seama că nu toate lucrurile erau roz, iar divorţul acestuia nu fusese finalizat (asta dacă fusese vreodată înaintată cererea de divorţ). Rebecca le mai spuse şi despre foştii ei prieteni.

Lucru care o făcu pe Sam un pic invidioasă. După ce ieşise din închisoare, îşi schimbase identitatea şi se mutase în San Francisco, unde spera să se piardă fără urmă în mulţime. Nici nu mai ieşise în oraş prea des, de

frică să nu menționeze din greșeală lucruri care ar fi dat-o de gol sau să nu fie recunoscută, în ciuda operațiilor estetice făcute.

Într-un final, singurătatea o răpusese, și începuse să mai iasă și ea. Al treilea ei prieten, Ron Starkey, era un absolvent al Universității Stanford, cu diplomă în inginerie. Era drăguț, timid și ușor nesigur – un model clasic de tocilar. Nici nu era foarte interesat de trecutul ei; ba chiar părea nepăsător la tot ce se întâmpla în jur, în afară de sistemele electronice folosite la avioane, de filme, restaurante și, mai nou, de fiul lor.

Nu era chiar tipul de bărbat după care femeile se dau în vânt, dar lui Sam i se potrivea.

Șase luni mai târziu, cei doi se căsătoriseră, iar la un an după, apăruse și Peter. Sam era îngrijorată. Ron era un tată bun, dar ea și-ar fi dorit să îl fi cunoscut câțiva ani mai târziu, după ce ar mai fi trăit și ar mai fi experimentat viața după despărțirea de Familie și după ce ieșise din închisoare. Sam simțea că Daniel Pell îi lăsase un mare gol în viață, un loc care nu mai putea fi umplut.

Atât Linda, cât și Rebecca încercară să o facă pe Sam să le povestească despre ea, dar femeia păstră tăcerea. Ea nu voia să știe cineva despre noua ei viață ca Sarah Starkey – cu atât mai puțin cele două femei. Dacă s-ar fi aflat ceva, Ron ar fi părăsit-o. Știa asta. Preț de câteva luni, ei chiar fuseseră despărțiți, atunci când femeia îi mărturisise cu groază despre falsa delapidare; bărbatul pur și simplu ieșise pe ușă cu tot cu Peter. Sam știa că s-ar fi întâmplat același lucru dacă bărbatul ar fi aflat adevărul.

Linda le întinse din nou platoul cu prăjituri.

– Nu, nu, se opuse Samantha. Nu mai pot. Nu am mai mâncat atâta de mai bine de o lună.

Linda se așeză lângă ea și luă o prăjitură.

– Ah, Sam, înainte să vii și tu, vorbeam cu Kathryn despre ultimul Paște petrecut de noi împreună. Cina aceea. Îți mai amintești?

– Dacă mi-o amintesc? A fost fantastică!

Chiar fusese o zi nemaipomenită, își aminti Sam. Se așezaseră afară în jurul unei mese de lemn, construite de ea și de Jimmy Newberg. Erau tone de mâncare, și muzica bună răsuna din boxele sofisticate, făcute tot de Jimmy. Apoi vopsiseră ouăle de Paște, mirosul înțepător de oțet pătrunzând în toată casa. Sam vopsise toate ouăle ei în albastru. Culoarea ochilor lui Daniel.

Familia nu mai rezistase mult după acea cină. Șase săptămâni mai târziu, familia Croyton și Jimmy erau morți, iar restul – în închisoare.

Dar ziua respectivă fusese nemaipomenită.

– Curcanul ăla, își aminti Sam. Tu l-ai făcut, nu?

Lindă dădu din cap.

– Da. A durat cam opt ore. L-am prăjit pe grătarul ăla pe care l-a făcut Daniel pentru mine.

– Pe ce? întrebă Rebecca.

– Grătarul din spatele curții. Cel pe care l-a făcut el.

– Îmi amintesc. Dar nu el l-a făcut.

– Ba da! Linda râse. I-am spus că tot timpul mi-am dorit așa ceva. Părinții mei aveau un grătar, și tata prăjea carne pe el tot timpul. Voiam să îi ajut și eu, dar nu mă lăsau. Așa că mi-a făcut Daniel unul.

– Nu, nu, replică Rebecca. L-a luat de la tipa aia de pe stradă.

– Ce stradă? Linda se încruntă. El l-a făcut. A împrumutat niște unelte și l-a făcut din niște piese. Chiar am fost surprinsă.

– Stai un pic... Rachel! Așa o cheamă. Nu o mai știi? Nu arăta prea bine – avea părul ciudat... gri cu roșu, continuă Rebecca. Trebuie să îți amintești de ea.

– Da, îmi amintesc de Rachel, răspunse Linda înțepată. Dar ce legătură are ea cu Daniel?

Rachel fusese o drogată care provocase numeroase certuri în cadrul Familiei, pentru că Pell petrecea mult timp la ea acasă, făcând, ei bine, ce îi plăcea lui mai mult. Lui Sam nu îi păsa prea tare – orice lucru care nu îl împiedica pe Pell să se simtă bine și cu ea în dormitor era în regulă. Dar Linda fusese geloasă. La ultimul Crăciun petrecut împreună de Familie, Rachel trecuse pe la ei, când Pell nu era acolo. Linda o dăduse afară. Pell aflase de întâmplare și le promisese că n-aveau să o mai vadă.

– A luat grătarul de la ea, continuă Rebecca – aceasta intrase în Familie după incident și nu știa nimic din toată povestea.

– Nu e adevărat. A *făcut* grătarul drept cadou de ziua mea!

Sam presimți că nu ieșea nimic bun din toată discuția fetelor, așa că interveni repede:

– Ei bine, ideea e că ți-a ieșit o masă grozavă. Am avut destule sendvișuri să ne țină două săptămâni după.

Ambele femei o ignorară. Rebecca își mai turnă un pahar de vin.

– Linda, Pell *ți-a dat* grătarul de ziua ta pentru că a fost cu ea toată dimineața, și atunci l-a primit *de la ea*. Vreun tip i-l dăduse ei, dar Rachel nu gătea.

– A fost cu ea? De ziua mea? șopti Linda.

Pell îi spusese Lindei că nu se mai întâlnise cu Rachel de la incidentul din seara de Crăciun. Iar ziua Lindei era în aprilie.

– Da. Și mergea de vreo trei ori pe săptămână pe la ea. Vrei să spui că nu știai?

– Nu contează, se băgă în discuție Sam. A fost cu multă vreme în...

– Taci din gură! se răsti Linda, care apoi se întoarse spre Rebecca. Nu e adevărat!

– Ce? Ești surprinsă că Daniel te-a mințit? Rebecca râse. *Ție* ți-a spus că are un frate handicapat, și *mie* mi-a spus că nu are frate. Hai să o întrebăm și pe Sam! Sam, Daniel se întâlnea cu Rachel în primăvara aia?

– Nu știu.

– Răspuns greșit. Ba știi, o corectă Rebecca.

– Ei haide, spuse Sam. Ce mai contează?

– Hai să ne jucăm un joc. Cine îl cunoaște cel mai bine pe Daniel. Ție ți-a spus ceva despre Rachel? Îi spunea tot Șoricelului său.

– Nu trebuie să...

– Răspunde odată!

– Habar n-am! Hai, Rebecca, las-o baltă!

– Se întâlnea cu ea?

Adevărul e că Pell chiar ieșea cu Rachel. Dar Samantha zise:

– Nu îmi amintesc.

– Prostii!

– De ce m-ar minți? izbucni Linda disperată.

– Pentru că i-ai spus că mami și tati nu te lăsau să te joci de-a bucătarul. Asta i-a dat de înțeles că era o slăbiciune de-a ta. Și s-a folosit de ea. Nu numai că nu ți-a cumpărat un grătar, ba chiar ți-a spus că *l-a făcut* el. Nenorocitul!

– Tu ești mincinoasa!

– De ce?

– Pentru că Daniel nu a făcut niciodată ceva pentru tine.

– Crezi că suntem două puștoaice de liceu? Rebecca se uită înspre Linda. Înțeleg acum. Erai geloasă *pe mine!* De aia ai fost atât de nervoasă atunci. De aia ești acum așa nervoasă!

Lucru adevărat, își dădu seama Sam. Când Rebecca intrase în rândul Familiei, Daniel începuse să stea tot mai puțin cu Linda. Sam nu avea nici o problemă cu asta – cât timp el era fericit și nu voia să o dea afară din Familie. Dar Linda, care juca rolul mamei, era foarte nemulțumită.

Dar Linda negă totul.

– Nu-i adevărat. Cum să fiu geloasă pe cineva când trăiam cum trăiam? Un bărbat și trei femei care stăteau împreună.

– Cum? Pentru că suntem oameni! La naiba, Linda, erai geloasă și pe *Rachel!*

– Asta e altceva. Era o târfă. Nici măcar nu făcea parte din Familie.

– Uite, spuse Sam. Nu am venit aici pentru noi. Trebuie să ajutăm poliția.

– Cum să *nu* fim aici pentru noi, replică țâfnoasă Rebecca. E prima dată când ne vedem după opt ani. Ce credeai? Că o să ne întâlnim, o să scriem pe o listă ce ne amintim despre Daniel Pell și o să ne-ntoarcem acasă? Evident că totul e și despre noi, la fel de mult cum este despre Pell.

Linda se uită și ea la Sam.

– Și nu e nevoie să îmi iei apărarea. *Ea* nu merită. Nici măcar nu a fost de la început, ca noi. Nu făcea parte din Familie, și a preluat controlul. Apoi se uită spre Rebecca. Am fost cu el mai bine de un an. Dar tu? Doar câteva luni.

– Daniel m-a întrebat dacă vreau să fiu cu el. Nu am forțat în nici un fel venirea mea în familie.

– Totul mergea bine, și apoi ai apărut tu.

– Cum să meargă totul bine? se răsti Rebecca, care își puse pe masă paharul de vin. Tu auzi ce spui?

– Rebecca, te rog! interveni Sam. Inima ei bătea tot mai tare, iar femeia abia se abținea să nu plângă uitându-se la cele două femei furioase. Nu face asta!

Rebecca o ignoră.

– Linda, te-am ascultat încă de când ai venit aici. Tot l-ai apărat, ai spus că nu era atât de rău și că noi nu am făcut atâtea lucruri ilegale. Că Daniel nu era un criminal și prostii de genul ăsta. Ei bine, nu e așa! Revino-ți! Familia era un lucru de-a dreptul bolnav!

– Nu spune asta! Nu e adevărat!

– La naiba, *e* adevărat! Şi Daniel Pell e un monstru! Gândeşte-te! Gândeşte-te la ce ne-a făcut, urlă Rebecca. S-a uitat la tine, şi a văzut o tânără lipsită de libertate. Şi ce a făcut? Ţi-a spus cât de bine arăţi şi cât de independentă eşti. Şi te-a pus în fruntea casei. Te-a făcut o mămică. Ţi-a dat puterea pe care nu ai avut-o niciodată. Şi cu asta te-a ademenit.

Linda începu să plângă de furie.

– Nu a fost aşa!

– Ai dreptate. A fost chiar *mai rău!* Uite ce s-a întâmplat după. Familia s-a destrămat, noi am intrat la puşcărie, şi acum ce ai ajuns? Exact aşa cum erai înainte. Cu o altă figură masculină dominantă care te controlează – doar că de data asta vorbim despre Tatăl Ceresc. Dacă înainte credeai că nu îţi puteai refuza tatăl real, gândeşte-te la cel pe care îl ai *acum.*

– Nu spune asta, rosti Sam. Ea e...

– Şi uită-te la tine! Rebecca se întoarse spre Samantha. Exact ca în zilele de atunci. Eu şi Linda ne certăm, şi tu faci pe împăciuitoarea pentru că nu vrei agitaţie în jurul tău. De ce? Pentru că *ţii* la noi sau pentru că eşti îngrozită că noi ne vom distruge şi tu o să rămâi chiar mai singură decât eşti acum.

– Nu trebuie să spui asta, murmură Sam.

– A, ba da. Cred că trebuie. Hai să îţi vedem povestea, Şoricelule! Părinţii tăi nici nu te băgau în seamă. Puteai să faci tot ce voiai, Sammy. Mama şi Tata erau prea ocupaţi cu toate rahaturile lor ca să mai aibă grijă de tine. Şi ce face atunci Daniel? Apare brusc în rolul de părinte pe care nu l-ai avut niciodată. Are grijă de tine, îţi spune ce să faci, când să te speli pe dinţi, când să lucrezi în casă, când să o faci cu el... Şi tu crezi că asta înseamnă că te iubeşte. Şi ce se întâmplă? *Şi pe tine* te-a prins. Şi acum? continuă ea. Eşti înapoi de unde ai plecat. Nu ai însemnat nimic pentru părinţii tăi, şi acum nu însemni nimic pentru *nimeni.* Pentru că nu eşti Samantha McCoy. Ai devenit o altă persoană.

– Opreşte-te! strigă Samantha plângând în hohote.

Vorbele tăioase ale Rebeccăi dureau. Dureau rău de tot. Şi ea ar fi putut să spună lucruri despre Rebecca. Despre cât de egoistă era, despre cât de crudă era – dar se abţinu. Îi era imposibil să fie dură, chiar atunci când era vorba despre autoapărare.

„Şoricelul..."

Dar Linda nu se dădea în lături de la luptă.

– Şi cine îţi dă ţie dreptul să vorbeşti? Tu erai doar o curvă care se dădea artistă, replică ea. Vocea femeii tremura, şi lacrimile îi curgeau şiroaie. Sigur, eu şi Sam ne-am mai certat, dar am ţinut una la cealaltă. Tu erai doar o târfă. Şi acuma tu ne judeci pe noi! Nu erai cu nimic mai bună.

Rebecca se lăsă pe spate, tăcută. Sam aproape că observa cum furia începea să i se stingă. Femeia se uită în jos, spre masă, şi apoi vorbi cu o voce blândă:

– Ai perfectă dreptate, Linda. Nu sunt cu nimic mai bună decât voi. M-a folosit la fel ca pe voi.

– Pe tine? se răsti femeia. Tu nu ai avut nici o legătură cu Daniel! Erai doar curva lui.

– Exact, replică Rebecca, zâmbind trist.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Sam.

Rebecca îşi mai turnă un pahar de vin.

– Cum crezi că m-a agăţat? Femeia sorbi din pahar. Nu v-am spus niciodată că nu m-am culcat cu nimeni timp de trei ani înainte să îl întâlnesc pe Daniel.

– Tu?

– E amuzant, nu? Draguţa de mine. Femeia fatală a Coastei Centrale. Adevărul era altul. Ce a făcut Daniel Pell pentru mine? M-a făcut să mă simt mândră de corpul meu. M-a învăţat că sexul e bun. Că nu e un lucru josnic. Lăsă paharul din mână. Nu semăna deloc cu ceea ce se întâmpla când tatăl meu se întorcea seara de la lucru.

– Ah, şopti Samantha.

Linda rămase tăcută.

Rebecca termină paharul de vin şi continuă:

– De două, trei ori pe săptămână. Şi în generală, şi în liceu. Vreţi să vă spun care a fost cadoul meu de absolvire?

– Rebecca... îmi pare atât de rău, spuse Samantha. Nu ne-ai spus niciodată nimic.

– Ai spus de ziua aia când am stat cu el în dubiţă? Atunci când ne-am cunoscut? Femeia se uită înspre Linda, care stătea nemişcată. Da, am stat acolo trei, patru ore. Credeai că făceam sex. Dar tot ce am făcut a fost să vorbim. Mă consola pentru că eram atât de îngrozită. Ca de atâtea dăţi – stăteam cu un bărbat care mă voia şi pe care îl voiam, dar nu puteam să fac nimic. Nu puteam să îl las să mă atingă. Eram un conţinut arătos la

suprafață – dar gol pe dinăuntru. Dar Daniel? Daniel a știu exact ce să îmi spună ca să mă facă să mă simt bine. Și acum, uite unde am ajuns! Am 33 de ani, și numai luna trecută am fost cu patru bărbați diferiți, și nici măcar nu mai știu cum îl cheamă pe al doilea. Și știți ce? Toți erau cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât mine... Nu, nu sunt cu nimic mai bună decât voi. Și tot ce am spus despre voi e valabil îndoit în cazul meu. Linda, privește-l așa cum e și uită-te la ce ne-a făcut! Daniel Pell e cel mai rău lucru pe care cineva și-l poate imagina. Da, totul *chiar* a fost atât de rău... Îmi pare rău. Sunt beată, și probabil am vorbit mai mult decât trebuia.

Linda rămase tăcută, iar Sam observă cum femeia se abținea să nu scoată nici o vorbă. După o secundă, Linda se ridică de pe canapea.

– Îmi pare rău pentru nenorocirea ta, rosti ea. O să mă rog pentru tine. Acum, scuzați-mă, mă duc să mă culc.

Linda își luă Biblia și se îndreptă spre dormitor.

– Nu prea au mers lucrurile așa cum trebuia, spuse Rebecca. Șoricelule, îmi pare rău. Femeia se lăsă pe spate, își închise ochii și oftă. E amuzant cum încercăm noi să fugim de trecut. Suntem ca un câine prins în lesă. Oricât de mult vrea să scape, pur și simplu nu poate.

Capitolul 38

Dance și Kellogg stăteau în biroul femeii, unde, cu puțină vreme înainte, îl lămuriseră pe Overby cu privire la incidentele de la casa lui Reynolds – și aflaseră de la TJ și de la Carraneo că nu mai era nimic nou. Era trecut de ora 23.00.

Agenta își lăsă calculatorul în stand-by.

– În regulă. Mi-a ajuns. Mă duc să mă culc.

– Da, și eu, replică Kellogg. Știi, continuă el în timp ce mergeau pe coridor, fetele chiar sunt o familie.

– Fetele de la cabană?

– Da. Toate trei. Nici măcar nu sunt rude, nu se plac în mod special una pe cealaltă, dar *sunt* o familie.

Agentul spusese aceste lucruri cu un ton care sugera că termenul „familie" era folosit din perspectiva lipsei acesteia. Interacțiunea celor trei femei, pe care Dance o găsise ușor amuzantă, părea să-l fi marcat profund pe Kellogg. Nu îl cunoștea îndeajuns de bine încât să își dea seama de ce și nici măcar destul de bine încât să îl întrebe direct. Femeia observă că Winston avea umerii ușor încordați și se juca ușor cu două degete de la mâna stângă. Lucru care arăta clar faptul că agentul era stresat.

– Mergi să îi iei pe copii? întrebă acesta.

– Nu. Copiii rămân la bunici în seara asta.

– Sunt niște copiii foarte frumoși. Să știi asta.

– Tu nu te-ai gândit niciodată să faci copii?

– Nu chiar, spuse el. Amândoi munceam, și eu mai și eram plecat multă vreme. Știi tu... cum sunt cuplurile în care ambii au o slujbă solicitantă.

În interogatorii și în analiza limbajului corpului conținutul discursului e depășit ca importanță doar de tonul cu care acesta este rostit – „calitatea

verbală" – cu care cuvintele sunt spuse. Dance auzise mulți oameni care îi spuseseră că nu avuseseră niciodată copii, iar rezonanța cuvintelor lor îi dăduse de înțeles că lucrul acela îi umbrea cu amărăciune.

De asemenea, agenta observă ceva foarte relevant în mărturisirea lui Kellogg. Observă ușoare semne de stres din partea lui. Poate el sau soția avusese o problemă fizică. Poate din cauza asta cei doi divorțaseră.

– Lui Wes nu prea îi place de mine, reluă el.

– Ah, pur și simplu nu îi convine ca mama lui să se vadă cu alți bărbați.

– Păi va trebui să se obișnuiască într-o bună zi, nu?

– Sigur. Dar acum...

– Am priceput, reluă Kellogg. Dar totuși, pare să fie în largul lui când ești cu Michael.

– Ah, e diferit. Michael e un prieten bun. Și, în plus, e și căsătorit. Nu reprezintă nici un pericol. Tu ești nou pe-aici. Nu te cunoaște.

Kellogg răspunse după o scurtă ezitare:

– Sigur, înțeleg.

Dance se uită la el, încercând să își dea seama din ce motiv se oprise agentul preț de o secundă înainte de a-i răspunde.

– Să nu iei la modul personal reacția lui Wes.

– Poate că, de fapt, e un compliment, replică el după o nouă pauză.

Fața lui Kellogg rămăsese lipsită de expresie.

Cei doi ieșiră. Aerul era atât de rece, încât în oricare altă regiune ar fi fost un semnal clar că toamna era pe aproape. Degetele lui Dance tremurau din cauza frigului, dar femeii îi plăcea senzația. Era ca și cum și-ar fi pus gheață peste o rană.

Ceața se transformă brusc în ploaie.

– Te duc eu până la mașina ta, spuse Dance.

Automobilul lui Kellogg era parcat în spatele clădirii.

Cei doi urcară în mașină, și femeia conduse până în fața vehiculului.

Amândoi rămaseră nemișcați preț de un minut. Femeia își închise ochii și își lăsă capul pe spate. Senzația era foarte plăcută.

Apoi își deschise ochii, și îl văzu aplecându-se ușor înspre ea, cu o mână pe bord și cu cealaltă pe umărul ei. Bărbatul aștepta un semn. Dance nu reacționă nicicum, dar îl privi în ochi și rămase tăcută. Lucruri care erau ele însele semne clare.

Kellogg nu ezită mai mult, se aplecă și o sărută direct pe buze. Avea gust de mentă; probabil că luase o gumă când ea nu fusese atentă. „Foarte dibaci", se gândi ea, amuzată. La fel se întâmplase și cu Brian, în seara în care se sărutaseră pe plajă în fața focilor. Kellogg se trase apoi un pic în spate, așteptând reacția ei.

Dance se gândi preț de o secundă și se decise repede.

Când Kellogg se aplecă spre ea a doua oară, agenta îl aștepta deja cu gura întredeschisă și îi răspunse la sărut. Își puse mâinile pe umerii lui, care erau exact așa cum își imaginase ea. Barba lui o gâdila pe obraz. Mâna lui se strecură pe după gâtul ei, trăgând-o mai aproape. Dance simți cum inima începea să îi bată din ce în ce mai tare. Atentă să nu îl atingă la rană, Kathryn își lipi nasul și buzele sub urechea lui, acolo unde ea își odihnea capul după ce făcea dragoste cu soțul ei. Îi plăcea cum se simțea pielea acolo, cum se simțea mirosul de aftershave și pulsul sângelui.

Apoi Kellogg își luă mâna de la gâtul ei, o prinse de bărbie și îi ridică fața. Cei doi începură să se sărute tot mai pătimaș, și respirația li se acceleră. Degetele lui se mișcau spre umărul ei, căutând breteaua de satin și, după ce o găsi, bărbatul începu să își coboare mâna pe deasupra bluzei. Degetele lui înaintau încet, gata să se oprească la cel mai mic semn de respingere din partea ei.

Dar Kathryn îl sărută și mai apăsat. Brațul ei era în poala lui, și îi putea simți deja erecția. Bărbatul se trase un pic, nedorind probabil să pară prea grăbit, ca un adolescent.

Dar Kathryn Dance îl trase și mai aproape. Imagini cu soțul ei îi veniră în minte de câteva ori, dar păreau undeva departe. În acest moment era doar cu Winston Kellogg.

Apoi mâna lui se opri pe închizătoarea micuță a sutienului.

Și bărbatul se opri.

Mâna lui se retrase, deși Dance observă că erecția lui nu dispăruse. Săruturile deveniră și ele mai rare, încetinind precum un carusel care se oprește când e scos din priză.

Dar totul părea să fie perfect așa. Cei doi ajunseseră la punctul maxim la care puteau să ajungă ținând cont de circumstanțe – care îl includeau pe Daniel Pell, crimele acestuia și timpul scurt petrecut împreună de cei doi.

– Cred că... șopti el.

– Nu. E în regulă.

– Eu...

Dance zâmbi şi îl sărută uşor.

Bărbatul se lăsă pe spate şi o luă de mână. Kathryn se lipi de el, simţindu-şi inima bătând mai încetişor: bătăile ei erau acum semnul unei îmbinări perfecte între ezitare şi uşurare. Ploaia bătea puternic în geamul maşinii. Dance se gândi că ea preferase dintotdeauna să facă dragoste în zilele ploioase.

– Un lucru totuşi, spuse el. Dance îl privi în ochi. Ştii... cazul ăsta nu o să ţină la nesfârşit, adăugă Kellogg.

– Nu ai vrea să ieşim împreună şi după? Cum sună asta?

– Foarte bine. Foarte, foarte bine.

După o jumătate de oră, Dance parca maşina în faţa casei.

Urmară lucrurile de rutină: verificarea uşilor, un pahar de vin, două felii de carne rece, rămase din ziua precedentă, plus un pumn de alune, toate în timp ce îşi asculta mesajele primite. Apoi îşi hrăni câinii şi îi lăsă în curte, să-şi facă nevoile, după care îşi scoase pistolul – copiii nu erau acasă, aşa că nu avea rost să încuie arma. Agenta se asigură că alarma era pornită şi întredeschise un geam – ca să lase înăuntru aerul rece al nopţii.

Urmă un duş, un tricou curat şi pantaloni scurţi. Dance se trânti pe pat, separându-se de lumea nebună în care trăia cu ajutorul unei pături groase de vreo doi centimetri.

„La naiba, fato, ce făceai? Te sărutai cu un tip pe bancheta din faţă a maşinii." Apoi îşi aminti de gustul lui de mentă, de mâinile sale şi absenţa aftershave-ului.

De asemenea, îşi aminti de vocea fiului său şi de privirea lui. Gelozie. Dance se gândi şi la vorbele Lindei.

„E un gând terifiant să fii dat afară din propria familie..."

Lucru de care era îngrozit şi Wes. Fără nici un motiv serios, desigur, dar, cu toate acestea, frica lui era cât se poate de reală. De data asta, urma să fie mult mai atentă. Să îi ţină departe pe Wes şi pe Kellogg unul de altul, să nu menţioneze cuvântul „întâlnire" şi să îi spună că, exact aşa ca el, şi ea avea atât prieteni, cât şi prietene. Copiii sunt ca nişte suspecţi aflaţi în interogatoriu: e bine să nu minţi, dar nu strică să ascunzi o parte din adevăr.

Multă muncă.

Timp şi oboseală...

Sau era mai bine să uite de Kellogg, să mai aştepte un an sau poate doi până să iasă cu cineva. La treisprezece, paisprezece ani, copii sunt altfel decât la doisprezece. Wes ar fi înţeles mai bine lucrurile atunci.

Cu toate acestea, Dance nu voia asta. Nu putea să îl uite pe Winston. Se gândi, de asemenea, la încercările lui de a avea copii şi la stresul pe care îl simţise la el. Se gândi că poate era din cauză că bărbatul nu fusese obişnuit să stea în prezenţa adolescenţilor, iar acum se apropia sufleteşte tot mai mult de o femeie cu doi copii. Cum s-ar fi descurcat cu asta? Poate că...

„Dar stai, îşi spuse ea. Să nu ne gândim chiar atât de departe! Doar te-ai sărutat cu el. Ţi-a plăcut. Dar nu are rost să te gândeşti deja la nuntă!"

Dance stătu apoi pur şi simplu în pat, ascultând zgomotele de afară. Niciodată nu eşti departe de natură – peştii, păsările şi valurile oceanului care se sparg de ţărm. Deseori Dance se simţea singură, iar în momente ca acesta, când stătea trează până târziu, ascultând zgomotele nopţii, femeia era cât se poate de vulnerabilă. Cât de plăcut e să simţi piciorul iubitului lângă al tău, să îl asculţi cum respiră, să să te trezeşti dimineaţa lângă el: lucruri care păreau obişnuite şi deloc ieşite din comun, dar lucruri care însemnau enorm.

Kathryn Dance se gândi că dorinţa ei de a avea aceste lucruri îi scotea în evidenţă slăbiciunea, fiind un semn al dependenţei. Dar era oare atât de rău? Dumnezeule, cât de vulnerabili suntem! Trebuie să depindem tot timpul de ceva. Şi de ce să nu împărtăşim dependenţa asta cu cineva cu care ne simţim bine? Cu cineva cu care putem sta îmbrăţişaţi noaptea... cu cineva care ne face să râdem. De ce să nu sperăm la tot ce e mai bun?

Bill... Se gândi la fostul ei soţ. Bill...

Amintirile îndepărtate începeau să revină.

Dar la fel făceau şi cele recente. Cu aceeaşi intensitate.

„Nu ai vrea să ieşim împreună şi după? Cum sună asta?"

JOI

Capitolul 39

Înapoi în curte.

Shire-ul ei, Narnia, Hogwarts şi grădina ei secretă.

Theresa Croyton Bolling, în vârstă de şaptesprezece ani, stătea în leagănul gri, cumpărat de la Smith & Hawkins şi întorcea încetişor paginile cărţii pe care o citea. Era o zi superbă, cu aerul parfumat şi cu dealurile Napei din preajmă acoperite cu trifoi şi cu iarbă, cu podgorii şi cu chiparoşi.

Theresa devenise melancolică – din cauză cărţii pe care o citea – frumos scrisă, înduioşătoare şi foarte profundă.

Dar versurile erau *extraordinar* de plictisitoare.

Fata oftă cu voce tare, dorindu-şi ca mătuşa ei să o poată auzi. Theresa lăsă cartea din mâini şi se uită prin curte încă o dată. Închisoarea verde, aşa cum îi spunea ea uneori, era locul în care îşi petrecea jumătate din viaţă.

Alteori, îi plăcea grădina mult de tot. Era un loc ideal pentru a citi sau pentru a cânta la chitară. (Theresa voia să ajungă medic pediatru, scriitor sau, de ce nu, ca Sharon Isbin, o faimoasă chitaristă).

Stătea în grădină, în loc să fie la şcoală, din cauza unei călătorii neplanificate în care urma să plece împreună cu unchiul şi cu mătuşa ei.

„Ah, Tare, o să ne distrăm. Roger are ceva de făcut în Manhattan. Un discurs sau ceva. Nu mai ştiu exact. Nu eram foarte atentă când mi-a spus. Tot vorbea şi vorbea. Îl ştii tu pe unchiul tău. Dar o să fie minunat să mai ieşim din oraş. O să fie o aventură."

Motiv pentru care, la ora zece fix, mătuşa ei o luase de la şcoală. Doar că încă nu plecaseră nicăieri, „lucru cam ciudat", probleme „logisticale".

Theresa era printre ei mai deştepţi copii din şcoală, aşa că îi răspunsese mătuşii:

– Da. Înțeleg. Vrei să spui probleme logistice.

Dar fata *nu* înțelegea altceva. Dacă nu erau în avion, în zbor spre New York, atunci ea de ce nu putuse să rămână la școală?

– Acum trebuie să înveți, replicase mătușa ei.

Nu trebuia neapărat să învețe, ci mai degrabă să nu se uite la televizor.

Și să nu se întâlnească cu Sunny, Travis sau Kaitlin.

Și să nu se ducă la lansarea de carte din Tiburon, sponsorizată de compania unchiului ei. (Își cumpărase chiar și o rochie pentru această ocazie.)

Evident, totul era o porcărie. *Nu* exista nici o călătorie la New York, nu erau nici un fel de probleme, logistice, logistice sau de care or fi fost. Era doar o scuză ca să o țină în închisoarea verde.

Și de ce erau atâtea minciuni?

Pentru că bărbatul care îi ucisese familia, Daniel Pell, evadase din închisoare. Și mătușa ei chiar credea că putea să țină lucrul acesta secret față de Theresa.

Să fim serioși! De parcă nu astea erau capetele de afiș de la știrile de pe Yahoo. Și *toată lumea* din California vorbea despre asta pe MySpace și pe Facebook. (Mătușa reușise cumva să deconecteze modemul, dar fata, fără mari bătăi de cap, intrase pe internet de la un vecin.)

Fata aruncă deoparte cartea și începu să se dea în leagăn, desfăcându-și părul doar ca să îl prindă la loc în coadă.

Theresa era recunoscătoare pentru tot ce făcuse mătușa ei pentru ea de-a lungul anilor. După acele zile înfiorătoare din Carmel, cu opt ani în urmă, mătușa ei avusese grijă de ea, de Păpușa Adormită, cum îi spuneau toți. Theresa fusese adoptată, se mutase altundeva, își schimbase numele (în Theresa *Bolling*[1]; putea oare să fie mai rău de atât?) și vizitase zeci de psihologi și de terapeuți deștepți, care îi arătaseră cum să „exploateze căile spre bunăstarea psihologică, prin procesul complicat al transferului afectiv între părinți și copii".

Unele tratamente chiar dăduseră roade, altele nu. Dar cel mai important tratament – timpul – reușise să vindece rănile, și Theresa se transformase într-o altă persoană decât Păpușa Adormită, supraviețuitoarea unei tragedii din copilărie. Devenise o elevă bună, o prietenă pentru alte fete, ocazional

[1] Copac cu crengile retezate

iubita unor băieți, asistent veterinar, atletă destul de bună, chitaristă care putea să se descurce binișor cu *The Entertainer* a lui Scott Joplin.

Totuși, acum era timpul să revină puțin la trecut. Ucigașul evadase. Dar nu asta era marea problemă. Problema era că mătușa ei se ocupa de tot. Era ca și cum ar fi dat înapoi timpul, cu șase, șapte, Dumnezeule, chiar opt ani. Theresa se simțea iarăși de parcă ar fi fost Păpușa Adormită, toate progresele fiind dintr-odată șterse cu buretele.

„Draga mea, draga mea, trezește-te! Nu-ți fie frică. Sunt polițistă. Uite, ia niște haine, du-te la baie și schimbă-te."

Mătușa ei era panicată și paranoică. Totul se întâmpla ca într-un serial de pe HBO, la care se uita împreună cu Bradley anul trecut. Ceva despre o închisoare. Dacă ceva nu mergea bine, paznicii încuiau totul.

Theresa, Păpușa Adormită, era într-o închisoare. Era prinsă în Hogwarts, în Middle Earth... în Oz...

Închisoarea verde.

„Hei, totuși situația e distractivă, gândi ea cu amărăciune. Daniel Pell e în libertate, și eu nu."

Theresa puse mâna din nou pe cartea de poezii, gândindu-se la examenul de la engleză. Mai citi încă două paragrafe.

„Plictisitooooooooor."

Apoi, fata observă o mașină trecând cu repeziciune pe lângă gardul care despărțea grădina de restul drumului. Șoferul părea că se uitase înspre ea. Un moment de ezitare, apoi mașina trecu mai departe.

Theresa se opri din legănat.

Mașina putea să fie a oricui. Vecini, colegi de-ai ei de la școală... Nu era îngrijorată – cel puțin nu *prea* mult. Desigur, cum mătușa ei ținea totul ascuns, nici măcar nu știa dacă Daniel Pell fusese prins sau dacă se îndrepta spre Napa. Dar era o nebunie. Mulțumită mătușii sale, era practic într-un program de protecție a martorilor. Cum ar fi putut Pell să o găsească?

Cu toate acestea, fata se mai uita pe internet să vadă ce se mai întâmplase.

Apoi simți stomacul strângându-i-se.

Theresa se ridică în picioare și începu să meargă spre casă.

„Bun... Totuși, cam exagerăm acum."

Fata se uită în spate. Nu era nici o mașină acolo. Nimic. Apoi se uită iarăși înspre casă și se opri brusc.

Bărbatul sărise peste gardul din apropiere, care era situat între ea și intrarea în casă. Se uită apoi în sus, gâfâind din cauza efortului. Mâna îi sângera, tăiată de sârma de protecție.

El era. Daniel Pell.

Fata icni scurt.

Venise aici. Urma să își termine misiunea de ucidere a familiei Croyton.

Bărbatul zâmbi, se ridică și începu să înainteze spre ea.

Theresa Croyton izbucni în plâns.

– Stai, stai, totul e în regulă, șopti bărbatul. Nu o să îți fac rău.

Theresa, încordată, își tot repeta că trebuia să fugă. „Acum, du-te!"

Dar nu putea să se miște. Era paralizată de frică. În plus, nici nu avea unde să fugă. Bărbatul era între ea și casă, și fata nu avea cum să sară gardul înalt de aproape doi metri. Se gândi să fugă în curte, dar atunci bărbatul ar fi putut să o prindă, să o tragă în tufișuri, unde...

„Nu, nu, nu te gândi la asta."

Theresa dădu din cap îngrozită, simțind cum își pierdea forța. Fata se uită după o armă, dar nu găsi nimic. Doar o piatră și cartea de poezii.

Apoi se uită înapoi la Pell

– Mi-ai ucis părinții! Tu! Nu... nu mă răni!

Bărbatul se încruntă.

– Dumnezeule, nu! Nu, nu. Doar voiam să vorbesc cu tine, continuă acesta. Nu sunt Daniel Pell. Jur! Uite, continuă el și aruncă imediat ceva în iarbă, la picioarele fetei. Uită-te la ea! Întoarce-o!

Theresa se uită spre casă. Singura dată când într-adevăr avea nevoie de mătușa ei, și femeia nu era nicăieri.

– Uită-te, mai spuse o dată bărbatul.

Fata păși înainte, iar bărbatul se trase înapoi.

Fata se apropie de obiectul aruncat în iarbă și se uită atentă. Era o carte. *Un străin în noapte*, de Morton Nagle.

– Eu sunt ăla. Uită-te!

Theresa nu ridică volumul, ci îl întoarse cu piciorul. Pe coperta din spate era o fotografie cu bărbatul din fața ei. O fotografie mai veche, pentru că în poză arăta mult mai tânăr.

Să fi fost adevărat?

Theresa își dădu brusc seama că văzuse doar câteva poze cu Daniel Pell, poze făcute cu opt ani în urmă. Ar fi trebuit să se uite pe internet după poze recente cu Pell – iar mătușa ei, evident, nu o lăsase –, dar, uitându-se la poza de pe copertă, își dădu seama că bărbatul acela nu era, categoric, Daniel Pell.

Theresa își șterse lacrimile de pe față și izbucni:

– Ce cauți aici? M-ai speriat de moarte!

Bărbatul își ridică pantalonii largi de parcă ar fi vrut să se apropie de ea. Dar, evident, nu făcu asta.

– Nu aveam altcumva cum să vorbesc cu tine. M-am întâlnit cu mătușa ta ieri, la cumpărături. Voiam să o rog să te întrebe ceva.

Theresa se uită înspre gard, dar bărbatul continua să vorbească:

– Poliția se îndreaptă chiar acum spre casa ta. Știu sigur asta. Am văzut alarma de pe gard. O să ajungă în patru, cinci minute și o să mă aresteze. Dar trebuie să îți spun ceva înainte. Bărbatul care ți-a ucis familia a evadat din închisoare.

– Știu.

– Știi? Mătușa ta...

– Lasă-mă în pace!

– O polițistă din Monterey încearcă să îl prindă, dar are nevoie de ajutorul tău. Mătușa ta nu ți-a spus asta și, dacă ai fi avut unsprezece, doisprezece ani, nici eu nu aș fi făcut-o. Dar ești suficient de matură încât să poți să iei decizii de una singură. Polițista vrea să stea de vorbă cu tine.

Theresa clipi.

– O polițistă?

– Te rog, sun-o! Stă în Monterey. Poți să... Doamne Dumnezeule!

Împușcătura se auzi incredibil de tare. Mult mai tare ca în filme, făcând geamurile să tremure.

Theresa tresări și căzu în genunchi, privindu-l pe Morton Nagle căzând pe spate, cu mâinile ridicate în aer.

Cu ochii holbați de groază, fata se uită spre casă.

Ciudat. Nu știa că mătușa ei avea o pușcă. Și nici nu știa că femeia știa să o și folosească.

Toată căutarea lui TJ Scanlon rămăsese fără nici un rezultat.

– Nu am găsit nici mașini, nici altceva. Nimic! raportă agentul de la un telefon public.

Dance stătea la birou, cu picioarele goale pe sub masă, şi se juca lejer cu una dintre cele trei perechi de pantofi de lângă ea. Dorea neapărat să afle numărul de înmatriculare al maşinii lui Pell. Reynolds îi spusese doar că era un sedan negru, dar poliţistul care fusese lovit nu îşi aducea aminte nici măcar atât. Nici echipa trimisă de Departamentul de Poliţie din Monterey nu aflase nimic important.

Agenta îi mulţumi lui TJ şi îşi închise telefonul. Apoi se îndreptă înspre camera de conferinţe împreună cu O'Neil şi cu Kellogg, şi îl aşteptară pe Charles Overby. Şeful lor trebuia să reziste asaltului presei, şi apoi să vorbească numaidecât cu Amy Grabe de la FBI şi cu şeful Biroului Californian de Investigaţii din Sacramento, amândoi extrem de îngrijoraţi. Din păcate, toată dimineaţa lui Overby fusese irosită cu planurile de înmormântare ale lui Juan Millar.

Dance se uită la Kellogg, dar imediat privi în altă parte. Nu apucase să vorbească însă cu el despre noaptea trecută. Dar la urma urmei, ce ar fi putut spune?

„Nu ai vrea să ieşim împreună şi după? Cum sună asta?"

Exact atunci, Rey Carraneo intră pe uşă şi rosti dintr-o suflare:

– Agent Dance, îmi pare rău să vă deranjez.

– Rey, ce s-a întâmplat?

– Cred că... începu el să vorbească, dar se opri brusc.

Era transpirat şi răsufla greu. Cu siguranţă fugise până la ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Agent Dance, cred că l-am găsit.

– Pe cine?

– Pe Pell.

Capitolul 40

Tânărul agent le explicase că sunase la motelul Sea View din Pacific Groove – situat la doar câţiva kilometri de locuinţa lui Dance – şi de acolo aflase că o tânără femeie se cazase sâmbătă. Era o blondă drăguţă, de vreo 25 de ani. În seara de luni, recepţionerul o văzuse în compania unui bărbat latinoamerican.

– Maşina a reprezentat totuşi factorul decisiv, continuă Rey. La înregistrare a trecut o Mazda cu un număr fals de înmatriculare. Dar managerul a jurat că a văzut un Thunderbird verde-albăstrui cu doar câteva zile în urmă. Acum nu mai e acolo.

– Cei doi sunt încă la motel?

– Crede că da. Camera lor are perdelele trase, dar mi-a spus că a văzut mişcare înăuntru.

– Cum o cheamă?

– Carrie Madison. Dar a plătit cu bani gheaţă şi a prezentat un act de identitate laminat şi zgâriat. Ar fi putut fi fals.

Dance se sprijini de marginea mesei şi se uită la hartă.

– Motelul e plin?

– Da. Nu mai au locuri libere.

Agenta se încruntă.

„Mulţi oameni nevinovaţi în acel loc."

– Haide să plănuim mişcarea, rosti Kellogg şi se uită la Michael. Oamenii tăi sunt în alertă?

O'Neil nu era atent, aşa că Kellogg repetă întrebarea.

– Pot să trimit echipa acolo în douăzeci de minute, răspunse Michael nesigur.

– Nu sunt prea sigură, zise şi Dance.

– Sigură de ce anume? o întrebă Kellogg.

– Ştim că e înarmat şi că nu ar ezita să ucidă oameni. Şi ştiu şi motelul. Camerele au deschidere spre parcare, deci nu prea am avea cum să ne ascundem de el. Ne-ar vedea venind. Şi, dacă încercăm să evacuăm camerele de lângă, tot ne-ar vedea. Dacă nu facem asta, atunci mulţi oameni vor fi răniţi. Pereţii motelului nu rezistă impactului cu gloanţele.

– La ce te gândeşti atunci? o întrebă Kellogg.

– Să cercetăm zona. Să aducem o echipă la locul respectiv şi să îi punem să supravegheze totul. Când Pell iese din motel, îl prindem în stradă.

– Eu sunt de acord cu asta, replică O'Neil.

– Cu ce anume? întrebă Charles Overby, care tocmai intrase în încăpere.

Dance îi explică totul, şi Overby păru mulţumit.

– Deci l-aţi găsit! Perfect. Apoi se întoarse spre Kellogg. Agenţii FBI?

– Nu au cum să ajungă aici la timp. Trebuie să apelăm la departamentul SWAT din district.

– Michael, i-ai contactat?

– Nu încă. Mai am de lămurit ceva cu Kathryn.

– Ce anume? întrebă Overby.

Dance îi spuse despre riscurile care se iveau, şi Overby, deşi înţelese, dădu din cap.

– Îl avem în mână.

– Nu prea cred. Totuşi, putem risca să aşteptăm, spuse şi Kellogg. Doar că ne-a scăpat deja de două ori.

– Dacă află că venim spre el – şi tot ce trebuie să facă e să se uite pe geam –, o să se baricadeze. Dar dacă mai are o uşă care face legătura cu camera alăturată…

– Are, replică iute Carraneo. Am întrebat eu.

Agenta dădu din cap aprobator, apoi continuă:

– În cazul acesta, Pell ar putea să ia ostatici. Eu aş sugera să ducem o echipă pe acoperiş şi să infiltrăm un agent deghizat înăuntru. Apoi să aşteptăm. Când Pell pleacă, îl urmărim. Pell ajunge la o intersecţie goală, îl încercuim şi îl forţăm să se predea.

„Sau poate că moare în schimbul de focuri de armă. Oricum…"

– E prea viclean pentru o asemenea tactică, remarcă Kellogg. Trebuie să îl surprindem în motel. Dacă ne mişcăm repede, reuşim.

„Prima noastră ciondăneală", gândi Dance.

– Şi apoi să îl ducem la Capitola? Nu prea cred. Pell va opune cu siguranţă rezistenţă. Tot ce am aflat despre el mă îndreptăţeşte să cred asta. Nu poate suporta gândul de a fi controlat.

– Şi eu cunosc bine motelul, spuse Michael O'Neil. Ar putea să se transforme lejer într-o baricadă. Şi nu prea cred că se poate negocia cu Pell.

Dance se afla într-o situaţie bizară. Simţea că ar fi fost o tactică greşită să acţioneze prea repede. Dar nu mai ştia ce să creadă atunci când era vorba despre Daniel Pell.

– Uite o idee, spuse Overby. Dacă, într-un final, motelul ajunge să fie baricadat, atunci putem oare apela la femeile din Familie? Ne-ar ajuta oare să negociem cu Pell?

– Şi de ce ar asculta Pell de ele? insistă Dance. Nu au avut nici o putere asupra lui nici în urmă cu opt ani. De ce ar avea acum?

– Ele sunt singura familie a lui Pell, se apără Overby, care îşi scoase telefonul mobil. Le sun chiar acum.

Asta le-ar fi speriat. Era ultimul lucru de care aveau nevoie acum.

– Nu, lasă. Vorbesc eu, răspunse Dance, care o sună apoi pe Samantha şi îi explică totul.

Femeia o rugă pe Dance să nu o amestece în toată povestea. Riscul ca numele ei să apară în ziare era mult prea mare. Cu toate acestea, Rebecca şi Linda erau de acord să îi ajute.

Dance închise telefonul şi le spuse tuturor ce vorbise.

– Ei bine, uite planul secundar, zise Overby. Foarte bine.

Dance nu credea că Pell putea fi înduplecat prin negocieri – mai ales nu de către femeile din surogatul lui de familie.

– Sunt în continuare de părere că ar trebui să supraveghem motelul, continuă ea. La un moment dat, tot o să iasă de acolo.

– De acord, spuse cu fermitate O'Neil.

Kellogg se uită absent la o hartă de pe perete, apoi se întoarse către Kathryn.

– Dacă aşa vreţi voi, fie. E alegerea voastră. Dar vă amintiţi ce v-am spus despre liderii de sectă? Când ies în oraş, sunt tot timpul cu ochii în patru, aşteptând să se întâmple ceva. Va avea totul planificat în cel mai mic amănunt. Dar nu va mai fi la fel de pregătit în interiorul motelului. Va fi vulnerabil doar în castelul său. Aşa sunt toţi liderii de sectă.

– Nu prea a mers treaba asta în Waco, remarcă O'Neil.

– Acolo a fost altceva, replică Kellogg. Koresh și oamenii lui știau că poliția e acolo. În schimb, Pell nu va ști că venim.

„Lucru absolut adevărat", se gândi Dance.

– E specialitatea lui Winston până la urmă, Kathryn, spuse și Overby. De asta e aici. Eu cred că trebuie să acționăm acum.

Poate că șeful ei chiar gândea asta, dar putea oare să se opună părerii specialistului pe care el însuși îl adusese?

„Ascunde vina..."

Agenta se uită la harta orașului Monterey.

– Kathryn? întrebă Overby.

– În regulă, replică femeia. Îl atacăm.

– Am putea totuși să așteptăm, răspunse înțepat O'Neil.

Dance ezită din nou, și se uită în ochii lui Kellogg.

– Nu. Cred că trebuie să ne mișcăm.

– În regulă, spuse Overby. Abordarea anticipativă e cea mai bună soluție.

„Anticipativă... gândi Dance cu amărăciune. Un cuvânt bun de folosit în interviuri." Agenta spera doar ca noutățile vehiculate de presă să fie legate de capturarea lui Pell, nu de alți oameni uciși.

– Michael? Vrei să-ți contactezi oamenii? zise Overby.

O'Neil ezită o secundă, apoi își scoase telefonul și sună la comandatul echipei SWAT.

Daniel stătea întins în pat în lumina slabă a dimineții, gândindu-se că trebuiau să fie mult mai precauți, acum că poliția știa de deghizarea lui. Ar fi putut să își albească pielea și să își vopsească părul, dar cu siguranță că polițiștii s-ar fi așteptat și la asta.

Cu toate acestea, încă nu putea pleca din oraș. Mai avea un lucru de făcut. Lucrul pentru care stătea aici.

Pell se duse să prepare cafeaua, și se întoarse cu două căni. Jennie stătea pe pat și se uita la el. La fel ca noaptea trecută, expresia feței ei era total diferită. Jennie părea mult mai matură decât atunci când se întâlniseră.

– Scumpo, s-a întâmplat ceva?

– Pot să îți pun o întrebare?

– Sigur că da.

– Nu-i așa că nu o să vii cu mine la casa mea din Anaheim?

Vorbele ei îl loviră cu putere. Bărbatul ezită preț de o secundă, cât îi luă să își revină.

– De ce spui asta?

– Așa simt.

Pell puse cănile de cafea pe masă, dar, în loc să mintă, deși ar fi putut face asta cu mare ușurință, fără ca Jennie să își dea seama, îi răspunse altceva:

– Am alte planuri pentru noi, scumpo. Doar că nu ți-am spus încă.

– Știu.

Pell fu surprins.

– Știi?

– Am știut tot timpul. De fapt, nu chiar *am știut*. Am presimțit.

– După ce rezolvăm niște lucruri aici, o să ne mutăm.

– Unde?

– Într-un loc al meu. E în mijlocul pustietății. E absolut superb acolo. Nu o să ne deranjeze nimeni. E pe un munte. Îți plac munții?

– Da, sigur.

Ceea ce era bine. Pentru că Pell avea un munte.

Mătușa lui Pell din Bakersfield era practic singurul membru respectabil al familiei sale. Mătușa Barbara credea că fratele ei, tatăl lui Pell, era nebun. Motivele? Pentru că fuma non-stop, era obsedat să urmeze tot ce zicea în Biblie, era îngrozit de Dumnezeu și nu lua nici o decizie de unul singur, parcă de frică să nu îl supere pe Cel de Sus. Așa că femeia încercase să îi reducă influența asupra celor doi băieți, dar lui Richard nu îi plăcea de ea. Dar Daniel, pe de altă parte, petrecea mult timp cu mătușa sa. Femeia nu îl bătea la cap, nu îi spunea ce să facă, nu îl obliga să facă deloc curățenie și nu ridicase niciodată vocea la el – cu atât mai puțin mâna. Îi dădea voie să vină și să plece după bunul-plac, cheltuia bani cu el, îl întreba ce i-ar plăcea să facă atunci când venea în vizită. Barbara îl și plimba mult. Pell își amintea cum îl ducea cu mașina la picnicuri, la grădina zoologică, la filme – unde stătea în scaun, mirosurile de popcorn și de parfum invadându-i nările, în timp ce se uita, fascinat de lumea magică a eroilor pozitivi și negativi de la Hollywood.

De asemenea, mătușa îi împărtășea ideile. Printre acestea era și aceea că la un moment dat urma să izbucnească un război rasial în țară (ea spunea că probabil acest lucru avea să se întâmple la începutul noului mileniu), așa că femeia cumpărase 800 000 de metri pătrați de teren în

California de Nord, mai exact, un vârf de munte de lângă Shasta. Daniel Pell nu fusese niciodată rasist, dar nici prost, aşa că, atunci când mătuşa lui îi spusese despre ideea ei referitoare la marele război al raselor, Daniel o aprobase în totalitate.

Barbara îi lăsase pământul nepotului său, astfel încât el şi alţi oameni „buni şi deschişi la minte" (a se înţelege „caucazieni") să poată avea un refugiu.

Fiind foarte tânăr atunci, Pell nu prea se gândise la teren. Dar, la un moment dat, după ce vizitase zona, se hotărâse instantaneu că era locul perfect pentru el. Îi plăcea la nebunie privelişte a, aerul de munte şi în special faptul că totul era privat acolo; urma să fie invizibil, atât pentru guvern, cât şi pentru vecinii nedoriţi. (Zona muntoasă avea până şi câteva peşteri mari – şi, nu de puţine ori, Pell se gândise cum ar fi să petrecă o noapte acolo cu o femeie.) Apoi, bărbatul lucrase şi construise o cabană. Ştia că, într-o bună zi, acela avea să fie regatul său, destinaţia finală a fluieraşului, unde să îşi aducă Familia.

Pell trebuia totuşi să se asigure cumva că proprietatea rămânea nedescoperită – nu neapărat de către minorităţile care sălăşluiau prin munţi, cât mai degrabă de organele legii – asta, mai ales ţinând cont de cazierul său. Pell cumpărase diverse cărţi scrise de oameni „bine intenţionaţi" care dădeau sfaturi cum să îţi ascunzi proprietăţile, lucru chiar surprinzător de uşor realizabil, dacă toate taxele erau plătite la timp. Tot aranjamentul era simplu.

Vârful de munte al lui Pell.

Planul lui avea o singură hibă. După ce o cunoscuse pe Alison, în San Francisco, Pell se întâlnise cu un individ care era consilier juridic, un anume Charles Pickering. Respectivul auzise zvonuri cum că diverse materiale de construcţie fuseseră trimise în zona respectivă. Să fi însemnat asta îmbunătăţiri aduse terenului? Lucrul acesta nu era neapărat o problemă în sine; Pell ar mai fi putut contribui cu nişte bani. Dar coincidenţa făcea ca Pickering să aibă rude în districtul Marin, şi astfel îl recunoscu pe Daniel citind un articol din ziarul local.

„Hei, te cunosc de undeva!" îi spusese consilierul. Şi acestea fuseseră ultimele lui cuvinte. Pell îşi scosese cuţitul şi, după jumătate de minut, Pickering zăcea la pământ într-o baltă de sânge.

Nimic nu putea să îi pună planul în pericol.

Reuşise să scape – deşi poliţia îl ţinuse în arest suficient de mult. Suficient de mult încât Alison să îşi dea seama că relaţia lor nu mai mergea cum trebuia şi să se întoarcă în sud. (Pell o căutase încă de atunci; desigur, fata trebuia să moară. Ştia locul său secret.)

Vârful de munte fusese singurul lucru care îi dăduse putere cât fusese în închisoare. Pell visase permanent la micul său refugiu. Lucrul acesta îl determinase să studieze dreptul şi să îşi organizeze o apărare solidă pentru cazul Croyton, caz pe care Pell fusese convins că avea să-l câştige. Poate ar fi reuşit şi să reducă din pedeapsă.

Dar anul trecut apelul lui fusese respins.

Şi fusese nevoit să se gândească din nou la evadare.

Acum era liber, şi, după ce termina treaba în Monterey, urma să se îndrepte înspre cabană. Când imbecilul ăla de paznic îl lăsase în birou, în acea duminică, Pell reuşise să se uite la teritoriul său, folosind Visual-Earth. Nu ştia pe de rost coordonatele locului, dar rezultatele căutării fuseseră pe aproape. Şi, spre bucuria lui, locul arăta abandonat – nici măcar peşterile nu erau vizibile, nici chiar în fotografiile făcute din satelit.

Iar acum, întins pe spate, îi povesti lui Jennie despre loc – desigur, la modul general. Nu îi stătea în fire să dea prea multe informaţii deodată. De pildă, nu îi spusese fetei că nu doar ea urma să locuiască acolo. Şi, cu siguranţă, nu putea să îi spună despre planul lui cu Familia. Pell îşi dăduse seama de greşelile pe care le făcuse în Seaside, cu zece ani în urmă. Atunci fusese prea îngăduitor, prea paşnic.

Dar, de data aceasta, toate ameninţările urmau să fie eliminate din drum. Rapid şi fără milă.

„Control absolut..."

Dar fata fu mulţumită – chiar încântată oarecum – de lucrurile aflate.

– Sigur, dragul meu. Merg cu tine oriunde... Jennie îi luă ceaşca de cafea din mână şi o puse alături. Apoi se întinse pe spate. Daniel, fă dragoste cu mine! Te rog.

„*Fă dragoste*, observă el. Nu *trage-mi-o.*"

Un semn clar că studentul avansase la un alt nivel. Şi lucrul acesta, mai mult decât corpul tinerei, îl excită.

Pell îi îndepărtă cu grijă o şuviţă de păr de pe frunte, se aplecă şi o sărută. Mâinile sale începură să o pipăie.

Lucru întrerupt de soneria telefonului. Bărbatul rânji, se ridică, ascultă, apoi, acoperind telefonul cu mâna, se uită la Jennie.

– Serviciul de curățenie. Au văzut că am atârnat la ușă semnul de „nu deranjați" și vor să știe când pot veni să facă totuși curățenie.

– Spune-le că avem nevoie de cel puțin o oră, zise zâmbind sfioasă Jennie.

– Mai bine două ore. Să fim siguri.

Capitolul 41

Zona de asalt era într-o intersecție în apropiere de motelul Sea View.

Dance nu era încă sigură că asta era cea mai bună idee, dar, odată decizia luată, apărură automat unele reguli. Iar una dintre ele era ca agenta să stea deoparte. Nu era domeniul ei și nici nu prea avea ce să facă, în afară de a sta să se uite.

Albert Stemple și TJ reprezentau Biroul Californian de Investigații în cadrul echipelor, compuse în mare parte din agenți SWAT și din câțiva polițiști rutieri. Cei opt bărbați și cele două femei stăteau lângă un camion plin cu muniții.

Pell era tot în camera pe care o închiriase; luminile erau stinse, dar un polițist care îi supraveghea apucase să monteze un microfon în perete și raportase zgomote auzite în camera lor. Nu era sigur, dar părea că făceau sex.

„Veşti bune, gândi Dance. Un suspect dezbrăcat e întotdeauna vulnerabil."

Agenta îl sună pe managerul motelului și îl întrebă despre camerele de lângă cea închiriată de Pell. Cea din stânga era goală; clienții tocmai plecaseră la pescuit, și urmau să se întoarcă mult mai târziu. Din păcate, în camera din dreaptă stătea o familie.

Preț de o secundă, Dance se gândi să îi sune și să le spună să stea culcați la podea, dar sigur că nu ar fi făcut asta. Cu siguranță că ar fi rupt-o la fugă, făcând gălăgie, iar Pell și-ar fi dat imediat seama de ceea ce se întâmplă.

Dance se gândi la ei, apoi la ceilalți oameni din camerele din apropiere și la toți angajații motelului. „Spune-le să se oprească aici, gândi Kathryn pentru ea. Ai autoritatea să faci asta." Nu i-ar plăcea lui Overby, dar s-ar fi putut descurca cu el. O'Neil și polițiștii ar fi fost de partea ei. Cu toate acestea, nu putea să aibă încredere în propriile instincte în momentul de față. Și nici nu cunoștea bine oamenii de tipul lui Pell. Kellogg era expertul.

Acesta tocmai apăru lângă ei. Agentul FBI dădu mâna cu poliţiştii de la Departamentul de tactică şi se prezentă. Iar îşi schimbase hainele. Dar, de data asta, purta jeanşi negri, un tricou negru şi o vestă antiglonţ. Iar bandajul său de la gât era perfect vizibil.

Dance îşi aminti de descrierea făcută de TJ, referitoare la Winston.

„Se cam aruncă el cu capul înainte, dar nu îi e frică să facă tot ce trebuie făcut."

Îmbrăcat aşa cum era acum şi cercetând atent zona cu ochii lui ageri, Winston îi amintea şi mai mult de soţul ei decedat. Bill îşi petrecuse o mare parte din timp făcând investigaţii de rutină, dar, ocazional, se îmbrăca special pentru operaţiuni de tactică. De câteva ori îl şi văzuse arătând ca Winston şi ţinând încrezător în mâini o armă sofisticată.

Dance se uită la Kellogg cum îşi arma un pistol mare şi argintiu.

– Asta da, armă de distrugere, îi şopti TJ. Schweizerische Industries Gesellschaft.

– Ce anume?

– SIG. SIG-Sauer. Modelul P220, cu calibru de 45.

– 45?

– Da, răspunse TJ. Se pare că FBI-ul a adoptat metoda să-fim-siguri-că-nu-se-mai-ridică-de-la-pământ. Sincer să fiu, cam sunt de acord cu asta.

Dance şi restul agenţilor Biroului Californian de Investigaţii aveau doar pistoale Glock de calibrul 9, îngrijoraţi fiind că o armă mai puternică ar putea periclita vieţile oamenilor nevinovaţi.

Kellogg îşi mai trase pe el o geacă FBI şi veni lângă Dance şi lângă O'Neil, care se îmbrăcase cu uniforma sa de ofiţer-şef – de asemenea, cu vestă antiglonţ.

Dance le spuse pe scurt despre camerele de lângă cea a lui Pell, iar Kellogg răspunse că, atunci când aveau să pătrundă în camera lui Pell, un agent urma să intre simultan în cealaltă cameră şi să aibă grijă de familia respectivă.

Nu era prea mult, dar tot era ceva.

Rey Carraneo îi contactă. Agentul ţinea sub supraveghere parcarea, care momentan era goală – deşi erau suficiente maşini acolo. Menajerele urmau să îşi continue treaba de parcă nimic nu se întâmplase, iar echipa de la Tactică urma să le vină în ajutor în ultima clipă.

După cinci minute, toţi agenţii erau echipaţi corespunzător şi îşi verificau armele. Toţi erau îngrămădiţi într-o curte mică, lângă biroul principal. Toţi se uitară spre Dance şi O'Neil, dar Kellogg fu cel care luă cuvântul:

– Vreau să intraţi aşa cum vă spun eu. O echipă intră prima pe uşă, iar a două vine imediat după. Kellogg le arătă un plan al motelului, desenat de manager. Prima echipă merge spre dormitoare. A doua echipă, spre băi. Vreau să folosiţi grenade fumigene.

Unul dintre ofiţerii de poliţie îi întinse câteva, iar Kellogg îşi umplu buzunarele.

– Eu o să conduc prima echipă, continuă el.

Dance ar fi vrut să nu fie aşa. În echipa SWAT erau destui agenţi mult mai tineri decât Kellogg, majoritatea cu experienţă din armată.

Agentul FBI continuă:

– O să fie cu femeia aceea şi, chiar dacă va părea o ostatică, ţineţi minte că e la fel de periculoasă ca el. Ea a incendiat judecătoria şi l-a ucis pe Juan Millar. Ţineţi minte asta! Acum. O să ne mişcăm pe lângă pereţi şi o să înconjurăm clădirea. Când trecem pe sub fereastra lui, staţi culcaţi la pământ, pe burtă! Nu vă ghemuiţi. Staţi cât se poate de aproape de clădire şi presupuneţi că Pell se uită pe geam. Vreau nişte agenţi care să le protejeze pe menajere. Apoi intrăm. Şi nu gândiţi ca şi cum înăuntru ar fi doar doi criminali.

Dance îşi aminti instantaneu de discuţia avută cu Rebecca Sheffield.

„Structurează soluţia..."

– Cum ţi se pare? o întrebă el pe Dance.

Deşi nu asta era, de fapt, ce voia să ştie.

Agentul mai degrabă o întrebase: „Sunt la conducere aici sau nu?"

Kellogg îi mai dăduse o şansă să anuleze tot. Agenta stătu pe gânduri o secundă până să îi dea răspunsul.

– E în regulă. Mergeţi.

Dance vru să îi spună ceva lui O'Neil, dar nu se putea gândi la nimic. O'Neil nici nu se uita la ea. Îşi scoase arma şi înaintă cu TJ şi cu Stemple şi cu echipa a doua.

– Fiţi pe poziţie, ordonă Kellogg.

Dance veni lângă Carrane şi îşi trase pe cap casca uşoară, cu microfon.

– La semnalul meu, ne mişcăm, se auzi din cască vocea lui Kellogg.

– Unu... doi...

Dance își șterse palmele de pantaloni și își puse mâna pe armă.

– ... Trei... patru... cinci. Intrați!

Agenții începură să înainteze, și Dance se uită disperată la Kellogg și la O'Neil.

„Fără morți, imploră ea. Fără alți morți..."

Oare erau bine organizați?

Oare îi ghiciseră intențiile lui Pell?

Kellogg ajunse primul la ușă și îi făcu un semn cu capul unui agent care ducea cu el un berbec. Bărbatul își balansă greutatea în față, și ușa se sparse. Kellogg aruncă o grenadă, iar doi agenți intrară în camera de lângă cea a lui Pell în timp ce alții săriră să protejeze menajerele. Grenada explodă, și echipa lui O'Neil și Kellogg intră.

Tăcere.

Nici un foc de armă. Nici un urlet.

Într-un final, Dance auzi vocea lui Kellogg, dar nu prinse decât ultimul cuvânt. El.

– Repetă, spuse agenta. Repetă. L-ați prins?

– Nu. A dispărut.

Daniel al ei era genial. Daniel știa tot.

Jennie Marston se uită în spate în timp ce conducea mașina. Nu erau urmăriți de patrule și nu se vedea nici o lumină, nu se auzea nici o sirenă de poliție.

„Cântece de îngeri, recită ea pentru sine. Protejați-ne!"

Daniel al ei era un geniu.

Cu douăzeci de minute în urmă, când abia începuseră să facă dragoste, Daniel se oprise brusc.

– Ce s-a întâmplat? întrebase ea alarmată.

– Cei de la serviciul de curățenie. Au mai sunat vreodată până acum?

– Nu cred.

– Atunci de ce ar suna azi? Și e și devreme. În mod normal, ar suna mai târziu. Cineva a vrut să vadă dacă mai suntem aici. Poliția! Îmbracă-te repede!

– Vrei să...

– Îmbracă-te!

Fata sărise din pat.

– Ia tot ce poți. Ia computerul și nu lăsa în urmă nici un obiect personal.

Pell căutase un film porno la TV, apoi se uitase pe geam, se îndreptase spre camera vecină și intrase cu pistolul în mână. Cei doi tineri dinăuntru îl văzuseră și încremeniseră.

Jennie se gândise inițial că Daniel avea să îi omoare, dar Pell le spusese să stea cu mâinile la spate să îi poată lega. Apoi bărbatul le îndesase niște prosoape în gură și le fură portofelele.

– Acum știu cine sunteți și unde locuiți. Stați aici și nu scoateți nici un zgomot. Dacă spuneți orice, familiile voastre sunt moarte. Ați înțeles?

Cei doi dăduseră din cap. Daniel închisese ușa și o blocase cu un scaun.

Apoi aruncaseră tot ce era în geanta frigorifică a tinerilor, se îmbrăcaseră cu hainele de pescuit ale acestora și ieșiseră din motel, cărând cu ei undițele acestora.

– Nu te uita în jur, îi ordonase el. Mergi încet spre mașină.

Cei doi traversaseră parcarea și îndesaseră în mașină toate lucrurile luate, încercând să nu atragă atenția asupra lor. Apoi se urcaseră și porniseră stârnind praf în urma lor. Jennie încerca să se calmeze, deși abia se abținea să nu plângă.

Dar, totodată, era și foarte încântată. Se simțea incredibil în timp ce conducea mașina. Se gândi la soțul ei, la foștii prieteni, la mama ei... Nu se simțise așa de bine cu nimeni. Mașina lor trecu pe lângă patru mașini de poliție, care, evident, goneau spre motel.

Sirenele nu erau pornite.

„Cântece de îngeri..."

Rugăciunile ei funcționaseră. Iar acum erau la kilometri întregi depărtare, și nimeni nu îi căuta.

Într-un final, Pell izbucni în râs și respiră adânc.

– Ce zici de asta, scumpo?

– Am reușit! țipă ea și dădu din cap de parcă ar fi fost la un concert rock.

Apoi îl mușcă în joacă de gât.

În curând, cei doi ajunseră la parcarea unui alt motel, Butterfly Inn, situat în Lighthouse, centrul comercial din Monterey.

– Mergi și închiriază o cameră, îi spuse Daniel. Nu mai avem mult de lucru aici, dar totuși închiriază pentru o săptămână, să nu pară prea bătător

la ochi. Dacă poți, vezi să fie o cameră cât mai în spate. Poate chiar aia de acolo, zise el și îi arătă la ce se referea.

Jennie făcu întocmai ce îi ceruse iubitul ei și se întoarse la mașină. Pell scoase geanta frigorifică și cutiile din mașină și le duse înăuntru.

Apoi bărbatul se întinse pe pat cu brațele sub cap, iar Jennie se ghemui lângă el.

– Trebuie să stăm ascunși aici, spuse el. E un magazin un pic mai sus. Mergi tu să iei niște mâncare, scumpo?

– Mai iau și vopsea de păr?

– Nu e o idee rea, zise el.

– Pot să fiu roșcată?

– Poți să ai părul și verde, dacă vrei. Eu oricum te iubesc.

„Dumnezeule, Daniel e perfect..."

Jennie îl auzi deschizând televizorul. Femeia păși afară din cameră, trăgându-și șapca pe cap. Cu câteva zile în urmă, nici nu s-ar fi gândit că ar fi acceptat cu atâta ușurință ca Daniel să rănească oameni, ca ea să renunțe la casa ei din Anaheim și la toate lucrurile dragi de acolo.

Dar acum, totul părea firesc. Chiar fantastic.

„Orice pentru tine, Daniel. Orice."

Capitolul 42

– Cum a știut că sunteți acolo? întrebă Overby.

Bărbatul părea foarte nervos. Nu doar că el coordonase întreaga acțiune a Biroului Californian de Investigații, dar acum figura ca principalul vinovat pentru eșec. Dance își dădea seama de toate acestea din limbajul trupului său și din felul în care vorbise: spusese „sunteți" în loc de „suntem".

„Ascunzând vina..."

– Probabil și-a dat seama că e ceva diferit în motel. Sau poate că angajații se comportau altcumva, răspunse Kellogg. Exact ca în restaurantul din Moss Landing. Are niște instincte de pisică.

Exact la asta se gândise și Dance înainte.

– Michael, dar credeam că oamenii tăi l-au auzit înăuntru.

– Filme porno.

– Lăsase televizorul pornit pe canalul cu filme pentru adulți, explică detectivul. Asta a auzit agentul care ascultase.

Rezultatele anchetei erau foarte descurajatoare, dacă nu chiar rușinoase. Se părea că managerul îl văzuse pe Pell împreună cu prietena lui, evident fără să își dea seama că el era – cei doi fiind deghizați ca niște pescari –, plecând să pescuiască în golful Monterey. Cei doi bărbați pe care îi găsiseră legați în camera vecină nu doreau să vorbească. Dance reușise totuși să afle de la ei că Pell le furase buletinele și le amenințase familiile cu moartea în cazul în care ar fi declarat ceva.

La naiba!

Winston Kellogg era și el nemulțumit, dar nu își ceru scuze. Luase o decizie, exact așa cum făcuse și Dance la Moss Landing. Planul lui ar fi putut funcționa, dar soarta intervenise în favoarea lui Pell. Agenta respecta atitudinea lui. Bărbatul nu își plângea de milă, ci se gândea deja la pasul următor.

Asistenta lui Overby intră în birou şi îi raportă şefului că primise telefoane din Sacramento şi din San Francisco. Amy Grabe era la telefon chiar în acel moment, şi nu era deloc încântată.

Overby se întoarse furios şi o urmă pe asistentă în biroul său.

Carraneo îi sună să raporteze că, deşi era împreună cu echipa de căutare, nu găsise nici un indiciu. Se pare că o femeie văzuse o maşină închisă la culoare care ieşise din parcare cu puţin timp înainte de razie. Dar nu văzuse numărul de înmatriculare.

Un sedan negru. Aceaşi descriere inutilă pe care o primiseră şi la casa lui Reynolds. Un agent intră pe uşă şi îi înmână lui O'Neil o pungă mare.

– Dovezile de la locul faptei, domnule, raportase el şi plecase.

Detectivul scoase nişte fotografii şi o listă cu dovezile propriu-zise. Amprentele din cameră indicau că într-adevăr fusese vorba despre Pell şi complicele său. Pe lângă poze, în pachet mai erau haine, mâncare, ambalaje, ziare şi nişte obiecte de cosmetică. De asemenea, mai erau cârlige de rufe, un bici pătat cu sânge, ciorapi care fuseseră legaţi de picioarele patului, zeci de prezervative – atât noi, cât şi folosite – şi un flacon de lubrifiant K-Y.

– Tipic pentru un lider de sectă. Îl mai ţineţi minte pe Jim Jones din Guyana? Făcea sex de trei, patru ori pe zi.

– De ce fac asta? întrebă Dance.

– Pentru că *pot*. Ei fac cam tot ce vor.

O'Neil se îndepărtă câţiva paşi să răspundă la telefon, şi Dance îl putu auzi vorbind.

– Perfect. Trimite-i agentei Dance. Ai adresa ei de e-mail? Bun. Mulţumesc.

– Poliţiştii au găsit un e-mail printat, în buzunarul jeanşilor femeii.

Un minut mai târziu, Dance îşi verifica e-mailul. Agenta scoase la imprimantă ataşamentul în format .pdf.

De la
CentralAdmin2235@Capitolacorrectional.com
Pentru
JMSUNGIRL@Euroserve.co.uk
Răspuns

Jennie, draga mea

Am reuşit să ajung în birou ca să îţi pot scrie e-mailul. Trebuia neapărat să o fac. Voiam să îţi spun ceva. M-am trezit din somn gândindu-mă la

tine – la planurile noastre să mergem la mare şi în deşert şi să ne uităm la artificii noaptea, în curtea casei tale. Mă gândeam că eşti şi frumoasă, şi deşteaptă, şi o fire romantică – ce aş putea să vreau mai mult de la o femeie? Vorbim de ceva vreme deja, şi încă nu ţi-am spus-o, dar vreau să îţi zic acum. Te iubesc. Sunt absolut sigur de asta. Nu eşti ca nici o fată pe care am cunoscut-o până acum. Uite, am zis-o! Sper că nu te-am supărat sau „speriat" cu vorbele mele.

Ne vedem în curând.
Daniel

Deci Pell trimisese e-mailuri din Capitola – dar mai înainte de duminică. De asta nu fuseseră descoperite.

Dance observă că numele fetei era Jennie. Iar iniţiala numelui de familie era M.

JMSUNGIRL

– Oamenii de la Departamentul tehnic vorbesc chiar acum cu furnizorul de servicii de internet. Nu prea credem că o să coopereze cu noi, dar totuşi ne rugăm să o facă.

Dance se uita la e-mail.

– Uite ce a zis: plajă, deşert şi artificii în fiecare seară. Toate astea lângă casa ei. Ar trebui să ne dea nişte idei.

– Maşina a fost furată din Los Angeles, remarcă Kellogg. Fata e de undeva din California de Sud: plajă şi deşert. Dar artificiile?

– Anaheim, replică Dance.

– Disneyland, completă O'Neil.

Dance se uită la Michael.

– Ideea ta de mai devreme? Cu verificarea băncilor pentru extragerea celor 9 200 de dolari? Poate era prea generală. Dar acum? Ştim deja de Anaheim. Oraşul e mult mai mic. Şi îi ştim şi prenumele. Şi poate chiar o iniţială a numelui. Win, oamenii tăi se pot ocupa de asta?

– Sigur. Nu sunt atâtea bănci acolo, răspunse el, iar apoi ridică telefonul şi sună la Departamentul de Poliţie din Los Angeles.

Dance le sună apoi pe femeile de la Point Lobos şi le spuse tot ce se întâmplase.

– Iar a scăpat? întrebă Samantha.

– Din păcate, da, replică agenta, care apoi le spuse despre e-mailul primit de Pell. Dar nici una dintre cele trei femei nu știa de acea Jennie. Am mai găsit dovezi că au întreținut relații sexuale sadomasochiste, continuă să le spună agenta. Să fi fost ideea lui Pell sau a femeii? S-ar putea să ne ajute dacă a fost ideea ei. Poate avea experiență în domeniu.

Samantha rămase tăcută preț de o secundă, apoi răspunse:

– Ah... păi... asta sigur a fost ideea lui Daniel. Era stilul lui, replică ea ruşinată.

– Știu că abia așteptați să plecați, îi spuse Dance. Promit că nu o să vă mai țin mult.

Doar câteva minute mai târziu, sună telefonul lui Winston. Bărbatul răspunse şi se întoarse spre ei, surprins.

– Au găsit-o! O femeie pe nume Jennie Marston a extras 9 200 de dolari – practic toate economiile ei – din sucursala Pacific Trust din Anaheim, săptămâna trecută. Bani gheață. Vom primi în curând un mandat, şi o să trimitem niște agenți să îi verifice casa. O să ne sune să spună ce au găsit.

Uneori, *chiar* ai noroc.

O'Neil formă un număr de mobil şi, un minut mai târziu, o fotografie apăru pe monitor. Era permisul de conducere al lui Jennie Marston.

Dance îl chemă pe TJ în birou.

– Da, şefa!

Dance îi arătă cu capul înspre ecran.

– Modifică poza! Fă-o brunetă, roşcată, fă-i păr lung şi scurt! Apoi mergi cu pozele rezultate la Sea View. Vreau să mă asigur că ea e. Şi, dacă e, atunci trimite o copie la fiecare televiziune şi la fiecare ziar.

– Am înțeles, şefa, replică TJ şi ieşi în fugă.

Charles Overby intră în birou.

– Telefonul din Sacramento e...

– Charles, stai puțin, replică Dance, care apoi îl puse la curent cu noutățile.

Figura bărbatului se înseninâ brusc.

– Ei bine, măcar avem o pistă. În sfârşit... Dar avem o altă problemă acum. Cei din Sacramento au primit un telefon de la Departamentul de Poliție din Napa.

– Napa?

– Un anume Morton Nagle e închis la ei.

Dance dădu încet din cap. Nu îi spusese lui Overby nimic despre ajutorul dat de scriitor.

– O să vorbesc cu cu şeriful.

– Ce a făcut Nagle? întrebă Kellogg.

– O ştiți pe fetița lui Croyton, nu? Ea locuieşte acolo undeva, împreună cu mătuşa şi cu unchiul ei. Se pare că voia să vorbească totuşi cu ea şi să o convingă să îți acorde un interviu.

– Ah, da.

– Eu nu am auzit de asta, replică Overby. Mătuşa fetei l-a refuzat. Dar, în dimineața asta, Nagle s-a furişat în curtea lor şi a încercat să o convingă chiar el pe față.

Uite cum se renunțase total la jurnalismul obiectiv.

– Mătuşa a tras în el.

– *Poftim?*

– L-a ratat, dar, dacă nu ar fi apărut polițiştii, nu cred că ar mai fi ratat încă o dată. Şi cu siguranță nu ar fi regretat asta. Nici ea, nici polițiştii. Se pare că ei cred că noi am avut ceva de-a face cu asta. Problema e destul de serioasă.

– Mă ocup eu de asta, replică Dance.

– *Nu* am fost implicați şi noi, nu-i aşa? Eu aşa am raportat.

– Mă ocup eu, veni sec replica agentei.

Overby se gândi un pic, apoi îi dădu numărul de telefon al şefului poliției şi se întoarse la biroul lui. Dance îl sună pe acesta şi se prezentă. Apoi îi spuse cum stăteau lucrurile.

– Ei bine, agent Dance, îi răspunse bărbatul, înțeleg care e problema. Pell e în libertate. Au ajuns ştirile şi la noi. Dar nu pot să îl eliberez pe Nagle. Mătuşa şi unchiul Theresei au înaintat o plângere. Şi, trebuie să îți spun, suntem extrem de atenți când vine vorba despre Theresa. Ştim cu toții prin ce a trecut. Judecătorul a fixat cauțiunea la 1 000 de dolari.

– Pot să vorbesc cu el?

– Are un proces acum, şi o să fie ocupat toată ziua.

Morton Nagle trebuia să mai stea ceva vreme în închisoare. Îi părea rău pentru el, şi aprecia profund faptul că îşi schimbase atitudinea. Dar nu avea ce să îi facă în acest moment.

– Aş vrea să vorbesc cu mătuşa sau cu unchiul fetei, continuă agenta.

– Nu ştiu la ce ar ajuta.

– E important.

– Ei bine, agent Dance, nu prea cred că ar fi de acord să te vadă. De fapt, sunt mai mult ca sigur că nu.

– Îmi dai numărul lor de telefon? Te rog?

Întrebările directe sunt cele mai eficiente.

Dar la fel sunt și răspunsurile directe.

– Nu. La revedere, agent Dance.

Capitolul 43

Dance și O'Neil stăteau singuri în birou.

Kathryn aflase de la Departamentul de Poliție din Districtul Orange că tatăl lui Jennie Marston decedase și că mama ei avea un dosar bogat, care includea furtișaguri, consum de droguri și, pe deasupra, era instabilă psihic. Nu se știa unde era acum; fata avea câteva rude pe Coasta de Est, dar nu păstrase legătura cu nimeni.

Dance aflase că Jennie făcuse un an de facultate, la Secția de inginerie alimentară, apoi renunțase la cursuri, aparent pentru că urma să se căsătorească. Apoi, lucrase pentru diferiți furnizori de alimente din districtul Orange. Jennie era un angajat tăcut, care nu întârzia niciodată, își făcea treaba și apoi pleca. Era o fire singuratică, și agenții nu îi găsiră nici un prieten apropiat și nici măcar vreo cunoștință. Fostul ei soț nu mai vorbise cu ea de ani de zile, dar spusese că, orice pățise, o merita din plin.

Deloc surprinzător, dosarul ei arăta faptul că femeia trecuse prin zeci de relații dificile. De multe ori, agenții fuseseră chemați de către angajații spitalului, pentru că de cel puțin șase, șapte ori Jennie fusese bătută de fostul soț sau de alți prieteni. Serviciul de Asistență Socială deschisese un dosar, dar Jennie nu depusese niciodată vreo plângere.

Prada perfectă pentru un individ ca Daniel Pell.

Dance îi menționă toate aceste lucruri lui O'Neil, iar detectivul o aprobă dând din cap. Michael se uita pe geam la doi pini care se uniseră pe parcursul anilor. Și Dance se uita des la cei doi copaci, în special atunci când avea probleme cu un caz.

– La ce te gândești? îl întrebă ea.

– Vrei să știi?

– Păi de asta te-am întrebat, replică ea veselă.

– Tu ai avut dreptate. El nu, replică Michael direct.

– Kellogg? La hotel?

– Ar fi trebuit să urmăm planul tău inițial. Să ținem zona sub supraveghere. Nu trebuia să irosim jumătate de oră punând la punct atacul. Așa s-a prins el. Cineva ne-a dat de gol.

„Instincte de pisică…"

Lui Dance nu îi plăcea să se apere, în special în fața unei persoane atât de apropiate.

– Era logic atunci să ne gândim la atac. S-au întâmplat multe, și foarte rapid.

– Nu. Chiar nu era logic deloc. Și știai asta. De asta ai ezitat. Nu ai fost sigură nici la final.

– Cine știe ceva în asemenea situații?

– Bine, atunci *ai simțit* că abordarea nu era cea potrivită și, de regulă, ceea ce simți tu e corect.

– A fost doar ghinion. Dacă ne-am fi mișcat mai repede, l-am fi prins, spuse ea cu o nuanță de regret, fiindu-i teamă ca el să nu interpreteze spusele ei ca o critică adusă poliției.

– Și atunci ar fi murit oameni. Avem un noroc chior că nu a murit nimeni, replică Michael. Planul lui Kellogg presupunea împușcături. Am avut noroc că Pell *nu* a fost acolo. Ar fi ieșit o baie de sânge. Michael își încrucișă brațele la piept – gest de apărare, cu toate că, în mod ironic, bărbatul încă purta vesta antiglonț. Practic, tu renunți la controlul asupra operațiunii. Operațiunea *ta!*

– Pentru Winston?

– Exact. Winston e mai mult un ajutor. Și totuși, se pare că el conduce cazul.

– El e specialistul, Michael. Nu eu. Și nici tu.

– El e? Îmi pare rău, dar el doar vorbește despre mentalitatea sectelor. Dar nu l-am văzut făcând progrese reale. Tu faci asta.

– Uită-te la dosarul lui! La tot trecutul omului. E un adevărat expert.

– Bine, trebuie să recunosc că știe niște lucruri. Care, da, ne ajută. Dar nu a fost destul de „expert" încât să îl prindă pe Pell în urmă cu o oră. Michael începu să vorbească în șoaptă. Uite, la hotel, Overby l-a susținut pe Winston. Evident, pentru că el l-a vrut în echipă încă de la început. Tu ești presată și de FBI, și de șeful tău. Dar noi doi ne-am descurcat tot timpul sub presiune. Am fi reușit să îl prindem.

– Ce vrei să spui? Că îi cedez inițiativa din alte motive?

O'Neil se uită în altă parte. Un gest de dezgust. Oamenii nu sunt stresați doar atunci când mint; uneori sunt stresați și când spun adevărul.

– Tot ce vreau să spun, continuă Michael, e că îi lași lui Kellogg prea multă libertate asupra operațiunii. Și, sincer, și în ceea ce te privește pe tine.

– Pentru că îmi amintește de soțul meu? întrebă Dance cu o voce hotărâtă. Asta vrei să spui?

– Nu știu. Tu să îmi zici asta. *Chiar* îți amintește de Bill?

– E aberant!

– Tu ai adus subiectul în discuție.

– Ei bine, dacă nu are legătură cu ceea ce facem acum pe plan profesional, nu e treaba ta.

– Bine, răspunse O'Neil. O să mă limitez atunci doar la păreri strict profesionale. Winston a greșit. Și tu l-ai încurajat, deși știai că nu avea dreptate.

– Știam asta? se răsti Dance. Șansele erau de 50%. Prima dată am avut o altă părere, dar m-am răzgândit. Orice polițist bun poate face asta.

– Da. Cu *motive* serioase. Și cu o *gândire* logică.

– Cum rămâne cu gândirea ta? Cât de obiectiv ești acum?

– Eu? De ce să nu fiu obiectiv?

– Din cauza lui Juan.

Dance putu să vadă răspunsul întrebării ei în ochii lui O'Neil. Dance atinsese un punct sensibil, și se întrebă dacă nu cumva detectivul se considera responsabil pentru moartea tânărului, simțind că poate nu îl pregătise destul.

„Protejații lui…"

O'Neil și ea se mai certaseră înainte; nu se poate să nu faci asta când lucrezi cu un prieten. Dar niciodată nu se certaseră așa. Și de ce se băga Michael în viața ei? Nu mai făcuse asta până atunci.

Se purta ca și cum ar fi fost gelos.

Tăcere. Detectivul ridică din umeri, gest care ar putea însemna: „Am spus tot ce voiam". Tensiunea plutea în aer.

Se mulțumiră să se concentreze asupra pașilor care trebuiau urmați: obținerea mai multor detalii legate de Jennie Marston, căutarea de martori și revenirea la locul incidentului – motelul Sea View. Caranneo fu trimis la aeroport, în stațiile de autobuz și la companiile care închiriau mașini cu

poza femeii, să verifice dacă nu fusese văzută acolo. Cei doi mai schimbară nişte idei, dar, în mod cert, cel puţin azi, nu mai puteau să discute normal. Iar atunci când Winston Kellogg intră în cameră, O'Neil se retrase, explicând că trebuie să se ducă la biroul lui şi apoi să se întâlnească puţin cu şeful poliţiei. Michael mai spuse un „la revedere" superficial, care nu părea totuşi adresat nici lui Dance, nici lui Kellogg.

Morton Nagle se ţinea de gratii cu mâna însângerată – de când sărise gardul –, uitându-se la paznicul închisorii din Napa. Bărbatul latinoamerican, înalt şi solid, îl privi înapoi cu ochi reci.

Se pare că Nagle se făcea vinovat de vina *principală* din Vallejo Springs – nu neapărat încălcarea proprietăţii şi asaltul (de unde naiba găsiseră şi asta?!?) dar, mult mai grav, o deranjase pe fiica oraşului.

– Am tot dreptul să dau un telefon.

Nici un răspuns.

Bărbatul dorea să îşi sune soţia, să o asigure că nu păţise nimic. Dar, şi mai mult, voia să vorbească totuşi cu Kathryn Dance şi să îi spună unde era Theresa. Nagle reflectase puţin şi îşi schimbase radical atitudinea, renunţând atât la carte, cât şi la etica jurnalismului. La naiba, trebuia să facă tot ce îi stătea în putere să ajute la capturarea lui Daniel Pell.

Dar se pare că băieţii de aici urmau să îl ţină departe de telefon cât de mult puteau.

– Chiar aş vrea să dau un telefon, insistă el.

Paznicul îi aruncă o privire de parcă l-ar fi prins vânzând pocnitori copiilor, dar nu spuse nimic.

Morton se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin celulă. Privirea gardianului îi dădea de înţeles că era mai bine să stea jos. Aşa că se conformă.

După zece minute care îi păruseră cât zece ani, bărbatul auzi zgomotul unei uşi deschise. Apoi zgomot de paşi apropiindu-se.

– Nagle.

Morton se uită la cel care îl strigase. Un alt gardian, mai mare decât primul.

– Ridică-te în picioare, ordonă acesta în timp ce apăsă un buton care deschise uşa celulei. Întinde mâinile!

Suna de-a dreptul ridicol. Era ca şi cum i-ar fi oferit bomboane. Dar Nagle ascultă, iar paznicul îl încătuşă.

– Pe aici! indică gardianul, trăgându-l de mână.

Nagle simţi un miros puternic de usturoi şi de ţigară care aproape că îl făcu să se tragă în spate. Bine că se oprise la timp. Cei doi avansară aşa vreo cincizeci de metri, ajungând în faţa camerei de interviu A.

Paznicul deschise uşa şi îi făcu semn lui Nagle să intre.

Bărbatul se opri.

Theresa Croyton, Păpuşa Adormită, stătea la masa din cameră, fixându-l cu privirea. Paznicul îl împinse înăuntru, şi Nagle se aşeză vizavi de ea.

– Bună din nou, spuse el.

Fata se uită atentă la el, de parcă ar fi vrut să vadă dacă bărbatul fusese bătut de paznici. Sau de parcă şi-ar fi dorit să vadă asta.

Nagle ştia că fata avea doar 17 ani, dar, în afară de pielea ei delicată, nimic altceva nu indica acest lucru. Fata nu murise în mâinile lui Pell. Dar copilăria ei, da.

Paznicul se dădu un pas în spate, dar rămase totuşi aproape de Nagle.

– Poţi să pleci acum, spuse Theresa.

– Trebuie să rămân aici. Aşa sunt regulile, replică matahala şi îi zâmbi politicos.

Theresa ezită o secundă, apoi se uită fix la scriitor.

– Spune-mi acum ce voiai să îmi zici în curte. Despre Daniel Pell.

– Pell stă în Monterey dintr-un motiv anume. Poliţia încă nu şi-a dat seama de ce.

– Şi a încercat să îl ucidă pe procurorul care l-a condamnat?

– Da. James Reynolds.

– A păţit ceva?

– Nu. E în regulă. Poliţista despre care îţi spuneam atunci l-a salvat.

– Cine eşti tu, de fapt? îl întrebă direct fata.

– Mătuşa ta nu ţi-a spus nimic?

– Nu.

– De o lună vorbesc cu ea în legătură cu o carte pe care vreau să o scriu. Despre tine.

– Despre mine? De ce ai vrea să scrii aşa ceva? De ce despre mine? Nu sunt deloc o persoană interesantă.

– Eu cred că eşti. Vreau să spun povestea unor oameni care au suferit din cauza a ceva rău ce li s-a întâmplat. Cum au fost răniţi. Cum erau înainte şi cum sunt după. Cum s-au schimbat vieţile lor – şi cum ar fi rămas lucrurile dacă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Nu. Mătuşa nu mi-a spus nimic din ce zici tu.

– Ştie unde eşti?

– Sigur. I-am spus. Chiar ea m-a adus cu maşina aici. Nu mă lasă să fac şcoala de şoferi. Fata se uită spre gardian, apoi spre Nagle, şi continuă: Nici poliţiştii de aici nu au vrut să vorbesc cu tine. Dar nu au putut să mă oprească.

– Theresa, de ce ai venit să mă vezi?

– Poliţista despre care mi-ai zis…

Nagle era surprins.

– Vrei să spui că e în regulă dacă vine să te vadă?

– Nu! replică hotărâtă fata.

Nagle nici măcar nu o putea învinovăţi.

– E în regulă… Înţeleg dacă…

– Vreau să merg eu să o văd *pe ea*.

Scriitorul nu era sigur că auzise bine.

– Ce vrei să faci?

– Vreau să merg în Monterey şi să o cunosc.

– Dar nu trebuie să faci asta.

– Ba da. Theresa dădu din cap, foarte hotărâtă. Trebuie.

– De ce?

– Pentru că trebuie.

Nagle se gândi că răspunsul ei era destul de bun.

– O să o rog pe mătuşa să mă ducă chiar acum cu maşina în Monterey.

– O să facă asta?

– Dacă nu, o să iau autobuzul. Sau o să fac autostopul. Poţi să vii cu noi.

– Păi, am o mică problemă totuşi, replică Nagle.

Fata se încruntă, dar scriitorul chicoti.

– Păi, sunt închis.

Theresa se uită mirată spre paznic.

– Nu i-ai spus încă?

Paznicul dădu din cap.

– Te-am scos cu pe cauţiune, continuă fata.

– Tu?

– Da, eu, continuă Theresa, şi zâmbi sincer. Tata a avut mulţi bani. Şi eu sunt o fată bogată.

Capitolul 44

Paşi care se apropie.

Daniel Pell îşi apucă instantaneu pistolul.

Aflat în camera ieftină a hotelului, care mirosea a insecticid şi odorizant, se uită afară şi, văzând că era Jennie, îşi puse pistolul înapoi la şold. Bărbatul închise televizorul şi deschise uşa. Fata intră, având cu ea o pungă mare plină de cumpărături. Pell îi luă plasa şi o puse pe pat, lângă ceasul cu alarmă care arăta ora 12.00.

– Cum te-ai descurcat? Ai văzut vreun poliţist?

– Nu, răspunse ea şi îşi dădu jos şapca. Pell o sărută pe cap, simţind mirosul puternic de transpiraţie şi de vopsea de păr. Apoi se mai uită încă o dată pe geam.

– Haide să ne plimbăm un pic, rosti bărbatul.

– Să ieşim? Credeam că nu vrei să facem asta.

– Ah, dar ştiu un loc sigur, replică bărbatul.

Jennie se apropie de el şi îl sărută.

– O să fie ca la o întâlnire.

– Exact.

Cei doi îşi puseră nişte şepci pe cap şi ieşiră pe uşă. Ajunşi afară, Jennie se opri o secundă şi îl privi în ochi pe Daniel.

– Drăguţule, eşti în regulă?

„Drăguţule."

– Sigur că da, scumpo. Doar că m-am speriat la motel. Dar acum totul e bine. E chiar perfect.

Cei doi conduseră maşina pe un drum îngust, care îi ducea spre o plajă la sud de Carmel. Alei din lemn, bolovani şi dune de nisip erau toate înconjurate de un gard din sârmă, menit să protejeze locul de eventualii intruşi.

Vidre şi foci înotau în valurile oceanului, şi refluxul lăsa în urmă băltoace în care se reflecta lumina lunii.

Era printre cele mai frumoase plaje de pe toată Coasta Centrală.

Şi una dintre cele mai periculoase. Anual mureau vreo trei, patru oameni care încercaseră să se caţere pe bolovani pentru a putea face poze, dar fuseseră măturaţi de valurile imense. Mulţi mureau din cauza hipotermiei, deşi la fel de mulţi nici măcar nu mai rezistau atât în apă. De regulă, victimele în agonie erau fie zdrobite de bolovani, fie se înecau în labirintul acvatic, înainte să poată simţi efectele hipotermiei.

În mod normal, plaja ar fi fost plină de lume, dar acum, ţinând cont de ceaţă şi de vânt, zona era pustie. Pell coborî din maşină însoţit de iubita sa şi se îndreptă spre apă. Un val imens se sparse de ţărm la doar câţiva metri de ei.

– E foarte frumos. Dar e atât de rece, spuse Jennie. Poţi să mă iei în braţe?

Pell o ascultă. Simţi cum fata tremura.

– E uimitor. Ştii, lângă casa mea sunt nişte plaje. Dar sunt banale. Doar nisip şi zone de surfing. Doar dacă mergi la La Jolla e mai frumos. Dar nici acolo nu se compară cu ce e aici. Ah, uite! ţipă încântată Jennie, uitându-se la vidre. Un exemplar mare ţinu ceva în balans pe bot, apoi îl aruncă pe un bolovan. Ce face?

– Desface o scoică.

– Cum şi-a dat seama că trebuie să facă asta?

– Cred că i-a fost foame.

– La muntele tău, unde o să mergem, e la fel de frumos?

– Cred că e şi mai frumos decât aici. Şi chiar mai pustiu. Nu vrem să fim deranjaţi, nu-i aşa?

– Nu, răspunse ea şi se frecă la nas.

Oare îşi dădea seama că era ceva în neregulă? Fata murmură ceva, iar cuvintele fură luate de vânt.

– Ce spuneai?

– Ah, am spus: „Cântece de îngeri".

– Draga mea, tot spui asta. Ce înseamnă?

– E un fel de rugăciune, un fel de mantră, răspunse Jennie. Ştii ce înseamna asta?

– Nu.

– Repeți și repeți ce spui, ca să te ajute să te concentrezi sau să te simți mai bine.

– Și „Cântece de îngeri" e o mantră?

– Pentru mine e, recunoscu Jennie. Când eram mică, și mama a fost arestată...

– Din ce cauză?

– Ah, nu e timp acum să-ți spun toată povestea.

Pell se uită încă o dată în jur. Pustietate.

– E atât de rău?

– Cam da. Făcea de toate. Fura, amenința, se bătea. S-a bătut cu tata de multe ori. Și își bătea și prietenii. Dacă ieșea o ceartă, venea poliția la noi acasă, și de regulă se grăbeau, și mașinile lor aveau sirene. De fiecare dată când auzeam sirena de poliție, mă gândeam: „Slavă Domnului că vin să o ia". Era ca și cum veneau niște îngeri să mă salveze. Așa am ajuns să fac asocierea cu sirenele de poliție. Cântece de îngeri.

– Cântece de îngeri, repetă după ea Pell. Îmi place cum sună.

Fata se întoarse brusc și îl sărută. Bărbatul se lăsă pe spate și o privi. Fața lui Jennie era aceeași cu cea care apăruse la televizor în urmă cu jumătate de oră, cât ea fusese la cumpărături.

> Tocmai au apărut amănunte noi în cazul evadării lui Daniel Pell. Complicele lui a fost identificat ca fiind Jennie Ann Marston, 25 de ani, cu domiciliul în Anaheim, California. Ea are 1,65 metri înălțime și 56 de kilograme. Poza ei este în colțul stânga-sus al ecranului, și dedesubt este o poză cu ea așa cum ar putea fi în momentul de față, după ce s-a tuns și și-a vopsit părul. Dacă o vedeți, nu încercați să o capturați. Sunați la poliție sau la numărul de urgențe care apare în josul ecranului.

Jennie nu zâmbea în poză, ca și cum ar fi fost supărată că aparatul foto îi surprinsese nasul mare, care ieșea în evidență mult mai mult decât buzele, ochii sau urechile ei.

Se pare că Jennie uitase totuși ceva în camera motelului Sea View.

Pell o strânse în brațe și apoi o sărută.

Bărbatul o întoarse astfel încât să fie cu fața spre oceanul furios, iar el rămase fix în spatele ei.

– Cântece de îngeri, murmură ea.

– Ia uite ce e acolo, spuse el, privind înspre plajă.

– Ce anume?

– Piatra aia, acolo în nisip.

Bărbatul se aplecă și dezgropă o piatră netedă care cântărea în jur de vreo patru kilograme. Piatra era de culoare gri.

– Cu ce crezi că seamănă?

– Când o ții așa, are o formă de pisică, nu crezi? O pisică ghemuită, care doarme. Ca Jasmine a mea.

– Așa o chema pe pisica ta? întrebă Pell jucându-se cu piatra.

– Când eram mică am avut-o pe Jasmine. Mama o iubea. Niciodată nu i-a făcut rău. E amuzant, nu crezi? M-a rănit pe mine și pe mulți alții, dar niciodată nu ar fi făcut ceva rău pisicii.

– Exact la asta mă gândeam și eu, draga mea. Chiar arată ca o pisică.

Dance îl sună pe O'Neil să îi comunice ultimele noutăți.

Dar bărbatul nu îi răspunse, așa că agenta îi lăsă un mesaj în legătură cu Theresa. De regulă, Michael răspundea la telefon, dar probabil că nu-l auzea. Până și ieșirea lui – ei bine, nu chiar ieșirea –, *criticile* lui de mai devreme veniseră mai degrabă din dorința lui de polițist, care dorea să vadă o rezolvare cât mai eficientă a cazului.

Acum se întrebă, cum se mai întreba ea uneori, cum ar fi să trăiască împreună cu un polițist, colecționar de cărți și pescar. „Avantaje și dezavantaje, în egală măsură", reflectă agenta și închise telefonul, punând totodată capăt gândurilor.

Dance dădu de Kellogg în sala de conferințe.

– Am găsit-o pe Theresa Croyotn. M-a sunat Nagle din Napa chiar acum. Fii atent la asta. Fata i-a plătit cauțiunea.

– Ce să zic... În Napa? Deci acolo s-au mutat. Mergi să vorbești cu ea?

– Nu. Vine ea aici. Cu mătușa ei cu tot.

– *Aici?* Cu Pell în libertate?

– Ea a vrut să vină aici. De fapt, a insistat. Nu ne-am putut înțelege cu ea.

– Îndrăzneață puștoaica.

– De acord.

Dance îl sună apoi pe Albert Stemple și îi ceru să aibă grijă de Theresa când aceasta ajungea. Kathryn își ridică privirea și îl observă pe Kellogg

uitându-se la pozele de pe biroul ei – cele cu copiii. Bărbatul le privea nemişcat, şi agenta se întrebă din nou dacă îl deranja faptul că ea era mamă. Acesta era un subiect tabu pentru ei doi, şi Dance îl privi în continuare întrebându-se dacă mai erau şi altele şi, dacă da, care ar fi.

Drumul lung şi complicat al sentimentelor.

– Theresa o să ajungă mai târziu aici, spuse ea. Aş vrea să merg la cabană să văd ce mai fac fetele.

– Sigur. Las totul în seama ta. Cred că e mai bine să fiţi numai voi, fetele.

Dance era de acord. Sexul fiecărui participant poate face diferenţa într-un interogatoriu, şi agenta îşi schimba comportamentul în funcţie de cel pe care îl interoga – fiind când feminină, când mai bărbătoasă. Din moment ce Daniel Pell reprezentase o figură impunătoare în vieţile femeilor, ştia că prezenţa unui bărbat ar fi putut strica totul. Kellogg s-ar fi retras mai repede, dacă ar fi mers, şi ar fi lăsat-o pe ea să continue interogatoriul, dar era cel mai bine să nu meargă şi el acolo. Dance îi spuse toate acestea lui Kellogg, mulţumindu-i pentru înţelegere.

Dance dădu să se ridice, dar Kellogg o surprinse spunând:

– Te rog, aşteaptă puţin.

Dance se aşeză, Kellogg zâmbi scurt şi o privi fix în ochi.

– Nu am fost complet sincer cu tine, Kathryn. Şi nu ar fi mare lucru... Dar noaptea trecută...

„Ce înseamnă asta? se întrebă agenta. O fostă prietenă care nu e chiar fostă? Sau o iubită care e cât se poate de actuală?"

Nici nu conta care din cele două variante ar fi fost. Cei doi nu se cunoşteau prea bine, iar legătura lor sentimentală putea evolua, la fel de bine cum putea să nu. Orice ar fi fost, era mai bine să afle.

– Are legătură cu copiii.

Dance renunţă la gândul că ar fi avut legătură cu ea şi se aplecă spre el, ascultând cu atenţie.

– Adevărul e că eu şi soţia mea am avut un copil.

Dance simţi cu câtă greutate spusese Kellogg acest lucru.

– A murit într-un accident de maşină când avea şaisprezece ani.

– Win...

Kellogg arătă înspre pozele de pe birou, cu Dance şi cu fostul ei soţ.

– Am făcut o mică paralelă. Accident de maşină... Oricum, m-am comportat mizerabil. Nu am putut face faţă situaţiei. Am încercat tot timpul să fiu acolo pentru Jill, dar nu am reuşit. Nu cum doream. Ştii cum e să fii poliţist. Nu mai ai timp liber aproape deloc. Şi atunci am divorţat de soţia mea. Au fost nişte ani foarte grei, atât pentru mine, cât şi pentru ea. Dar între timp am îngropat securea războiului şi am rămas oarecum prieteni. Ea s-a recăsătorit. Dar trebuie să îţi spun despre copil, continuă el. E foarte greu pentru mine să mă comport normal în prezenţa copiilor. Am reuşit să îi elimin din viaţa mea. Tu eşti singura femeie cu copii de care am reuşit să mă apropii. Tot ce vreau să spun e că, dacă mă comport ceva mai rece, nu are nici o legătură cu tine, cu Wes sau cu Maggie. Sunt nişte copii minunaţi. Eu încerc să mă vindec de asta, şi am apelat la terapie. Cam asta a fost tot, rezumă bărbatul, ridicându-şi mâinile în aer, un gest care însemna ceva de genul: „Am spus tot ce voiam să spun; asta e..."

– Win, îmi pare rău, replică Dance, care îl luă de mână. Îmi pare bine că mi-ai spus asta. Ştiu cât a fost de greu. Şi îmi dădusem şi eu seama de ceva, doar că nu eram sigură de ce anume.

– Ochi de şoim.

– L-am auzit pe Wes de câteva ori, râse ea. Vorbea cu prietenul lui şi îi spunea cât de rău e să ai o mamă poliţistă.

– În special una care detectează minciunile, zise el.

– Am avut şi eu problemele mele, continuă Dance. Din cauza lui Bill.

„Şi din cauza lui Wes", gândi ea, dar nu mai menţionă lucrul acesta.

– O să o luăm încet, spuse el.

– E bine aşa, replică Dance.

Bărbatul o strânse uşor de antebraţ. Un gest intim, simplu, dar foarte potrivit.

– Ar trebui să mă duc acum la reuniunea de familie.

Femeia îl conduse pe Winston spre biroul lui temporar, apoi plecă spre Point Lobos.

Ajunsă acolo, intră pe uşă şi simţi imediat că atmosfera era schimbată. Lucrurile stăteau total diferit faţă de ziua precedentă. Femeile erau ca pe ace şi păreau nervoase. Dance observă că expresia lor facială indica semne de tensiune, autoapărare şi chiar ostilitate. Interogatoriile erau procese complexe şi nu era deloc ieşit din comun ca un interogatoriu reuşit să fie urmat a doua zi de unul dezastros. Dance era acum total descurajată, şi se gândi că

ar fi durat ore, chiar zile întregi până să reușească să le ducă pe femei într-o stare mentală necesară pentru a obține informații utile de la ele.

Cu toate acesta, își încercă norocul și le spuse despre Jennie Marston. Femeile nu știau nimic despre ea, și atunci Dance încercă să rezume convorbirile lor de ieri, dar replicile și amintirile lor erau superficiale.

– Nu mai știu ce aș putea să mai spun, zise Linda, parcă pentru toate. Aș vrea să merg acasă.

Dance se gândi că femeile îi oferiseră un ajutor extraordinar; îi salvaseră viața lui Reynolds, îi spuseseră lucruri despre Daniel Pell și, cel mai important, își amintiseră de dorința lui Daniel de a se retrage cândva pe un vârf de munte. Cu mai multe întrebări, poate femeile chiar ar reuși să își aducă aminte locația exactă. Cu toate acestea, Dance dorea ca femeile să rămână până când avea să vorbească și cu Theresa Croyton, în speranța că vorbele fetei ar putea ajuta în declanșarea unor amintiri. Nu voia să le spună nimic despre drumul fetei spre Monterey – era prea riscant –, dar, la cererea ei expresă, femeile căzură de acord să mai rămână câteva ore.

Dance plecă, iar Rebecca veni cu ea până în fața casei. Cele două se opriră, și agenta se uită întrebător la Rebecca. Femeia părea iritată, și Dance se întrebă dacă urma să îi reproșeze iar că nu îl capturaseră pe Pell.

Dar Rebecca avea cu totul altceva de spus.

– Poate că e un lucru evident, începu ea, dar ar trebui să îți spun ceva. Samantha nu își dă seama cât de periculos e Pell, și Linda crede că e doar un individ nefericit, produs al copilăriei sale.

– Continuă, te rog!

– Tot ce ți-am spus ieri despre el – toate chestiile alea psihologice – sunt adevărate. Dar am urmat destule tratamente, și știu că e ușor să îți concentrezi atenția doar la suprafață și să pierzi esențialul. Ai reușit să îl oprești de câteva ori, și chiar ai fost aproape să îl prinzi. Știe cum te cheamă?

– Da. Dar crezi că și-ar irosi din timp venind să mă caute?

– Ești imună față de el? întrebă direct Rebecca, ridicând o sprânceană.

Dance își dădu seama pe loc că femeia avea dreptate. Da, ea era imună față de Pell. Și reprezenta un risc.

„Amenințările trebuie eliminate..."

– Am senzația că e îngrijorat. Ești un pericol pentru el, și vrea să te oprească. Și, de regulă, Pell ajunge la oameni prin familiile lor.

– Părinții, replică Dance.

Rebecca dădu din cap aprobator.

– Familia ta stă aici, nu?

– Părinții și copiii.

– Copiii stau cu soțul tău acum?

– Sunt văduvă...

– Îmi pare rău.

– Dar nu sunt acasă acum. Și am pus un agent să îi păzească.

– Foarte bine. Dar ai grijă de *tine*.

– Mulțumesc, replică Dance, care aruncă o privire înăuntrul cabanei. S-a întâmplat ceva noaptea trecută, nu-i așa?

Rebecca râse.

– Cred că am avut parte de mai multe amintiri din trecut decât puteam duce. Ar fi trebuit să facem asta cu ani de zile în urmă. Dar nu sunt sigură că și restul sunt de aceeași părere.

Rebecca merse înapoi în cabană și închise ușa. Dance se uită încă o dată prin perdea. O văzu pe Linda citind Biblia și pe Samantha uitându-se la celular, cu siguranță gândindu-se la o minciună pentru soțul ei. Rebecca se așeză pe canapea, cu blocul de schițe în brațe, și începu să deseneze linii abrupte.

Moștenirea lui Daniel Pell și a Familiei sale.

Capitolul 45

La jumătate de oră după ce Dance plecase, unul dintre agenți sunase la cabană să verifice dacă totul era în regulă.

– Totul e bine, replică Sam – evident, în afară de tensiunea deja existentă.

Agentul o pusese să verifice încă o dată ferestrele și ușile, iar Sam îl ascultă, iar apoi confirmă faptul că erau încuiate. „Prea încuiate", gândi Sam, care se înfurie la gândul că, din cauza lui Daniel Pell, erau blocate și acum într-o cabană micuță din Monterey.

– Înnebunesc! spuse Rebecca. Trebuie să ies afară.

– Nu cred că ar fi indicat, replică Linda.

Sam observă că femeia lăsase numeroase amprente pe pagina unde era deschisă Biblia în momentul de față. Se întrebă ce verset reușise să o ajute atât de mult. Ar fi vrut și ea să poată găsi ceva care să-i aducă alinare.

– O să ies doar puțin, să mă plimb prin parc, zise Rebecca ridicând din umeri.

– Serios, chiar nu cred că ar trebui să faci asta, replică Linda.

– O să fiu atentă. O să îmi iau galoșii și o să fiu cu ochii în patru, încercă ea să facă o glumă.

– E o prostie, dar fă ce vrei, veni replica.

– Uite... îmi pare rău pentru noaptea trecută, spuse Rebecca. Am băut prea mult vin.

– Bine, răspunse sec Linda și se întoarse la lectură.

– O să te plouă, spuse și Sam.

– O să mă duc într-un loc special amenajat pentru ploaie, zise Rebecca. Vreau să desenez un pic, continuă ea și își adună creioanele și foile.

Apoi femeia își trase pe ea geaca de piele și, ridicându-și gluga, ieși afară. Sam o văzu pe Rebecca uitându-se înapoi spre casă, fața ei exprimând regretul pentru cuvintele dure spuse în seara trecută.

– Încuie tu, mai spuse ea, și se îndepărtă.

Sam se duse la ușă și o încuie. Se uită apoi la Rebecca – aceasta se îndepărta de casă. Spera ca femeia să nu fi plecat.

Dar motivul nu era îngrijorarea pentru siguranța ei.

Pentru că acum era singură cu Linda. Nu mai existau scuze.

Da sau nu? Sam își aminti cum se gândise la propunerea lui Kathryn de a o ajuta în legătură cu cazul.

„Rebecca, vino înapoi, gândi ea. Nu, mai bine stai deoparte."

– Nu cred că ar fi trebuit să facă asta, murmură Linda.

– Ar trebui să anunțăm paznicii?

– Ce folos? E destul de mare încât să își poarte singură de grijă, rânji ea. Asta ți-ar spune și ea.

– Toate lucrurile pe care le-a pățit cu tatăl ei... începu Sam. E îngrozitor. Habar nu aveam.

Linda o ignoră pentru moment și reîncepu să citească. Apoi își ridică ochii din Biblie.

– Știi că vor să îl omoare, nu?

– Poftim?

– Pe Daniel. Nu o să aibă nici o șansă.

Sam rămase tăcută. Spera ca Rebecca să se întoarcă. Dar spera și să nu o facă.

– Poate să fie salvat, continuă Linda. Încă nu e pierdut. Dar ei vor să îl extermine. Să îl împuște când îl văd.

„Evident că asta vor", gândi Samantha. Dar nu își dădea seama dacă Daniel putea fi salvat.

– Și Rebecca asta... continuă Linda. E exact așa cum mi-o aminteam.

– Ce citești, mai exact? întrebă Sam.

– Ai știi dacă ți-aș spune capitolul și versetul?

– Nu.

– Așa deci, începu Linda să citească din nou, ignorând-o pe Sam. Apoi se uită iarăși la Sam. Ce a spus Rebecca aseară. Nu a fost doar autoamăgire, așa cum crede ea.

Sam rămase tăcută. „În regulă, gândi ea. Acum e momentul potrivit."

– Știu că s-a înșelat într-o anume privință, începu ea.

– Ce anume?

– Nu am fost un şoarece tot timpul, rosti Sam.

– Ah, la asta te referi? Nu o lua la propriu. Eu nu am spus niciodată că ai fost.

– L-am refuzat o dată, spuse Sam hotărâtă. I-am spus „nu", râse ea. Ar trebui să îmi imprim asta pe un tricou. „I-am spus «nu» lui Daniel Pell."

Linda îşi strânse buzele. Se pare că replica Samanthei nu i se păruse amuzantă.

Sam se duse la televizor şi îl închise, apoi se aşeză într-un fotoliu şi se aplecă înainte.

– Asta duce undeva, începu Linda precaută. Sunt sigură. Dar nu am chef să mai iau o dată bătaie.

– E vorba despre mine, nu despre tine.

– Poftim?

– Mă refer atunci când i-am spus „nu" lui Daniel.

– Sam...

– Ştii de ce am venit aici?

– Să îl prinzi pe ticălosul evadat, evident, rânji Linda. Să salvezi vieţi. Te simţi vinovată. Voiai să te şi plimbi prin ţară. Habar nu am, Sam. *De ce* ai venit aici?

– Am venit aici pentru că mi-a spus Kathryn că o să fii şi tu, şi voiam să te văd.

– Ai avut opt ani la dispoziţie. De ce tocmai acum?

– M-am gândit să te caut şi înainte. Aproape că am şi făcut-o. Dar nu am putut. Aveam nevoie de o scuză. De o motivaţie.

– Aveai nevoie să evadeze Daniel din închisoare pentru a obţine motivaţia necesară? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Linda şi lăsă Biblia din mână.

Samantha se uita în continuare la însemnările de pe marginea paginilor. Erau peste tot, înnegrind complet marginile foilor.

– Îţi aminteşti de perioada când ai fost în spital?

– Sigur că da, răspunse Linda încet, uitându-se la Sam.

În primăvara dinaintea cazului Croyton, Pell îi spusese lui Sam că voia neapărat să se retragă în sălbăticie. Dar înainte voia să mărească numărul membrilor Familiei.

„Vreau un fiu", îi spusese ferm Pell. O lună mai târziu, Linda era însărcinată.

Şi după două luni pierduse sarcina. Nu avea asigurare medicală, aşa că apelase la un spital sărăcăcios, unde mergeau toţi hoţii şi vagabonzii. Linda se infectase, şi trebuise să îşi extirpe uterul. Femeia fusese distrusă; tot timpul voise să aibă copii. Îi spunea deseori lui Sam cât de mult dorea să fie mamă şi cum voia să aibă grijă de copiii ei.

– De ce îmi aduci aminte de toate astea? întrebă ea.

Sam sorbi din ceaşca de ceai din faţa ei.

– Pentru că eu trebuia să fiu gravidă cu copilul lui Pell, nu tu.

– Tu?

– Da, zise Sam dând din cap. Pell a venit prima dată la mine.

– Serios?

Sam începu să plângă.

– Pur şi simplu nu am rezistat psihic. *Nu puteam* să fiu eu mama copilului său. Asta ar fi însemnat să mă controleze toată viaţa. Sam se uită spre Linda şi oftă. Aşa că am mințit. I-am spus că tu nu erai sigură că mai voiai să rămâi în Familie şi că, de când venise Rebecca, tu te gândeai la plecare.

– *Poftim?*

– Da... continuă Sam şi îşi şterse lacrimile. Îmi pare rău. I-am spus că dacă tu ai fi mama copilului său, asta ţi-ar arăta cât de mult te voia el în Familie.

Linda clipi. Apoi se ridică în picioare, ridică Biblia şi începu să îi şteargă coperta.

– Şi acum nu mai poţi avea copii, continuă Sam. Eu ţi-am răpit acest drept. Am avut de ales între noi două şi am ales să mă salvez pe mine.

Linda se uita pierdută înspre o poză.

– De ce îmi spui toate astea acum?

– Remuşcările... Cred. Ruşinea.

– Deci toată confesiunea asta e tot despre tine?

– Nu. E despre noi. Despre toate...

– Noi?

– Da. Rebecca e o târfă, spuse Sam, simţindu-se ciudat rostind asemenea cuvinte. Nu mai vorbise aşa de ani de zile. Vorbeşte gura fără ea, continuă ea. Dar a avut dreptate, Linda! Nici una dintre noi nu are o viaţă normală... Rebecca ar fi trebuit să îşi deschidă o galerie de artă, să se căsătorească cu un pictor arătos şi să viziteze toată lumea. Dar trece de la un bătrân la altul – acum ştim de ce. Şi tu ar fi trebuit să ai o viaţă normală,

să te căsătorești, să adopți câți copii vrei tu, și să îi răsfeți. Nu să îți irosești viața în bucătărie și având grijă de niște copii pe care oricum nu o să îi vezi mai mult de două luni. Și ai putea și să le mai dai un telefon părinților tăi... Nu, Linda, asta *nu e* o viață bogată. E o viață mizerabilă. Și știi asta, doar că te ascunzi în spatele aparențelor, spuse gesticulând spre Biblie. Și cui? râse ea. Ei bine, eu mă ascund mai ceva decât tine. Sam se ridică și se așeză lângă Linda, care se trase un pic. Evadarea... Întoarcerea lui Daniel... e o șansă pentru noi să reparăm totul. Uite, suntem aici! Toate trei în aceeași cameră. Din nou. Și nu ne putem ajuta una pe alta.

– Și acum?

– Adică?

– Ai copii? întrebă Linda. Nu ne-ai spus nimic despre viața ta misterioasă.

– Am un fiu, zise ea.

– Cum îl cheamă?

– Peter, răspunse Sam, după o scurtă ezitare.

– E un copil cuminte?

– Linda...

– E cuminte?

– Linda, tu crezi că nu a fost așa de rău cu Familia. Și ai dreptate. Dar nu datorită lui Daniel, ci datorită *nouă*. Doar noi am umplut golurile din viața noastră, de care pomenea Rebecca. Ne-am ajutat una pe alta. Și după, toate lucrurile s-au schimbat. Dar încă mai putem să ne ajutăm. Ca niște surori adevărate! Sam se aplecă și puse mâna pe Biblie. Tu crezi în ea, nu? Crezi că toate lucrurile se întâmplă cu un anume scop. Ei bine, eu cred că toate lucrurile astea s-au întâmplat pentru ca noi să ne reunim. Să avem șansa de a ne reface viețile.

– Ah, dar viața mea e perfectă așa cum e, replică Linda pe un ton calm, smulgând Biblia din degetele tremurânde ale Samanthei. Fă ce vrei cu a ta!

Daniel Pell parcă Camry-ul într-o parcare goală de pe Autostrada 1, aproape de plaja Carmel. Era singur.

Bărbatul mirosi aerul mașinii, simțind parfumul lui Jennie.

Apoi își puse pistolul într-un buzunar al hanoracului și ieși din mașină.

Acel parfum din nou.

Observând sângele lui Jennie Marston pe unghiile sale, își scuipă pe degete și se șterse, dar nu reuși să îndepărteze tot sângele.

Pell se uită în jur la pajiștile din zonă, la pădurile de chiparoși, pini și stejari și la bolovanii imenși cu forme colțuroase. Lei de mare, foci și vidre se jucau în apa oceanului. Câțiva pelicani zburau într-o formațiune perfectă deasupra apei, în timp ce doi pescăruși se băteau fără pauză pentru o bucățică de mâncare adusă de apele oceanului.

Pell înaintă cu capul plecat înspre copaci. Prin apropiere era o potecă, dar nu îndrăzni să meargă pe acolo, deși parcul părea părăsit; nu putea risca să fie văzut îndreptându-se către Point Lobos.

Ploaia se oprise, dar norii rămaseseră plutind încărcați deasupra. Aerul era rece, îmbibat cu un miros puternic de pin și eucalipt. După zece minute, Pell ajunse la cabanele pe care le căuta. Bărbatul se ghemui, înconjură locul și începu să meargă pe o altă potecă, oprindu-se din când în când să se uite după polițiie. Bărbatul înlemni la apariția unui agent, dar polițistul se întoarse repede în fața unei cabane.

„E ușor, își spuse Pell. Acum nu e momentul să fii neglijent. Ai răbdare."

Bărbatul mai umblă preț de cinci minute prin pădurea încețoșată, înconjurând cabana. La vreo sută de metri depărtare, într-un loc ferit de privirile agentului, era un luminiș, unde zări un adăpost. Cineva stătea acolo, la o masă de picnic.

Femeia se uita spre ocean și desena. Orice ar desena, Pell știa că avea să iasă ceva frumos. Rebecca Sheffield era talentată. Pell își aminti de ziua aceea răcoroasă când o întâlnise pe plajă. Fata se ridicase din scaun în fața lui.

– Ți-ar plăcea să te desenez?

– De ce nu. Cât costă?

– Îți poți permite. Stai jos.

Bărbatul se mai uită o dată în jur și, văzând că nu mai e nimeni în apropiere, se îndreptă spre femeia care picta. Aceasta nu îl observa, fiind concentrată la desen.

Pell ajunse repede lângă ea și se opri.

– Bună, șopti el.

Femeia icni scurt, scăpă din mâini blocul de desen şi se întoarse repede spre el.

– Hristoase!

După un scurt moment de tăcere, un zâmbet larg apăru pe faţa Rebeccăi în timp ce femeia păşi înainte.

– La naiba, mi-a fost dor de tine, spuse ea.

– Vino aici, scumpo, replică Pell, trăgând-o spre el.

Capitolul 46

Cei doi se mutaseră din luminiş, şi acum stăteau într-o dumbravă, aşa că nimeni de la motel nu mai putea să îi găsească.

– Au aflat despre Jennie, spuse Rebecca.

– Ştiu. Am văzut la televizor, răspunse el şi rânji. A uitat ceva în cameră. Au reuşit să îi ia urma.

– Şi ce s-a întâmplat?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu va mai fi o problemă, zise el, uitându-se la unghiile lui însângerate. Scumpo, dacă nu m-ai fi sunat, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

Ajunşi la motel, Daniel o sunase pe Rebecca şi îi lăsase adresa clădirii. Iar apoi primise un telefon în Sea View, acel apel de la echipa de curăţenie, care de fapt era de la Rebecca; aceasta îi zisese disperată că poliţia era pe urmele sale – Dance o rugase să o ajute în cazul în care situaţia ar fi degenerat şi s-ar fi ajuns la ostatici. Pell nu voia ca Jennie să afle despre Rebecca, nu încă, aşa că inventase scuza cu telefonul primit de la serviciul de curăţenie.

– Am avut noroc, spuse Rebecca.

Pell se gândea că Rebecca arăta bine. Jennie era bună la pat, dar nu era ca Rebecca. Femeia asta rezista o noapte întreagă. Jennie avea nevoie de sex pentru propriul ego; Rebecca pur şi simplu avea nevoie de sex şi atât. Simţi că începea să se excite din nou.

– Cum se descurcă fetele mele sub presiune?

– Mă toacă la cap înfiorător! Adică, zici că nimic nu s-a schimbat. Totul e la fel ca în urmă cu opt ani. Doar că Linda e fanatică religioasă, şi Sam nu mai e Sam. Şi-a schimbat numele. Ah, şi acum are şi sâni.

– Şi chiar îi ajută pe poliţişti?

– Ah, evident. Am încercat să îi induc în eroare, cât am putut. Dar nu puteam să las lucrurile să pară chiar atât de bătătoare la ochi.

– Şi ei nu te bănuiesc?

– Nu.

Pell o sărută din nou.

– Eşti cea mai bună, scumpo. Am ajuns aici doar mulţumită ţie.

Jennie Marston fusese doar un pion în toată schema; Rebecca plănuise totul. După ce apelul lui fusese respins, Pell începuse deja să se gândească la evadare. Reuşise să vorbească la telefon cu Rebecca, din închisoare. Femeia se gândea de ceva vreme cum să îl ajute să evadeze. Dar, până de curând, nu apăruse nimic, până când Rebecca îi spusese că îi venise o idee.

Fata citise despre cazul lui Robert Herron şi se hotărâse să facă în aşa fel încât să pară el suspectul principal, astfel încât să fie transferat, pentru proces, la o închisoare care să nu fie de maximă securitate. Rebecca găsise un ciocan vechi, pe care îl avea încă din perioada de convieţuire în cadrul Familiei, şi îl plasase lângă garajul mătuşii lui Pell, în Bakersfield.

Pell îşi verificase toate e-mailurile primite, căutând pe cineva care să îl ajute. În cele din urmă, se hotărâse asupra lui Jennie Marston, o femeie din California de Sud, care era atrasă de toţi „băieţii răi". Fata părea extraordinar de disperată şi de vulnerabilă. Pell nu avea prea des acces la calculatoare, aşa că Rebecca îi făcuse rost de o adresă de e-mail care să nu poată fi urmărită şi, prefăcându-se a fi Pell, începuse să o cucerească pe Jennie. Jennie fusese aleasa pentru că locuia la doar o oră de Rebecca, aşa că putea fi spionată, astfel încât Pell să ştie totul despre ea.

„Ah, dragul meu, suntem atât de asemănători, parcă am fi faţa şi reversul unei monede."

Dragostea pentru colibri, pentru culoarea verde şi mâncare mexicană... Nu e prea greu să o ai pe Jennie Marston drept suflet-pereche.

Într-un final, Rebecca, dându-se drept Pell, o convinsese pe Jennie că era nevinovat în cazul Croyton şi o convinsese şi să îl ajute cu evadarea. Rebeccăi îi venise ideea exploziei după ce făcuse rost de orarul închisorii şi de cel al firmei You Mail It. Îi trimisese instrucţiuni femeii: cum să fure ciocanul, să facă rost de portmoneul fals şi cum să le lase în Salinas. Apoi îi spusese cum să construiască bomba artizanală şi de unde să cumpere costumul şi geanta rezistente la foc. Verificase să vadă dacă Jennie se descurcase, iar apoi, când totul părea a fi în regulă, postase mesajul pe forumul *Manslaughter*.

– Sam a fost la telefon atunci când am sunat, nu? întrebă Pell.

Telefonul din urmă cu treizeci de minute – când paznicul întrebase dacă era totul în regulă – fusese dat de Pell. El se înţelesese cu Rebecca să întrebe dacă ferestrele erau încuiate – asta dacă ar fi răspuns altcineva în afară de ea –, lucru care însemna că el era pe drum şi că Rebecca trebuia să îl aştepte la adăpost.

– Nu s-a prins. Biata de ea e în continuare un şoarece. Doar că nu îşi dă seama de asta.

– Vreau să scap de aici cât se poate de repede, scumpo. Cum stăm cu timpul?

– Nu mai e mult.

– Am făcut rost de adresa lui Dance.

– Ah, e ceva ce trebuie să ştii. Copiii ei nu sunt acasă. Nu mi-a spus unde stau acum, dar am găsit un Stuart Dance în cartea de telefon – probabil tatăl sau fratele ei. Mă gândesc că sunt acolo. Ah, şi un poliţist îi păzeşte. Nu e căsătorită.

– E văduvă, nu?

– Cum ai ştiut asta?

– Pur şi simplu. Câţi ani au copiii?

– Nu ştiu. Contează?

– Nu. Eram doar curios.

Rebecca se trase un pic în spate şi îl privi atentă.

– Arăţi foarte bine pentru un fugar. Chiar aşa e, continuă ea şi îl îmbrăţişă.

Căldura corpului ei şi aerul rece cu miros de pin îl excitată şi mai tare pe Daniel, care îşi strecură mâna pe sub tricoul ei. Apoi începu să o sărute disperat.

– Daniel... nu acum. Trebuie să mă întorc, spuse femeia.

Dar Pell nu o auzi, şi o duse în mijlocul copacilor, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o apăsă. Femeia ridică un deget, iar apoi îşi puse caietul de desen pe pământ şi se lăsă în genunchi pe el.

– S-ar întreba de ce sunt udă pe genunchi, spuse ea.

„Tipic pentru Rebecca, îşi zise Pell. Tot timpul gândeşte."

În sfârşit, Michael O'Neil telefonă.

Dance era fericită să îl audă, deşi bărbatul vorbea pe un ton protocolar, aşa că îşi dădu seama că Michael nu voia să aducă în discuţie cearta lor

de mai devreme. Dance simți că O'Neil era în continuare supărat. Lucru foarte ciudat pentru el. O deranja, dar nu avea timp să se certe iarăși cu el, mai ales dacă ținea cont de veștile primite.

– Am primit un telefon de la Poliția Rutieră. Niște oameni care făceau autostopul spre Big Sur au găsit o poșetă și niște obiecte personale pe plajă. Ale lui Jennie Marston. Nu am găsit trupul ei încă, dar tot nisipul era acoperit de sânge. Și pe o piatră de acolo erau urme de sânge, păr și rămășițe de scalp. Asta pe lângă amprentele lui Pell. Paza de Coastă a trimis două bărci să verifice zona. Nu am găsit nimic folositor în poșetă, în afară de buletinul ei și de niște carduri de credit. Dacă acolo își ținea banii, Pell cu siguranță că i-a furat deja.

„Pell a ucis-o..."

Dance își închise ochii și se gândi. Pell o văzuse probabil la televizor și își dăduse seama că fusese identificată. Devenise o povară pentru el.

„Un al doilea suspect mărește considerabil șansele de a elucida cazul."

– Îmi pare rău, continuă O'Neil.

Înțelegea perfect la ce se gândea Dance. Dacă nu ar fi dat la televizor poza, femeia încă ar fi fost în viață.

„Am crezut că poza ei ne-ar ajuta să îl găsim pe Pell", oftă pentru ea Dance.

– Am făcut ce trebuia făcut, continuă Michael.

„*Am,* observă agenta. Nu *ai.*"

– Când s-au întâmplat toate astea?

– Cam în urmă cu o oră, replică Michael. Acum verificăm autostrada și prin jur, dar nu am găsit martori.

Dance rămase tăcută, așteptând ca Michael să mai spună ceva referitor la discuția lor de ieri sau ceva referitor la Kellogg. Chiar nu avea importanță ce anume. Dorea doar să audă niște cuvinte de la care putea să dezvolte subiectul. Dar el nu spuse decât:

– Acum mă ocup de o ceremonie pentru Juan. O să te țin la curent cu detaliile.

– Mersi.

– Pa.

Și închise.

Agenta îl sună imediat pe Kellogg, iar apoi pe Overby și le comunică noutățile. Șeful ei se întreba dacă tot ce se întâmplase era în avantajul lor sau

nu. Mai fusese cineva ucis, dar măcar era unul dintre infractori. Per ansamblu, vocea lui lăsa de înțeles că publicul și presa urmau să vadă întorsătura situației ca o bilă albă pentru băieții buni.

– Kathryn, tu nu crezi asta?

Dance nici nu mai apucă să îi răspundă, pentru că tocmai fu anunțată de venirea Theresei Croyton.

Fata nu arăta așa cum își imaginase Dance.

Theresa era înaltă și slăbuță, avea păr șaten lung până la mijlocul spatelui și purta niște pantaloni largi. Șuvițele ei aveau o strălucire roșiatică. Fata mai avea patru cercei în urechea stângă, cinci în cea dreaptă, și degetele ei erau pline de inele de argint. Fața ei, fără machiaj, era palidă, dar drăguță.

Morton Nagle le grăbi pe cele două femei să intre în birou. Mătușa fetei era mică și îndesată, cu părul cenușiu. Mary Bolling arăta moborâtă și prudentă, și era evident că femeia nu dorea să fie în acel loc. După saluturi și strângeri de mână, deveni clar că fata era prietenoasă, iar mătușa – înțepată.

Nagle ar fi dorit să rămână, lucru evident – scopul lui, chiar înainte de evadarea lui Pell, fusese să vorbească, desigur, cu Păpușa Adormită. Dar se pare că ajunsese la o anume înțelegere cu mătușa fetei, așa că plecă spre casă.

– Mulțumesc, spuse Dance.

– La revedere, domnule Nagle, zise Theresa.

Scriitorul le salută prietenos din cap pe cele două – mătușa care încercase să-l împuște arăta ca și cum i-ar fi plăcut să mai tragă o dată cu pușca după el – chicoti, își aranjă pantalonii și plecă.

– Mulțumesc că ai venit, începu Dance. Ți se spune Theresa, nu?

– Mai degrabă, Tare.

– E în regulă dacă vorbesc cu nepoata dumneavoastră între patru ochi? întrebă Dance întorcându-se către mătușă.

Femeia ezită, dar fata o asigură că era în regulă. Tare părea exasperată, judecând după voce.

Dance făcuse o rezervare la un motel de lângă sediul Biroului Californian de Investigații, folosind unul dintre numele sale false, pe care le utiliza pentru martori.

TJ o escortă pe mătușă spre biroul lui Albert Stemple, care urma să o însoțească la motel.

Rămase singure în încăpere, Dance închise uşa. Nu ştia dacă fata îşi mai amintea ceva, orice care ar fi putut-o ajuta să îl găsească pe Pell. Dar urma să afle, deşi era extrem de dificil. În ciuda personalităţii puternice a fetei şi a dezinvolturii arătate, era clar că fata acţiona ca oricare altă adolescentă de 17 ani – se proteja ridicând bariere în subconştient, bariere menite să o protejeze de durerea amintirilor.

Dance nu urma să afle nimic de la ea până nu trecea de acele bariere. În interogatorii şi interviuri, agenta nu folosea hipnoza de tip clasic. Dar ştia că un subiect supus interogatoriului relaxat şi neinfluenţat de stimuli externi îşi putea aminti lucruri altfel greu de aflat. Agenta îi făcu semn Theresei să se aşeze pe canapea şi stinse lumina de sus, lăsând aprinsă doar lampa de la birou.

– Stai comod?

– Da, cred. Fata stătea cu mâinile împreunate, cu umerii ridicaţi şi se uita la Dance cu buzele strânse. Semne clare de stres, după cum observă agenta. Bărbatul acela, domnul Nagle, mi-a spus că vreţi să mă întrebaţi despre noaptea în care au murit părinţii şi fratele meu.

– Da. Ştiu că dormeai atunci, dar...

– Poftim?

– Ştiu că dormeai când au avut loc crimele.

– Cine v-a spus asta?

– Păi, am aflat din ziare, de la televizor... De la poliţie.

– Nu, nu. Eram trează.

Dance clipi surprinsă.

– Erai trează?

Fata păru să fie şi mai surprinsă decât agenta.

– Păi, da, adică eu credeam că *de asta* vrei să mă vezi!

Capitolul 47

– Continuă, Tare!

Dance simţi cum îi bate inima mai repede. Să fi fost aceasta calea către un indiciu care să o ducă la Daniel Pell?

Fata îşi atinse lobul urechii, şi, în acelaşi timp, Dance o văzu ridicându-şi uşor vârful pantofului. Semn că fata îşi strângea degetele de la picioare.

„Stres..."

– Dormisem înainte câteva ore. Da. Nu mă simţeam bine. Dar atunci m-am trezit dintr-un vis. Nu îmi amintesc exact ce era, dar cred că m-a speriat. M-am trezit strigând. Ştii cum e?

– Da, sigur.

– Sau urlam. Doar că... adăugă ea, şi vocea i se stinse.

Fata începu să se joace din nou cu urechea.

– Nu eşti sigură că *tu* făceai zgomotul? Ar fi putut fi altcineva?

Fata înghiţi în sec. Se gândea că probabil zgomotul fusese făcut de unul dintre membrii familiei ei aflaţi în agonie.

– Exact.

– Îţi aminteşi la ce oră? Poliţia a spus că era între şase şi jumătate şi opt seara, spuse Dance.

Doar că Theresa nu îşi aducea aminte exact. Fata spuse că probabil era în jur de şapte.

– Erai în pat?

– Da.

– Ai auzit ceva după?

– Da. Voci. Doar că nu le auzeam foarte bine. Eram ameţită, dar ştiu sigur că am auzit voci.

– Cine vorbea?

– Nu ştiu. Erau voci de bărbaţi. Dar sigur nu era tata sau fratele meu.

– Ai mai spus asta cuiva?

– Da. Dar nimănui nu i-a păsat.

Cum Dumnezeu ratase Reynolds asta?

– Spune-mi mie acum! Ce ai auzit?

– Au fost mai multe chestii. În primul rând, am auzit pe cineva care a menționat o sumă de bani. Patru sute de dolari. Asta țin minte sigur.

Pell avusese mult mai mulți bani la el când fusese arestat. Poate că el și Newberg îl jefuiseră pe Croyton și începură să vorbească despre bani. Sau poate că, de fapt, cineva spusese de patru sute de mii de dolari?

– Altceva?

– Cineva, un bărbat – altul – a spus ceva despre Canada. Și cineva a întrebat ceva despre Quebec.

– Și care a fost întrebarea?

– Voia să știe ce e Quebecul.

„Cineva care să nu știe despre Quebec?" Dance se întrebă dacă acel cineva era Newberg – femeile spuseseră că se droga. Poate că asta îi distrusese creierul.

„Așa deci. O legătură cu Canada. Poate acolo vrea Pell să fugă. Ar fi mult mai ușor să se îndrepte spre granița cu Canada decât să meargă înspre sud. În plus, acolo sunt mult mai mulți munți."

Dance zâmbi și se aplecă înspre Theresa.

– Continuă, Tare! Te descurci fantastic.

– Apoi, continuă fata, cineva a spus ceva despre mașini folosite. Avea o voce groasă și vorbea repede.

Afacerile cu mașini uzate erau adesea folosite pentru spălarea banilor. Dar poate că bărbații vorbiseră pur și simplu să găsească o mașină bună pentru evadare. Și asta însemna că mai era *cineva* în casă. Nu doar Pell și Newberg. O a treia persoană.

– Tatăl tău avea afaceri în Canada?

– Nu știu. Călătorea mult, dar nu cred că a menționat vreodată Canada. N-am înțeles niciodată de ce poliția nu m-a întrebat atunci mai multe lucruri despre asta. Dar nu a mai contat din momentul în care Pell a fost închis. Dar acum a evadat... Încă de când domnul Nagle mi-a spus că aveți nevoie de ajutor, m-am tot gândit la lucrurile pe care le-am auzit. Poate reușiți să-i dați de cap.

– Sper să pot, replică Dance, care apoi o mai întrebă dacă își mai amintea ceva.

– Nu cred. Cam asta a fost tot, replică fata. Apoi am adormit... Și ce îmi amintesc după – înghiți iarăși în sec – e o polițistă care mi-a spus să mă îmbrac. Atât.

Dance se gândi un pic. Avea patru sute de dolari, menționarea unei afaceri de mașini uzate și a unei provincii franco-canadiene.

Și un al treilea bărbat.

Oare Pell se îndrepta spre nord? În cel mai rău caz, putea să sune la biroul de imigrări. Oamenii de acolo ar fi putut păzi granițele cât mai vigilent.

Dance încercă din nou să afle ceva de la fată, dar efortul ei fu în zadar. Theresa nu își mai aducea aminte nimic.

Patru sute de dolari... Canada... Ce e Quebec?... Mașini uzate... Oare toate aceste lucruri se uneau și conduceau spre Daniel Pell?

Apoi Dance se gândi la ceva. Un gând care, în mod surprinzător, avea de-a face cu familia ei: ea, Wes și Maggie. Femeia se gândi un pic. Imposibil. Dar apoi teoria ei prinse tot mai multă viață, deși femeii nu îi plăcea deloc concluzia.

– Tare, crezi că tot ce ai auzit tu se petrecea pe la ora șapte după-amiaza? întreba ea.

– Da, așa cred.

– Și unde luați cina?

– Unde? Păi de regulă acasă.

– Și, în timp ce mâncați, vă uitați și la televizor?

– Da. Foarte mult. Cel puțin eu și frații mei.

– Și camera în care mâncați era lângă dormitor?

– Da. Chiar sub scări. Cum ai știut asta?

– Te-ai uitat vreodată la *Riști și câștigi?*

– Da, răspunse fata.

– Tare, mă gândesc că poate tu ai auzit vocile de la emisiune. Poate că cineva tocmai alesese domeniul de geografie pentru întrebarea de patru sute de dolari. Și răspunsul era „provincie franco-canadiană". Iar întrebarea era „Ce e Quebec"?

Fata tăcu și o privi pe Dance.

– Nu, replică ea dând ferm din cap. Sigur nu a fost așa.

– Şi vocea pe care ai auzit-o... care spunea despre maşinile uzate – se poate să fi fost o reclamă? Poate cineva care vorbea rapid cu o voce groasă? Aşa sunt de regulă reclamele astea.

Fata se înfurie şi se înroşi la faţă.

– Nu!

– Eşti sigură? o întrebă Dance cu blândeţe.

Theresa îşi închise ochii.

– Nu, şopti ea. Apoi continuă: Poate. Nu ştiu.

Din cauza aceasta Reynolds nu insistase ca fata să depună mărturie. Şi el îşi dăduse seama că Theresa se referea la o emisiune de la televizor. Iar cea de-a treia persoană era fie moderatorul emisiunii, Alex Tribec, fie un actor care făcea vocile din reclame.

Theresa se aplecă uşor în faţă, total descumpănită. Dance putea citi pe faţa ei semnele înfrângerii şi ale amărăciunii. Fata fusese atât de sigură că îşi amintea ceva util care să ducă la prinderea celui care îi măcelărise familia, iar acum îşi dădea seama că drumul până aici, împotriva voinţei mătuşii sale... Toate eforturile ei fuseseră în van.

– Îmi pare rău, zise şi începu să plângă.

Dar Kathryn Dance îi zâmbi.

– Tare, stai liniştită. Nu e nimic grav, continuă ea şi îi dădu fetei un şerveţel.

– Nimic grav? E îngrozitor. Voiam atât de tare să ajut, şi...

Dance îi zâmbi din nou.

– Ah, Tare, crede-mă. Abia am început.

În seminariile ei, Dance le spunea oamenilor povestea orăşeanului care se opreşte într-un sătuc să întrebe un fermier despre direcţia în care trebuie să meargă. Străinul se uită la câinele de la picioarele fermierului şi îl întreabă: „Câinele tău muşcă?" Fermierul îi răspunde că nu, dar, când bărbatul se apleacă să îl mângâie, patrupedul îl muşcă. Furios, bărbatul îl întreabă de ce l-a minţit, iar fermierul îi răspunde că animalul lui nu muşcă, dar câinele de la picioare nu este al său.

Arta interogatoriului nu se bazează doar pe analiza răspunsurilor şi pe limbajul trupului; contează foarte mult să pui întrebările potrivite.

Toate lucrurile legate de cazul Croyton şi toate momentele petrecute după acesta fuseseră bine documentate de către poliţişti şi de către reporteri.

Aşa că Kathryn Dance se hotărî să vorbească cu Theresa despre un interval de timp rămas neverificat: ce se petrecuse *înainte* de crime.

– Tare, vreau să te întreb despre ce s-a întâmplat înainte.

– Înainte?

– Sigur. Hai să începem cu dimineaţa zilei respective!

Theresa se încruntă.

– Nu îmi amintesc mare lucru. Ce s-a întâmplat seara m-a făcut să uit ce se întâmplase peste zi.

– Haide să încercăm totuşi! Gândeşte-te un pic! Era luna mai. Erai la şcoală, nu?

– Da.

– În ce zi s-a întâmplat?

– Cred că era vineri.

– Ţi-ai amintit repede de tot.

– Ah, da, pentru că de obicei tata ne ducea vinerea cu maşina în diverse locuri. În acea zi am fost la bâlciul din Santa Cruz. Doar că totul a mers prost, şi mie mi s-a făcut rău. Eu, Brenda şi Steve – sora şi fratele meu – ne-am dus la bâlci, şi mama a rămas acasă, pentru că trebuia să lucreze la ceva pentru sâmbătă.

– Dar planurile s-au schimbat pe parcurs, nu?

– Da. Ne duceam spre Santa Cruz, continuă fata şi se uită în podea, dar mi s-a făcut rău. Asta când eram în maşină. Aşa că ne-am întors acasă.

– Ce ai păţit? Erai răcită?

– Nu. Mă durea burta.

– Ah, e oribil, replică Dance.

– Da. Ştiu.

– Şi când aţi ajuns acasă?

– Pe la vreo cinci jumate după-amiază.

– Şi te-ai dus direct în pat să te culci, nu?

– Da. Exact, replică fata şi se uită pe fereastră.

– Şi te-ai trezit auzind zgomot de la televizor.

Fata se jucă neatentă cu o şuviţă de păr.

– Quebec, zise ea, făcând o grimasă.

Kathryn Dance se opri şi îşi dădu seama că avea de luat o decizie importantă.

Pentru că, fără îndoială, Theresa mintea.

Când vorbise normal cu ea şi mai târziu când o întrebase pe Theresa despre emisiunile de la televizor, fata se comportase relaxat şi deschis, deşi, evident, era stresată – oricine are de răspuns unui poliţist, până şi o victimă inocentă, trece prin aşa ceva.

Dar, cum începuseră să vorbească despre călătoria spre Santa Cruz, fata începuse să ezite să dea răspunsurile pe loc, îşi acoperise părţi din faţă şi din urechi – gesturi de negare – şi se uitase pe fereastră – aversiune. Încercând să pară calmă şi relaxată, îşi trădase starea de stres prin mişcarea piciorului. Dance observă urme de stres şi înţelese faptul că fata era în faza de negare.

Probabil că tot ce îi putea spune Theresa, putea fi verificat. Dar minciuna include şi răspunsurile evazive sau omisiunile. Erau semnale clare că Theresa nu îi spunea chiar tot.

– Tare, s-a întâmplat ceva pe drum, nu-i aşa? Ceva care te-a tulburat.

– Să mă tulbure? Nu. Serios. Jur că nu.

Fata negase de două ori şi răspunsese la o întrebare cu altă întrebare. Acum fata era stresată şi mai tare şi îşi îndoia din nou degetele picioarelor.

– Haide, poţi să îmi spui. E în regulă. Nu ai de ce să te temi acum. Spune-mi!

– Ştii, familia mea a fost *ucisă,* replică fata uşor nervoasă. Cine nu ar fi tulburat?

Se simţea acum la ea şi o uşoară furie.

Dance dădu înţelegător din cap.

– Mă refer la ce s-a întâmplat după ce aţi plecat din Carmel spre Santa Cruz. Nu te simţeai bine şi voiai acasă. Ce anume te-a deranjat la drumul cu maşina?

– Nu ştiu. Nu îmi amintesc. A trecut prea mult timp de atunci.

Vorbele fetei însemnau de fapt: „Ştiu exact ce s-a întâmplat, dar nu vreau să mă gândesc la asta". Amintirea e prea dureroasă.

– Mergeaţi cu maşina şi...

– Eu... începu Theresa, dar tăcu aproape instantaneu.

Apoi îşi lăsă capul în palme şi începu să plângă în hohote.

– Tare, spuse Dance şi se ridică să îi întindă nişte şerveţele. E în regulă, continuă agenta, strângând-o de mână pe biata fată. Orice s-ar fi întâmplat, e în regulă. Nu te îngrijora. Totul o să fie bine.

– Eu... încercă iarăşi să vorbească, dar se opri.

Dance îşi dădea seama că fata încearcă să ia o decizie. Ce anume să facă? Fie urma să îi spună totul, fie urma să tacă – caz în care interogatoriul lua sfârşit.

Într-un final, fata reuşi să vorbească:

– Atât de mult voiam să îi spun cuiva asta, dar nu am putut. Nici psihologilor, nici prietenilor, nici mătuşii mele...

Apoi Theresa izbucni iarăşi în plâns. Trupul ei era aplecat, bărbia în piept şi mâinile stăteau în poală, asta când nu îşi ştergea faţa de lacrimi. Toate semnele indicau faptul că Theresa Croyton trecuse în faza de acceptare. Povara teribilă a orice se întâmplase atunci urma să iasă la iveală. Fata se confesa.

– E doar vina mea. E vina mea că au murit.

Theresa îşi lăsă capul pe spate. Faţa ei se înroşise puternic, şi lacrimile îi cădeau pe pulover.

– Şi Brenda, şi Steven, şi mama, şi tata... toţi din cauza mea.

– Pentru că te-ai îmbolnăvit?

– Nu! Pentru că *m-am prefăcut* bolnavă!

– Spune-mi!

– Nu voiam să merg la bâlci. Nu suportam să merg acolo. Uram bâlciul. Tot drumul m-am gândit cum să mă prefac că sunt bolnavă. Mi-am amintit de fotomodelele care îşi băgau degetele pe gât ca să vomite şi să nu se îngraşe. Aşa că am făcut asta când nimeni nu se uita. Am vomitat pe bancheta din spate şi am zis că mă simţeam rău. Totul a fost supergreţos, toată lumea s-a înfuriat, aşa că ne-am întors acasă.

Deci asta fusese. Biata fată era convinsă că din cauza ei muriseră toţi. Din cauza minciunii sale. Şi Theresa trăise opt ani din viaţă purtând această cumplită povară.

Un adevăr ieşise la suprafaţă. Dar mai trebuia descoperit cel puţin unul. Şi Dance dorea să îl descopere şi pe acesta.

– Tare, spune-mi de ce nu voiai să mergi acolo.

– Pur şi simplu nu voiam. Nu era distractiv.

Confesiunea unei minciuni nu duce neapărat la confesiunea tuturor minciunilor. Fata trecuse încă o dată la faza de negare.

– De ce? Poţi să îmi spui? Haide...

– Nu ştiu. Nu era distractiv deloc.

– De ce?

– Păi, tata era tot timpul ocupat. Aşa că ne dădea bani, ne spunea că urma să vină să ne ia mai târziu şi se ducea să dea telefoane şi să rezolve nişte treburi. Era foarte plictisitor.

Fata bătu din picioare şi îşi pipăi cerceii din ureche într-o anumită ordine: cel de sus, cel de jos şi apoi cei trei din mijloc. Stresul o măcina rău de tot.

Kathryn Dance îşi dădea seama că fata mintea în continuare. La copii – chiar şi o adolescentă de 17 ani – este dificil de analizat limbajul trupului. Majoritatea celor care interoghează copii apelează la o analiză prin care judecă adevărul sau minciuna prin *ceea* ce spun copiii, nu prin *modul* în care o spun.

Iar ceea ce spunea Theresa nu avea nici o logică – atât din cauza poveştii ei, cât şi din cauza capacităţii lui Dance de a înţelege copiii şi de a cunoaşte locul la care făcea referire Theresa. Wes şi Maggie se distrau de minune în Santa Cruz, şi ar fi fost mai mult decât încântaţi să petreacă o zi întreagă acolo, cu atât mai mult dacă rămâneau nesupravegheaţi şi cu buzunarele pline de mărunţiş. Erau sute de lucruri pe care le-ar fi putut face un copil acolo: carusele, mâncare, jocuri sau muzică.

Şi Dance mai observă încă un lucru ciudat: de ce nu spusese Theresa direct că voia să stea acasă cu mama ei, înainte de a pleca spre Santa Cruz. Putea să îi fi fi lăsat pe ceilalţi să plece fără ea. Era ca şi cum fata ar fi vrut ca nici ei să nu se ducă la Santa Cruz.

Dance se gândi la lucrul acesta preţ de câteva secunde.

„De la A la B..."

– Tare, spuneai că tatăl tău lucra şi dădea telefoane când voi eraţi la bâlci, nu?

– Da. Cam aşa, răspunse fata şi se uită la podea.

– Unde mergea să dea telefoanele?

– Nu ştiu. Avea telefon mobil. Nu multă lume avea mobil atunci, dar el avea.

– S-a întâlnit vreodată cu cineva acolo?

– Nu ştiu. Poate.

– Tare, cine erau celelalte persoane cu care se întâlnea tatăl tău?

Fata ridică din umeri.

– Erau femei? continuă agenta.

– Nu!

– Eşti sigură?

Theresa tăcu şi se uită în jur.

– Poate. De fapt unele, da.

– Şi crezi că erau iubite de-ale lui?

Fata dădu din cap aprobator şi începu să plângă din nou.

– Şi... încercă ea să zică, cu dinţii încleştaţi.

– Da, Tare?

– Ne-a cerut ca, atunci când aveam să ajungem acasă, dacă întreba mama ceva, să îi spunem că a stat cu noi tot timpul. Pentru că ea s-ar înfuria dacă ar afla că tot timpul lucra şi nu se distra deloc, continuă Theresa.

Dance îşi aminti că Reynolds îi spusese că Croyton fusese un adevărat gagicar.

Fata râse amar.

– L-am văzut pe tata. Eram cu Brenda, şi trebuia să îl aşteptăm undeva, dar ne-am dus să ne cumpărăm îngheţată. Şi atunci l-am văzut. Era cu o femeie; au urcat în maşină şi s-au sărutat. Şi nu era doar femeia aceea. L-am văzut mai târziu cu alta, intrând într-un apartament sau într-o casă de lângă plajă. *De aia* nu voiam să mă întorc acolo. Voiam să vină acasă şi să fie cu mama şi cu noi. Nu voiam să fie cu altcineva, se smiorcăi fata. Aşa că am mintit, continuă ea. M-am prefăcut că eram bolnavă.

Aşadar, bărbatul se întâlnise cu amantele lui în Santa Cruz – şi îşi luase copiii cu el, astfel încât să fie la adăpost de suspiciunile soţiei sale. Dar copiii rămâneau singuri până când îşi termina el treaba cu amantele...

– Şi familia mea a fost ucisă... Şi a fost vina mea.

Dance se aplecă spre fată.

– Nu e adevărat, îi spuse ea încet. Nu a fost deloc vina ta. Suntem siguri că Daniel Pell *intenţiona* să îl ucidă pe tatăl tău. Nu a fost deloc o întâmplare. Dacă ar fi venit la voi acasă în noaptea aceea, şi tatăl tău nu ar fi fost acolo, ar fi plecat şi s-ar fi întors altă dată.

– Da? întrebă Theresa.

Dance nu era sigură deloc de teoria ei. Dar nu putea să o lase pe fată să creadă în continuare că ea era vinovată.

– Da.

Theresa se calmă instantaneu.

– Ce prostie, începu ea, ruşinată. Totul a fost o mare prostie. Am vrut să vin aici să vă ajut să îl prindeţi, şi nu am făcut nimic. Dar n-am făcut decât să mă port prosteşte.

– Ah, dar totul merge bine, replică Dance.

Tocmai îi veniseră nişte idei.

– Serios?

– Da. De fapt, continuă agenta, tocmai m-am mai gândit la nişte întrebări. Sper să îmi poţi răspunde la ele. Fix în acel moment, stomacul lui Dance începu să scoată nişte zgomote ciudate. Ambele izbucniră în râs, şi agenta continuă: Asta dacă facem rost de nişte frapuccino şi de vreo câteva prăjituri.

Theresa îşi şterse lacrimile.

– Asta ar merge de minune.

Dance îl sună pe Rey Carraneo şi îl trimise la Starbucks să le aducă întăriri. Apoi îl sună pe TJ spunându-i să rămână în birou, pentru că planurile tocmai se schimbaseră.

„De la A la B, apoi direct la X..."

Capitolul 48

Daniel Pell stătea în maşina furată, aproape de Point Lobos, uitându-se atent printre copaci.

– Hai odată, murmură el.

Şi atunci apăru Rebecca, grăbindu-se printre tufişuri, având rucsacul ei în spate. Femeia urcă în maşină şi îl sărută.

– Ce vreme de tot rahatul, spuse ea, rânji şi îl sărută din nou.

– Nu te-a văzut nimeni?

– Am coborât pe fereastră, zise ea. Ele cred că m-am culcat mai devreme.

Bărbatul apăsă pedala de acceleraţie şi înaintă pe autostradă.

Era ultima noapte pe care Daniel Pell o petrecea în Monterey – şi, oarecum, ultima lui noapte pe pământ. Urma să fure o altă maşină mai târziu – un SUV sau un camion – şi să se îndrepte spre nord, pe drumurile proaste ale Californiei de Nord, până avea să ajungă la muntele său. Urma să fie regele muntelui, regele Familiei cât mai izolat de restul oamenilor. Cu vreo douăsprezece persoane lângă el, aduse acolo de către fluieraş.

„Rai..."

Dar mai întâi avea să-şi termine misiunea aici. Trebuia să se încredinţeze că viitorul său era sigur.

Pell îi înmână Rebeccăi harta districtului Monterey. Femeia despături o hârtie şi citi adresa în timp ce verifica harta.

– Nu e prea departe. Cam într-un sfert de oră ajungem acolo.

Edie Dance se uită pe fereastră şi observă maşina de poliţie.

Cu siguranţă asta o făcea să se simtă mai bine, ţinând cont de faptul că un criminal evadat se afla prin zonă. Şi Edie aprecia foarte mult faptul că fiica ei încerca din răsputeri să le asigure protecţia.

Cu toate acestea, femeia nu se gândea la Daniel Pell, ci la Juan Millar.

Edie era obosită, trupul o trăda, şi era fericită că nu trebuia să facă ture suplimentare la lucru – ture pe care le putea face orice asistentă medicală care voia. Nu doar moartea şi taxele erau chestii de necontestat în viaţă; nevoia de îngrijire medicală era la fel de importantă, şi Edie Dance putea profesa oricât de mult voia ea, oriunde voia. Nu înţelegea de ce soţul său prefera viaţa marină faţă de viaţa umană. Oamenii erau atât de fascinanţi. Iar ea îi ajuta şi avea grijă de ei.

„Ucide-mă..."

Stuart urma să se întoarcă în curând cu copiii. Femeia îşi iubea nepoţii, desigur, şi chiar se simţea foarte bine în compania lor. Edie ştia cât de norocoasă era că o avea pe Kathy alături; mulţi dintre prietenii ei îşi aveau copiii la sute, chiar mii de kilometri depărtare.

Da. Ea era fericită că Wes şi Maggie urmau să stea cu ea, dar ar fi fost mult mai fericită dacă Pell ar fi fost prins şi aruncat înapoi în închisoare. Tot timpul o deranjase faptul că fiica ei ajunsese agent al Biroului Californian de Investigaţii – de cealaltă parte, Stu păruse chiar mulţumit, lucru care o deranjase cu atât mai mult. Edie Dance nu i-ar fi sugerat niciodată vreunei femei să renunţe la propria carieră – ea lucrase toată viaţa –, dar, Dumnezeule, ce meserie e asta, în care ai un pistol cu tine şi arestezi ucigaşi şi traficanţi de droguri?

Edie n-ar fi spus asta niciodată, dar spera ca fiica ei să cunoască un alt bărbat, să se căsătorească şi să renunţe la slujba sa în cadrul poliţiei. Katie fusese un consilier juridic foarte bun. De ce să nu facă asta din nou? Şi, împreună cu Martine Christensen, avea pagina aceea de internet, de pe urma căreia chiar câştiga ceva bani. Dacă ele două ar fi avut grijă de ea aşa cum trebuia, ar fi avut un succes nemaipomenit.

Edie îşi iubise mult ginerele. Bill fusese un om nemaipomenit: drăguţ, amuzant şi un tată minunat. Accidentul care îi luase viaţa fusese o adevărată tragedie. Dar trecuseră deja câţiva ani. Era timpul ca fiica ei să meargă mai departe.

Păcat că Michael O'Neil nu era disponibil; el şi Katie se potriveau perfect (Edie nu putea înţelege ce vedea Michael la Anne, căreia nu îi păsa de copii şi era tot timpul la galeria ei de artă). Apoi, mai apăruse şi agentul FBI care venise la ziua lor, Winston Kellogg, care, de asemenea, părea foarte

simpatic. Şi îi amintea de Bill. Iar apoi, mai era Brian Gunderson, cu care Katie ieşise cu ceva timp în urmă.

Edie nu îşi făcuse niciodată griji în ceea ce privea gustul lui Katie în materie de bărbaţi. Prolema ei era simplă – nu reuşea să ducă o relaţie la bun sfârşit. Şi ştia şi care era motivul. Katie îi spusese despre problema ei cu Wes, despre cât îl deranja pe acesta ca mama lui să se întâlnească şi cu alţi bărbaţi. Edie era asistentă de ani buni – atât pentru adulţi, cât şi pentru copii. Văzuse cât de multă putere pot avea copiii, cât de inteligenţi pot şi de manipulatori erau, chiar şi fără să-şi dea seama. Fiica ei *trebuia* să vorbească cu Wes despre asta. Dar pur şi simplu nu o făcea. Ea doar evita lucrurile...

Dar nu era treaba lui Edie să discute cu băiatul. Bunicii stau tot timpul cu nepoţii lor, însă drepturile lor pălesc în faţa drepturilor părinţilor. Edie îi spuse lui Katie ce avea pe suflet, iar femeia fusese de acord, dar, aparent, o ignorase şi se despărţise de Brian.

Femeia îşi ridică brusc capul, auzind un zgomot din grădină.

Se uită să vadă dacă nu cumva se întorsese Stu, dar nu, locul de parcare era gol. Uitând-se pe fereastră, văzu că poliţistul era tot în faţa casei.

Apoi, Edie auzi din nou acelaşi zgomot. Huruitul pietrelor.

Edie şi Stu locuiau lângă ocean, la capătul drumului lung care ducea de la centrul oraşului până la plaja Carmel. Curtea lor era complet înconjurată de nişte pereţi de piatră. De regulă, atunci când păşea pe cărarea care ducea spre grădina vecină, femeia declanşa o mică avalanşă de pietre. Exact aşa sunase zgomotul pe care îl auzise înainte.

Femeia se duse în spatele casei şi păşi afară. Nu văzu pe nimeni, şi se gândi că poate fusese o pisică sau un câine. Nu aveau voie să umble liberi: Carmel avea nişte legi stricte referitoare la animalele de companie. Dar, de asemenea, locuitorii oraşului îndrăgeau animalele (actriţa Doris Day îşi deschisese recent un hotel, unde clienţii aveau voie cu animale de companie), aşa că multe pisici şi mulţi câini hoinăreau prin zonă.

Femeia închise uşa şi, auzind maşina lui Stu parcând, uită de tot de zgomotul auzit. Edie Dance se îndreptă apoi spre frigider, pentru a pregăti o gustare copiilor.

Interogatoriul cu Păpuşa Adormită dusese către o concluzie ciudată.

Aflată înapoi în biroul ei, Dance verifica atent dosarul fetei şi al mătuşii acesteia. Amândouă fuseseră escortate de către un agent imens al Biroului

Californian de Investigații la hotel, care, pe lângă statura lui impunătoare, avea la el două pistoale. Albert Stemple o sunase să raporteze că ambele erau în siguranță, iar apoi adăugase că fata era drăguță, spre deosebire de mătușă: „Fata e simpatică. Îmi place. Pe mătușă poți să o păstrezi".

Dance reciti notițele luate în timpul discuției cu Theresa și într-un final îl sună pe TJ.

– Da, șefa.

– Adu-mi tot ce știm despre Pell.

– Am înțeles.

Dance se ridică; după doar câteva minute, apăru și TJ gâfâind. Poate că tonul ei îi dăduse impresia că lucrurile erau mai urgente decât în realitate.

Femeia luă toate dosarele și le întinse pe birou. Într-un interval scurt de timp, reușiseră să strângă suficient material. Dance începu să se uite printre ele.

– Te-a ajutat fata cu ceva?

– Da, replică absentă Kathryn, uitându-se la o foaie anume.

TJ mai spuse ceva, dar Dance nu îl auzi. Agenta se tot uita prin mai multe rapoarte, mai multe notițe și mai multe dosare.

– Am o întrebare referitoare la calculatoare, spuse ea într-un final. Tu te pricepi la așa ceva. Dance încercui niște cuvinte pe o foaie de hârtie și i-o înmână lui TJ. Verifică asta, continuă ea.

– Despre ce e vorba? întrebă TJ, uitându-se la foaie.

– E dubios.

– Nu e un termen de calculatoare, dar mă descurc eu, șefa. Noi nu dormim niciodată.

– Avem o problemă, spuse Dance uitându-se la Charles Overby, la Winston Kellogg și la TJ.

Toți erau în biroul lui Overby, și șeful lor se juca neatent cu o minge de golf din bronz, care stătea pe un suport de lemn. Dance sperase să fie și Michael O'Neil cu ei.

– Rebecca Sheffield lucrează împreună cu Pell, spuse direct Dance.

– Poftim? replică șocat Overby.

– Stai puțin, că mai sunt lucruri de zis. Cred că ea a plănuit întreaga evadare.

Șeful lor dădu din cap, nevenindu-i să creadă, întrebându-se probabil unde greșise.

– Interesant, o încurajă Winston Kellogg. Continuă!

– Theresa Croyton mi-a spus câteva lucruri care mi-au dat de gândit. Așa că m-am întors și am mai verificat câteva dovezi. Mai știți e-mailul din Sea View? Presupuneam că Pell îl trimisese lui Jennie din închisoare – le arătă ea varianta scoasă la imprimantă. Dar uitați-vă aici. Adresa de e-mail e Capitola Correctional. Dar se termină în .dot. Dacă ar fi fost într-adevăr locul în cauză, extensia finală a adresei ar fi trebuit să fie .gov.

– La naiba! exclamă Kellogg. Nici nu m-am gândit la asta.

– Tocmai l-am pus pe TJ să verifice adresa, continuă ea.

– Compania e un furnizor de internet din Seattle, explică tânărul agent. Poți să îți creezi propriul domeniu de internet, cât timp numele pe care vrei să îl dai nu este deja luat de către altcineva. E un cont anonim. Dar facem rost de un mandat ca să verificăm arhivele lor.

– Dacă e anonim, de ce crezi că e al Rebeccăi? întrebă Overby.

– Uită-te la e-mail! Propoziția asta. „Ce ai putea vrea mai mult de la o femeie?" Nu e atât de des întâlnită. Mă tot gândesc la ea pentru că e un vers dintr-un cântec vechi.

– Și de ce e atât de importantă?

– Pentru că Rebecca a folosit exact expresia asta prima dată când am întâlnit-o.

– Da, dar totuși... spuse Overby.

Dance continuă să vorbească, nedorind să fie întreruptă:

– Haide să analizăm faptele! Jennie a furat Thunderbirdul vineri, de la un restaurant din Los Angeles, și s-a cazat la Sea View sâmbătă. Atât convorbirile ei la mobil, cât și cardul ei ne arată că săptămâna trecută a fost în districtul Orange. Dar femeia care a fost la You Mail It a mers acolo *miercuri*. Am trimis un mandat către compania de la care are Rebecca un card. Femeia a zburat din San Diego în Monterey marți și s-a întors acasă joi. În plus, a închiriat aici o mașină.

– În regulă, replică Overby.

– Acum, mă gândesc că din Capitola Pell nu vorbea cu Jennie, ci cu Rebecca. Trebuie să îi fi trimis numele și adresa lui Jennie, și de acolo Rebecca s-a ocupat de tot. Au ales-o pe Jennie pentru că locuia lângă Rebecca. Cel puțin, destul de aproape încât să poată fi verificată.

– Deci ea ştie de ce e Pell aici şi ce vrea să facă, adăugă Kellogg.

– Aşa ar trebui.

– Haide să mergem să o ridicăm de la cabană, spuse Overby.

– Vreau să o arestăm, dar mai am nevoie de nişte informaţii înainte să o interoghez. Vreau să vorbesc cu Nagle.

– Scriitorul?

Dance dădu din cap aprobator, apoi se întoarse spre Kellogg.

– Poţi să o aduci aici pe Rebecca?

– Sigur, dacă îmi faci rost de întăriri.

Overby spuse că urma să sune la poliţie şi să aducă încă un agent care să îl însoţească pe Kellogg. Overby o surprinse pe Dance subliniind o chestie la care ea nu se gândise: că Rebecca ar putea fi înarmată. Nu aveau nici un motiv să creadă că ea avea o armă, dar, din moment ce femeia venise aici cu maşina, putea foarte bine să aibă un pistol asupra ei.

– Hai să mergem la Nagle, îi spuse Dance lui TJ, şi cei doi părăsiră biroul.

Dance şi TJ se îndreptau deja spre destinaţia lor, când telefonul agentei începu să sune.

– Alo?

– Kathryn, nu mai e acolo! se auzi vocea alarmată a lui Winston.

– Rebecca?

– Da.

– Celelalte femei sunt în regulă?

– Da. Linda a spus că Rebecca nu se simţea bine, aşa că s-a dus să se întindă. Nu voia să fie deranjată. Am găsit fereastra ei deschisă, dar maşina i-a rămas la sediul Biroului Californian de Investigaţii.

– Deci Pell a luat-o cu el?

– Se pare că da.

– Cu cât timp în urmă?

– S-a dus să se culce în urmă cu o oră. Femeile nu ştiu când a fugit.

Dacă Rebecca ar fi vrut să le ucidă pe Sam şi pe Linda, ar fi putut să o facă uşor. Fie ea, fie Pell, care s-ar fi căţărat pe geam. Agenta trase concluzia că femeile nu erau în pericol momentan, mai ales că erau şi oameni de pază.

– Unde eşti acum? îl întrebă ea pe Kellogg.

– Mă întorc la sediul Biroului Californian de Investigaţii. Cred că Pell şi Rebecca intenţionează să fugă. O să vorbesc cu Michael să blocăm drumurile din nou.

Dance întrerupse legătură şi îl sună pe Morton Nagle.

– Alo? răspunse el.

– Kathryn aici. Ascultă-mă! Rebecca e cu Pell.

– Poftim? A răpit-o?

– Nu. Lucrează împreună. Ea a plănuit evadarea.

– Nu se poate!

– S-ar putea să fii în pericol.

– Eu?

– Da. Nu lăsa pe nimeni înăuntru şi încuie uşa. Ne îndreptăm spre tine. Ajungem în cinci minute.

În ciuda stilului imprudent de condus al lui TJ, le trebuiră cam zece minute să ajungă. Drumurile erau pline de turişti. Cei doi ajunseră într-un final în faţa casei lui Nagle, coborâră din maşină şi se îndreptară către uşă.

Dance bătu la uşă şi, după un moment, scriitorul apăru în prag. Nagle se uită atent de la Dance la TJ, apoi studie strada. Abia apoi îi pofti pe cei doi înăuntru.

Nagle închise uşa.

– Îmi pare rău. Mi-a spus că, dacă spun ceva la telefon, îmi omoară familia. Îmi pare rău...

Daniel Pell ieşi din spatele uşii şi îi puse pistolul la tâmplă.

Capitolul 49

– E prietenul meu. Motanul care m-a dus la şoarecele meu. Şi ce nume amuzant! Kathryn *Dance*...

– Când m-ai sunat, continuă Nagle, mi-a apărut numărul tău, şi el m-a pus să îi zic cine era. Trebuia să îţi spun că totul era în regulă. Nu voiam, dar copiii mei...

– O să fie în regulă, începu Dance.

– Domnule Scriitor şi Doamnă Agent, tăceţi acum, le tăie vorba Pell.

Dance putea să vadă familia lui Nagle în dormitorul din stânga ei. Toţi stăteau întinşi la podea, cu mâinile puse pe cap. Soţia sa Joan şi cei doi copii, Eric şi Sonja. Rebecca stătea pe pat, deasupra lor, ţinând un cuţit în mână. Femeia se uită implacabilă la Dance.

Cei trei nu erau morţi pentru că Pell îl controla pe Nagle folosindu-se de ei.

„Tipare..."

– Scumpo, hai aici şi ajută-mă!

Rebecca se dădu jos de pe pat şi li se alătură.

– Ia-le pistoalele şi telefoanele mobile!

Pell ţinu pistolul la tâmpla lui Dance, în timp ce Rebecca îi luă arma. Apoi Pell îi ceru agentei să se încătuşeze. Dance îl ascultă.

– Nu e destul de strâns, zise el şi strânse mai tare.

Dance tresări.

Cei doi făcură acelaşi lucru cu TJ, şi apoi îi împinseră pe ambii pe canapea.

– Ai grijă, murmură TJ.

– Ascultă-mă! Pell se uită la Dance. Mă asculţi?

– Da.

– Mai vine cineva?

– Nu am sunat pe nimeni.

– Nu asta te-am întrebat. Ar trebui să ştii asta, tu, celebra agentă.

– Din câte ştiu eu, nu, replică Dance. Venisem aici să îl întreb nişte lucruri pe Morton.

Pell le puse telefoanele pe o măsuţă.

– Dacă sună cineva, spuneţi că totul e în regulă. Vă veţi întoarce la sediu în vreo oră. Dar nu puteţi vorbi acum, aţi înţeles? Dacă nu, o să iau un copil şi o să...

– Da, am înţeles, replică Dance.

– Acum, să nu vă mai aud vorbind. Am...

– E o prostie ce faci, spuse TJ.

„Nu, nu, gândi Dance. Lasă-l să te controleze! Nu poţi să îl sfidezi pe Daniel Pell!"

Pell se uită spre el şi îi puse pistolul la gât.

– Ce ţi-am spus?

– Să nu scot nici un cuvânt, replică speriat TJ.

– Dar ai spus ceva. De ce ai face asta? A fost un lucru foarte, foarte prost gândit.

„O să îl omoare! gândi Dance. Nu!"

– Pell, ascultă-mă, începu ea.

– Şi tu vorbeşti? zise el şi se întoarse cu pistolul.

– Îmi pare rău, şopti TJ.

– Iar ai vorbit, replică Pell. Pell se uită iarăşi la Dance. Am câteva întrebări pentru voi. Dar nu chiar acum. Continuă, zise el spre Nagle.

Nagle se întoarse la ceea ce făcea încă dinainte să vină Dance şi TJ: îşi ardea toate manuscrisele şi însemnările.

Pell se uită absent la grămada de hârtii în flăcări.

– Şi dacă uiţi să arzi ceva, o să îi tai degetele soţiei tale. Iar apoi copiilor. Şi nu mai plânge. E înjositor. Controlează-te!

După zece minute lungi, Nagle termină de ars toate notiţele. Dance ştia că, de îndată ce Pell afla tot ce voia, avea să îi omoare.

– Te rog, lasă-ne în pace! Soţia lui Nagle începu să plângă. Fac orice... Te rog...

Dance se uită înspre dormitor şi o văzu pe femeie stând lângă Sonja şi lângă Eric. Fetiţa plângea.

– Linişte acolo, Doamnă Scriitor!

Dance se uită la ceasul de la mână, parţial ascuns de manşete, şi se gândi la copiii ei. Dar durerea era prea mare, aşa că încercă să se concentreze la ce se întâmpla în cameră.

Ce putea să facă?

Să negocieze cu el? Dar, ca să negociezi, trebuie să ai ceva valoros de oferit la schimb.

Să rezişti? Ca să rezişti, ai nevoie de arme.

– De ce faci asta? gemu Nagle, în timp ce ultimul lui manuscris era înghiţit de flăcări.

– Taci din gură!

Pell se ridică şi atâţă focul, apoi îşi şterse palmele, ridicându-şi degetele murdare să se uite la ele.

– Mă simt ca acasă. Cred că mi-au fost luate amprentele de vreo cincizeci de ori până acum. Îmi pot da seama şi care sunt angajaţii noi. Mâinile le tremură atunci când îţi ating degetele. În regulă, mai spuse el şi se întoarse către Dance. Am înţeles, din telefonul dat Domnului Scriitor, că ţi-ai dat seama cum stă treaba cu Rebecca. Despre asta vreau să vorbesc cu tine. Şi să aflu ce ştii despre noi. Şi cine mai ştie. Trebuie să planificăm unele lucruri, aşa că e necesar să ştiu ce avem de făcut în continuare. Şi, agent Dance, înţelege, te rog, că nu eşti singura care poate detecta minciuna. Şi eu pot. Amândoi avem talentul acesta.

Nici nu mai conta dacă mintea sau nu. Erau ca morţi cu toţii.

– Ah, şi mai trebuie să îţi spun că Rebecca a aflat o adresă pentru mine. Casa unui anume Stuart Dance.

Dance se chinui să îşi ascundă şocul. Un val de căldură şi de transpiraţie îi invadă tot corpul.

– Nenorocitule, urlă TJ.

– Dar, dacă nu mă minţi, părinţii şi copiii tăi nu o să păţească nimic. Am avut dreptate în legătură cu tine, nu-i aşa? Atunci când ne-am văzut pentru prima oară. Eşti văduvă. Rebecca mi-a spus asta. Îmi pare rău. Oricum, pun pariu că acum copiii tăi stau la bunici.

Kathryn Dance luă o decizie în acel moment.

Era un joc de noroc, şi, în orice alte circumstanţe, ar fi fost o alegere imposibilă. Dar acum, ţinând cont de consecinţele tragice care urmau oricum, nu mai era altă opţiune.

Nici un fel de arme, în afară de vorbele şi de intuiţia ei. „De la A la B... apoi direct la X..."

Trebuia să fie de-ajuns.

Dance se întoarse înspre Pell astfel încât să-l privească direct.

– Nu eşti curios de ce suntem aici?

– Asta e o întrebare. Nu voiam o întrebare, ci un răspuns.

„Ai grijă îl laşi pe el să controleze situaţia în continuare."

– Te rog, lasă-mă să termin ce am de zis. Îţi răspund la întrebare. Te rog, lasă-mă!

Pell se uită încruntat la ea, dar nu obiectă.

– Acum, gândeşte-te un pic! De ce am venit aşa grăbiţi aici?

În mod normal, Dance i s-ar fi adresat folosindu-i numele. Dar acest lucru ar fi putut fi interpretat ca o modalitate de dominare, şi Daniel Pell trebuia să creadă că el controla situaţia.

– Treci la subiect, zise el şi se încruntă, nerăbdător.

– Trage de timp, izbucni Rebecca. Scumpule, hai să plecăm!

– Am venit aici, continuă Dance, să îl avertizez pe Morton...

– Haide să terminăm o dată pentru totdeauna toată treaba asta, şopti Rebecca, şi să plecăm de aici. Hristoase, cât timp putem să...

– Scumpo, taci un pic, o întrerupse Pell, care se întoarse către Dance şi o studie cu atenţie, aşa cum făcuse şi în ziua interogatoriului. Păreau să fi trecut ani întregi de atunci. Da, spuse el uitându-se la agentă. Voiai să îl avertizezi în legătură cu mine. Şi?

– Nu. Voiam să îl avertizez în legătură cu Rebecca.

– Ce vrei să spui cu asta?

Dance îl privi fix în ochi şi continuă:

– Voiam să îl avertizez că ea urmează să te folosească pentru a-l ucide. Exact aşa cum te-a folosit acasă la Croyton, în urmă cu opt ani.

Capitolul 50

Dance putu să vadă strălucirea din ochii lui Pell.

Atinsese un punct sensibil.

„Te-a folosit..."

– Ce porcărie! urlă Rebecca.

– Probabil, replică Pell.

Dar Dance remarcă faptul că Daniel folosise un cuvânt care nu exprima siguranță.

Agenta se aplecă înspre el. Se crede că sunt mai mari șansele ca aceia care sunt mai aproape de interlocutor să spună adevărul în mai multe cazuri decât cei care stau îndepărtați.

– Daniel, ți-a înscenat tot. Și vrei să știi de ce? Ca s-o omoare pe soția lui William Croyton.

Pell dădea din cap, dar o asculta în continuare.

– Rebecca era amanta lui Croyton. Și, când a aflat că soția lui nu voia să divorțeze, s-a hotărât să vă folosească pe tine și pe Jimmy Newberg pentru a scăpa de ea.

Rebecca râse sfidător.

– Daniel, îți mai amintești de Păpușa Adormită? întrebă Dance. De Theresa Croyton?

Dance îi folosea deja prenumele, lucru care întărește legătura făcută împotriva unui dușman comun. Era o șmecherie folosită la interogatorii.

Pell rămase tăcut și se uită întâi la Rebecca, apoi la Dance.

– Tocmai am vorbit cu ea, continuă Dance.

– Poftim? replică șocată Rebecca.

– Am avut o discuție lungă. Și am aflat multe lucruri.

Rebecca încerca să recupereze terenul pierdut.

– Daniel, nu o asculta! Inventează prostii ca să scape.

Dar Dance o ignoră și continuă întrebările:

– Nu-i așa că la televizor era *Riști și câștigi* când tu și cu Newberg ați spart casa lui Croyton? Fata mi-a spus asta. Cine altcineva să fi știut?

„Ce e Quebec?"

Ucigașul clipi tăcut, dar Dance observă că îi captase atenția.

– Theresa mi-a spus că tatăl ei avea numeroase amante, continuă ea. Își lăsa copiii la bâlciul din Santa Cruz, apoi se întâlnea cu ele acolo. Într-o noapte, a văzut-o pe Rebecca desenând și a agățat-o. Au început o aventură, dar ca dorea ca el să divorțeze. Croyton nu putea sau nu dorea, asta din cauza nevestei lui. Așa că Rebecca s-a hotărât să scape de ea.

– Prostii, urlă Rebecca. Ea nu *știe* despre ce vorbește.

Dar Dance văzu clar că femeia se prefăcea. Era stresată, lucru vizibil din postura ei și din poziția mâinilor. Era clar că agenta descoperise ceva.

Dance se uită în continuare fix în ochii lui Pell.

– Bâlciul, Daniel. Rebecca a auzit de tine acolo, nu? Acolo mergea Familia să vândă lucruri și să mai fure câte ceva. Acolo s-a născut cultul acela al infracțiunilor. V-au numit țigani, îmi amintesc asta bine. A fost și la știri. De fapt, pun pariu că așa a aflat Rebecca de tine. Avea nevoie de un țap ispășitor, de un criminal. Linda mi-a spus că voi doi v-ați cunoscut acolo, la bâlci. Ai crezut că ai sedus-o? Nici vorbă. A fost exact invers.

– Taci din gură, replică Rebecca, cu o voce calmă. Minte. Dan...

– Gura! urlă Pell.

– Și când a intrat în Familie? continuă Dance. Cu puțin înainte de cazul Croyton. Cu câteva luni, de fapt, nu-i așa? Dance se aplecă și mai mult în față. Rebecca te-a convins să o lași să intre în Familie, nu? Nu îți pare cam brusc totul? Nu te-ai întrebat de ce? Nu era ca toți ceilalți. Linda, Samantha și Jimmy erau niște copii. Ei făceau tot ce le spuneai. Dar Rebecca era altcumva. Era independentă și agresivă. Dance își aminti de vorbele lui Winston Kellogg: „Femeile pot să fie la fel de nemiloase și de eficiente ca bărbații. Și, de regulă, mai prefăcute". Odată ce a pătruns în Familie, continuă ea, a văzut din prima că îl putea folosi și pe Jimmy Newberg. I-a spus că Croyton avea obiecte valoroase în casă și a sugerat ca voi doi să mergeți să furați. Nu-i așa? Dance observă, după reacțiile lui, că avea dreptate și continuă: Dar Rebecca avea *alte* planuri în legătură cu Jimmy. Odată intrați în casă, el urma să o ucidă pe soția lui Croyton, iar apoi *pe tine*. Cu tine eliminat, putea să conducă Familia împreună cu Rebecca. Desigur,

ideea ei era să îl denunțe pe Jimmy după comiterea crimelor – ba chiar să îl ucidă. William Croyton ar fi plâns o vreme după soție, dar într-un final s-ar fi recăsătorit.

– Iubitule, nu o asculta. Vorbește...

Pell sări înspre femeie și o prinse de păr.

– Taci din gură! Las-o să vorbească!

Rebecca alunecă la podea gemând de durere.

Dance îl privi repede pe TJ, care dădu din cap aprobator. Agenta continuă:

– Rebecca a crezut că soția lui Croyton avea să fie singură acasă. Dar toată familia era acolo, pentru că Theresei i se făcuse rău. Orice s-a întâmplat în noaptea aceea – doar tu știi asta, Daniel –, orice s-a întâmplat, rezultatul a fost că toată lumea a murit. Și, continuă Dance, când ai sunat Familia să le spui ce s-a întâmplat, Rebecca a făcut singurul lucru pe care îl putea face ca să scape: te-a denunțat. *Ea* a dat telefonul care a dus la arestarea ta.

– Porcării! replică Rebecca. Eu l-am scos acum din pușcărie.

Dance râse și se întoarse spre Pell.

– Doar pentru că trebuia să te folosească din nou, Daniel. Să îl ucidă pe Morton. Cu câteva luni în urmă, vorbise cu el, și Nagle îi spusese despre cartea pe care o scria. *Păpușa Adormită*. Era o carte despre viața familiei Croyton înainte de crime și despre viața Theresei după. Și el aflase despre aventurile extraconjugale ale lui William. Era doar o chestiune de timp până când cineva își dădea seama de tot planul Rebeccăi. Așa că Rebecca a plănuit cum să te scoată din închisoare, continuă agenta uitându-se la Pell. Ce nu știu e ce ți-a spus ca să te convingă să îl ucizi. Agenta se uită furioasă la Rebecca, ca și cum ar fi fost incredibil de nervoasă că femeia îl folosise pe vechiul ei prieten, Daniel Pell. Ce minciuni i-ai spus?

– Ce mi-ai spus tu mie... e adevărat sau nu? urlă Daniel la Rebecca. Dar, înainte ca femeia să îi răspundă, Pell puse mâna pe Nagle, care se chirci de frică. Cartea pe care o scrii! Ce voiai să scrii despre mine?

– Nu era despre *tine!* Era despre Theresa, despre familia Croyton și despre femeile din Familie. Atâta tot. Era despre victimele *tale,* nu despre tine.

Pell îl aruncă la podea pe Morton.

– Nu, nu! Voiai să scrii despre pământul meu!

– Pământ?

– Da!

– Ce vrei să spui?

– Pământul meu! Vârful meu de munte! Ai aflat unde e, și voiai să scrii asta în carte.

În sfârșit, Dance înțelegea. Muntele prețios al lui Pell. Rebecca îl convinsese că locul putea să rămână secret doar prin moartea lui Morton Nagle și prin distrugerea dovezilor.

– Nu știu nimic despre asta. Jur!

Pell se uită atent la fața scriitorului, și Dance își dădu seama că Daniel îl credea. Fața bărbatului se înroși de furie. Acum era cu adevărat furios, observă agenta.

– Și, după ce i-ai fi ucis pe Nagle și pe familia lui, Daniel, știi ce urma, nu? Rebecca urma să te ucidă *pe tine.* Să spună că ai răpit-o de la cabană. Dance râse sec. Ah, Daniel, cum te-a folosit! Tot timpul ăsta, *ea* a fost Fluierașul, ea a fost Svengali.

Pell clipi șocat la auzul cuvintelor agentei. Apoi se ridică și sări peste o masă, înspre Rebecca.

Femeia se trase înapoi, dar brusc sări și ea spre Pell, fluturând bezmetic cuțitul prin aer. Lama ascuțită îl tăie pe braț pe Daniel, și femeia sări spre pistol, apucându-l în mână. Arma se declanșă, și un glonț se izbi de teracota sobei.

Dance și TJ se ridicară instantaneu în picioare.

Tânărul agent îi trase un picior între coaste Rebeccăi și apucă pistolul lui Pell. Cei doi începură să se bată pentru armă, rostogolindu-se pe podea.

– Sună la poliție! strigă Dance spre Nagle, care căută disperat un telefon.

Femeia sări și ea spre armele de pe masă, amintindu-și: „Verifică încărcătorul, numără cartușele, la 12 schimbă-le și reîncarcă".

Soția și copiii lui Nagle țipau disperați.

TJ o atenționă pe Kathryn. Femeia îl văzu pe Pell întorcându-se cu pistolul spre ea.

Arma se declanșă.

Dance se aruncă la podea, și glonțul o rată. TJ era tânăr și puternic, dar era încătușat, iar Pell mustea de disperare, furie și adrenalină. Cu mâna lui liberă îl lovi pe TJ în gât și în cap, și, într-un final, îi smulse pistolul din mână. Tânărul agent se rostogoli disperat sub o masă, încercând să se adăpostească.

Dance sări în față, dar știa deja că nu putea ajunge la timp pentru a-și lua pistolul. TJ era mort...

Apoi se auzi o explozie.

Încă una.

Dance se lăsă în genunchi și se uită în spate. Morton Nagle pusese mâna pe o pușcă și trăgea spre Pell. În mod cert, bărbatul nu mai folosise arme de foc, așa că toate încercările lui eșuau. Cu toate acestea, Nagle stătea în continuare în picioare și trăgea, urlând spre Pell.

Pell se lăsă la podea, își acoperi capul cu brațele și se gândi preț de o secundă. Apoi, ezită un pic, o împușcă pe Rebecca în stomac, trase un șut în ușă și fugi afară din casă.

Dance luă pușca lui Nagle, îi înmână rapid pistolul lui TJ și cei doi agenți săriră spre ușa deschisă. Un glonț se înfipse în rama acesteia, împroșcându-i de aschii; cei doi se traseră în spate. Agenta își luă cheile de la cătușe și le scoase.

Cei doi se uitară precauți afară, pe strada pustie. O secundă mai târziu, se auzi zgomotul făcut de o mașină care accelera.

– Ține-o pe Rebecca în viață, urlă Dance la Nagle. Avem nevoie de ea!

Dance fugi apoi la mașină, luă stația, dar o scăpă din mâinile-i tremurânde. Apoi respiră adânc și sună la Departamentul de Poliție din Monterey.

Capitolul 51

Un om furios nu se poate stăpâni.

Dar Daniel Pell nu își putea opri furia în timp ce conducea mașina departe de Monetery, departe de cuvintele lui Kathryn Dance și de fața Rebeccăi.

Daniel își amintea cele întâmplate în noaptea aceea din urmă cu opt ani.

Jimmy Newberg, ticălosul ăla mic, tocilarul ăla, drogatul ăla, îi spusese că avea niște informații sigure despre William Croyton – mulțumită unui programator care fusese concediat din firma lui Croyton cu jumătate de an în urmă. Reușise să facă rost de codul alarmei lui Croyton și avea și cheia de la ușa din spate a casei lui (deși Pell știa acum că Rebecca făcuse, de fapt, rost de ele). Jimmy îi mai spusese că excentricul milionar ținea sume imense în casă.

Pell nu ar fi jefuit niciodată o bancă – se ocupa doar de furtișaguri mărunte. Dar, cu toate acestea, avea nevoie de bani ca să poată mări Familia și să se mute la munte. Și acum avea o șansă unică în viață. Nimeni nu urma să fie acasă, după cum îi spusese Jimmy, deci nu existau riscuri. Urmau să plece cu 100 000 de dolari, Croyton ar fi depus o plângere și apoi ar fi uitat de cele întâmplate.

Exact așa cum intuise și Kathryn Dance.

Cei doi bărbați se strecurară prin curtea din spate până în fața casei. Pell observase că erau niște lumini aprinse, dar Jimmy îi spusese că alarma era setată așa. Cei doi intrară în casă printr-o ușă laterală.

Dar ceva nu era în regulă. Alarma nu era pornită. Pell se întorsese către Jimmy să îi spună că era probabil cineva acasă, dar tânărul sprinta deja spre bucătărie.

Direct spre o femeie pe la vreo patruzeci de ani, care era cu spatele la ei și gătea. Nu! Pell își aminti cum se uitase atunci șocat la Jimmy. Ce făcea?

Urma să o ucidă.

Jimmy își înfășurase mâinile într-un prosop de hârtie și scosese un cuțit imens din buzunar. Cuțitul fusese luat de acasă, de la Familie, și avea pe el amprentele lui Pell. Jimmy își dusese mâna peste gura femeii și înfipsese lama cuțitului în ea. Femeia alunecase la podea.

„Ce dracu' faci?" șoptise Pell înfuriat.

Newberg se întorsese, și părea nesigur, dar expresia feței sale îl trăda. Pell se ferise din calea lui când Jimmy se năpustise spre el, și reușise să evite lama cuțitului. Pell pusese mâna pe o tigaie și îl izbise în cap pe Newberg. Apoi Pell luase un cuțit imens din bucătărie și îl ucisese.

O secundă mai târziu, William Croyton apăruse în cadrul ușii, însoțit de doi dintre copiii săi, care începuseră să urle văzând cadavrele de pe podea. Pel își scosese pistolul și îi dusese pe cei trei în cămară. Reușise să îl calmeze pe Croyton și îl întrebase despre bani. Bărbatul îi spusese că erau în biroul său.

Daniel se uitase apoi total nepăsător la cei trei oameni care plângeau. Nu intenționase să ucidă pe nimeni în acea noapte, dar trebuia să o facă, altfel pierdea controlul asupra vieții sale. După două minute, cei trei zăceau morți. Folosise cuțitul astfel încât vecinii să nu audă împușcături.

Daniel șterse amprentele pe care le găsise, furase cuțitul adus de Jimmy plus buletinul acestuia, apoi se grăbise spre biroul lui Croyton. Într-adevăr, erau bani acolo, dar doar 1 000 de dolari. Pell mai căutase peste tot, dar nu găsise decât mărunțiș și bijuterii. Nici măcar nu se urcase pe scări, acolo unde fetița dormea în pat. (Acum era chiar bucuros că nu făcuse asta; ca o ironie, dacă ar fi ucis-o și pe Theresa, nu ar fi aflat niciodată despre trădarea Rebeccăi.)

Și, da, auzise genericul emisiunii *Riști și câștigi* și fugise înapoi în bucătărie, de unde furase portmoneul lui Croyton și inelul cu diamant al soției sale.

Apoi mersese la mașină, și, după nici doi kilometri, poliția îl oprea.

Rebecca...

Pell se gândi apoi la prima lor întâlnire „accidentală", atunci când fata stătea în zona bâlciului. Pell își aminti cât de mult îi plăcea bâlciul. Parcurile

de distracții îl fascinau. La fel și oamenii care se lăsau în voia altcuiva – riscând să se accidenteze și totuși dându-se în tot ce puteau.

Își aminti și de Rebecca din urmă cu opt ani, lângă acel carusel, făcându-i cu mâna.

– Ți-ar plăcea să te desenez?

– De ce nu. Cât costă?

– Îți poți permite. Stai jos!

După doar cinci minute, când portretul lui era abia schițat, fata lăsase jos creionul, se uitase la el seducător și îl întrebase dacă puteau merge undeva unde să fie singuri. Cei doi se îndreptaseră spre dubiță, cu Linda Whitfield în spate, care îi privea înmărmurită. Pell nici nu o băgase în seamă.

Și, după alte cinci minute de sărutări intense, fata se dăduse înapoi.

– Stai puțin...

„Ce să fie oare? se întrebase el? Gonoree? SIDA?"

– Trebuie să îți spun ceva, continuase fata, privind către pământ.

– Spune...

– S-ar putea să nu îți convină, și-atunci OK, îți fac portretul pe gratis. Dar simt că ne potrivim perfect, chiar dacă ne știm doar de cinci minute, și trebuie să îți spun că...

– Da, spune-mi!

– Când e vorba despre sex, nu prea îmi place... decât dacă mă rănești. Dacă mă lovești *tare* de tot. Multor bărbați nu le place asta, și e în regulă dacă...

Răspunsul lui Pell fusese că o întorsese pe burtă și își scosese cureaua de la pantaloni.

Pell râse amar. Totul era o tâmpenie. Cumva, în cele cincisprezece minute petrecute atunci cu ea, fata reușise să îi afle fantezia și să profite la maximum de acest lucru.

Svengali și Trilby...

Pell continuă să conducă mașina până când simți o durere sfâșietoare în braț, de la rana provocată de cuțitul Rebeccăi. Pell opri automobilul, coborî, își scoase cămașa și se uită atent la braț. Nu era atât de grav – sângerearea se oprea. Dar, la naiba, îl durea tare de tot.

Nu mai tare ca trădarea ei, totuși.

Pell se afla acum într-o zonă liniștită a orașului, dar urma să ajungă în zonele aglomerate, unde, desigur, poliția îl căuta.

Bărbatul se întoarse şi conduse maşina până văzu un Nissan Infinity care stătea la un stop, fix în faţa sa. Doar o persoană se afla înăuntrul maşinii de lux, şi nici o altă maşină nu mai era pe stradă. Pell încetini, dar nu suficient, şi se lovi de maşina aflată în faţa sa. Aceasta alunecă în faţă, din cauza impactului. Şoferul se uită în oglindă şi coborî.

Pell, clătinând din cap, coborî şi el, uitându-se la consecinţe.

– Dormeai? îl întrebă proprietarul maşinii de lux, un bărbat latinoamerican pe la vreo patruzeci de ani. Am cumpărat-o luna trecută, continuă el. Apoi individul observă sângele de pe braţul lui Pell. Eşti rănit?

Ochii lui urmăriră dâra de sânge, care se oprea la mâna lui Pell. Mână în care ţinea pistolul.

Dar era deja prea târziu.

Capitolul 52

Primul lucru pe care îl făcuse Dance acasă la Nagle – cât timp TJ raporta incidentele – fusese să îl sune pe agentul care îi păzea familia şi să îi spună să îi ducă urgent, sub escortă, la sediul Biroului Californian de Investigaţii. Se îndoia că Pell ar fi avut timp la dispoziţie să îşi ducă la capăt ameninţările, dar nu putea risca.

Femeia îi întrebă pe scriitor şi pe nevasta acestuia dacă Pell spusese ceva în legătură cu viitoarea sa destinaţie. Nagle fusese sincer cu Pell; chiar nu auzise niciodată despre terenul lui, şi, în special dacă pomenise ceva despre vârful lui de munte. Nici un membru al familiei Nagle nu ştia nimic. Rebecca era rănită grav şi îşi pierduse cunoştinţa. O'Neil trimisese un agent să o însoţească în ambulanţă. Agentul i-ar fi contactat imediat ce femeia ar fi putut vorbi.

Dance se apropie de Kellogg şi de O'Neil, care stăteau cu capetele plecate, discutând despre caz. Orice îndoieli ar fi avut Michael în privinţa agentului FBI, şi viceversa, judecând după gesturile lor, totul era de domeniul trecutului. Cei doi coordonau blocajele rutiere şi planificau căutarea.

O'Neil răspunse la telefon şi se încruntă.

– În regulă. Bun. Sigur. Sunaţi la Watsonville... Mă ocup eu de asta. Apoi închise telefonul şi se uită la cei doi. Am găsit ceva. A fost furată o maşină neagră în Marina. Un bărbat care se potrivea cu descrierea lui Pell – şi care sângera – a luat un Nissan Infinity. Avea şi un pistol. Apoi, Michael adăugă cu tristeţe: Martorii spun că au auzit un foc de armă şi, când s-au uitat, Pell închidea portbagajul.

„Încă o crimă", se gândi Dance. Îşi închise ochii şi oftă.

– Nu are cum să mai rămână în peninsula Monterey, continuă Michael. A furat maşina în Marina, aşa că probabil se îndreaptă spre nord. Apoi

detectivul se urcă în maşină. O să anunţ agenţii din Gilroy. Şi pe cei din Watsonville.

Michael ambală motorul şi plecă.

– Să mergem şi noi acolo, spuse Kellogg, întorcându-se spre maşină.

Dance porni după el, când îi sună mobilul. Era James Reynolds. Agenta răspunse şi îi relată procurorului toate cele întâmplate. Bărbatul nu ştia încotro se îndrepta Pell, dar îi spuse lui Dance că aflase ceva interesant.

– Ai timp câteva minute acum? întrebă el.

– Sigur că da, replică agenta şi ridică mâna către Kellogg, făcându-i semn să o mai aştepte un pic.

Sam şi Linda stăteau înghesuite pe canapea şi urmăreau ştirile despre încă o tentativă de crimă a lui Daniel Pell: scriitorul Morton Nagle. Rebecca, descrisă drept complicele lui Pell, fusese grav rănită. Iar Pell evadase din nou. Era acum într-o maşină furată, îndreptându-se probabil spre nord. Cu încă o victimă la activ: proprietarul maşinii.

– Dumnezeule, şopti Linda.

– Rebecca a fost alături de el tot timpul, şopti Samantha, care apoi se uită şocată la ecranul televizorului. Dar cine a împuşcat-o? Poliţia? Daniel?

Linda îşi închise ochii. Sam nu ştia dacă femeia spunea o rugăciune sau dacă asta era o reacţie a ei la stresul din ultimele zile. „Are şi ea propria cruce de purtat", se gândi Sam. Lucru pe care nu i-l spusese prietenei sale pocăite.

Încă o ştire apăru pe ecran despre Rebecca Sheffield, fondatoarea companiei Women's Initiatives din San Diego, membră a Familiei în urmă cu opt ani. Prezentatorul menţionase că Rebecca se născuse în California şi că tatăl ei murise când fata avea şase ani. Rebecca fusese crescută de mama ei, care nu se mai recăsătorise.

– Şase ani! murmură Linda.

Sam clipi şocată.

– Ne-a minţit. Nu a fost adevărat nimic din ceea ce ne-a spus despre tatăl ei. Ne-a păcălit.

Femeia mai în vârstă dădu din cap.

– Eu nu mai rezist. Îmi fac bagajele şi plec.

– Linda, stai!

– Nu mai vreau să vorbesc despre nimic, Sam. M-am săturat.

– Lasă-mă să îţi mai spun doar un lucru.

– Ai spus deja destule.

– Nu cred că mă ascultai atentă.

– Şi nu o să te ascult nici dacă îmi mai zici o dată, replică Linda şi începu să se îndrepte spre dormitor.

Sam sări speriată la auzul telefonului. Era Kathryn Dance.

– Ah, tocmai am auzit – începu Sam să spună, dar fu întreruptă de agentă.

– Sam, ascultă-mă! Nu cred că Pell se îndreaptă spre nord. Cred că vine spre voi.

– Poftim?

– Tocmai am vorbit cu James Reynolds. Mi-a spus că, în timpul interogatoriului de după cazul Croyton, Pell l-a atacat. Reynolds îl întreba despre incidentul din Redding, despre moartea lui Charles Pickering şi vorbea despre Alison, fosta lui prietenă. Pell a luat-o razna şi l-a atacat, sau a încercat să îl atace – acelaşi lucru l-am păţit eu în Salinas –, pentru că se apropia de o descoperire importantă. James se gândeşte, continuă Dance, că Pell l-a ucis pe Pickering pentru că acesta ştia despre muntele său. Şi din cauza asta vrea să o găsească şi pe Alison. Şi ea ştie.

– Dar de ce să ne rănească pe noi?

– Pentru că *v-a spus* despre Alison. Poate nu reuşiţi să faceţi legătura dintre ea şi proprietatea lui, poate nici măcar nu vă amintiţi despre asta. Dar locul acela e atât de important pentru el – regatul lui –, încât ar ucide pe oricine reprezintă o ameninţare pentru el. Asta vă include pe voi două.

– Linda! vino aici, strigă Sam.

Femeia apăru furioasă în cardul uşii.

– Tocmai am vorbit cu agenţii care vă păzesc, continuă Dance. Vă vor escorta la sediul Biroului Californian de Investigaţii. Eu şi agentul Kellogg ne îndreptăm acum spre cabană. O să aşteptăm înăuntru, şi vom vedea dacă apare Pell.

– Kathryn crede că Pell vine spre noi, spuse repede Sam.

– Nu se poate! strigă Linda.

Femeile se uitară instinctiv la ferestre, iar apoi Sam privi spre dormitorul Rebeccăi. Oare încuiase fereastra după ce aflase că femeia evadase pe acolo? Da, da. Sigur o încuiase.

Apoi se auzi o bătaie în uşă.

– Doamnelor, agentul Larkin aici.

Sam se uită la Linda şi împietri. Apoi Linda se îndreptă încet spre uşă şi se uită pe vizor. Femeia dădu din cap şi deschise uşa. Agentul păşi înăuntru.

– Am fost trimis să vă escortez la sediul Biroului Californian de Investigaţii. Lăsaţi toate lucrurile aici şi veniţi cu mine.

Celălalt agent patrula prin zonă.

– Kathryn, spuse Sam la telefon, a venit agentul. Plecăm acum.

Femeia închise telefonul.

Samantha îşi luă poşeta şi se uită la Larkin.

– Să mergem, spuse ea cu o voce tremurândă, înşfăcându-şi poşeta.

Agentul le făcu semn să înainteze. Moment în care glonţul îl nimeri în tâmplă. Bărbatul căzu la pământ. Încă o împuşcătură, şi cel de-al doilea agent căzu şi el, urlând. Un al treilea golţ urmă imediat şi îl nimeri din plin. Primul agent încercă să se mai târască spre maşină, dar se prăbuşi pe trotuar.

– Nu, nu, icni Linda.

Daniel Pell fugea spre cabană.

Sam împietri de frică, dar apoi sări înapoi şi reuşi să închidă uşa la timp. Apoi puse rapid lanţul şi se dădu la o parte. Un glonţ pătrunse prin lemnul uşii, fix în acel moment.

Daniel Pell începu să lovească uşa. Cu prima lovitură reuşi să spargă lacătul, dar lanţul încă rezista, şi uşa se deschise doar câţiva centimetri.

– Camera Rebeccăi! strigă Sam, fugind spre Linda şi prinzând-o de mână. Femeia rămase neclintită.

Sam se gândi că înlemnise de frică.

Dar Linda nu părea deloc speriată, şi se trase din strânsoarea lui Sam.

– Daniel! începu ea să vorbească.

– Ce faci? urlă Sam. Hai odată!

Pell mai trase un şut în uşă, dar lanţul încă rezista. Sam reuşi să o mai tragă vreun metru pe Linda spre camera Rebeccăi, dar femeia se smulse din strânsoare.

– Daniel, repetă Linda. Te rog, ascultă-mă. Încă nu e prea târziu. Mai poţi să te predai. O să îţi facem rost de un avocat. O să mă asigur că…

Pell o împuşcă.

Pur şi simplu ridică pistolul, ţinti prin spărtură şi o împuşcă în abdomen. Pell mai încercă să tragă încă o dată, dar Sam reuşi să o tragă pe Linda

după ea, în camera Rebeccăi. Pell mai trase un şut în uşă şi, într-un final, lanţul ceda. Uşa se deschise cu putere, spărgând o fotografie înrămată.

Sam încuie uşa Rebeccăi şi se uită la Linda.

– Ieşim afară! Acum! şopti ea. Nu putem rămâne aici.

Pell încercă mânerul uşii, şi apoi îi dădu un şut. Dar uşa se deschidea invers, aşa că rezistă loviturilor sale.

Samantha, simţi o mâncărime îngrozitoare în zona spatelui, gândindu-se că un glonţ venit prin uşă ar fi putut să o nimerească; o ajută pe Linda să ajungă la fereastră, iar apoi o împinse afară, pe pământul moale. Linda plângea de durere şi se ţinea de stomac.

Sam o ajută să se ridice şi o luă de mână, ajutând-o să fugă spre parcul Point Lobos.

– M-a împuşcat, gemu Linda uimită. Mă doare… uite… stai! Unde mergem?

Sam o ignoră. Se gândea doar să fie cât mai departe de cabană. Şi, oricum, nu ar fi ştiut ce să îi răspundă Lindei. Tot ce vedea în faţa ochilor erau copacii, pietrele şi oceanul mare şi gri.

Capitolul 53

– Nu, murmură Dance. Nu...

Win Kellogg opri brusc maşină lângă cei doi agenţi întinşi pe asfaltul din faţa cabanei.

– Vezi în ce stare sunt, îi spuse Kellogg, care îşi scoase telefonul mobil să sune după ajutor.

Kathryn Dance, ţinând pistolul în mâinile-i transpirate, îngenunche şi constată că agentul de lângă ea era mort. O pată uriaşă de sânge întunecat se întindea pe asfalt. Celălalt poliţist era mort şi el. Dance se ridică lent.

– Sunt morţi, îi spuse lui Winston.

Agentul îşi închise telefonul şi veni lângă ea.

Deşi nu mai lucraseră împreună până acum, cei doi se apropiară de cabană ca şi cum ar fi fost parteneri de ani de zile, menţinându-se în afara razei vizuale a lui Pell, dacă acesta era înăuntru, şi verificând cu atenţie uşa deschisă şi ferestrele.

– Intru, spuse Kellogg.

– Vin şi eu, îl înştiinţă Dance.

– Acoperă-mă! Uită-te la uşile din interiorul cabanei mai bine. Pell o să aibă pistolul în mână. Uită-te după sclipiri ale metalului, şi, dacă sunt cadavre înăuntru, ignoră-le până când terminăm treaba. Kellogg o atinse uşor pe braţ. E important. Ignoră şi eventualele ţipete după ajutor. Dacă femeile sunt rănite, nu putem face nimic pentru ele. Ai priceput?

– Da.

– Eşti gata?

Chiar deloc. Dar agenta dădu din cap aprobator. Bărbatul o strânse de umăr, cei doi respirară adânc şi intrară rapid pe uşă, fluturând armele în aer.

Dance stătea fix în spatele lui, ţintind uşile.

„Scanează zona... scanează... scanează..."

Femeia se uita din când în când în spate, verificând uşile deschise, gândindu-se că Pell ar fi putut să înconjoare cabana şi să se strecoare în spatele lor.

– Zona e sigură, raportă Kellogg.

Iar înăuntru, slavă Domnului, nu erau cadavre. Kellogg observă totuşi pete de sânge, cele proaspete fiind pe pervazul ferestrei din camera Rebeccăi. Dance observă pete de sânge şi pe covorul din cameră.

Agenta se uită pe geam şi văzu mai mult sânge şi amprente în noroiul de sub geam. Îi arătă şi lui Kellogg, apoi zise:

– Trebuie să presupunem că fetele au scăpat şi că Pell le urmăreşte.

– Mă duc după el, spuse agentul. Rămâi aici să aştepţi întăririle?

– Nu, răspunse Dance direct. Nici nu se pune problema. Reuniunea lor a fost ideea mea. Şi nu le voi lăsa să moară.

Bărbatul ezită o secundă.

– În regulă.

Cei doi se îndreptară în fugă către uşa din spate. Dance respiră adânc şi o deschise cu un şut. Agenta începu să fugă, aşteptându-se ca dintr-un moment în altul să audă zgomotul glonţului şi să simtă metalul pătrunzându-i în carne.

„M-a rănit.

Daniel al meu m-a rănit.

Dar de ce?"

Durerea din inima Lindei era la fel de acută ca aceea din stomac. Îi iertase trecutul lui Daniel. Şi era pregătită să îi ierte şi prezentul.

„Cu toate astea, gândi ea, m-a *împuşcat!*"

Femeia dorea să se întindă. Să Îl lase pe Isus să le salveze. Îi şopti gândurile ei lui Sam. Cel puţin, aşa credea. Poate că îşi închipuia totul.

Samantha rămase tăcută şi continuă să fugă. Linda, agonizând, o urmă pe potecile abrupte ale parcului. Paul, Harry, Lisa... Linda se gândea la numele copiilor ei adoptivi.

Nu, nu. Numele acestea erau ale copiilor de anul trecut, care acum nu mai erau cu ea. Avea alţii acum.

„Dar cum îi cheamă?

De ce nu am o familie?

Pentru că Tatăl Ceresc are alte planuri pentru mine. De asta.

Pentru că Samantha m-a trădat."

Gânduri bolnave îi fugeau prin minte, precum valurile oceanului care se spărgeau de bolovani.

– Mă doare! gemu ea.

– Continuă să mergi, şopti Sam. Kathryn şi agentul FBI o să ajungă aici dintr-un minut în altul.

– M-a împuşcat! Daniel m-a împuşcat!

Femeia simţi cum o cuprindea o stare de leşin.

„Atunci ce o să facă Şoricelul? O să mă ia în spinare? Pe mine, cu cele optzeci de kilograme ale mele?

Nu. O să mă trădeze aşa cum a mai făcut-o.

Samantha. Iuda al meu."

Linda îl putea auzi pe Daniel Pell urmărindu-le, zgomotul făcut de el putând fi uşor de recunoscut printre zgomotul vântului şi al valurilor oceanului. Femeia auzea crengi care trosneau şi frunze care foşneau, aşa că grăbiră pasul. Până când Linda se împiedică şi căzu la pământ urlând.

– Ssst, făcu Samantha.

– Mă doare!

– Haide, ridică-te, Linda! Te rog!

– Nu pot.

Paşii se auziră în spate. Era mult mai aproape.

Dar Linda se gândi că poate nu era Pell. Poate că erau poliţiştii. Kathryn Dance şi agentul acela drăguţ de la FBI. Femeia se uită înapoi, în agonie.

Dar, nu, nu era poliţia. La câţiva metri depărtare stătea Daniel Pell. Acesta le văzu la rându-i. Bărbatul încetini puţin, îşi recăpătă suflul şi începu să avanseze.

Linda se întoarse către Samantha, dar femeia nu mai era lângă ea.

Sam o abandonase din nou, la fel cum făcuse cu opt ani în urmă.

O abandonase atunci în braţele lui Daniel Pell.

Abandonată atunci, abandonată şi acum.

Capitolul 54

– Draga mea Linda, rosti Pell, care se apropia încet de ea.

Femeia gemu de durere.

– Daniel, ascultă-mă! Nu e prea târziu. Dumnezeu te va ierta. Predă-te!

Bărbatul râse ca la o glumă bună.

– Dumnezeu, repetă el. Dumnezeu mă va ierta... Rebecca mi-a spus că eşti foarte religioasă.

– O să mă omori?

– Unde e Sam?

– Te rog! Nu trebuie să faci asta. Te poţi schimba.

– Să mă schimb? Linda, draga mea, oamenii nu se schimbă. Niciodată. Tu eşti exact aceeaşi persoană pe care am găsit-o atunci sub copacul din Golden State Park. O fugară cu ochii roşii de plâns.

Pe Linda o apucă ameţeala. Nu mai simţea aşa tare durerea şi era pe punctul să leşine. Când îşi reveni un pic, îl văzu pe Daniel Pell aplecat deasupra ei cu un cuţit în mână.

– Îmi pare rău, scumpo, dar trebuie să terminăm lucrurile aşa. O scuză absurdă, dar sinceră. O să fiu rapid. Promit. Ştiu bine ce fac. Nu o să simţi mai nimic.

– Tatăl nostru...

Pell îi împinse capul într-o parte, astfel încât gâtul femeii să fie descoperit. Linda încercă să reziste, dar era prea slăbită. Ceaţa din ochii ei dispăruse acum complet, făcând loc imaginii lui Pell, care îşi apropia cuţitul de gâtul ei, lama acestuia sclipind în lumina roşiatică a soarelui.

– ... Care eşti în ceruri. Sfinţească-se numele Tău.

Fix atunci se auzi un zgomot. Un copac căzut la pământ.

Sau o avalanşă de pietre.

Sau un stol de pescăruşi care îl atacaseră furioşi pe Pell.

Daniel Pell grohăi şi se văzu aruncat în pietriş.

Samantha McCoy sări peste Pell, se ridică în picioare şi roti cu putere creanga de copac în aer, lovindu-l pe Daniel peste cap şi peste braţe. Pell era uimit să o vadă pe Şoricel atacându-l. Ea, femeia care îl ascultase orbeşte de fiecare dată. Femeia care nu îl refuzase niciodată.

În afară de o singură noapte...

Daniel o atacă iute cu cuţitul, dar femeia se dovedi prea rapidă pentru el. Bărbatul se îndreptă spre pistolul pe care îl scăpase pe potecă. Dar Sam îl lovi din nou cu creanga de copac, nimerindu-l de data aceasta peste ureche, smulgându-i carnea.

– La naiba! urlă Pell, chinuindu-se să se ridice în picioare.

Pell începu să lovească bezmetic cu braţele, şi o nimeri pe Samantha în genunchi. Femeia căzu la pământ.

Dance se aruncă după pistol şi reuşi să îl prindă. Bărbatul se ridică în picioare şi o ţinti pe Samantha. Dar femeia se ridicase la rândul ei, şi îl lovi din nou, peste umăr, cu creanga de copac, pe care o ţinea cu ambele mâini. Pell se împletici înapoi.

Linda îşi aminti nişte cuvinte pe care Pell le spunea atunci când era mândru de vreun membru al Familiei: „Ai stat pe loc, dragoste!"

„Stai pe loc..."

Samantha se aruncă în faţă încă o dată, rotind creanga în aer.

Dar acum Pell se ţinu bine pe picioare şi reuşi să prindă creanga cu mâna stângă. Preţ de o secundă, cei doi se uitară unul la celălalt, aflaţi la mai puţin de un metru depărtare, lemnul crengii unindu-i ca o sârmă. Daniel zâmbi trist şi ridică pistolul.

– Nu! strigă Linda.

Dar Samantha îi zâmbi înapoi, se împinse cu forţă în creangă şi apoi îi dădu drumul. Daniel păşi înapoi – dar nu mai stătea pe pământ. Bărbatul era în aer. Se aflase pe muchia unei stânci, la peste şase metri înălţime.

Bărbatul urlă şi căzu în gol, rostogolindu-se peste bolovani.

Linda nu îşi dădea seama dacă supravieţuise sau nu. Cel puţin nu imediat. Dar, presupuse că da. Samantha se uită la ea zâmbind, apoi o ajută să se ridice.

– Trebuie să plecăm. Acum! mai spuse ea, şi cele două îşi continuară drumul prin pădure.

Samanta McCoy era epuizată şi se chinuia să o ţină pe Linda în picioare. Femeia era palidă la faţă, dar nu mai sângera atât de rău. Cu siguranţă că rana o durea, dar măcar era în stare să păşească.

Linda încercă să şoptească ceva, dar Sam nu o auzi.

– Poftim?

– Am crezut că m-ai părăsit.

– Nici gând. Dar era înarmat. Trebuia să îl păcălesc cumva.

– O să ne ucidă! şopti Linda, în continuare uimită.

– Nu. Nu e aşa. Mergi în continuare. Trebuie să ne ascundem.

– Nu mai pot umbla.

– Lângă ocean sunt nişte peşteri. Ne putem adăposti acolo până când ajunge poliţia. Kathryn o să ne găsească.

– Nu pot să merg atâta. Sunt câţiva kilometri.

– Nu e chiar atât de departe. Putem ajunge!

Cele două femei mai înaintară un pic, dar, după câţiva paşi, Linda simţi cum i se înmuiau picioarele.

– Nu... nu. Nu mai pot. Îmi pare rău.

Sam reuşi totuşi să o mai ridice o dată şi să mai avanseze câţiva paşi, dar apoi se prăbuşi în cel mai prost loc posibil – într-un luminiş vizibil de oriunde. Sam se aşteptă să îl vadă pe Pell apărând de undeva. Le-ar fi putut zări fără probleme.

Un loc mai ferit se afla la nici câţiva metri depărtare; ar fi putut să se ascundă acolo.

Linda părea a şopti ceva.

– Ce e? întrebă Sam şi se apropie de ea.

Dar Linda vorbea cu Isus, nu cu ea.

– Haide, trebuie să mergem!

– Nu, nu. Mergi doar tu. Te rog... Vorbesc serios. Nu trebuie să mai faci nimic pentru mine. Tocmai mi-ai salvat viaţa. Acum suntem chit. Te iert pentru ce s-a întâmplat în Seaside...

– Linda, nu acum! se răsti Sam.

Femeia rănită încercă să se ridice, dar nu reuşi.

– Nu pot.

– Trebuie să poţi.

– Isus o să aibă grijă de mine. Mergi doar tu.

– Hai odată!

Linda îşi închise ochii şi începu să murmure o rugăciune.

– N-o să mori aici! Ridică-te! strigă Sam.

Femeia respiră adânc, dădu din cap şi, cu ajutorul lui Sam, reuşi să se ridice în picioare. Cele două femei înaintară totuşi pe potecă, împiedicându-se

la fiecare pas de tufişurile şi de rădăcinile care le ieşeau în cale. Femeile stăteau pe un promontoriu aflat la vreo 15 metri deasupra oceanului. Sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm era asurzitor.

Aflate aproape de margine, lumina portocalie a soarelui le scălda acum, orbindu-le. Sam abia reuşi să mai înainteze. Femeile urmau să se ascundă în râpă şi să tragă nişte frunze peste ele.

– Te descurci bine. Mai sunt câţiva metri.

Câţiva însemând vreo douăzeci. Care în curând se transformară în zece. Şi, într-un final, cele două ajunseră la adăpost. Era mai adânc decât crezuse Sam iniţial, deci urma să le ascundă perfect.

Femeia o ajută pe Linda să intre acolo, când se auzi ceva trosnind, şi o figură ieşi din pădure, îndreptându-se direct spre ele.

– Nu! urlă Sam, lăsând-o pe Linda să alunece în râpă şi luând în mână o piatră.

Apoi oftă şi începu să râdă isteric.

Kathryn Dance se apropia încet de ele.

– Unde e? întrebă agenta în şoaptă.

– Nu ştiu, murmură disperată Sam. Apoi continuă să vorbească mai tare. L-am văzut cu vreo cincizeci de metri în spate. E rănit, dar poate să meargă.

– E înarmat?

Femeia dădu din cap.

– Da. Are un cuţit şi un pistol.

Dance se uită atent în jur, apoi o examină rapid pe Linda.

– Să o ducem jos, spuse ea, arătând spre râpă. Ţine-o pe spate şi apasă cu ceva pe rană.

Împreună, cele două reuşiră să o ducă pe femeie până jos.

– Te rog, rămâi cu noi, şopti Sam.

– Nu te îngrijora, replică Dance. Nu plec niciunde.

Capitolul 55

Winston Kellogg era undeva la sud de ele.

După ce plecaseră de la cabană, cei doi le pierduseră urmele. Ajunşi la o bifurcaţie a drumului, Dance plecase în dreapta, şi el în stânga.

Femeia se mişcase prudentă prin tufişuri – mergând pe lângă potecă – până văzuse ceva pe marginea unei stânci. Le recunoscuse pe femei şi se dusese repede la ele.

Dance îl sună pe Winston.

– Win, le-am găsit pe Sam şi pe Linda.

– Unde eşti?

– Cam la o sută de metri de locul de unde ne-am despărţit, replică ea. Am mers înspre vest, şi aproape că am ajuns la stâncă. O piatră mare şi rotundă e lângă noi, la vreo şase metri înălţime.

– Femeile ştiu unde e Pell?

– A fost pe aici. Undeva sub noi şi în stânga ta la vreo cincizeci de metri Şi e înarmat. Are cu el un pistol şi un cuţit. Apoi, Dance se uită în jos şi începu să se agite. Win, tu unde eşti? Eşti pe plajă?

– Nu. Sunt pe o potecă. Plaja e undeva sub mine, la vreo sută de metri.

– În regulă. Pell e aici. Vezi insuliţa aia, la vreo cincisprezece metri de ţărm? Sunt multe foci pe ţărm şi mulţi pescăruşi deasupra ei.

– Da, o văd.

– Mă refer la plaja din faţa ei.

– Nu văd de aici. Dar vin înspre voi.

– Nu, Win. Nu te poţi adăposti niciunde. Eşti în câmp deschis. Trebuie să fim prudenţi. Mai aşteaptă.

– Nu mai avem timp. Deja a scăpat de prea multe ori. Nu mai pot lăsa să se întâmple asta.

Atitudinea lui tipică...

Atitudine care o deranja foarte mult. Brusc, agenta își dădu seama că voia ca Winston să nu pățească nimic.

„Nu ai vrea să ieșim împreună și după? Cum sună asta?"

– Să fii atent. Nu îl văd niciunde. Era pe plajă, dar acum s-a ascuns printre bolovani. Are o poziție numai bună pentru ochit. Câmpul lui vizual e extrem de larg.

Dance se ridică, își acoperi ochii cu mâna și se uită în jur. „Unde să fie oare?"

O secundă mai târziu, află răspunsul.

Un glonț se înfipse lângă bolovanii din apropierea ei, și apoi femeia auzi cocoșul de la pistolul lui Pell.

Samantha țipă, iar Dance se aruncă pe burtă, furioasă că Pell o văzuse.

– Kathryn! se auzi Kellogg în stație. Tu tragi?

– Nu eu. Pell!

– Ești în regulă?

– Da.

– De unde a tras?

– Nu am putut să văd. Trebuie să fie pe undeva pe lângă bolovanii de pe plajă.

– Rămâi culcată. Acum știe unde ești.

– Pell cunoaște bine parcul? o întrebă Dance pe Samantha.

– Familia a stat multă vreme aici, deci da.

– Win, Pell cunoaște bine zona. Ai putea cădea într-o capcană. Mai bine așteaptă un pic.

– Stai o secundă, se auzi vocea lui Winston. Cred că văd ceva. Te sun înapoi.

– Win! Stai! Mai ești?

Femeia își schimbă poziția, astfel încât Pell să nu o detecteze, și se uită rapid printre doi bolovani. Nu văzu nimic. Apoi îl văzu pe Winston Kellogg venind pe plajă. Bărbatul părea extrem de fragil, în comparație cu bolovanii masivi, copacii imenși și oceanul nesfârșit.

„Te rog... se gândi Dance. Oprește-te!"

Dar, desigur, bărbatul nu se opri. Continuă să meargă, rugămintea lui Dance fiind în zadar.

Daniel Pell știa că mai mulți agenți urmau să vină după el. Dar era extrem de încrezător. Cunoștea perfect zona. Jefuise zeci de turiști aici în

Point Lobos, mulți dintre ei atât de proști, încât practic erau coautori la jaf. Oamenii își lăsau obiectele valoroase în mașini și pe iarbă, negândindu-se că cineva i-ar putea jefui într-un asemenea loc.

El și Familia petrecuseră mult timp relaxându-se aici, mergând la camping la întoarcerea dinspre Big Sur, când nu mai aveau chef să conducă până în Seaside. Pell știa toate drumurile care îl duceau înapoi la autostradă sau spre locuințele din zonă. Urma să fure o altă mașină, să meargă înapoi spre est pe drumurile din Central Valley, apoi înapoi spre nord, prin Hollister.

Spre vârful lui de munte.

Dar acum trebuia să se ocupe de urmăritorii lui. Erau doar doi sau trei, după câte își dădea seama. Nu văzuse prea bine. Probabil se opriseră la cabană, văzuseră cele două cadavre, iar apoi porniseră în urmărirea lui. Și i se părea că unul dintre agenți era în apropiere.

Pell își închise ochii și apăsă cu putere pe rana care se redeschise în cădere. Urechea îl durea și mai tare, de la lovitura lui Sam.

„Șoarecele..."

Pell se sprijini de un bolovan rece, fapt care, i se păru lui, mai reduse din durere.

Se întrebă dacă Dance făcea parte din echipa de urmărire. Dacă da, atunci nu era nici o coincidență faptul că ea venise la cabană. Își dăduse cumva seama că el furase Nissanul și se îndreptase spre cabană.

Ei bine, într-un fel sau altul, ea n-avea să mai reprezinte prea mult o amenințare pentru el.

Dar cum să iasă din situația de față?

Polițistul care îl urmărea se apropia de el. Erau doar două trasee pe unde ar fi putut să ajungă în locul unde se afla el acuma, lângă bolovanii de pe plajă. Oricine ar fi venit spre el trebuia fie să se urce pe un perete înalt de vreo șase metri, fiind total expus, fie să vină direct pe potecă, expunându-se în momentul în care lua colțul.

Pell știa că doar un polițist echipat ar fi încercat să urce zidul de piatră, iar cel care îl urmărea nu avea cu siguranță echipamentul cu el. Deci trebuia să vină dinspre plajă. Pell se adăposti în spatele unor bolovani. Își puse pistolul pe un bolovan așteptând ca polițistul să se apropie.

Nu intenționa să tragă ca să omoare. Poate doar să rănească. În genunchi sau undeva. Iar apoi, când agentul ar fi căzut la pământ, l-ar fi orbit cu

cuțitul. Ar fi lăsat stația lângă el, astfel încât agentul în agonie să ceară ajutor, atrăgând atenția tuturor asupra lui. Iar Pell ar fi fugit într-o zonă pustie a parcului.

Auzi pe cineva care se apropia de el. Deși agentul se chinuia să nu facă zgomot, Pell avea un auz fantastic. Daniel își luă pistolul și se pregăti.

Pell era cât se poate de calm. Nu se mai gândea nici la Rebecca, nici la Jennie și nici măcar la Kathryn Dance.

Deținea controlul suprem.

Dance, poziționată altundeva, se uita atentă pe plajă la Winston Kellogg, care se apropia de locul unde stătuse Pell atunci când încercase să o împuște. Agentul avansa încet, uitându-se atent în jur, ținând pistolul cu ambele mâini. Bărbatul se uită la o stâncă, gândindu-se cum să o escaladeze. Dar, cum pereții erau abrupți, și Kellogg era încălțat cu pantofii de stradă, nu prea avea șanse de reușită. Pe lângă asta, ar fi fost o țintă sigură sus pe stâncă.

Uitându-se apoi la poteca din fața sa, Kellogg păru să observe niște urme în nisip, acolo unde stătuse Pell. Bărbatul se lăsă pe vine și se uită atent, apoi se opri.

– Ce se întâmplă? întrebă Samantha.

Dance dădu din cap și aruncă o privire spre Linda. Femeia era semiconștientă și părea mai palidă ca înainte. Pierduse mult sânge și avea nevoie urgent de îngrijire medicală.

Dance sună la centrala Departamentului de Poliție din Monterey și întrebă când ajungeau întăririle.

– Primele trupe în cinci minute, iar bărcile – în cincisprezece.

Dance oftă. De ce dura atât de mult? Le dăduse locația, cu aproximație, și le explicase cum să avanseze echipele medicale pentru a nu fi expuse. Dance se uită apoi la Winston, care încercuia încet stânca, cu soarele în spate. Agentul se îndrepta direct spre locul unde dispăruse Daniel Pell mai devreme.

Trecu un minut îngrozitor de lung. Două.

Unde era? Ce se...

Apoi agenta auzi o explozie.

Ce naiba fusese asta?

Apoi zgomote de împușcături din spatele stâncii, o pauză și mai multe împușcături.

– Ce s-a întâmplat? strigă Samantha.

– Nu știu! Dance își scoase stația. Win! Win! Ești acolo? Terminat.

Dar singurul răspunse fu zgomotul valurilor care se spărgeau de țărm și țipetele pescărușilor speriați.

Capitolul 56

Kathryn Dance fugi pe plajă, distrugându-şi pantofii preferaţi, marca Aldo. Dar nu îi păsa.

În spatele ei, înapoi pe creastă, medicii aveau grijă de Linda şi de Samantha. Agenta dădu din cap spre cei doi ofiţeri care securizau zona cu bandă galbenă, deşi singurul martor era oceanul. Dance se aplecă şi trecu pe sub bandă, apoi dădu colţul, îndreptându-se repede spre stâncă.

Dance se opri, iar apoi se aruncă în braţele lui Winston Kellogg. Bărbatul tremura şi se uita la ceea ce zăcea în faţa lor: cadavrul lui Daniel Pell.

Bărbatul era întins pe spate, cu genunchii în aer şi cu braţele în lături. Pistolul lui stătea pe nisip, acolo unde îi zburase din mână. Ochii lui Pell erau întredeschişi, dar nu mai erau albaştri, ci deveniseră înceţoşaţi.

Dance îşi dădu seama că mâna ei era în continuare pe spinarea lui Kellogg. Agenta îşi trase mâna, se dădu la o parte şi îl întrebă.

– Ce s-a întâmplat?

– Aproape că am intrat în el. Pur şi simplu se ascundea acolo, replică Kellogg, arătând spre nişte pietre. Dar l-am văzut exact la timp şi m-am ascuns. Aveam la mine o grenadă fumigenă de la motel, aşa că am aruncat-o spre el. Explozia l-a surprins, şi a început să tragă la întâmplare. Dar am avut noroc. Soarele era în spatele meu, şi cred că l-a orbit. Am tras înapoi şi...

Kellogg tăcu şi ridică din umeri.

– Eşti în regulă?

– Da. Sigur. Doar puţin zgâriat de la pietre. Nu prea sunt obişnuit cu căţăratul.

Agenta răspunse la telefonul care tocmai suna. Era TJ.

– Linda o să fie bine, spuse tânărul. A pierdut mult sânge, dar glonţul a ratat organele vitale. Ah, şi Samantha nu e rănită grav.

– Samantha? Dance nici nu observase că femeia era rănită. Ce s-a întâmplat?

– S-a tăiat. Se pare că s-a bătut cu decedatul. Evident, înainte să ajungă decedat. E rănită, dar în regulă.

Se bătuse cu Pell?

„Şoarecele..."

Nişte poliţişti de la Departamentul de Poliţie din Monterey ajunseră la scena crimei şi începură să-şi facă treaba. Michael O'Neil nu era cu ei.

– Felicitări, îi zise un poliţist lui Kellogg, gesticulând înspre cadavru.

Agentul FBI îi zâmbi înapoi.

Experţii în analiza limbajului trupului ştiu că zâmbetul este cel mai evaziv semnal emis de faţa umană. O faţă încruntată, o privire şocată sau una suavă înseamnă doar un singur lucru. În schimb, un zâmbet poate să însemne ură, indiferenţă, amuzament sau iubire.

Dance nu ştia ce semnifica zâmbetul lui Kellogg. Dar, o secundă mai târziu, Kellogg se uită la bărbatul pe care îl ucise, iar zâmbetul îi pieri de pe buze de parcă nici nu ar fi existat vreodată.

Kathryn Dance şi Samantha McCoy se opriră la spitalul din Monterey să o viziteze pe Linda Whiftield, a cărei recuperare decurgea bine. Femeia urma să rămână noaptea în spital, dar a doua zi se putea întoarce acasă.

Samantha era condusă de Rey Carraneo înapoi la cabana Point Lobs, unde dorise să rămână peste noapte. Dance o invitase pe Samantha la cină, dar femeia îi replicase că dorea să stea singură o vreme.

Şi cine ar fi putut-o învinovăţi?

Dance părăsi spitalul şi se întoarse la sediul Biroului Californian de Investigaţii, unde le văzu pe Theresa Croyton şi pe mătuşa ei aşteptând-o în faţa maşinii, pregătite să îşi ia rămas-bun. Theresa se lumină la faţă când o văzu pe Dance şi o salută călduros.

– Am auzit, spuse mătuşa fetei cu faţa ei severă, că Pell e mort.

– Da. Aşa e.

Apoi agenta le povesti tot ce se întâmplase la Point Lobos. Mătuşa părea nerăbdătoare să plece, dar Theresa voia să audă toate detaliile, iar Dance nu omise nimic.

Theresa dădu din cap şi ascultă totul fără vreo urmă de emoţie.

– Nu pot să vă mulțumesc suficient, spuse Dance. Ați salvat viețile multor oameni.

Nu pomeni nimic despre ce se întâmplase cu adevărat în noaptea crimelor, când Theresa se prefăcuse bolnavă. Dance se gândi că acel lucru urma să rămână secretul lor. Și de ce nu? Spunând cuiva un lucru era descoperit ca și cum l-ai fi spus tuturor.

– Vă întoarceți în seara asta? întrebă agenta.

– Da, spuse fata uitându-se la mătușa ei. Dar ne oprim undeva înainte.

Dance se gândi la posibilități: fructe de mare la cină, cumpărături la magazinele din Los Gatos...

– Vreau să văd vechea mea casă, continuă fata.

Acolo unde familia ei murise.

– Ne vom întâlni acolo cu domnul Nagle. A vorbit cu familia care locuiește acum acolo, și au fost de acord să mergem în vizită.

– Nagle a sugerat asta? întrebă Kathryn, gândindu-se să îl sune să îi spună să renunțe la idee.

– Nu, a fost ideea mea, replică fata. Chiar voiam să merg. Și o să vină apoi la Napa să îmi ia un interviu. Pentru cartea lui. *Păpușa Adormită*. Ăla e titlul. Nu-i așa că e ciudat să se scrie o carte despre tine?

Mary Bolling rămase tăcută, deși postura ei – umerii ușor ridicați și maxilarul țeapăn – îi spunea lui Dance că femeia nu era de acord cu ideea fetei și că se și certase cu ea pe tema asta.

De regulă, după un eveniment atât de important în viețile oamenilor – cum ar fi reuniunea Familiei sau călătoria Theresei pentru a-i ajuta –, apare tendința de a observa schimbări majore ale celor care au luat parte la tot. Dar acest lucru nu se întâmpla prea des, și nu se întâmplase nici acum. Dance stătea față în față cu aceiași oameni pe care îi întâlnise mai devreme: o femeie îndesată, între două vârste, care încerca din greu să își asume rolul de părinte, și o adolescentă care, acționând impulsiv, făcuse un lucru extraordinar de curajos. Cele două se certaseră pe programul serii, și, fără îndoială, fata câștigase.

Poate că simplul fapt că această ceartă izbucnise, iar ele reușiseră să o rezolve însemna că cele două mai făcuseră un pas în direcția bună. „Poate așa se schimbă oamenii", gândi Dance.

Agenta o îmbrățișă pe Theresa, dădu mâna cu mătușa ei și le ură drum bun.

Cinci minute mai târziu, Dance era înapoi în Aripa Fetelor din sediul Biroului Californian de Investigații, sorbind din ceașca de cafea oferită de Maryellen Kresbach. Și savurând o prăjitură de ovăz.

Intrând în birou, agenta își aruncă cât colo pantofii Aldo și începu să caute o pereche nouă: sandale Joan and David. Apoi, Kathryn se întinse și se așeză pe canapea. Agenta sorbi din cafeaua tare și se uită după o pungă de bomboane M&M's pe care o aruncase pe undeva prin birou cu câteva zile în urmă. O găsi, și le mâncă rapid; își dezmorți oasele și se uită la pozele cu copiii ei.

Și cu soțul ei.

I-ar fi plăcut să poată să stea cu el în pat și să îi povestească despre cazul Pell!

„Ah, Bill..."

Telefonul ei începu să sune, și zâmbi fericită când se uită la ecran. Era Michael.

– Bună, Michael!

– Bună. Tocmai am aflat veștile. Ești în regulă? Am auzit că au fost focuri de armă.

– Pell a tras o dată spre mine, dar m-a ratat. Atâta tot.

– Linda cum e?

Dance îl puse la curent cu detaliile.

– Și Rebecca?

– E la Terapie intensivă. O să supraviețuiască, dar nu va ieși prea curând din spital.

Michael îi spuse despre mașina menită să îi inducă în eroare – metoda preferată a lui Pell de distracție și de diversiune. Șoferul fusese forțat de Pell să telefoneze la poliție și să își raporteze propria moarte și furtul automobilului. Apoi mersese acasă, parcase mașina în garaj și rămase într-o cameră întunecată până când aflase veștile despre moartea lui Pell.

Michael adăugă faptul că urma să îi trimită rapoartele de la cabana Butterfly, unde stătuseră Pell și Jennie după evadarea din Sea View.

Agenta era fericită să îl audă, dar simțea că era ceva în neregulă. Tonul lui părea tot ciudat. Bărbatul nu era furios, dar nu părea încântat să vorbească totuși cu ea. Dance se gândi că tot ce spusese Michael despre Kellogg fusese deplasat, dar, deși nu dorea ca detectivul să își ceară scuze, voia ca lucrurile dintre ei să revină la normal.

– Eşti în regulă? îl întrebă ea direct.

– Mda, răspunse el.

Acel cuvânt nenorocit care putea însemna absolut orice.

– Vrei să vii pe Punte diseară?

– Nu pot. Îmi pare rău. Eu şi Anne avem alte planuri.

Planuri.

Alt cuvânt din aceeaşi categorie.

– Mai bine te las. Voiam să îţi spun despre şoferul Nissanului.

– Sigur. Ai grijă de tine.

Dance închise şi se întoarse să verifice un dosar.

Zece minute mai târziu, Winston Kellogg apăru în cadrul uşii. Agenta arătă neglijent spre un scaun, şi Win se tolăni în el. Bărbatul nu se schimbase: hainele lui erau pline de noroi şi de nisip. Apoi, văzând pantofii aruncaţi ai lui Dance, arătă spre ai săi şi râse.

– Probabil că nu ai o pereche şi pentru mine.

– Îmi pare rău, replică Dance. Nu am mărimea ta.

– Păcat, continuă el. Cei verzi arată tare bine.

Cei doi continuară să vorbească despre rapoartele care trebuiau completate şi despre raportul legat de utilizarea armelor de foc. Agenta se întrebă cât mai urma să rămână Winston în oraş şi îşi dădu seama că, indiferent dacă ar fi întrebat-o sau nu dacă voia să iasă în oraş, Win mai rămânea cinci zile, mai mult ca sigur. Atâta dura până când consiliul termina de luat mărturiile şi de finalizat rapoartele.

„Nu ai vrea să ieşim împreună şi după? Cum sună asta?"

Kellogg se întinse şi el, exact cum făcuse Kathryn în urmă cu câteva minute. Faţa lui îi dădea de înţeles femeii faptul că era tulburat. Probabil din cauza schimbului de focuri. Dance nu îşi folosise niciodată arma într-o confruntare cu un suspect. Reuşise să găsească criminali periculoşi, care de regulă erau ucişi de către alţi agenţi. Dar era un lucru total diferit să ţii arma aţintită asupra unui om şi să îl ucizi.

Iar Kellogg făcuse acest lucru de două ori în doar câteva zile.

– Deci ce urmează? întrebă ea.

– O să ţin un seminar în Washington pe tema fundamentalismului religios – care are numeroase lucruri în comun cu mentalitatea de sectă. Apoi o să îmi iau o mică vacanţă. Dacă toată lumea e de acord, evident, zise el şi îşi închise ochii. Kellogg arăta foarte atrăgător în hainele lui obişnuite şi

cu părul lui ciufulit. Îmi pare rău, spuse el râzând. Nu ar trebui să adorm în birourile colegilor. Zâmbi sincer. Ah, încă un lucru. Am de pus la punct nişte dosare în seara asta, dar ce zici să ieşim mâine să luăm cina în oraş? E *după*, îţi aminteşti de ce am discutat?

Agenta ezită un pic, gândindu-se. Ştia exact strategia subiecţilor inteligenţi într-un interogatoriu: anticipează fiecare întrebare încă înainte de a fi pusă şi au răspunsul pregătit.

Dar, deşi se gândise mult la acest lucru, Kathryn fusese prinsă cu garda jos.

– Mâine? Ce zici? repetă el, uşor timid, lucru un pic ciudat pentru un om care tocmai îl ucisese pe Daniel Pell, unul dintre cei mai periculoşi infractori din Monterey.

„Tragi prea mult de timp", îşi spuse Dance, care se uită la pozele copiilor, la pozele cu câinii şi la pozele cu răposatul ei soţ. Se gândi apoi la Wes şi replică:

– Sigur. Mâine ar fi minunat.

Capitolul 57

– S-a terminat, şopti Kathryn către mama ei.

– Am auzit totul de la Michael.

Cele două femei stăteau în casa lui Edie, în Carmel. Familia lui Kathryn se întorsese de la sediul Biroului Californian de Investigaţii.

– Copiii au aflat?

– Le-am spus eu cumva. Ceva de genul: „Mama se va întoarce astăzi la o oră normală, pentru că şi-a terminat cazul şi l-a prins pe tipul cel rău". Le-am mai spus că nu ştiu detaliile. Mags oricum nu a fost atentă – compunea o melodie pentru tabără. Wes s-a dus direct la televizor, dar l-am pus pe Stu să îl cheme în curte să se joace ping-pong. Pare să fi uitat de toată povestea, dar cuvântul-cheie e „pare".

Dance le spusese părinţilor că nu dorea să îi spună lui Wes toate detaliile despre lucrurile întâmplate, până nu mai treceau câţiva ani de la moartea tatălui copilului.

– O să am eu grijă de el, spuse agenta, şi îi mulţumi mamei sale. Apoi deschise o sticlă de bere Anchor Steam şi o turnă în două pahare.

Edie sorbi din paharul său, apoi se încruntă şi o privi pe Kathryn.

– Când l-aţi prins pe Pell?

Dance îi spuse ora cu aproximaţie şi o întrebă de ce voia să ştie.

Mama ei se uită la ceas şi continuă:

– Am fost sigură că am auzit ceva în curte în jur de ora patru, patru şi jumătate. Nu m-am gândit pe loc la asta, dar pe urmă m-am întrebat dacă nu era oare Pell, care aflase unde locuim. M-am speriat puţin, chiar dacă maşina poliţiei era afară.

Pell nu ar fi ezitat să îi ucidă – desigur, chiar planificase lucrul acesta –, dar nu era cazul. Pell era deja la casa lui Nagle la ora aceea.

– Probabil că nu a fost el, replică Kathryn.

– Poate a fost o pisică. Sau câinele lui Perkins. Trebuia să îl ţină înăuntru. O să vorbesc cu el despre asta.

Kathryn ştia că mama ei chiar urma să facă asta.

Dance îşi chemă copiii şi îi conduse înspre maşină, în faţa căreia o aşteptau deja cei doi câini. Agenta îşi îmbrăţişă tatăl şi îi spuse că urma să îi ia duminică seara pentru petrecerea de ziua lui de la clubul Marine. Dance avea să conducă ea, astfel încât părinţii ei să se poată simţi bine şi să consume câtă şampanie şi cât vin voiau. Kathryn se gândi să îl invite şi pe Winston Kellogg, dar se hotărî să nu se grăbească încă. Trebuia să vadă mai întâi cum decurgea întâlnirea lor.

Dance se gândi apoi la cină şi la faptul că nu avea nici un chef de gătit.

– Credeţi că supravieţuiţi cu clătitele de la Bayside? îi întrebă ea pe copii.

– O, da! strigă fericită Maggie, care apoi începu să discute cu fratele ei ce fel de sirop să folosească.

Wes era şi el fericit, dar ceva mai reţinut decât sora sa.

Ajunşi la restaurant, Dance îi aminti lui Wes că era rândul lui să decidă ce aveau să facă duminică până să meargă la petrecere.

– La ce te-ai gândit? Vreun film? Vreo plimbare?

– Nu ştiu încă, replică băiatul şi se întoarse să vadă meniul.

Maggie dorea să comande şi nişte mâncare pentru câini, dar Dance îi explică faptul că veniseră să mănânce clătite doar pentru că nu avea ea să gătească, nu pentru a sărbători revederea câinilor.

– Ai auzit de festivalul ăla care o să fie? o întrebă Wes în timp ce chelnerii le aduceau mâncarea. Cel cu bărcile.

– Bărci?

– Mi-a zis bunicul despre el. O paradă de bărci şi un concert în Cannery Row.

Dance îşi aminti ceva legat de un festival cu tema John Steinbeck.

– E duminică? Asta vrei să facem?

– E mâine, replică Wes. Ar fi tare distractiv. Putem să mergem?

Dance se amuză în sinea ei. Băiatul nu avea cum să fi aflat despre întâlnirea ei cu Winston. Sau aflase oare? Ea îşi dădea uşor seama ce gândeau copiii. Oare să fi fost şi invers?

Dance turnă sirop peste clătite şi amână răspunsul.

– Mâine-seară zici... Stai să mă gândesc.

Reacția ei inițială când văzuse față tristă a băiatului fusese să îl sune pe Winston și să îi spună că anula întâlnirea.

„Uneori e mai ușor să..."

Dance o opri pe Maggie înainte ca aceasta să își îmbibe clătita într-o adevărată mare de siropuri de afine și căpșuni, iar apoi se întoarse înspre Wes.

– Dragul meu, nu pot. Am alte planuri.

– Ah.

– Dar sunt sigur că bunicul o să vrea să meargă.

– Ce treabă ai? Te vezi cu Connie? Cu Martine? Poate vor să vină și ei. Mergem cu toții. Ar putea să vină cu tot cu gemeni.

– Daaaa, strigă încântată Maggie, auzind de gemeni.

Dance își amintea cuvintele psihologului ei: „Kathryn, nu poți să ici în serios tot ce spune. Părinții au tendința de-a crede că odraslele lor au obiecții solide legate de posibili părinți vitregi sau chiar de simple întâlniri. Nu poți gândi așa. El e supărat din cauză că, prin ochii lui, ceea ce faci tu se vede ca un fel de trădare a amintirii tatălui său. Nu are nimic de-a face cu partenerul propriu-zis".

– Nu, continuă Dance. O să iau cina cu bărbatul cu care am lucrat la acest caz.

– Cu agentul Kellogg, nu? replică Wes.

– Exact. Se întoarce în scurt timp la Washington, și vreau să îi mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-a oferit.

Femeia se simțea un pic ciudat pentru că îi sugerase lui Wes că distanța mare dintre ei ar fi fost un obstacol în calea relației dintre ei doi. (Se gândi că Wes, așa sensibil cum era, ar fi putut trage deja concluzia că Dance își pusese deja problema să-i rupă de prietenii și de familia de aici și să se stabilească împreună cu ei în capitală.)

– În regulă, replică băiatul, și începu să mănânce absent o clătită.

Dance își dădea seama foarte bine de reacția lui.

– Hei, fiule, ce ai pățit?

– Nimic.

– Bunicului i-ar plăcea foarte mult să meargă la festival cu tine.

– Sigur.

– Nu îți place de Winston? întrebă ea direct.

– E OK.

– Poți să îmi spui.

Lui Kathryn îi cam pierise pofta de mâncare.

– Nu știu... Nu e ca Michael.

– Nu, nu e. Dar nu sunt mulți oameni ca Michael. Michael, prietenul ei drag care momentan nici nu îi răspundea la telefon. Dar asta nu înseamnă că nu pot lua cina cu el, nu-i așa?

– Păi cred că nu.

După câteva minute, Wes izbucni:

– Nici lui Maggie nu îi place de el.

– Nu am spus asta! sări fata. Nu spune chestii pe care eu nu le-am zis!

– Ba da, ai spus asta! Ai zis că are burtă.

– Nu am zis! replică fata și roși, Dance dându-și seama din reacția ei că fata chiar spusese așa ceva.

Kathryn zâmbi și își lăsă tacâmurile din mână.

– Ascultați-mă! Se uită la copiii ei. Nimic nu o să schimbe ce e între noi, indiferent cu cine ies la cină sau la film. Nimic nu o să ne schimbe viețile, casa sau ce facem noi. Vă promit asta. În regulă?

– În regulă, replică Wes, care nu părea totuși convins.

Dar acum Maggie era cea tulburată.

– Nu te vei recăsători?

– Mags, ce-ți veni să întrebi așa ceva?

– Nu știu. Mă întrebam.

– Nu îmi pot imagina cum e să mă recăsătoresc.

– Nu ai spus că nu, murmură Wes.

Dance râse la auzul răspunsului fără cusur al băiatului.

– Ei bine, acesta îmi e răspunsul. Chiar nu mă pot imagina recăsătorită.

– Vreau să fiu domnișoara de onoare, spuse Maggie.

– Ei bine, nu avem timp acum să ne gândim la asta. Haide să mâncăm și să bem! Și să facem planuri pentru ziua de duminică. Trebuie să ne gândim serios la asta.

– Sigur, replică Wes.

Dance termină de mâncat, simțindu-se victorioasă pe toate planurile: fusese deschisă față de fiul ei și primise acceptul lui de a se întâlni cu alți bărbați. În mod surprinzător, un pas mic reușise să aducă un progres fantastic.

Într-un final, femeia cedă rugăminților lui Maggie și comandă o clătită și o porție de cârnați pentru câini. Evident, fără sirop. Maggie se duse să hrănească animalele. Dylan devoră porția lui într-o clipită, iar Patsy mâncă tacticos cârnatul, apoi se retrase cu clătită cu tot, căutând un loc unde să o ascundă pentru zilele negre.

Ajunsă acasă, Dance petrecu următoarele câteva ore cu treburi administrative, printre care se numără și un telefon dat lui Morton Nagle, căruia îi mulțumi din nou pentru tot ajutorul dat.

Winston Kellogg nu o sunase, ceea ce era un semn bun (întâlnirea nu era anulată).

Rebecca Sheffield era în recuperare după operația complicată prin care trecuse. Urma să mai rămână, sub pază, în spital, pentru cel puțin o săptămână. Avea nevoie de mai multe operații.

Dance o sună pe Martine Christensen și vorbi cu ea despre pagina lor web, apoi, după ce termină tot ce avea de discutat, se delectă cu desertul: popcorn. Un aliment perfect normal după o cină care constase din dulciuri. Dance găsi o casetă cu *Wallace & Gromit* și o puse să ruleze, și reuși să salveze în ultimul moment resturile de mâncare din cuptorul cu microunde. Săptămâna trecută reușise să dea foc pungii cu alimente.

Femeia golea conținutul într-un vas, când îi sună din nou telefonul.

– Mamă, mor de foame! zise Wes agitat.

Femeia fu bucuroasă când auzi cu ce voce spusese asta. Era clar că supărarea băiatului trecuse total.

– Stai puțin, replică ea. E TJ la telefon.

– Salută-l din partea mea, spuse băiatul, care apoi își îndesă niște mâncare în gură.

– Wes te salută.

– Și eu pe el. Ah, spune-i că am ajuns la nivelul opt la Zarg.

– Asta e bine?

– Nici nu știi.

Dance îi transmise mesajul lui Wes, care căscă ochii mari.

– Opt? Nu se poate!

– Wes e uimit. Ce s-a întâmplat?

– Ce e cu toate chestiile alea? Pentru cine sunt?

– Care „chestii"?

– Rapoartele, e-mailurile, toate cele. Nu mai ții minte?

TJ se referea la raportul final, care în cazul acesta urma să fie de-a dreptul imens. Dance se ocupa de caz, iar Biroul Californian de Investigații deținea jurisdicția principală.

– Pentru mine. Deși ar trebui să spun „pentru noi".

– Îmi place mai mult prima variantă. Șefa, apropo, îți amintești de Nimue?

„Cuvântul misterios..."

– Da. Ce e cu el?

– Am mai găsit ceva ce ne-ar putea ajuta. Mai vrei să încerc?

– Cred că da. Mai bine rezolvăm totul.

– E bine mâine? Am o întâlnire în seara asta. O cheamă Lucreția.

– Ai o întâlnire cu o fată pe nume *Lucreția?* Ar trebui să fii atent. Știi ce? Adu-mi mie totul. Inclusiv chestia cu Nimue. Mă apuc eu de ele.

– Șefa, ești cea mai tare. Te chem la nuntă.

VINERI

Capitolul 58

Kathryn Dance, îmbrăcată cu un costum negru și cu un pulover roșu de bumbac, aștepta în fața restaurantului Bay View de lângă Fisherman's Wharf.

Locul era într-adevăr deosebit, oferind o imagine superbă a coastei până spre Santa Cruz, chiar dacă momentan zona aceea nu se putea vedea cu ochiul liber. Dimineața era cel mai bun moment pentru a observa ceața deasă care se înălța peste ape, ceva caracteristic lunii iunie în peninsula Monterey. Temperatura ajungea pe la 13 grade Celsius.

Noaptea trecută Dance fusese în culmea fericirii. Daniel Pell fusese oprit, Linda urma să supraviețuiască, Morton Nagle și familia sa erau bine. Winston și ea își făcuseră planuri pentru *după*.

Dar astăzi lucrurile stăteau diferit. Dance se simțea mohorâtă, iar starea ei de spirit nu avea nimic de-a face cu vremea de afară. Mai multe lucruri duseseră la acest lucru, printre care faptul că începuseră pregătirile pentru înmormântarea polițiștilor uciși la primărie și a celor de la cabană.

Dance sorbi din cafea, apoi clipi surprinsă să vadă o pasăre colibri apărând de nicăieri, urmată de o a doua. Erau foarte drăguțe, dar puteau să devină extrem de enervante.

Iar apoi îl auzi pe Winston Kellogg salutând-o. Bărbatul venise din spatele ei, își trecuse mâna peste umerii ei și o sărutase pe obraji. Nu prea aproape de gură, dar nici extrem de departe. Agenta zâmbi și îl îmbrățișă.

Kellogg se așeză la masă, iar Dance îi făcu semn chelneriței, care veni să îi umple ceașca la loc și să îi toarne și lui Winston una.

– Am făcut niște cercetări prin zonă, zâmbi Kellogg, și mă gândeam că în seara asta am putea merge la Big Sur. E un loc numit Ventana acolo.

– E foarte frumos. Nu am mai fost de ani de zile. Restaurantul e minunat, dar am avea ceva de mers.

– Eu sunt de acord. Mergem pe Autostrada 1, nu?

Asta ar fi însemnat să treacă pe lângă cabană. Agenta se gândi din nou la împușcături, la sânge și la Daniel Pell zăcând întins pe spate cu ochii ațintiți către cerul întunecat.

– Mulțumesc că te-ai trezit atât de devreme, zise Dance.

– Păi, să iau micul dejun *și* cina cu tine, replică Winston. Plăcerea e de partea mea.

Femeia îi zâmbi și continuă:

– Uite cum stă treaba. TJ a aflat despre Nimue. Cel puțin așa cred.

Kellogg dădu din cap. Ceea ce căuta Pell în Capitola.

– Prima dată am crezut ca avea de-a face cu vreo poreclă, iar apoi m-am gândit la jocul de calculator.

Agentul dădu din cap.

– Se pare că e o chestie de ultimă oră... Ar fi trebuit să consult specialiștii – copiii mei. În orice caz, mă tot gândeam că Pell și Jimmy s-au dus la familia Croyton ca să fure programe, dar mi-am amintit că Reynolds îmi spusese că Richard Croyton își dăduse tot ce era legat de calculatoare muzeului de aici. Dar m-am gândit că erau totuși ceva lucruri încă în arhive pe care Pell voia să le fure. Dar nu, Nimue e altceva.

– Ce anume?

– Nu știu sigur. Am nevoie de ajutorul tău. TJ a găsit un fișier pe computerul lui Jennie Marston. Numele acestuia era... Dance se opri o secundă, scoase o foaie de hârtie și citi. „Secta sinucigașă Nimue, din Los Angeles."

– Ce scria în document?

– Asta e problema. A încercat să îl deschidă, dar avea o parolă. Va trebui să îl trimitem la Biroul Californian de Investigații să spargă cineva parola, dar va dura săptămâni întregi. S-ar putea să nu fie important, dar aș vrea să aflu despre ce e vorba. Speram că poate știi tu pe cineva la FBI care să poată decoda mesajul mai rapid.

Kellogg îi spuse despre un geniu în computere care stătea pe undeva prin Silicon Valley, în San Jose.

– Dacă se poate face ceva atunci el va face. Îl sun chiar azi.

Dance îi mulțumi și îi întinse lui Winston laptopul Dell al lui Jennie, băgat într-o pungă. Bărbatul semnă o hârtie care arârna de el și îl puse lângă.

Dance îi făcu semn chelneriței. Ea nu putea mânca decât pâine prăjită în acea dimineață, dar Winston își comandă un mic dejun complet.

– Spune-mi acum despre Big Sur, continuă el. Cred că arată foarte frumos.

– Ah, replică ea. E minunat. Printre cele mai romantice locuri pe care le poți vedea.

Kathryn Dance stătea în biroul ei când Winston Kellogg apăru să o ia la întâlnire. Bărbatul purta haine care se asortau un pic cu ale lui Kathryn – geacă maronie, tricou deschis la culoare și jeanși. El avea jeanși albaștri, ea negri. Ventana era o cabană, un restaurant și o podgorie, dar, la urma urmei, cei doi erau în California. Aveai nevoie de costum și de cravată doar în San Francisco, Los Angeles și Sacramento.

„Și, desigur, la înmormântări", își zise Dance.

– În primul rând, începu Winston, să terminăm cu munca! Bărbatul deschise diplomatul său și îi înmână lui Dance punga de plastic pentru dovezi, în care era laptopul găsit la cabana Butterfly.

– Ai rezolvat deja? O să aflăm misterul legat de Nimue.

Bărbatul zâmbi.

– Îmi pare rău, dar nu...

– Nimic?

– Fișierul respectiv fie a fost scris intenționat așa, fie a fost mânărit.

– Adică?

– Când TJ a încercat să îl deschidă, în loc de propoziții au apărut niște cuvinte ciudate pe ecran. Așa spuneau ei, oricum.

– Nu se putea reconstitui mesajul nicicum?

– Nu. Și, crede-mă, ei sunt printre cei mai buni în domeniul calculatoarelor.

– Ei bine, nu contează prea mult, la urma urmei, replică Dance.

– Da, așa zic și eu, zise Winston zâmbind.

– Ești gata de plecare?

– Mai stai o secundă. Femeia se ridică și se îndreptă spre Albert Stemple, care stătea în hol însoțit de TJ.

Dance îi privi, oftă și dădu din cap.

Agentul masiv şi ras în cap păşi în încăpere. TJ îl urmă hotărât. Ambii bărbaţi îşi scoaseră armele – Dance pur şi simplu nu putuse –, şi, după câteva secunde, Winston Kellogg era dezarmat şi încătuşat.

– Ce dracu' se petrece? urlă el furios.

Dance îi răspunse, cu o voce surprinzător de calmă:

– Winston Kellogg, eşti arestat pentru uciderea lui Daniel Pell.

Capitolul 59

Stăteau în camera numărul 3, una dintre camerele de interogatoriu din sediul Biroului Californian de Investigaţii, preferata lui Dance. Era ceva mai mare decât cealaltă (decât numărul 1, apoi urma numărul 2). Geamul din spate era şi el mai luminos. Camera avea şi o fereastră mică, şi, dacă nu erau trase perdelele, se putea vedea un copac afară. Uneori, femeia se folosea de arbore pentru a distrage atenţia celor interogaţi. Dar astăzi fereastra era închisă şi avea oblonul tras.

Dance şi Kellogg erau singuri în încăpere. În spatele camerei video se aflau TJ şi Overby, amândoi nevăzuţi, desigur.

Winston Kellogg refuzase un avocat şi era dornic să vorbească. Lucru pe care îl făcea cu o voce extrem de calmă (aproape ca tonul folosit de Daniel Pell la primul ei interogatoriu).

– Kathryn, haide să revenim! Se poate? Nu ştiu ce crezi tu că se întâmplă, dar nu aşa trebuie să te ocupi de problemă. Crede-mă!

Cuvinte care denotau aroganţă – şi trădare. Femeia încercă să nu simtă durerea din suflet când îi replică:

– Să începem!

Apoi îşi puse ochelarii ei cu ramă neagră.

– Poate că ai fost informată greşit. De ce nu îmi spui care *crezi* că e problema, şi vom vedea ce se petrece cu adevărat.

De parcă vorbea cu un copil.

Femeia se uită atentă la Winston Kellogg. Încerca să se convingă că era un interogatoriu ca oricare altul. Deşi, desigur, nu era. În faţa ei stătea un bărbat de care fusese atrasă şi care o minţise. Cineva care se folosise de ea aşa cum Daniel Pell se folosise de... ei bine, de toată lumea.

Apoi Dance se concentră asupra sarcinii pe care o avea acum. Trebuia să îl prindă. Şi nimic nu o putea opri.

Pentru că acum îl cunoştea suficient de bine.

În primul rând, cum ar fi putut să îl catalogheze oare pe bărbat? Suspect de omucidere.

În al doilea rând, avea acesta vreun motiv să mintă? Da.

În al treilea rând, ce tip de personalitate avea? Extravertit, axat pe gândire şi analiză. Putea să fie cât de dură voia.

În al patrulea rând, cum putea fi caracterizat stilul lui de a minți? Machiavelic în cel mai înalt grad. E inteligent, are o memorie bună, foloseşte minciuna şi propriile abilități pentru a lucra în avantajul său. Va renunța la minciună dacă va fi prins şi va începe să folosească alte arme, precum pasatul vinei, amenințări sau atacuri. Va încerca să se folosească de sentimentele ei.

„Va încerca să obțină informații pe care să le folosească mai târziu împotriva mea", îşi reaminti ea.

Trebuia să fii foarte atent cu „marii machiavelici".

Următorul pas era să determine cum reacționa bărbatul la stres atunci când mințea – furie, negare, depresie sau negociere – şi să fotoeze lucrurile când îşi dădea seama care era punctul sensibil.

Dar aici era marea problemă. Dance era printre cei mai buni analişti din țară când venea vorba despre limbajul trupului şi, cu toate acestea, încă nu îşi dăduse seama de minciunile lui Kellogg, deşi acesta o mințise în față. De regulă, comportamentul său nu era axat pe minciună, ci pe evaziune – cel mai greu e să detectezi informațiile care nu sunt spuse. Dar Kellogg făcea parte dintr-o clasă aparte, a oamenilor aproape imuni la o asemenea analiză – în aceeaşi categorie cu pacienții bolnavi psihic şi cu ucigaşii în serie.

Şi cu fanaticii.

Şi chiar asta credea despre Winston Kellogg. Nu era liderul unei secte, ci un bărbat la fel de fanatic şi de periculos, convins de cauza sa dreaptă.

Cu toate acestea, trebuia să îl facă să cedeze. Dance trebuia să afle adevărul, să observe ce-i producea bărbatului o stare de stres.

Aşa că atacă direct.

Dance îşi scoase un reportofon din poşetă şi apăsă butonul de pornire.

Se auzi un telefon care suna, iar apoi:

„– Rick Adams de la Departamentul tehnic aici.

– Mă numesc Kellogg. Sun din Ninth Street, de la Departamentul de Poliție din Monterey.

– Da, agent Kellogg. Cum vă pot ajuta?

– Mă aflu în zonă, şi am o problemă cu calculatorul. Am un fişier parolat, şi tipul care mi l-a trimis nu mai ştie parola. Sistemul de operare e Windows XP.

– Sigur, mă descurc uşor cu asta.

– Aş prefera să nu apelezi la băieți pentru asta. Şi la sediu se încearcă deja asta.

– Ei bine, atunci ştiu pe cineva în Cupertino. Dar nu e deloc ieftin.

– Lucrează rapid?

– Ah, sigur.

– Îmi poți da numărul?"

Ea opri reportofonul şi zise:

– M-ai mințit. Ai zis că băieții de la Tehnic s-au ocupat de asta. Dar nu e adevărat.

– Eu...

– Winston, Pell nu a scris nimic despre Nimue sau despre secta sinucigaşă. *Eu* am creat fişicrul ieri-noapte.

Bărbatul se holbă la ea.

– Nimue a fost o pistă falsă, continuă agenta. Nu era nimic pe calculatorul lui Jennie până nu am pus eu fişierul acolo. TJ a găsit, într-adevăr, un articol referitor la Nimue, dar era doar povestea unei femei pe nume Alison Sharpe. Era un interviu în ziarul local din Montana – „Luna mea împreună cu Daniel Pell" – sau ceva de genul acesta. Cei doi se întâlniseră cu 12 ani în urmă, în San Francisco, când fata făcea parte dintr-un grup asemănător cu Familia şi era cunoscută ca Nimue. Liderul grupului a dat tuturor nume după personaje din epoca regelui Arthur. Pell şi ea s-au tot plimbat prin țară, dar l-a părăsit după ce acesta a fost arestat în Redding pentru un caz de omor. Pell probabil că nu îi ştia numele adevărat, aşa că a căutat pe internet doar ce ştia – Alison şi Nimue – ca să o găsească. Vrând probabil să o ucidă, pentru că ştia despre vârful lui de munte.

– Deci ai falsificat fişierul şi m-ai rugat pe mine să te ajut? De ce?

– Îţi spun de ce. Limbajul corpului nu se limitează doar la fiinţele vii. Poţi afla multe lucruri şi din poziţia unui cadavru. Noaptea trecută, TJ mi-a adus toate fişierele din dosarul cazului Pell, pentru raportul final. Mă uitam peste pozele din Point Lobos. Dar ceva nu era în regulă. Pell nu zăcea ascuns în spatele pietrelor, ci era în spaţiu deschis, întins pe spate. Avea picioarele îndoite, şi pe genunchii lui erau urme de apă şi de nisip. Nu doar pe unul, ci pe amândoi. Ciudat, nu ţi se pare? Oamenii se apleacă atunci când se luptă, sau cel puţin au un picior plantat bine în pământ. Am mai văzut un bărbat ucis care stătea la fel ca Pell. Fusese obligat să îngenuncheze înainte să fie împuşcat. De ce ar fi ieşit Pell de la adăpost, s-ar fi lăsat în genunchi şi ar fi început să tragă înspre tine?

– Habar nu am la ce te referi, replică foarte calm Kellogg.

– Din raportul medicului legist am aflat că, după unghiul din care au pătruns gloanţele în corpul lui, tu stăteai în picioare, nu erai aplecat. Dacă, într-adevăr, ar fi avut loc un schimb de focuri, tu ai fi stat într-o poziţie de apărare, aplecat... Şi mi-am amintit şi ordinea în care au fost zgomotele. Prima dată s-a auzit bubuitura şi apoi, după un interval scurt, împuşcăturile. Nu. Eu cred că tu l-ai văzut pe Pell, ai aruncat grenada şi ai sărit pe el, dezarmându-l. Apoi l-ai pus să îngehuncheze, ai aruncat cătuşele pe nisip să şi le pună şi, când s-a întins după ele, l-ai împuşcat.

– Prostii.

Femeia continuă să vorbească, neafectată de intervenţia lui.

– Şi bubuitura? După incidentul de la Sea View, trebuia să returnezi tot echipamentul. Aşa cere procedura standard. De ce ai păstrat grenada? Doar pentru că sperai să ai o şansă să îl ucizi pe Pell. Dance ridică o mână în aer, ca să nu fie întreruptă, şi continuă: Chiar dacă eu vorbesc prostii, moartea lui a ridicat multe semne de întrebare. M-am gândit să mai verific un pic şi să aflu mai multe lucruri despre tine. Aşa că am făcut rost de un dosar de la un prieten al soţului meu, şi am aflat câte ceva. Ai fost implicat în cazurile a doi suspecţi, ambii lideri de sectă, care au murit împuşcaţi. Şi alţi doi lideri de sectă s-au sinucis în condiţii bizare, când tu lucrai cu agenţiile din oraşele respective. Sinuciderea din Los Angeles mi-a dat cele mai multe bătăi de cap, continuă agenta. O femeie care era

lidera unei secte de sinucigaşi s-a aruncat de la etajul şase, la două zile după ce ai apărut tu să ajuţi Poliţia din Los Angeles. Dar, lucru ciudat, nimeni nu o auzise vorbind nimic despre sinucidere înainte de apariţia ta. Nici un bilet de adio; e drept, era sub investigaţie, dar pentru fraudă. Nu avea vreun motiv să se sinucidă. A trebuit, aşadar, să te supun la un test. Şi de asta am făcut documentul acela.

Fusese un e-mail fals, care sugera că o fată cu numele de Nimue făcuse parte dintr-o sectă sinucigaşă şi avea informaţii cum că moartea acelei femei nu fusese întâmplătoare.

– Ţi-am ascultat convorbirile, am pus o parolă simplă la fişierul respectiv şi ţi-am dat laptopul să văd ce urmează să faci în continuare. Dacă mi-ai fi spus ce scria în document, totul ar fi luat sfârşit, şi noi doi ne-am fi îndreptat spre Big Sur. Dar nu, tu ai sunat la tipul tău şi ai citit documentul. Nu era nimic în neregulă cu fişierul. Tu l-ai distrus. Desigur, trebuia să faci asta. Îţi era frică să nu aflăm că în ultimii ani ai călătorit prin ţară şi ai ucis oameni precum Daniel Pell.

Kellogg râse. Tonul său era deja uşor diferit. Se simţea stresat. Femeia făcuse adevărate progrese.

– Kathryn, te rog, de ce aş face aşa ceva?

– Din cauza fiicei tale, replică ea, cu o urmă de înţelegere în glas.

Bărbatul rămase tăcut şi o privi fix în ochi, ca şi cum ar fi fost îndurerat, şi Dance îşi dădu seama că se apropia de adevăr.

– Winston, eu nu prea pot fi păcălită. Şi tu eşti foarte, foarte bun. Am remarcat o deviaţie de la comportamentul normal doar când am adus vorba despre copiii şi familia ta. Dar nu m-am gândit mult la asta. Prima dată mi-am imaginat că era din cauza legăturii noastre şi pentru că tu nu te simţeai prea bine în compania copiilor. Dar pe urmă mi-am zis că ai văzut că eram curioasă sau suspicioasă şi ai recunoscut că ai mințit şi că ai avut o fată. Mi-ai spus despre moartea ei. Desigur, acesta este un truc clasic – confesiunea unei minciuni pentru a o acoperi pe alta. Şi care a fost minciuna? Fata ta chiar a murit într-un accident de maşină, dar acesta nu a avut loc chiar aşa cum l-ai descris tu. Se pare că tu ai reuşit să distrugi raportul din Seattle – nimeni nu l-a găsit –, dar eu şi TJ am refăcut povestea. Când fata ta avea 16 ani, începu Dance, a fugit de acasă pentru că tu urma să divorţezi. Fata a ajuns în Seattle într-un grup

asemănător cu Familia. A rămas acolo timp de jumătate de an, dar apoi ea şi încă trei alţi membri ai grupului s-au sinucis, pentru că liderul sectei le ceruse să plece, din cauza lipsei de loialitate. Aşa că tinerii s-au sinucis aruncându-se cu maşina în ocean.

„E un gând terifiant să fii dat afară din propria familie..."

– Apoi ai devenit agent şi ai lucrat toată viaţa pentru a opri oameni ca individul responsabil indirect de moartea fiicei tale. Doar că, uneori, legea nu era de acord cu tine, şi tu trebuia să te ocupi singur de problemă. Înainte să vii aici, am vorbit cu un prieten din Chicago. Tu erai expertul în activitatea sectanţilor care îi ajuta la un caz. Raportul tău spunea că infractorul trăsese înspre tine, aşa că fuseseşi nevoit să îl elimini. Dar nu prea cred că a tras în tine. Eu cred că l-ai ucis, iar apoi ţi-ai provocat singur rana. Ceea ce înseamnă crimă. Exact ce ai făcut şi cu Pell. Dance simţi cum se înfuria. „Controlează-te, îşi spuse. Învaţă ceva de la Daniel Pell. Învaţă de la Winston Kellogg." Familia bărbatului ucis a depus o plângere, şi au spus că totul fusese premeditare. Desigur, bărbatul avea un dosar plin de infracţiuni. Exact ca Pell. Dar nu folosise *niciodată* o armă de foc. Era îngrozit de ele.

– A pus mâna pe un pistol, replică Winston, ca să tragă în mine.

Winston îşi mişca uşor piciorul. O mişcare aproape insesizabilă, dar care îi trăda stresul. Aşadar, nici el nu era total imun la interogatoriul ei.

Şi mintea.

– Vom afla mai multe după ce recitim dosarele, continuă Dance. Şi, Winston, încă te verificăm şi în alte jurisdicţii. Se pare că tu ai insistat să ajuţi poliţia din toată ţara când era vorba despre un caz care implica vreun lider de sectă.

Charles Overby le spusese că fusese ideea lui să aducă un agent federal, expert în domeniul acesta. Dar, noaptea trecută, Dance începuse să se gândească că poate nu aşa se întâmplase, aşa că îşi întrebase şeful cum apăruse mai exact Winston Kellogg în cazul lor. Overby dăduse din colţ în colţ, dar, într-un final, recunoscuse că Winston Kellogg îi spusese lui Amy Grabe de la sediul FBI din San Francisco că venea să ajute la urmărirea lui Pell; nu accepta un refuz. Urma să ajungă imediat după ce dosarul lui din Chicago era gata.

– M-am uitat apoi din nou la cazul Pell, replică ea. Michael O'Neil era supărat că tu voiai să atacăm la Sea View, în loc să cercetăm zona. Şi m-am întrebat de ce voiai să fii tu primul care intra pe uşă. Şi am aflat răspunsul. Ca să îl poţi ucide direct pe Daniel Pell. Şi ieri, pe plaja din Point Lobos, l-ai pus să îngenuncheze. Şi l-ai ucis.

– Asta e dovada ta că l-am ucis? Poziţia lui? Kathryn, te rog!

– Nu doar asta. Agenţii au găsit şi glonţul pe care l-ai tras spre mine, sus pe creastă.

Bărbatul tăcu.

– Ah, nu trăgeai pentru a mă răni, continuă Dance. Înţeleg. Voiai doar să nu mă mişc de acolo, astfel încât să nu pot interveni.

– Pistolul s-a descărcat accidental, replică Kellogg. Am fost neglijent, e adevărat. Trebuia să îmi asum responsabilitatea, dar era un lucru jenant. Eu, un profesionist, comiţând o asemenea greşeală.

Minciună.

Bărbatul îşi coborâse uşor umerii şi îşi strânsese buzele. Dance ştia că nu urma nici o mărturisire – nici măcar nu dorea acest lucru –, dar măcar Kellogg trecuse într-o altă fază care exemplifica stresul. Nu era un robot până la urmă. Îl lovise cu putere şi îl rănise. Lucru care valora pentru Dance cât o mărturisire.

– Nu discut despre trecutul meu şi despre ce s-a întâmplat cu fiica mea, începu Winston. Poate că ar fi trebuit să vorbesc mai mult cu tine, dar nici tu nu vorbeşti despre soţul tău. Kathryn, uită-te un pic în jur! continuă el. Uită-te cum e lumea! Uită-te cât de distruşi suntem noi. Familia e o specie pe cale de dispariţie, şi noi tânjim să ne fie nouă bine. Şi ce se întâmplă? Apare câte un Daniel Pell şi se foloseşte de cei vulnerabili. Femeile din Familie – Samantha şi Linda. Erau nişte copii buni, care nu făcuseră rău niciodată. Şi au fost seduse de un ucigaş. De ce? Pentru că Pell le-a ispitit cu singurul lucru pe care ele nu l-au avut niciodată: o familie. Era doar o chestiune de timp, continuă el, până când ele, sau Jennie Marston, sau oricine altcineva care avea legătură cu el începeau să ucidă. Sau să răpească fără milă copii. Să îi abuzeze. Până şi în închisoare Pell avea secta lui. Câţi dintre ei fac oare acelaşi lucru şi după ce sunt eliberaţi? Oamenii aceştia trebuie opriţi. Într-adevăr, acţionez foarte agresiv, dar am rezultate. Şi nu întrec măsura.

– Nu treci dincolo de limita pe care ţi-ai impus-o singur, Winston! Dar nu trebuie să aplici standardele tale în astfel de cazuri. Nu aşa funcţionează sistemul. Nici Daniel Pell nu credea că făcea ceva greşit.

Winston ridică din umeri şi îi zâmbi, un gest care însemna: „Tu vezi lucrurile într-un fel, eu altcumva. Nu o să ne mai contrazicem pe tema asta".

Totul fără a rosti vreun cuvânt, desigur. Dar pentru Dance acest lucru era identic cu o confesiune de vinovăţie.

Zâmbetul lui se stinse, şi Winston se uită la ea.

– Un lucru totuşi. Noi. Asta a fost real. Orice ai crede despre mine, asta a fost real.

Kathryn Dance îşi aminti cum se plimbase cu el prin sediul Biroului Californian de Investigaţii, când îi vorbise despre viaţa lui: singurătate, slujba care compensa un mariaj nefericit, moartea îngrozitoare a fiicei sale. Dance nu se îndoia de faptul că, deşi o minţise în legătură cu misiunea, bărbatul chiar încercase să se apropie de ea.

Şi observă că remarca lui – „asta a fost real" – era cât se poate de sinceră.

Dar era irelevantă pentru interogatoriu, şi nici nu merita să îşi bată capul cu ea.

– Serios, Kathryn, continuă Kellogg. Nu e o idee bună. Nu putem strica un caz ca ăsta. Nici pentru reputaţia Biroului Californian de Investigaţii, nici pentru reputaţia ta.

– A mea?

Kellogg îşi strânse buzele.

– Îmi amintesc că s-au pus anumite întrebări despre cum l-ai interogat pe Daniel Pell în Salinas. Poate că ai spus sau ai făcut ceva ce i-a facilitat evadarea. Nu cunosc detalii. Poate că nu a fost nimic, dar *am auzit-o* pe Amy Grabe vorbind despre asta.

Bărbatul ridică din umeri.

Dance rămase neafectată de ameninţarea lui Winston şi ridică la rândul ei din umeri.

– Dacă problema va mai fi adusă în discuţie, vom analiza faptele.

– Cred că aşa e, replică Winston. Sper doar să nu îţi afecteze cariera pe termen lung.

Dance îşi dădu jos ochelarii şi se apropie de el.

– Winston, sunt curioasă. Ce ţi-a spus Daniel înainte să îl ucizi? Îşi aruncase pistolul şi era în genunchi. Apoi s-a ridicat şi te-a văzut. Ştia, nu-i aşa? Nu era prost. Ştia că avea să moară. A spus ceva?

Winston rămase tăcut.

Ieşirea ei nu fusese cel mai bun lucru, iar ea ştia că astfel pusese capăt interogatoriului. Dar asta nu mai conta. Femeia avea deja răspunsurile, ştia adevărul – cel puţin parţial. Lucru care, pentru o analiză a limbajului trupului, era suficient.

Capitolul 60

Dance şi TJ se aflau în biroul lui Overby. Şeful lor stătea pe scaun şi se uita la o poză cu el şi cu fiul său, la pescuit de somoni. Sau poate se uita la ceasul de pe birou. Era ora 8.30 dimineaţa. Două nopţi la rând, şeful trebuise să lucreze. Un adevărat record pentru el.

– Am văzut tot interogatoriul, spuse el. Te-ai descurcat bine, dar şi el a fost formidabil. Nu prea a recunoscut nimic.

– Are o personalitate de tip machiavelic în cel mai înalt grad şi o atitudine antisocială, Charles. Nu e genul de om care să mărturisească. Eu voiam doar să văd apărarea lui şi cum îşi structurează răspunsurile. A distrus fişiere care conţineau dovezi şi care îl incriminau într-un caz din Los Angeles. A utilizat echipament în mod ilegal. Pistolul lui s-a declanşat automat înspre mine. Un juriu nu ar avea nici un fel de problemă în a da un verdict final. Pentru el, interogatoriul a fost un adevărat dezastru.

– Serios? Părea foarte încrezător.

– Da, şi o să aibă o apărare foarte reuşită – dacă o să se mai ajungă acolo. Dar, din punct de vedere tactic, cazul lui e clar.

– Aresta un ucigaş înarmat! Şi tu spui că motivul lui este că fiica sa a murit din vina unui lider de sectă? Nu sună prea încurajator.

– Eu nu prea caut motivul... Dacă un bărbat şi-a ucis nevasta, pentru juriu nu contează prea mult motivul. Crima rămâne crimă. Şi, atunci când facem legătura şi cu celelalte crime comise de Kellogg, nu va mai părea o telenovelă.

Dance îi spuse şefului său despre celelalte incidente, despre Chicago, Forth Worth şi New York. Şi despre cele două sinucideri. Un caz mai aparte avusese loc în Florida, unde Kellogg ajutase poliţiştii locali cu nişte cazuri de răpiri. Un bărbat din Miami deţinea o casă undeva afară din oraş şi, precum Pell, avea nişte oameni care îl urmau. Kellogg îl împuşcase când

acesta se repezise la o armă – pe care poliţia nu o găsise – în urma unui asalt. Dar mai târziu se aflase că bărbatul avea un restaurant, coordona un curs de studiere a Bibliei şi sprijinea cu bani un centru pentru îngrijirea copiilor cu un singur părinte, cât timp acesta era la muncă. Acuzaţiile de răpire fuseseră făcute de fosta lui soţie. Toate erau false.

Ziarele locale încă mai puneau sub semnul întrebării moartea lui suspectă.

– Interesant, dar nu sunt sigur că avem voie să folosim dovezile respective, replică şeful ei. Dar dovezile de pe plajă?

Dance se gândi că Michael O'Neil nu era aici ca să se ocupe de partea tehnică a cazului. (De ce nu o suna?)

– Au găsit cartuşul pe care Kellogg l-a tras înspre Kathryn, spuse TJ. Se potriveşte perfect cu modelul pistolului său.

– S-a descărcat accidental, făcu Overby. Kathryn, stai liniştită, cineva trebuie să îşi asume răspunderea.

– Cartuşele trase din pistolul lui Pell, de pe plajă, au fost găsite mai aproape de locul în care era Kellogg decât de cel în care stătea Pell. Kellogg a folosit probabil arma lui Daniel, astfel încât să pară că era în autoapărare. Ah, şi cei de la laborator au găsit nisip în căţuşele lui Kellogg. Ceea ce înseamnă că...

– Ceea ce sugerează că... o corectă Overby.

– Ceea ce *sugerează* că Winston Kellogg l-a dezarmat pe Pell, apoi l-a dus în spaţiu deschis, i-ar aruncat căţuşele şi, când Daniel s-a aplecat să le ridice, Kellogg l-a împuşcat. Charles, uite, continuă agenta, nu spun că sunt sută la sută sigură că am câştiga cazul, dar Sandoval îl poate câştiga. O să depun mărturie că Pell nu reprezenta o ameninţare atunci când a fost împuşcat. Poziţia cadavrului arată clar lucrul acesta.

Overby se uită în jur şi îşi opri privirea pe o altă poză.

– Motivul?

„Nu a fost atent mai devreme? Probabil că nu."

– Ei bine, fiica sa. Kellogg ucide pe oricine care are legătură cu...

– Nu, nu motivul lui Kellogg ca să îl ucidă pe Pell. Motivul nostru să îl dăm în judecată.

A, sigur. Se referea la motivul *ei*. Oare să fi fost răzbunare, pentru că Winston o trădase?

– O să iasă totul la iveală. Avem nevoie de un răspuns.

Şefului ei îi ieşise totul din plin. Era rândul ei.

– Pentru că Winston Kellogg a ucis pe cineva din jurisdicţia noastră.

Overby răspunse la telefonul care tocmai suna.

– Bun motiv, şopti TJ.

Şeful Biroului California de Investigaţii se ridică în picioare şi îşi aranjă cravata.

– Avem musafiri. FBI-ul e aici.

– Charles, Kathryn...

Amy Grabe sorbi din cafeaua oferită de asistentul lui Overby şi îl salută din cap pe TJ.

Dance îşi alese un scaun fără spătar, care era situat fix lângă frumoasa agentă din San Francisco. Dance nu alesese canapeaua mult mai confortabilă, dar şi mai joasă aflată în faţa femeii. Dacă ar fi stat pe canapea, ar fi fost sub nivelul ei. Lucru care te pune din start în dezavantaj într-o discuţie. Apoi îi spuse agentului FBI toate detaliile aflate despre Kellogg şi despre Nimue.

Grabe ştia câte ceva, dar nu tot. Femeia o ascultă încruntată, dar calmă, cu un braţ pe mâneca de la cealaltă mână.

– Amy, Kellogg e un agent FBI care îi ucide pe acei oameni. Ne-a mințit. A simulat un asalt chiar şi atunci când nu era nevoie. Au fost răniţi aproape doisprezece oameni din cauza lui. Unii puteau muri.

Overby se juca întruna cu pixul, iar TJ se gândea la faptul că era, într-adevăr, un moment dificil.

Grabe se uită atentă în jurul ei şi îi răspunse lui Dance:

– Toată situaţia e complicată. Înţeleg asta. Dar, orice s-ar fi întâmplat, am primit un telefon prin care ni s-a cerut ca Winston să fie eliberat.

– De la Departamentul de Poliţie din Monterey?

– Da, dădu ea din cap. De la cineva sus-pus. Winston e o vedetă. A salvat sute de oameni. Dar, dacă te face să te simţi mai bine, am vorbit cu ei, şi vor deschide totuşi o anchetă. Vor verifica să vadă dacă Winston şi-a depăşit atribuţiile.

– Să verifice? întrebă Dance. Vorbim aici despre morţi în circumstanţe dubioase – sinucideri false. Şi, te rog, totul e o răzbunare. E foarte simplu. Hristoase, până şi Pell voia răzbunare. Şi cine ştie ce lucruri a mai făcut Kellogg.

– Kathryn, o atenţionă şeful ei, dar fu întrerupt de Amy.

– Ideea e că Winston e agent federal, care se ocupă de investigaţii, iar criminalii pe care îi urmăreşte sunt periculoşi şi inteligenţi. În unele cazuri, au murit în timp ce se împotriveau. Se întâmplă aşa în majoritatea cazurilor.

– Pell *nu* ripostase! Pot să depun mărturie dacă e nevoie. Pell a fost ucis.

Overby se juca în continuare cu pixul. Bărbatul era extraordinar de stresat.

– Kellogg a arestat – şi *chiar* a arestat – mulţi oameni periculoşi. Iar câţiva au şi murit.

– În regulă, Amy, putem continua să ne certăm ore întregi. Ideea e că eu vreau să îi prezint acest caz de omucidere lui Sandy Sandoval, fie că Washingtonul e de acord cu mine sau nu.

– Federalism, zise TJ.

Pixul lui Overby se auzi bocănind în timp ce şeful Biroului Californian de Investigaţii tuşea.

– Nici măcar nu e un caz nemaipomenit, subliniă Amy.

Se pare că citise toate detaliile cazului pe drum.

– Nu trebuie să fie o lovitură de zile mari. Dar Sandy poate să îl câştige.

Grabe lăsă ceaşca de cafea din mână şi se uită la Overby.

– Charles, cei de sus au cerut în mod explicit să nu continui cu acuzaţiile.

Dance nu avea de gând să-i lase să abandoneze cazul. Şi, la naiba, motivul ei era că bărbatul care o cucerise o şi trădase.

„Nu ai vrea să ieşim împreună şi după? Cum sună asta?"

– E o situaţie dificilă, replică Overby. Ştiţi ce spunea Oliver Wendell Holmes? Spunea că tocmai cazurile grele fac ca legea să fie interpretată greşit. Ceva de genul ăsta.

„La ce se referă oare?" se întrebă Dance.

– Kathryn, spuse Amy, Daniel Pell era un bărbat periculos. A ucis oameni ai legii, a ucis oameni pe care îi cunoşteai şi a ucis şi oameni nevinovaţi. Te-ai descurcat excepţional într-o situaţie dificilă. Ai reuşit să îl opreşti. Şi Kellogg a contribuit la asta. V-aţi descurcat fantastic.

– Exact, replică Overby, şi lăsă pixul din mână. Ştii de ce îmi aminteşte asta, Amy? De cazul lui Jack Ruby, care l-a ucis pe asasinul lui Kennedy. Nimeni nu s-a plâns că l-a ucis pe Oswald.

Dance îşi strânse dinţii cu putere. Exact aşa cum Overby o „reasigurase" pe Grabe că ea nu fusese vinovată de evadarea lui Pell, de data asta şeful ei avea să o lase baltă. Refuzând să înainteze cazul lui Sandy Sandoval, Overby nu se acoperea doar pe el; era la fel de vinovat de crimă ca însuşi Kellogg. Dance se lăsă pe spate, cu umerii căzuţi. Observă cu colţul ochiului strâmbătura lui TJ.

– Exact, continuă Grabe. Aşa că...

Dar Overby ridică o mână.

– E totuşi ceva ciudat la cazul acela.

– Ce caz? întrebă Amy.

– Cazul Ruby. Cei din Texas l-au *arestat* pentru crimă. Şi ce crezi că s-a întâmplat? Jack Ruby a fost condamnat la închisoare. Amy, trebuie să te refuz. Voi trimite cazul lui Kellogg la procuror. O să îl acuz de crimă. Şi de faptul că a atacat un agent de-al nostru. La urma urmei, *a tras* înspre Kathryn.

Kathryn Dance simţi cum inima îi bătea mai repede. Auzise oare bine? Până şi TJ era surprins.

Overby se uită la Dance şi continuă:

– Şi cred că vom adăuga la capetele de acuzare şi ascunderea de dovezi în faţa unui agent de investigaţii. Kathryn, tu ce crezi?

Nici nu se gândise la asta.

– Excelent, replică femeia.

Grabe se scărpină pe obraz.

– Charles, crezi că e o idee bună?

– O, da. Categoric.

SÂMBĂTĂ

Capitolul 61

O femeie zăcea în pat, plângând în hohote. Femeia se uita la tavanul camerei ieftine de hotel, din Del Monte, în apropiere de Autostrada 1, ascultând zgomotul traficului.

Dorea să nu mai plângă.

Dar nu putea.

Pentru că el era mort.

Daniel al ei nu mai era.

Jennie Marston își atinse rana care-i zvâcnea pe sub bandajul de pe cap. Își aminti ultimele ore petrecute cu Daniel, în ziua de joi. Cei doi săteau pe plajă și Pell îi arăta piatra cu o formă ce-i amintea de Jasmine, pisica mamei sale, singura ființă căreia mâna ei nu i-ar fi făcut nici un rău.

Își aminti cum Pell se juca agale cu bolovanul în mână.

– Exact la asta mă și gândeam, draga mea. Arată ca o pisică. Apoi o strânsese în brațe și îi șoptise: Mă uitam la știri...

– Ah, la motel?

– Da. Poliția a aflat despre tine.

– Despre...

– Da. Îți știu numele. Știu cine ești.

– Da?

– Da.

– Nu! Daniel, dragul meu, îmi pare rău, zisese ea și începuse să tremure.

– Ai lăsat ceva în cameră, nu?

Apoi Jennie își aminti. Lăsase e-mailul în jeanși.

– Era primul tău e-mail, spuse ea cu voce slabă. Cel în care îmi spuneai că mă iubeşti. Nu am putut să îl arunc. Mi-ai spus să fac asta, dar nu am putut. Îmi pare rău...

– Scumpo, e în regulă. Dar acum trebuie să vorbim.

– Sigur, drăguţule, îi replicase ea.

Apoi îşi frecase nasul şi se gândise că nici cântecele de îngeri nu o mai puteau ajuta.

Pell avea să o părăsească. Avea să o alunge.

Dar lucrurile erau mai complicate de atât. Se pare că o femeie care făcuse parte din Familie lucra împreună cu el. Rebecca. Cei doi urmau să înceapă o altă Familie şi să se retragă pe vârful lui de munte.

– Nu trebuia să faci parte din planul nostru, îi spuse Pell, dar, după ce te-am cunoscut, m-am răzgândit. Ştiam că nu aş putea trăi fără tine. O să vorbesc cu Rebecca. O să dureze un pic... e dificilă. Dar până la urmă o să fie de acord cu mine. O să vă împrieteniţi.

– Nu ştiu...

– Noi doi, scumpo, vom fi aceeaşi echipă. Niciodată nu am fost atât de legat de ea. Cu ea era altceva.

Dacă era vorba doar despre sex, era în regulă. Jennie nu era geloasă din acest motiv, nu *foarte*. Ar fi fost geloasă dacă Daniel ar fi iubit pe altcineva, râzând împreună şi stând de vorbă, dacă altcineva ar fi fost „scumpa" lui.

– Dar acum trebuie să fim atenţi, continuă el. Poliţia ştie cine eşti, şi te poate găsi cu uşurinţă. Aşa că trebuie să dispari.

– Să dispar?

– Pentru o vreme. O lună sau două. Da, nici mie nu îmi place ideea asta. O să îmi fie dor de tine.

Jennie văzuse că Pell nu mintea.

– Nu te îngrijora. Totul va fi bine. Nu te părăsesc.

– Serios?

– Da. O să ne prefacem că te-am omorât, şi poliţia nu o să te mai caute. O să trebuiască să te tai un pic. O să pătăm un bolovan de sânge. Ah, şi poşeta ta. Ei vor crede că te-am ucis cu piatra şi că te-am aruncat în ocean. O să doară.

– Dacă asta înseamnă că putem fi împreună. (Deşi, în mod ironic, Jennie era mai degrabă îngrijorată pentru părul ei. Cum urma să arate acum?)

– Nu aş face asta, draga mea. Dar nu avem de ales. Nu mă pot tăia pe mine.

– E în regulă.

– Vino aici şi aşază-te! Prinde-mă de picior şi strânge-mă tare. Nu o să te doară atât de mult dacă procedăm aşa.

Durerea fusese înfiorătoare. Dar fata îşi muşcase mâneca şi strânsese piciorul lui Pell, reuşind cumva să nu urle când cuţitul îi pătrunsese în carne şi sângele începuse să curgă.

Poşeta însângerată... piatra însângerată...

Pell îi dăduse o adresă a unui motel din San Francisco. Urma să o sune când totul se termina. Cei doi conduseseră apoi până în locul unde era ascuns Fordul Focus furat din Moss Landing, şi Pell îi înmânase cheile. Apoi îşi luaseră rămas-bun, şi fata se cazase în hotelul în care era şi acum. Imediat ce intrase pe uşă, deschisese televizorul şi se aruncase în pat. Prima ştire pe care o văzuse era despre moartea lui Pell.

Femeia începuse să urle disperată, dar, într-un final, adormise. Apoi se trezise şi se uitase neîncetat, fix, la tavan.

Îi amintea de zilele când stătea în dormitor cu capul pe spate, aşteptând să nu îi mai curgă sânge din nas.

Dormitorul lui Tim.

Şi altele. Multe altele.

Întinsă pe spate şi aşteptând, aşteptând, aşteptând...

Jennie ştia că trebuia să plece. Poliţia o căuta – îşi văzuse poza la televizor.

„Aşa că, Jennie, ridică-te!"

Cu toate acestea, în ultimele câteva ore cât zăcuse în patul acela, simţise că se petrecea ceva ciudat cu ea.

O schimbare, ca un prim îngheţ la început de iarnă. Se întrebă ce era, dar brusc îşi dădu seama.

Furie.

Jennie Marston nu se înfuria prea des. Chiar era o adevărată expertă în a trece prin cele mai proaste stări, în a se teme, în a se precipita și în a aștepta durerea să dispară.

Sau în a aștepta suferința să înceapă.

Dar acum era furioasă. Mâinile ei tremurau și respirația începu să se înteţească. Și, la fel de brusc, se calmă. Era ca și cum ai face bomboane – fierbi zahărul vreme îndelungată până când începe să dea în clocot (și atunci poate să te ardă). Dar apoi îl torni într-o cratiță și aștepți să se răcească.

Așa simțea Jennie acum. O furie rece în adâncul sufletului. Greu...

Femeia se duse la baie și făcu un duș. Apoi se așeză în fața oglinzii și se machie timp de jumătate de oră.

Era mulțumită de rezultat.

„Cântece de îngeri..."

Se gândea la ziua de joi, când îl îmbrățișase plângând pe Daniel.

– O să îmi fie *așa* dor de tine, dragul meu, îi spusese ea.

– Draga mea, replicase el, trebuie să merg să mă ocup de ceva. Să mă asigur că muntele nostru e în regulă. Dar mai trebuie să faci ceva pentru mine.

– Ce anume, Daniel?

– Îți amintești noaptea aceea pe plajă? Când am avut nevoie să mă ajuți cu ceva? Cu femeia din portbagaj.

Fata dădu din cap.

– Vrei... vrei să te ajut să facem iarăși ceva asemănător?

– Nu vreau să mă *ajuți*. Trebuie să faci tu asta.

– Eu?

– Da.

Pell se apropiase de ea și o privise fix în ochi.

– Dacă nu faci asta, nu putem fi împreună, nu ne putem găsi liniștea.

Jennie dăduse încet din cap. Pell îi înmânase pistolul și îi arătase cum să îl folosească. Jennie era surprinsă să vadă că nu era atât de greu.

Iar acum, în continuare furioasă, femeia se îndreptă spre patul din cameră și goli conținutul pungii pe care o avea: pistolul, bani, niște obiecte personale și ultimul lucru pe care i-l dăduse Daniel. Adresa lui Kathryn

Dance scrisă pe o foaie de hârtie. Adresa lui Stuart și a lui Edie Dance, plus alte câteva care erau și ele scrise tot acolo.

Apoi își aminti ce îi spusese el atunci.

– Ai răbdare, draga mea. Și amintește-ți ce te-am învățat!

– Să nu pierd controlul niciodată, recită ea.

– Nota 10 cu felicitări, scumpo, spusese el și o sărutase.

Ultimul lor sărut.

Capitolul 62

Dance părăsi sediul Biroului Californian de Investigații și se îndreptă spre Point Lobos, să vadă cum să transfere cheltuielile lui Kellogg în contul Biroului Californian de Investigații.

Charles Overby nu era prea încântat de situația care generase un conflict de interese inevitabil: unui acuzat de crimă îi erau plătite cheltuielile făcute pentru a ajuta însăși instituția care-l arestase. Totuși, Overby acceptă să achite costul cabanei. Momentul său de bunătate, când îi susținuse în acuzarea lui Kellogg, nu se mai extinse și la celelalte aspecte. Bărbatul păruse foarte nemulțumit de nota de plată. („Cabernet *Jordan*. Cine a băut așa ceva? Și încă două sticle!")

Dance nu îi mai spusese că o lăsase pe Samantha să mai rămână la cabană câteva zile în plus.

În drum spre Point Lobos, agenta ascultă *Green Grow the Rushes O* de la Altan, formația galeză care îi plăcea ei atât de mult. Melodia o bântuia, acesta era cuvântul potrivit într-o asemenea situație, din moment ce agenta se îndrepta spre cabana unde muriseră oameni cu puțin timp în urmă.

Dance se gândea la drumul pe care avea să-l facă weekendul viitor, cu copiii și cu câinii, spre California de Sud. Urma să înregistreze niște cântăreți mexicani de lângă Ojai. Erau fani ai paginii ei de web și îi trimiseseră lui Martine niște Mp3-uri cu piesele lor. Dance voia și niște înregistrări live. Trupa suna fascinant, și Dance abia aștepta să îi vadă.

Drumul nu era deloc aglomerat, însă vremea proastă revenise. Dance văzu doar o singură mașină pe autostradă, un sedan albastru, care era în spatele ei cam la jumătate de kilometru.

Dance ieși de pe drum și se îndreptă spre cabana Point Lobos, apoi se uită la telefonul ei. Încă nu primise nici un mesaj de la O'Neil. Dance ar fi putut să îi telefoneze folosind un caz ca pretext, iar atunci Michael ar fi

sunat-o înapoi. Dar nu putea să facă asta. În plus, poate era mai bine să fie mai distanți acum. E mai bine așa când ești prietenă atât de bună cu un bărbat căsătorit.

Femeia parcă lângă cabană și așteptă finalul melodiei, gândindu-se la rugămintea Lindei cu privire la înmormântarea lui Pell. Își aminti apoi de înmormântarea lui Bill.

Era normal ca Bill, ai cărui copii, soție și casă erau în Pacific Grove, să fie înmormântat în apropiere. Mama lui dorise totuși să fie înmormântat în Los Angeles, orașul unde acesta fugise la 18 ani, întorcându-se de acolo acasă doar de sărbători. Doamna Swenson fusese foarte hotărâtă când venise vorba de înmormântarea fiului ei.

Dance reușise totuși să își impună punctul de vedere, deși o duruse să vadă lacrimile soacrei sale. Bill era înmormântat pe un deal, de unde se puteau vedea copacii, oceanul și sclipirea unei găuri din Pebble Beach – un monument în cinstea jucătorilor de golf care muriseră de tineri. Își amintise că, deși nici ea, nici soțul eu nu jucaseră golf, plănuiseră să învețe la un moment dat.

– Poate când ieșim la pensie, îi spusese el.

– Să ieșim la pensie? Ce înseamnă asta?

Dance coborî din mașină, intră în birourile de la Point Lobos și se ocupă de hârțogăraie.

– Am primit deja niște telefoane, îi spuse recepționerul. Reporterii vor să facă poze cu cabana. Și cineva vrea să transforme în obiectiv turistic locul unde a fost împușcat Pell. Oribil.

Da, așa era. Morton Nagle nu ar fi fost de acord; poate că antreprenorul cu ideea aceea urma să apară menționat în vreo notă din cartea lui.

Pe când se îndrepta spre mașină, Dance observă o femeie care privea oceanul cu părul în vânt. Dance continuă să înainteze; femeia se întoarse și începu să o urmărească. De asemenea, agenta văzu o mașină albastră parcată în apropiere. Oare ea să fi fost șoferița? Apoi observă că mașina era un Ford Focus. Automobilul fusese furat la Moss Landing, și nu îl mai văzuse nimeni de atunci. Oare să...

În acel moment, femeia se apropie de ea și strigă:

– Tu ești Kathryn Dance?

Agenta se opri surprinsă și se întoarse.

– Da, eu sunt. Te cunosc de undeva?

Femeia se apropie şi mai mult de Dance şi îşi dădu jos ochelarii de soare. Faţa ei îi părea cunoscută, deşi agenta încă nu îşi dădea seama de unde.

– Nu ne-am cunoscut. Dar ne ştim. Eu sunt prietena lui Daniel Pell.

– Tu eşti...

– Jennie Marston.

Dance îşi coborî mâna înspre pistol, dar, înainte să apuce să ia arma, Jennie continuă:

– Vreau să mă predau. Apoi fata îşi întinse mâinile pentru a fi încătuşată.

Dance nu mai văzuse aşa ceva de când era în cadrul poliţiei.

– Trebuia să te ucid, spuse femeia.

Dance nu fu prea alarmată la auzul acestui lucru, ţinând cont de faptul că Pell era mort, Jennie era legată, şi în maşina ei nu era nici un fel de armă.

– Mi-a dat un pistol, dar l-am lăsat la motel. Sincer, nu aş putea să te rănesc.

Nici nu părea în stare.

– Mi-a spus că nici un poliţist nu i-a citit intenţiile aşa cum ai făcut-o tu. Îi era frică de tine.

„Ameninţările trebuie eliminate..."

– Aşa că ţi-a înscenat moartea?

– M-a tăiat. Jennie îi arătă bandajul de la cap. Mi-a luat nişte piele şi păr. Scalpul sângerează mult de tot. Apoi mi-a dat adresa ta şi a părinţilor. Trebuia să te omor. Pell ştia că nu l-ai fi lăsat să scape.

– Tu ai fost de acord cu el?

– Nu am spus nici da, nici ba. Jennie dădu din cap. Era greu să îl refuz. Pur şi simplu, Daniel s-a gândit că am acceptat. Pentru că tot timpul făceam ce voia el. Voia să te ucid, apoi urma să rămân cu el şi cu Rebecca undeva prin munţi. Urma să începem o nouă Familie.

– Ştiai despre Rebecca?

– Da. Mi-a spus totul. E adevărat că ea mi-a trimis e-mailurile şi s-a dat drept el? şopti Jennie.

– Da.

Jennie îşi strânse buzele.

– Nu păreau scrise de el. Mi-am imaginat că erau scrise de altcineva, dar nu am vrut să întreb. Uneori nu vrei să afli adevărul.

„Amin", zise Dance.

– Cum ai ajuns aici? M-ai urmărit?

– Exact. Voiam să vorbesc cu tine. M-am gândit că, dacă mă duc să mă predau la secţie, mă vor duce direct la închisoare. Dar trebuia să te întreb ceva. Când a fost împuşcat Daniel, a spus ceva?

– Nu. Îmi pare rău.

– Ah, mă gândeam şi eu, replică ea cu buzele strânse. Un semn de remuşcare. Apoi fata se uită din nou la Dance. Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii.

– M-am speriat eu mai rău zilele astea, replică Dance. Dar de ce nu ai fugit? Poate că, dacă nu îţi găseam trupul după vreo două săptămâni, am fi intrat la bănuieli. Dar până atunci tu ai fi putut trece graniţa.

– Cred că am ieşit de sub vraja lui Daniel. M-am gândit că lucrurile vor fi diferite cu el. Am apucat să îl cunosc – nu doar fizic – şi chiar am simţit că ne potriveam. Sau cel puţin credeam asta. Apoi mi-am dat seama că totul fusese o minciună. Rebecca i-a spus probabil totul despre mine ca să mă poată seduce. Exact aşa se comporta soţul meu. Şi foştii mei prieteni. Daniel a făcut acelaşi lucru, doar că a fost mai deştept. Toată viaţa mea, continuă Jennie, am crezut că am nevoie de un bărbat. Mă gândeam că eu eram o lanternă, iar bărbaţii – baterii. Nu puteam să strălucesc fără unul în viaţa mea. Dar, după ce Daniel a fost ucis, stăteam în camera de hotel şi mă simţeam ciudat. Total schimbată. Eram furioasă. Ciudat de furioasă. Nu mai păţisem aşa ceva niciodată. Şi ştiam că trebuia să fac ceva. Dar nu să plâng după Daniel şi nici să îmi caut alt prieten. Nu. Voiam să fac ceva pentru mine. Ştiu că sună ciudat, râse ea, dar e decizia *mea*. Doar a mea.

– Cred că e o decizie bună.

– Vom vedea. Cred că asta e tot.

Cam aşa şi era, decise Dance.

Femeia o escortă pe Jennie până la maşină, şi, în timp ce conducea spre oraş, Dance se gândi la capetele de acuzare ale fetei. Incendiere, furt, crimă, conspiraţie, adăpostirea unui evadat şi alte câteva.

Cu toate acestea, femeia se predase de bunăvoie. Dance urma să o interogheze, şi, dacă Jennie era la fel de sinceră şi atunci, urma să îl roage pe Sandoval să o ajute.

Ajunşi la închisoare, Dance începu să facă formalităţile.

– Vrei să mai suni pe cineva? o întrebă agenta.

Jennie dădu să spună ceva, dar se opri şi râse scurt.

– Nu. Cred că e mai bine să iau totul de la capăt. Sunt OK.

– O să primeşti un avocat şi, dacă vrei, noi două o să mai stăm de vorbă.

– Sigur!

Jennie fu condusă pe acelaşi coridor pe care iubitul ei fugise în urmă cu o săptămână.

Capitolul 63

Era o după-amiază însorită de sâmbătă, dar spitalul din Monterey era învăluit într-o ceaţă deasă.

Ceaţa aduseseră cu ea miros de pin, de eucalipt şi de flori de grădină. Cel puţin aşa simţea Dance. Îi plăceau plantele şi florile, dar prefera să le cumpere decât să încerce să le cultive.

Dance se uită la Linda Whitfield, care era scoasă din spital de fratele ei, Roger. Linda era într-un scaun cu rotile. Roger era uscăţiv, şi agenta nu îşi putu da seama de vârsta lui. Putea să aibă între 35 şi 55 de ani. Era tăcut şi purta nişte jeanşi strâmţi, un tricou scrobit şi proaspăt călcat şi o cravată în dungi, decorată cu o cruce. Bărbatul o strânse de mână pe agentă, dar nu schiţă nici un zâmbet.

– Mă duc să aduc maşina. Scuză-mă, te rog.

– Eşti în stare să conduci? o întrebă Dance pe Linda.

– Să vedem. Avem nişte cunoştinţe în Mendocino. Făceau parte din biserica noastră. Poate ne oprim la ei peste noapte.

Linda nu se putea uita mult timp la ceva şi râdea brusc din când în când. Calmantele pe care le primise fuseseră foarte eficiente.

– Eu aş spune să vă opriţi. Mai bine să nu vă grăbiţi.

– Rebecca oare cum e? Nici nu te-am întrebat de ea.

– Încă e în spital. Probabil într-o cameră lângă a ta.

– O să fie bine?

– Cred că da.

– O să mă rog pentru ea, replică Linda şi chicoti.

Dance îşi aminti de râsul lui Morton Nagle.

– Îți mulțumesc mult pentru tot, îi spuse agenta ghemuindu-se lângă scaunul ei. Știu că a fost tare greu. Și îmi pare rău că ai fost rănită. Dar nu puteam să îl prindem fără ajutorul tău.

– Dumnezeu își face treaba, și viața merge mai departe. Așa e mai bine.

Dance nu mai reușea să-i urmărească șirul gândirii; era ca atunci când Overby trăgea una dintre concluziile lui lipsite de logică.

– Unde o să fie îngropat Daniel? întrebă brusc Linda.

– Am sunat-o pe mătușa lui din Bakersfield, dar femeia nu își mai știe nici măcar propriul nume. Fratele lui, Richard, e la fel de nepăsător. O să fie îngropat aici după autopsie. În Monterey cadavrele se incinerează. Avem un cimitir public.

– E sfințit?

– Nu știu. Presupun că da.

– Dacă nu, puteți găsi alt cimitir pentru el? Plătesc eu pentru tot.

Pentru bărbatul care încercase să o ucidă?

– Sigur.

– Mulțumesc.

Exact atunci apăru o mașină albastru-închis, care parcă neglijent lângă ele. Dance se alarmă și își scoase pistolul, dar îl puse la loc imediat ce o văzu pe Samantha McCoy coborând din automobil.

Femeia veni imediat lângă ele și se uită la Linda.

– Cum te simți?

– Sunt sedată acum, deci cred că mâine o să mă doară capul tare de tot. Sau poate chiar toată luna.

– Voiai să pleci fără să îți iei rămas-bun?

– Ah, nu, de ce crezi asta? Urma să te sun.

Dance detectă cu ușurință minciuna. Probabil și Samantha.

– Arăți bine.

Linda chicoti, dar apoi tăcu. Tăcere și ceață.

Samantha se uită la Linda, cu mâinile în șolduri.

– Ce zile ciudate, nu?

Linda chicoti din nou.

– Linda, vreau să te mai sun. Vreau să ținem legătura.

– De ce? Să mă analizezi? Să mă salvezi din ghearele bisericii? rosti Linda cu amărăciune.

– Nu! Vreau doar să te văd. Nu îmi trebuie un alt motiv.

– Sam, suntem prea diferite una de cealaltă. Am fost tot timpul așa. Nu avem nici un lucru care să ne unească.

– Nimic? Nu e așa. Am suferit împreună.

– Da, așa e. Și Dumnezeu ne-a ajutat și ne-a trimis în direcții diferite.

Samantha îngenunche și o prinse de mână pe Linda.

– Linda, ascultă-mă! Mă asculți?

– Ce e?

– A fost odată un bărbat.

– Un bărbat?

– Ascultă-mă! Un bărbat care era în casă, și afară era o furtună grozavă. Râul din oraș a început să se reverse, și apa a început să urce în casa lui. A apărut o barcă să îl salveze, dar bărbatul a spus că Dumnezeu are să-i vină-n ajutor, și a urcat la etajul doi. Apa s-a ridicat până acolo, a apărut altă barcă, dar bărbatul a spus același lucru și a urcat pe acoperiș. Apa a urcat după el, și atunci a apărut un elicopter. Bărbatul a spus că Dumnezeu are să-l salveze, așa că elicopterul s-a îndepărtat.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Linda.

– Apoi bărbatul s-a înecat, a ajuns în rai și L-a văzut pe Dumnezeu. Bărbatul L-a întrebat de ce nu l-a salvat. La care Dumnezeu a dat din cap și i-a răspuns: „Dar nu înțeleg ce nu a fost bine. Ți-am trimis două bărci și un elicopter".

Dance chicoti, iar Linda se uită la ea de parcă încerca să își rețină un zâmbet.

– Linda, noi suntem elicopterele! Eu sunt al tău, și tu ești al meu.

Femeia rămase tăcută, iar Samantha îi vârî o carte de vizită între degete.

– Uite numărul meu!

Linda se uită pe cartonaș, și apoi își ridică capul spre Sam.

– Sarah Starkey? Așa te cheamă acum?

Samantha zâmbi.

– Nu mai pot să îmi schimb numele. Dar o să îi spun soțului meu totul. Acum vine încoace împreună cu fiul meu. O să stăm câteva zile aici. Dar, după ce îi spun, s-ar putea să mă părăsească.

Linda rămase tăcută și se uită spre parcare, unde tocmai apăruse Roger Withfield cu camioneta lor argintie.

Samantha i se prezentă fratelui Lindei cu numele ei adevărat.

Bărbatul o salută şi el, apoi o ajută pe Linda să intre în maşină. Dance închise uşa.

– Linda, ţine minte! Elicoptere! strigă Sam.

– La revedere, Samantha. O să mă rog pentru tine, replică Linda.

Fără nici un alt cuvânt, cei doi fraţi plecară. Samantha şi Dance rămaseră să îi privească îndepărtându-se.

– Când ajunge soţul tău aici? întrebă Dance.

– A plecat în urmă cu o oră din San Jose, deci cred că o să ajungă în curând.

– Vrei să rămâi la cabană în noaptea asta?

– Sigur. Mulţumesc. Crezi că Linda o să mă sune?

Kathryn Dance nu ştia ce răspuns să îi dea.

– Nu ţi-a aruncat cartea de vizită, nu-i aşa?

– Nu încă, replică Samantha şi îi zâmbi uşor, apoi se îndreptă înspre maşină.

Cerul era lipsit de nori, şi ceaţa se risipise.

Kathryn Dance stătea singură pe Punte, deşi câinii se hârjoneau prin apropiere. Femeia terminase pregătirile pentru ziua tatălui ei, şi sorbea dintr-o bere nemţească, ascultând *A Prairie Home Companion,* emisiunea radio a lui Garrison Keillor, al cărui fan era de ani buni. La finalul programului, agenta închise casetofonul şi auzi în depărtare melodia pe care Maggie o cânta la pian şi basul de la casetofonul lui Wes.

Lui Dance i se păru că băiatul ascultă Coldplay. Agenta se gândi preţ de o secundă, apoi îşi scoase mobilul, căută un număr şi sună.

– Hei, salutare! se auzi replica lui Brian Gunderson.

Identitatea apelantului declanşase un mecanism de răspuns cu totul nou, îşi zise ea. Brian avusese la dispoziţie circa trei secunde ca să imagineze un curs al discuţiei, special creat pentru Kathryn Dance.

– Bună, replică ea. Scuze că nu te-am sunat înapoi. Ştiu că m-ai tot căutat.

Brian râse, şi femeia îşi aminti cum cei doi luaseră cina împreună şi cum se plimbaseră pe plajă. Bărbatul avea un râs frumos. Şi săruta bine.

– Nu ai nevoie de nici o scuză, veni replica lui. M-am uitat şi eu la ştiri. Cine e Overby?

– Şeful meu.

– Ah, şeful ăla nebun despre care mi-ai zis?

– Da, răspunse Dance, mirându-se cât de nesăbuită fusese.

– Am văzut o conferinţă de presă, şi acolo te-a menţionat. A spus că l-ai ajutat să îl captureze pe Pell.

Dance izbucni în râs. Dacă şi TJ se uitase la emisiune, porecla ei urma să fie Asistenta Dance.

– Deci l-aţi prins, continuă Brian.

– Da.

– Tu cum mai eşti? întrebă ea.

– Bine. Am fost în San Fran câteva zile cu nişte treburi. A ieşit bine pentru toată lumea. Şi am avut o pană de cauciuc pe Autostrada 101. Nişte muzicieni care treceau pe acolo m-au ajutat să schimb roata.

– Au şi cântat în timp ce lucrau?

– Din păcate, nu. Dar mă duc la un concert de-al lor în Burlingame.

„Să fie o invitaţie?" se întrebă ea.

– Ce mai fac copiii?

– În regulă. Ca toţi copiii, replică ea, gândindu-se dacă să îl invite la un pahar sau direct la cină. Îşi zise că poate era mai bine la cină. În definitiv, fuseseră împreună.

– Oricum, mersi că m-ai sunat înapoi, replică Brian.

– Sigur.

– De fapt, lasă.

„Adică?"

– Te sunasem pentru că merg cu cineva în La Jolla saptămâna asta.

„Cu *cineva?* Ce cuvânt minunat şi confuz!"

– Super! Mergi să faci scufundări? Parcă aşa voiai.

Acolo era un refugiu subacvatic de mari dimensiuni. Ea şi Brian se gândiseră să meargă să vadă cu ochii lor.

– Ah, da, aşa ne-am hotărât! Te-am sunat să văd dacă pot să îmi recuperez cartea pe care ţi-am împrumutat-o, aceea despre traseele din apropiere de San Diego.

– Ah, scuze... nu o mai am.

– Nici o problemă. Am cumpărat oricum alta. Sunt sigur că o să ajungi şi tu pe acolo cândva.

Femeia chicoti ca Morton Nagle.

– Categoric.

– În rest e totul OK?

– Da, chiar e bine.

– Te sun când mă întorc în oraş, bine?

Kathryn Dance ştia că, de regulă, oamenii mint în asemenea contexte, sperând, de obicei, ca minciunile lor să fie detectate.

– Ar fi grozav, Brian.

Dance îşi zise că era probabil ultima dată când îi auzea vocea.

Kathryn închise telefonul, se duse în dormitor şi îşi luă chitara ei veche Martin 00-18. Modelul era foarte frumos, din lemn de mahon, cu partea superioară de culoare cafenie.

Femeia se duse pe Punte şi – cu degetele înţepenite, atât de frig, cât şi din cauza lipsei de antrenament – îşi acordă chitara şi începu să cânte. Game şi arpegii la început, apoi *Tommorow Is a Long Time*, piesa lui Bob Dylan.

Gândul lui Dance trecu de la Brian la Winston Kellogg aflat pe scaunul din faţă a Fordului Taurus.

Gust de mentă... miros de aftershave.

În timp ce cânta, îl văzu pe Wes intrând în bucătărie, deschizând frigiderul şi luând o prăjitură şi un pahar cu lapte. Totul în mai puţin de jumătate de minut.

Agenta se gândi că luase atitudinea lui Wes ca pe o chestie exagerată, ca pe ceva ce trebuia rezolvat.

„Părinţii au tendinţa de-a crede că odraslele lor au obiecţii solide legate de posibilii părinţi vitregi sau chiar de simple întâlniri. Nu poţi gândi aşa."

Dance nu mai era sigură de acest lucru. Poate că, într-adevăr, copiii pun întrebări justificate câteodată. Poate că ar trebui să îi asculte cu atenţie, ca şi cum ar fi în cadrul unui interogatoriu. Wes era un copil, dar asta nu însemna că nu avea dreptul la o opinie. „Uite-mă pe mine, expert în analiza limbajului corpului, gândi ea, încercând să îmi dau seama de ce nu e în regulă. Unde am greşit cu Winston Kellogg? M-am îndepărtat de la comportamentul de bază?"

Poate că reacţia lui Wes fusese ca un semn în acest sens.

Ceva care să-i dea de gândit.

Dance cânta acum o melodie a lui Paul Simon, când auzi uşa scârţâind şi pe Michael O'Neil urcând scările. Bărbatul era îmbrăcat cu puloverul gri-maroniu pe care chiar ea i-l cumpărase iarna trecută când fuseseră să schieze în Colorado.

– Ce faci? Te deranjez?

– Niciodată.

– Anne are o inaugurare într-o oră. Dar am zis să vin pe aici înainte.

– Mă bucur.

Michael îşi scoase o bere din frigider, se uită la Dance şi mai scoase una. Apoi se aşeză lângă ea, şi sorbiră amândoi din dozele de bere.

Dance începu să cânte la chitară o melodie a lui Turlough O'Carolan, cântăreţul de harpă cu deficienţe de vedere din Irlanda.

O'Neil tăcu, bău berea şi dădu din cap pe ritmul melodiei. Bărbatul, observă ea, se uita înspre ocean, nu putea vedea prea departe din cauza pinilor înalţi care îi blocau câmpul vizual. Dance îşi aminti că, după ce revăzuse un film vechi cu Spencer Tracy, care juca un rol de pescar nebun, Wes îl numise pe O'Neil Bătrânul Mării. Amândoi râseseră cu poftă la gluma copilului.

Dance termină piesa şi se uită la O'Neil.

– Kathryn, a apărut o problemă în cazul lui Juan. Ai auzit?

– Nu. Ce s-a întâmplat?

– Am primit raportul autopsiei. S-au găsit cauze secundare ale morţii, iar legiştii le-au notat ca fiind suspecte. Am început şi o anchetă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu a murit din cauza unei infecţii sau a şocului – cauzele normale ale decesului în urma unei arsuri. A murit din cauza unei combinaţii de morfină şi difenhidramină. Juan a primit doze mari de morfină, deşi nici un doctor nu prescrise difenhidramină. E periculos să le amesteci.

– A fost ceva intenţionat?

– Se pare că da. Voiam să ştii asta.

Dance îşi aminti când mama ei îi şoptise cuvintele lui Millar: „Ucide-mă..."

– E posibil să fi făcut singur asta?

– Exclus.

Dance se întrebă cine făcuse acest lucru. Uciderea cuiva din milă erau printre cele mai dificile şi mai greu de investigat cazuri.

– Şi după toate prin câte a trecut familia Millar, zise ea dând din cap. Să îmi spui dacă putem face ceva pentru ei.

Cei doi tăcură preţ de câteva secunde, şi Dance simţi mirosul de fum din pădure şi, mai aproape de ea, aftershave-ul lui Michael. Îi plăcea acea combinaţie. Femeia începu să cânte din nou. De data aceasta o versiune a piesei *Freight Train*, compusă de Elizabeth Cotten. Era cea mai obsedantă piesă din lume. Avea să-i rămână în minte zile bune din acel moment.

– Am auzit de Winston Kellogg. Nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

Vorbele circulă tare repede.

– Da. Ştiu.

– TJ mi-a spus tot, zise el, dar apoi se uită spre cei doi câini care se hârjoneau.

Câinii veniră la el, şi Michael scoase nişte biscuiţi dintr-un borcan din apropiere, aflat lângă o sticlă ciudată de tequila. O'Neil le aruncă bunătăţile, şi câinii fugiră după ele.

– O să fie un caz dificil, reluă el. Cei de la Washington fac presiuni să lăsaţi totul baltă. Pot să pun pariu.

– Ah, sigur că da.

– Dacă vrei, putem da şi noi nişte telefoane.

– Chicago, Miami sau Los Angeles?

O'Neil clipi mirat şi izbucni în râs.

– Te-ai gândit şi tu la asta? Care e cel mai bun caz?

– Cred că sinuciderea din Los Angeles, continuă Dance. E în California, aşa că e jurisdicţia noastră şi Kellogg nu poate să spună că liderul sectei a murit în timpul unei confruntări. Şi, tot acolo, Kellogg a distrus dosarul lui. De ce ar face asta dacă ar fi nevinovat?

Dance se decise că, dacă Kellogg scăpa de acuzaţiile aduse în cazul Pell, nu ar fi lăsat problema nerezolvată. Urma să încerce în continuare, pe alte planuri.

Şi se pare că nu era singura.

– Bun, spuse O'Neil. Haide să ne întâlnim mâine şi să ne uităm peste dovezi.

Dance dădu din cap.

Detectivul îşi termină berea şi mai scoase una din frigider.

– Nu cred că Overby ar avea chef să ne trimită la Los Angeles, nu?

– Ba eu cred că da, replică Dance.

– Serios?

– Dacă mergem ca turişti, zise agenta. Vrei să îţi cânt ceva anume? continuă ea, bătând uşor cu degetul în chitară.

– Nu prea, replică Michael, care se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele. Cântă ce ai tu chef acum.

Kathryn Dance se gândi preţ de o secundă şi începu să cânte.